

biblioteca **Ideală**

Toni Morrison

Premiul Nobel pentru Literatură

PARADIS

TURA
ART

Ruby – un orașel fictiv din Oklahoma, întemeiat de oameni de culoare, mândri, de rasă pură, pentru care eliberarea din sclavie a fost doar începutul unei peregrinări dureroase.

La periferia orașului, clădirea stranie a Mănăstirii adăpostește un grup de femei care, prin felul lor independent și nonconformist de a fi, par să amenințe echilibrul fragil al comunității. Semnele rele încep să se adune pentru locuitorii din Ruby, liniștea e tulburată de evenimente neobișnuite și, încetul cu încetul, tensiunea dintre cele două tabere devine dramatică.

Oare ce se va întâmpla cu Paradisul lor?

„O nouă capodoperă care îți taie răsuflarea, explorând conflictele religioase, culturale și rasiale din societatea americană.“

Elle

„Un roman profund și serios, de o neașteptată frumusețe.“

Harpers & Queen

„Paradis este cea mai ciudată și mai originală carte scrisă de Morrison. Detonează simbolic unul dintre miturile legate de rasă într-o scriere în care autoarea atinge perfecțiunea.“

New Yorker

Toni Morrison (n. 1931) este prima femeie de culoare laureată a Premiului Nobel pentru Literatură (1993). I-au mai fost decernate Premiul Pulitzer și Premiul National Book Critics Circle. Cărțile ei au fost selectate în Clubul de Carte al celebrei Oprah.

Parteneri media:

LiterNet.ro

www.editura-art.ro

ISBN 978-973-124-586-7

9 789731 245867

Toni Morrison

Paradis

Traducere din limba engleză
de Oana Zamfirache

Redactor: Cristina Ionescu
Tehnoredactor: Cornel Drăghia
Machetare: Walter Weidle
Design copertă: Alexandru Daș

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MORRISON, TONI

Paradis / Toni Morrison / trad. de Oana Zamfirache
- București : Art, 2011

ISBN 978-973-124-586-7

I. Zamfirache, Oana (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Toni Morrison

Paradise

© Toni Morrison, 1997

© Editura ART, 2011, pentru prezenta ediție

Lois

Căci multe sunt formele pe care le iau
păcatele cele fără de număr,
și depravarea
și pasiunile rușinoase
și plăcerile trecătoare
pe care oamenii le îmbrățișează până când
se trezesc
și se duc sus, la locul de odihnă.
și mă vor găsi acolo,
și vor trăi
și nu vor mai muri niciodată.

O împuşcă mai întâi pe fata albă. De restul pot să se ocupe mai târziu. N-au de ce să se grăbească aici. Sunt la şaptesprezece mile depărtare de oraş, care, la rândul lui, e la nouăzeci de mile distanţă de următorul. Ai unde să te ascunzi în Mănăstire, dar ei au timp, iar ziua de-abia a început.

Sunt nouă, de două ori mai mulţi decât numărul femeilor pe care trebuie să le fugărească sau să le ucidă, iar ei au accesoriile pentru ambele cazuri: frânghie, o cruce din frunze de palmier, cătuşe, gaz lacrimogen şi ochelari de soare şi, evident, nişte arme curate şi frumoase.

Nu au mai pătruns niciodată aşa de mult în Mănăstire. Unii dintre ei şi-au mai parcat Chevroletul lângă verandă, ca să ia o frânghie de ardei iuţi, sau au intrat în bucătărie pentru o găleată de sos pentru grătar; dar numai câţiva au văzut holurile, capela, clasa, dormitoarele. Acum, le vor vedea cu toţii. Şi, în sfârşit, vor vedea pivniţa şi vor scoate toată mizeria la lumină, lumina care în curând va

curăța cerul Oklahomei. Între timp, tremură din cauza hainelor pe care le poartă, conștienți dintr-odată de faptul că sunt îmbrăcați nepotrivit. Căci, în zorii unei zile de iulie, cine s-ar fi așteptat la frigul dinăuntru? Sunt îmbrăcați cu tricourile de muncă, iar caftanele absorb frigul ca febra. Cei care poartă pantofii de lucru sunt speriați de zgomotul puternic al propriilor pași pe treptele de marmură, iar cei care poartă teniși, de tăcere. Apoi, mai e și grandoarea locului. Numai cei doi care poartă pantofi cu șireturi par că se potrivesc cu locul și, unul câte unul, fiecare își aduce aminte că, înainte de a deveni Mănăstire, aceasta a fost casa de plăcere a unui delapidator. O vilă unde podelele de marmură gălbui-rozalie se îmbinau cu cele de tec. Mica reține lumina de peste zi, creând modele pe pereții de pe care au fost smulse decorațiunile și care au fost spoșiți cu var cu cincizeci de ani în urmă. Accesoriiile din baie, bogat ornamentate, ce le făceau silă călugărițelor, au fost înlocuite cu cepuri simple, iar căzile și chiuvetele princiare care nu au putut fi înlocuite fără cheltuială au rămas liniștite acolo, în depravarea lor. Tot ce a fost odată bucuria delapidatorului și a putut fi îndepărtat, a fost demolat, mai ales în sufragerie, transformată de călugărițe în clasă, unde, potolite, fetele indienilor *arapaho* au stat la un moment dat și au învățat să uite.

Acum, bărbați înarmați răscolesc camerele în care coșulețe de macrame plutesc printre candela-bre flamande; unde Christos și Maica Lui strălucesc în nișe împodobite cu viță-de-vie. Surorile Sfintei Cruci au îndepărtat toate nimfele, dar șuvițe din părul lor de marmură încă mai sufocă frunzele de viță și mai împung fructele. Se face din ce în ce mai frig, în vreme ce bărbații pătrund tot mai adânc în vilă, fără să se grăbească, privind, ascultând, atenți la răutatea femeiască ascunsă acolo și la mirosul de drojdie și unt al aluatului pus la crescut.

Unul dintre ei, cel mai tânăr, se uită în urmă, străduindu-se să-și dea seama cum va decurge visul în care se află. Femeia împușcată, zăcând într-o poziție ciudată pe podea, îi face semn cu degetele – sau, cel puțin, așa i se pare lui. Deci visul e în regulă, mai puțin culoarea. Nu a mai visat niciodată în astfel de culori: un negru imperial improșcat de un roșu sângerieu și mai apoi un galben vâscos, febril. Ca hainele unei femei ușoare. Bărbatul din fruntea grupului stă pe loc, ridicând mâna ca să-i oprească și pe cei din urma sa. Aceștia se opresc, își reglează respirația, schimbându-și abil poziția carabinelor și a pistoalelor. Bărbatul din frunte se întoarce și din gesturi indică despărțirea grupului: voi doi, pe-acolo, în bucătărie; încă doi, la etaj; alți doi, în capelă. Rămân să se ducă în pivniță el, fratele său și cel ce crede că visează.

Se împrăştie liniştit, fără cuvinte şi fără grabă. Mai devreme, când au spart uşa Mănăstirii, natura misiunii lor i-a năucit. Dar ţinta lor, până la urmă, sunt nişte gunoaie: oameni aruncaţi în stradă, care uneori ajung din nou în casă după ce i-ai măturat pe uşă. Aşadar, pot face faţă veninului. Faptul că au împuşcat-o pe prima femeie (pe cea albă) a limpezit situaţia: uleiul pur al urii s-a strâns deasupra, duritatea lui, stabilă, a rămas dedesubt.

Afară, ceaţa e până la brâu. Va deveni argintie în curând, făcând curcubee pe iarbă, îndeajuns de joase încât să se joace copiii cu ele, până ce o va arde soarele, dând la lumină hectare întregi de iarbă, poate şi urme de vrăjitoare.

Bucătăria este mai mare decât casa în care s-a născut oricare dintre bărbaţii de acolo. Tavanul e înalt cât grinda unui hambar. Sunt mai multe rafturi decât în băcănia lui Ace. Masa are aproape cinci metri lungime şi e limpede că femeile pe care le vânează au fost luate prin surprindere. La un capăt se află un ulcior cu lapte, lângă patru castroane cu boabe de grâu. La celălalt capăt, tăiatul legumelor a fost întrerupt: prazul adunat ca o grămadă verde de confetti cuibăreşte rondela strălucitoare de morcov, iar cartofii, curăţaţi şi întregi, sunt albi ca oasele, uzi şi proaspeţi. Ciorba fierbe la foc mic

pe cuptor. Acesta are mărimea unui cuptor de restaurant, opt ochiuri, iar pe un raft, dedesubtul capotei uriașe de oțel, stau la dospit o duzină de pâini. Un taburet este răsturnat. Nu există ferestre.

Un bărbat le face semn să deschidă cămara, iar el se duce la ușa din spate. Este închisă, dar nu și încuiată. Uitându-se afară, vede o găină bătrână cu posteriorul înfioat și însângerat pe unde, presupune el, scoate monstruozi: gălbenușuri duble, triple, în coji de ou deformate. Din cotețul de dincolo vin cotcodăceli ușoare; puii, umblând încrezători prin pâcla din grădină, dispar, reapar și dispar din nou, indiferenți la orice nu este hrană. Nu se văd urme în noroiul de lângă scările de piatră. Bărbatul închide ușa și i se alătură tovarășului lui din cămară. Împreună scrutează borcanele prăfuite și ceea ce a mai rămas din conservele de anul trecut: roșii, fasole verde, piersici. Delăsătoare, își spun ei. Mai e puțin și e august și femeile astea nici măcar nu au sortat borcanele, ca să nu mai vorbim de spălat.

Închide ochiul pe care se află oala de ciorbă. Mama lui îi făcea baie, pe vremuri, într-o oală la fel de mare. Un lux, dată fiind casa nenorocită în care s-a născut ea. Casa în care locuiește el e mare, confortabilă, iar orașul acesta este o splendoare în comparație cu locul unde s-a născut, care s-a dus pe apa sâmbetei în cincizeci de ani. De la Haven, un oraș de vis din regiunea Oklahoma, la Haven,

un oraș-fantomă din statul Oklahoma. Sclavii eliberați care stăteau drepti în 1889 au ajuns în genunchi în 1934, iar în 1948 se târau deja pe burtă. De aceea se află aici, la Mănăstire. Să se asigure că acest lucru nu se va mai întâmpla niciodată. Că nimic, dinăuntru sau din afară, nu va duce la pierzanie singurul oraș de negri care merită efortul. Toate celelalte pe care le cunoaște sau de care a auzit au cedat în fața orașelor albilor sau s-au unit cu ele; de altfel, ca și Haven, acestea s-au ofilit: contururile fundațiilor se disting din felul în care crește iarba, tapetul s-a înnegrit în spatele ferestrelor fără geam, podelele claselor sunt străpunse de copaci bătrâni care cresc către clopotniță. O mie de locuitori în 1905 au ajuns cinci sute în 1934. Apoi două sute, apoi optzeci, când afacerile cu bumbac n-au mai mers sau când companiile de căi ferate s-au mutat în altă parte. Agricultura de subzistență, singura avuție de care avea nevoie cândva o familie numeroasă, a devenit o agricultură din resturi când fiecare fiu însurat și-a primit partea, care a trebuit fărâmițată în și mai multe părți pentru copiii acestuia; până când, în cele din urmă, proprietarii care nu plecaseră deja dezgustați au primit bucuroși orice ofertă din partea oricărui speculant alb, atât de nerăbdători erau să scape de acolo și să încerce în altă parte. De data asta, într-un oraș mare sau într-un oraș mic, numai să fie ceva deja construit.

Dar el și ceilalți, veteranii, au avut o altă idee. Îndrăgind ceea ce fusese odată Havenul – ideea de Haven, dar și strădania care-i stătea la bază –, și-au purtat devotamentul, îmblânzindu-l și protejându-l, de la Bataan la Guam, de la Iwo Jima la Stuttgart și s-au hotărât s-o ia de la capăt. Atinge capota cuptorului, admirându-i construcția și forța. Are aceeași lungime ca și cuptorul de cărămidă care se afla odinioară în mijlocul orașului lui natal. Când s-au întors în State, l-au dărâmat, ducându-i cărămidile, fundul vetrei și placa de fier patruzeci de mile către vest, cât mai departe de vechiul teritoriu al indienilor *creek*¹, pe care la un moment dat un guvern înțelept l-a numit „pământul nimănui”². Își aducea aminte de ceremonia pe care au ținut-o atunci când buza de fier a Cuptorului a fost recimentată la locul ei, iar literele ei șterse au fost șlefuite ca să le vadă toată lumea. El însuși a ajutat la curățarea funinginii și a grăsimii animale adunate în șaizeci și doi de ani, ca să strălucească acele cuvinte ca atunci când au fost noi, în 1890. Și dacă i-a durut să descompună în bucăți ceea ce construiseră bunicii lor, durerea aceasta nici nu se compara cu ceea ce înduraseră

¹ Populație amerindiană din sud-estul SUA, ai cărei membri trăiesc în principal în Alabama, Florida, Georgia și Oklahoma (n.r.).

² Pământ nelocuit din statul Oklahoma, SUA. Se pare că a fost destinat amerindienilor și persoanelor de culoare (n.tr.).

și ar fi putut să îndure din nou dacă nu o luau de la capăt. Părinți la rândul lor, care se luptaseră cu lumea, nu puteau (și nu voiau) să fie mai prejos de Bătrânii Părinți care au fost mai deștepți decât toți; care nu au lăsat pericolul sau răul să-i împiedice să construiască Havenul din noroi și care au știut ei ce au știut când au marcat victoria cu această construcție: un Cuptor. Rotund ca un cap de om, profund ca o dorință. Trăind în căruțele lor sau pe lângă ele, pregătindu-și mâncarea în aer liber, tăind iarbă și arbuști ca să-și facă adăpost, Bătrânii Părinți asta au făcut mai întâi: și-au folosit mare parte din forță ca să construiască acest Cuptor imens și fără de cusur, care îi hrănea și, în același timp, era un monument pentru ceea ce realizaseră. Când l-au terminat – fiecare cărămidă era fixată, hornul era spațios și semeț, cuiele și grătarul asigurate, curentul trăgea din aerisire, porțița era la locul ei –, atunci fierarul și-a făcut treaba. Din doage de butoi și osii rupte, din oale și cuie îndoite a meșterit o placă de fier de aproape doi metri lungime și șaiszeci de centimetri lățime, pe care a fixat-o pe buza Cuptorului. Nu se știe încă de unde au apărut cuvintele. Ceva ce a auzit, a inventat sau poate ceva ce i-a fost șoptit în timp ce dormea încolăcit peste uneltele sale în căruță. Numele lui era Morgan și cine mai știa dacă inventase sau furase cele câteva cuvinte pe care le forjase. Cuvinte care la început păreau să-i binecuvânteze;

mai apoi să-i zăpăcească; iar în cele din urmă să-i anunțe că pierduseră.

Bărbatul cercetează chiuveta de la bucătărie. Se îndreaptă spre masa lungă și ridică ulciorul cu lapte. Îl adulmecă mai întâi și-apoi, cu pistolul în mână dreaptă, ridică ulciorul cu stânga și ia înghițituri atât de lungi și de măsurate încât atunci când simte mirosul de perișor, laptele e deja pe jumătate terminat.

La etajul de deasupra, doi bărbați se plimbă pe hol și examinează cele patru dormitoare care au fiecare un bilețel cu un nume lipit pe ușă. Primul nume, scris cu ruj, este Seneca. Următorul, Divine, este scris cu cerneală, cu litere mari. Schimbă priviri pline de înțeles când văd că femeile nu dorm în pat, ca orice om normal, ci în hamace. În afară de acestea și de un birou îngust sau de o măsuță, în camere nu se mai află alte mobile. În dulapuri nu se află nici o haină, bineînțeles, din moment ce femeile purtau niște rochii murdare care nu le veneau bine și ceva care cu greu s-ar putea numi pantofi. Lucruri ciudate sunt agățate pe pereți sau proptite în vreun colț. Un calendar din 1968, pe care sunt marcate cu un mare X mai multe date (4 aprilie, 19 iulie); o scrisoare scrisă cu sânge, atât de murdară încât mesajul său satanic nu poate fi descifrat; o hartă astrologică; o pălărie care acoperă gâtul de plastic

al unui tors de femeie și, într-o casă care a adăpostit odată creștini – în fine, catolici –, nici un crucifix. Dar ceea ce îi alarmează cel mai mult pe bărbați sunt botoșeii și pantofii legați de o frânghie care atârnă deasupra unui leagăn din ultimul dormitor în care intră. Un inel de dentiție pentru bebeluși, spart și țeapăn, se bălăbăne printre pantofii minusculi. Făcându-i semn din ochi, un bărbat îl îndeamnă pe partenerul său către cele patru dormitoare de pe partea cealaltă a holului. El se apropie de buchetul de pantofi pentru copii. Căutând ce anume? Mai multe dovezi? Nu e sigur. Sânge? Un degețel poate, lăsat într-un pantof de piele? Declanșează siguranța pistolului și se alătură celorlalți de pe hol.

Celelalte camere sunt normale. Murdare – po-deaua plină de vase cu mâncarea încrustată pe ele, cești murdare, patul nu se vede de sub o claie de haine; o altă cameră adăpostește două balansoare pline cu păpuși; a treia e plină de resturile și mirosul unui băutor înrăit – dar cel puțin sunt normale.

Saliva îi este amară și, deși știe că locul acesta este infectat, tresare din cauza milei care îi biciuiește pieptul. Ce s-a întâmplat cu femeile astea? se întreabă el. Cum au putut creierele lor simple să dea naștere la asemenea lucruri: sex scandalos, înșelăciune și tainica tortură a copiilor? Aici, în spațiu deschis, ascunse într-o vilă – fără să le deranjeze sau să le insulte nimeni –, ele au reușit să pună la îndoială

valoarea majorității femeilor pe care le-a cunoscut vreodată. Haina de iarnă pentru care taică-său a strâns în secret banii de pe două recolte; lumina din ochii mamei când îi îndrepta gulerul. Petrecea-surpriză pe care el și fratele său au organizat-o pentru sora lor când aceasta a împlinit șaisprezece ani. Cu toate acestea, aici, la nici douăzeci de mile distanță de o comunitate liniștită și ordonată, existau niște femei care nu semănau cu nici una pe care a cunoscut-o el sau de care a auzit. În locul acesta, din toate locurile posibile. Izolat și unic, orașul lui era, pe drept cuvânt, încântat de el însuși. Nu avea și nici nu avea nevoie de o închisoare. Orașul său nu a dat nici un răufăcător. Iar cazul celor câteva persoane care au făcut prostii, care și-au umilit familia sau care au amenințat în vreun fel imaginea despre sine a orașului a fost rezolvat. Cu siguranță, nu existau femei neglijente sau murdare în orașul lui, iar motivele pentru acest lucru, credea el, erau clare. De la început, locuitorii lui au fost oameni liberi și protejați. O femeie care nu avea somn putea să se scoale din pat, să-și înfășoare un șal în jurul umerilor și să stea pe trepte la lumina lunii. Și dacă simțea nevoia, putea să iasă din curte și să se plimbe pe drum. Fără lanternă și fără frică. Un trosnet sau un șuierat de pe marginea drumului n-ar fi înspăimântat-o niciodată pentru că orice ar fi fost acel ceva care făcea zgomot, nu reprezenta o amenințare. Pe o rază de nouăzeci de mile, nu era nimic care să o

considera pradă. Putea să se plimbe cât de încet voia, se putea gândi la rețete de mâncăruri, la război sau la probleme de familie sau pur și simplu să-și ridice ochii către stele și să nu se gândească la nimic. S-ar fi orientat fără lanternă și fără frică. Iar dacă vedea lumină la vreo casă și dacă auzea plânsetul vreunui copil care avea colici, putea să se ducă în casa respectivă și s-o cheme încetișor pe mamă să îl liniștească. Puteau masa pe rând stomăcelul copilului, legănându-l sau dându-i puțină apă minerală. Și când copilul se liniștea, puteau lua împreună o pauză, bârfind, chicotind încet, ca să nu trezească pe nimeni.

Atunci, femeia putea să se ducă acasă, relaxată și gata de somn, sau putea să-și continue drumul, să treacă pe lângă alte case, pe lângă cele trei biserici, pe lângă abator. Sau mai departe, dincolo de limitele orașului, căci la graniță nu era nimic care să o considere pradă.

La fiecare capăt al holului este câte o baie. În timp ce intră fiecare în câte una, bărbații au maxilarele încheștate, pentru că amândoi sunt pregătiți pentru orice. Într-una din băi, cea mai mare, robinetele sunt murdare și prea mici pentru chiuveta largă. Cada se sprijină pe spatele a patru sirene – cu cozile despicate pentru fixarea căzii și cu piepturile arcuite pentru stabilitate. Faianța de dedesubt, verde ca sticla. O cutie de tampoane Modess pe rezervorul toaletei și alături, o găleată cu lucruri murdare. Nu există

hârtie igienică. O singură oglindă nu a fost acoperită cu vopsea albă și tocmai pe aceea bărbatul o ignoră. Nu vrea să se vadă pe sine pândind femei sau lichelele lor. Se retrage ușurat și închide ușa. Ușurat, lasă pistolul în jos.

Jos, doi bărbați, tată și fiu, nu zâmbesc, deși când au intrat în capelă au avut chef să o facă, pentru că era adevărat: aici erauenerate chipuri cioplite. Bărbați și femei de-o șchioapă, îmbrăcați în haine albe și pelerine albastre și aurii, stau pe niște rafturi mici, tăiate în nișele din perete. Țin în brațe un copil sau gesticulează, fețele lor inexpressive mimând inocența. E limpede că au fost arse lumânări la picioarele lor și, exact așa cum a spus pastorul Pulliam, li s-au oferit și ofrande de mâncare, din moment ce de fiecare parte a ușii e câte un castroș. Când toate acestea se vor termina, îi vor spune pastorului Pulliam câtă dreptate a avut, iar pastorului Misner îi vor râde în față.

Au fost diferențe ireconciliabile între parohiile din oraș, dar în fiecare au fost oameni care au fost de acord cu necesitatea acestei acțiuni: să se facă ce trebuie făcut. Situația nu mai poate continua, nici în ce privește Mănăstirea, nici în ce privește femeile din ea.

Păcat. În trecut, Mănăstirea fusese un adevărat vecin, deși îndepărtat, înconjurat de porumb, de

iarba bivolului și de trifoi; drumul care ducea acolo era prăfuit, abia se vedea de la șosea. Vila transformată în mănăstire a fost acolo cu mult timp înainte să apară orașul, iar când au ajuns aici cele cincisprezece familii, fetele indienilor *arapaho* părăsiseră de mult internatul. Asta se întâmpla acum douăzeci și cinci de ani, când oamenii erau înălțați de visurile lor. Un drum drept tăia centrul orașului, mărginit într-o parte de un trotuar. Șapte dintre familii aveau mai mult de cinci sute de acri de pământ, iar trei dintre ele, aproape o mie. Mai târziu, când drumul a devenit o stradă cu nume, un bărbat numit Ossie a organizat o cursă de cai pentru a sărbători evenimentul. Oamenii au venit din corturi, din casele încă neterminate, pe pământurile proaspăt deștelenite, aducând ce puteau și ei. Au adus lucruri puse deoparte și ceea ce-au încropit pe moment: chitări și pepeni de toamnă, alune de pădure, plăcinte de rubarbă și o muzicuță, o placă de rufe, miel prăjit, orez cu ardei iute, Lil Green³, *In the dark*, Louis Jordan și a sa Tympany Five⁴; bere făcută în casă, friptură de marmotă cu sos. Femeile și-au pus în păr eșarfe colorate, iar copiii și-au făcut coronite

³Lil Green (1919–1954) compozitoare și cântăreață americană de blues (n.tr.).

⁴Louis Jordan (1908–1975) pionier american al jazz-ului, blues-ului și R&B-ului, compozitor și lider al formației Tympany Five (n.tr.).

de maci și frunze de vie. Ossie avea un cal de doi ani și unul de patru, amândoi rapizi și frumoși ca niște mirese. Ceilalți cai erau de umplutură: calul pătat al lui Ace, mârtoaga lui *miss* Esther, ușoară ca o pană, toți cei patru cai de plug ai lui Nathan, plus o iapă și un ponei beteag, al nimănui, care păștea pe malul pârâului.

Călăreții s-au certat atât de mult dacă să folosească șaua sau nu, încât mamele cu pruncii în brațe i-au îndemnat să încalece sau să schimbe rolurile. Bărbații au insistat să fie o cursă cu handicap și au făcut cu ușurință pariuri de câte 25 de cenți. Când s-a dat startul, doar trei dintre cai au luat-o înainte. Ceilalți au luat-o pe arătură sau au sărit peste che-resteaua stivuită lângă casele neterminate. Când cursa s-a pornit de-a binelea, femeile au început să strige de pe pajiște, în timp ce copiii urlau și râdeau în iarba care le ajungea până la umeri. Poneiul a terminat primul, dar pentru că-și pierduse călărețul cu câțiva metri în urmă, câștigătoare a fost iapa roșcată a lui Nathan. Fetița care avea cei mai mulți maci în păr a fost aleasă să-i ofere câștigătorului medalia lui Ossie. Învingătorul avea șapte ani și rânjea de parcă ar fi câștigat derbiul Kentucky. Acum se afla pe undeva prin pivnița Mănăstirii, căutând niște femei care, când au venit, nu erau, vizibil, călugărițe și nici nu se prefăceau că sunt, ci erau, după unii, membre ale unui alt cult. Nu știa

nimeni cu siguranță. Dar nici nu avea vreo importanță, căci toate, pe rând, ca Maica Stareță înaintea lor, încă mai vindeau produse agricole, sos pentru grătar, pâine bună și cei mai iuți ardei din lume. Pentru un preț piperat, puteai cumpăra o frânghie de ardei purpuriu-închis sau condimente făcute din ei. Le plăcea iuțeala. Condimentele țineau cu anii dacă aveai grijă dar, deși mulți clienți au încercat să planteze și ei semințele, ardeiul nu creștea altundeva decât în grădina Mănăstirii.

Cei mai mulți au fost de părere că sunt niște vecine ciudate, dar inofensive. Mai mult decât inofensive, chiar de ajutor în anumite ocazii. Primeau oameni să stea la ele, oameni care se pierduseră sau care aveau nevoie de odihnă. La început, s-a vorbit despre bunătatea lor și despre mâncarea excelentă. Dar acum, toată lumea știa că nu era decât o minciună, o atitudine de fațadă, o deghizare bine pusă la punct pentru a ascunde ceea ce se întâmpla cu adevărat. Când nu s-a mai putut, reprezentanți ai celor trei biserici s-au întâlnit la Cuptor, căci nu au putut cădea de-acord dacă trebuiau să se întâlnească la biserică și dacă da, la care dintre ele, pentru a hotărî ce era de făcut, dat fiind că femeile ignoraseră toate avertismentele.

A fost o întâlnire secretă, dar zvonurile circulau de mai bine de un an. Lucurile revoltătoare care se acumulaseră de-a lungul timpului deveneau acum

dovezi împotriva lor. O mamă trântită pe scări de fiica sa cu privirea pierdută. Patru nou-născuți cu probleme într-o singură familie. Fiice care refuză să se dea jos din pat. Mirese care dispar în luna de miere. Doi frați care se împușcă de Anul Nou. Călătorii frecvente la Demby pentru injecții împotriva bolilor venerice. Iar ce se petrecea la Cuptor în ultimul timp era de-a dreptul incredibil. Așa că, atunci când cei nouă bărbați au hotărât să se întâlnească acolo, au trebuit să alunge pe toată lumea cu focuri de armă ca să poată sta la lumina lanternelor și să ia situația în mâini. Dovezile pe care le-au adunat de când cu descoperirea teribilă din primăvară nu puteau fi negate: elementul comun al tuturor acestor catastrofe era Mănăstirea. Și în Mănăstire erau femeile acelea.

Tatăl merge pe mijlocul stranei, verificând rându-
rile de bănci din dreapta și din stânga. Luminează
cu lanterna sub fiecare bancă. Suporturile pentru ge-
nunchi sunt răsturnate. Se oprește în fața altarului.
O fereastră gălbuie plutește deasupra lui în întune-
ric. Lucrurile din jur par murdare. Pășește către o
tavă cu pahărele care se află lângă perete ca să vadă
dacă a mai rămas ceva din ofrandele de mâncare.
În afară de murdărie și pânze de păianjen, paharele
sunt goale. Poate că nu sunt pentru mâncare, ci pen-
tru bani. Sau poate pentru gunoi? În cel mai murdar

dintre ele, se află un ambalaj de gumă de mestecat. Cu mentă.

Dă din cap și se alătură fiului său, la altar. Fiul arată ceva cu mâna. Tatăl luminează zidul de sub fereastra galbenă, unde abia-abia se ivește soarele. Conturul unei cruci imense începe să se vadă. Spațiul unde înainte a fost un Isus este gol.

Frații care se îndreaptă acum spre pivniță au fost la un moment dat identici. Deși sunt gemeni, soțiile lor seamănă mai mult decât seamănă ei doi. Unul este calm, agil și fumează trabucuri *Te amo*. Celălalt e mai dur, mai rău, dar își ascunde fața atunci când se roagă. Însă amândoi au ochii mari și inocenți și amândoi sunt la fel de hotărâți acum, când stau în fața unei uși închise, ca în 1942, când s-au înrolat în armată. Atunci căutau o ieșire, o modalitate de a scăpa de o viață în care totul era pe datorie și nimic nu era al lor. Acum vor să se implice. Atunci, în anii '40, n-aveau nimic de pierdut. Acum totul le cere protecția. De la început, de când s-a fondat orașul, au știut că izolarea nu înseamnă neaparat siguranță. Era nevoie de bărbați puternici și cu voință pentru cazurile în care străinii pierduți sau fără țintă nu-și vedeau de drum, aruncând în treacăt o privire orașului adormit, cu trei biserici la o milă una de alta, dar cu nimic altceva care să

atrage atenția unui călător: fără restaurant, fără poliție, fără benzinărie, fără telefon public, fără cinematograf, fără spital. Uneori, dacă erau tineri și beți sau bătrâni și treji, străinii puteau zări trei sau patru fete de culoare care se plimbau și pierdeau vremea pe marginea drumului. Mergând câțiva pași, poposind atunci când conversația le-o cerea; luând-o din loc, oprindu-se să râdă sau să se lovească în joacă peste mână. Poate că fetele le atrag atenția străinilor. Sunt trei mașini, să zicem un Bel Air din '53, verde, cu interiorul crem, cu număr de înmatriculare 085 B, șase cilindri, cu două șabloane pe aripa din spate, cu transmisie automată cu două viteze; și, să zicem, un Dodge Wayfarer din '49, negru, cu geamul din față deschis, apărători pentru aripi, cuplaj hidraulic, cu mască de radiator; și un Oldsmobile din '53, cu număr de Arkansas. Șoferii încetinesc, își scot capul pe fereastră și fluieră. Cu o expresie răutăcioasă în ochi, urmăresc fetele cu mașina, dând ture, involburând iarba din fața caselor, sperind pisicile din fața băcăniei lui Ace. Le-au încercuit. Fetelor le-a înghețat privirea și stau spate-n spate. Apoi, unul câte unul, bărbații din oraș ies din casele și din curțile lor, se dau jos de pe schelele depozitului, ies din magazinul de furaje. Unul dintre pasageri s-a deschis la prohab, atârându-și-l pe geam, ca să le sperie pe fete. Inimioarele fetelor au început să bată cu putere și nu și-au

putut închide ochii destul de repede, așa că-și întorc capul într-o parte. Dar bărbații din oraș se uită, văd dorința din acest gest agresiv și zâmbesc. Zâmbesc în silă, pentru că știu că din acest moment, poate chiar dinainte, acest bărbat, până la ultima suflare, va face cât de mult rău poate oamenilor de culoare.

Ies din ce în ce mai mulți bărbați. Armele lor nu ținesc către ceva anume, ci sunt ținute neglijent la sold. Douăzeci de bărbați, apoi douăzeci și cinci. Încercuiesc mașinile care au încercuit fetele. La nouăzeci de mile distanță de vreun telefon sau de vreun polițist. Dacă ar fi fost o zi uscată, praful lăsat în urmă de cauciucuri i-ar fi făcut pe toți albi, din cap până-n picioare. Dar așa, doar niște prundiș a fost aruncat în aer în urma lor.

Gemenii au amintiri vii. Luați împreună, își amintesc detaliile a tot ce s-a întâmplat vreodată – evenimente la care au participat sau nu. Temperatura exactă atunci când mașinile le-au înconjurat pe fete, dar și fiecare baniță recoltată în fiecare fermă din regiune. Și nu au uitat niciodată vreo poveste sau mesajul ei, mai ales cea spusă de bunicul lor – bărbatul care a pus cuvintele pe buza neagră a Cuptorului. O poveste care explica de ce locuitorii Havenului și descendenții acestora nu puteau tolera pe nimeni în afară de ei înșiși. În călătoria lor din Mississippi și alte două regiuni din Louisiana către Oklahoma, cei o sută cincizeci și opt de sclavi

eliberați nu au fost primiți nicăieri pe pământul dintre Yazoo și Fort Smith. Respinși de indienii bogați și de albi săraci, alungați de câini, batjocoriți de prostituatele din popasuri și de copiii lor, au fost, totuși, luați prin surprindere de agresivitatea cu care i-au întâmpinat orașele de negri deja construite. Titlul unui articol din *Herald* – „Veniți pregătiți sau nu veniți deloc” –, nu se putea referi la ei, nu? Isteti, puternici și nerăbdători să-și muncească propriul pământ, se considerau mai mult decât pregătiți, se considerau meniți pentru așa ceva. Au aflat cu stupeoare că nu aveau suficienți bani să satisfacă restricțiile pe care negrii „autonomi” le impuneau. Pe scurt, erau prea săraci, arătau prea murdari ca să intre, darămite să locuiască, în comunitățile care căutau să aducă fermieri negri. Această respingere condescendentă din partea celor care avuseseră noroc le-a schimbat temperatura sângelui în vine de două ori. Mai întâi au fiert de furie când au fost etichetați drept „oameni care preferă barurile și jocurile de noroc în locul caselor, bisericilor și școlilor”. Apoi, amintindu-și istoria lor incredibilă, s-au mai răcorit. Ceea ce a început ca o hotărâre plină de entuziasm s-a transformat într-o obsesie cu sânge rece. „Nu ne știi ei pe noi sau ce-am făcut noi”, a spus unul dintre ei. „Și noi suntem liberi, ca ei; și noi am fost sclavi, ca ei. Care-i diferența?”

Respinși și ținuți la distanță, și-au schimbat traseul și au luat-o spre vest, către pământurile nimă-nui, la sud de ținutul Logan, dincolo de Canadian River, pe teritoriul indienilor *arapaho*. Au devenit mai rigizi, mai mândri cu fiecare întâmplare nefericită, ale cărei detalii sunt gravate în memoria uluitoare a gemenilor. Povești fără înflorituri, spuse iar și iar în hambare întunecate, lângă Cuptor, la apusul soarelui, în lumina după-amiezilor de duminică, la întâlnirile pentru rugăciune. Povești despre șeile celor patru bandiți negri care i-au hrănit cu carne uscată de bivol înainte de-a le fura armele. Despre vârtejul tăcut care a măturat prin tabăra lor și prin împrejurimi; despre copiii adormiți care s-au trezit zburând prin aer. Despre caii lucioși pe care stăteau indienii *choctaw*, privindu-i. La vremea cinei, când era prea întuneric ca să faci alte munci decât cele care puteau fi făcute la lumina focului, Bătrânii Părinți recitau întâmplările din călătoria aceea: semnele trimise de Dumnezeu ca să-i ghideze – către iazuri, către indienii *creek*, la care puteau munci pentru căruțe, cai și pășuni; departe de orașele mari, întinse pe cincizeci de mile, și de nelegiurile Satanei: femei abandonate fără nici o avere, zvonuri despre aur aflat în albia râului.

Gemenii credeau că bunicul lor a ales cuvintele de pe buza Cuptorului atunci când a descoperit cât de îngustă putea fi calea cea dreaptă. Pe vremea

când mobila era îmbinată cu știfturi de lemn, cuiele fiind prea scumpe, el și-a sacrificat comoara lui de cuie de cinci și de nouă centimetri, drepte și curbate, ca să spună ceva important, care avea să dăinuie.

Odată ce literele au fost puse la locul lor, dar înainte să mediteze cineva la cuvintele pe care le formau, a fost înălțat un acoperiș în apropierea Cup-torului, care stătea la uscat. Așezați pe lăzi de lemn și pe bănci improvizate, oamenii din Haven se adu-nau la taifas, să fie în compania celorlalți și să se bucure de vânatul cald. Mai târziu, când în loc de iarbă a crescut un orașel prin mijlocul căruia trecea o stradă, un oraș cu case de lemn, cu biserică, cu școală, cu magazin, oamenii se întâlneau tot acolo. Străpungeau bibilici și căprioare întregi pentru frigare; întorceau costițele pe foc și frecau pe toate părțile carnea de vită cu multă sare. Era pe vremea când se gătea la foc mic, când flăcările erau atât de slabe încât un curcan de zece kilograme trebuia prăjit o noapte întreagă și putea dura și două zile ca o bucată de carne să fie pătrunsă până la os. De câte ori sacrificau animale sau le era poftă de vânat proaspăt, oamenii din Haven aduceau carnea la Cuptor și rămâneau uneori să discute cu familia Morgan despre cum era mai bine să condimenteze carnea sau să verifice când e gata. Rămâneau să bârfească, să se plângă, să râdă în hohote și să bea cafea la umbra streșinii. Și oricărui copil din

preajmă putea să i se ceară să alunge muștele, să adune lemne, să curețe masa de lucru sau să bătătorească pământul cu un buștean.

În 1910, în Haven existau două biserici și o Bancă populară, școala avea patru clase, existau cinci magazine alimentare, dar traficul către și dinspre Cuptor era mai spectaculos decât toate acestea. Nici o familie nu avea nevoie de mai mult de o sobă de gătit, atât timp cât Cuptorul avea viață în el, și întotdeauna avea. Chiar și în 1934, când orice altceva în oraș se ducea de răpă, când devenise limpede ca lumina zilei că electrificarea va rămâne în stadiul de proiect, când conductele de gaz și cele de canalizare erau minuni întâlnite numai la Tulsa, Cuptorul a rămas aprins. Până la Marea Secetă, nu au fost probleme cu apa, căci fântana era adâncă. În copilărie, gemenii, ca să-și admire picioarele oglinдите, s-au agățat de sălciile aplecate deasupra apei limpezi și s-au legănat pe deasupra ei. Au auzit de nenumărate ori povești despre cum bărbații le-au adus femeilor rochii albastre și bonete cumpărate cu banii de pe prima recoltă sau de la primele animale tăiate. Despre sosirea fastuoasă a pianului din Saint Louis, comandat imediat ce s-a pus podeaua la Zion. Și-o imaginau pe mama lor la vârsta de zece ani înghesuindu-se în tăcere împreună cu celelalte fete în jurul pianului, atingându-l pe furiș, lovindu-i o clapă înainte ca diaconeasa să le plesnească

peste mâini. Vocile lor pure de soprane cântând la repetiții „Dumnezeu ne va purta de grijă”, ceea ce a și făcut, trebuie spus, dar nu la nesfârșit.

Gemenii s-au născut în 1924 și au auzit timp de douăzeci de ani cum au fost cei patruzeci de dinainte. Au ascultat, și-au imaginat și au reținut fiecare lucrușor, căci fiecare detaliu era o vibrație de plăcere, erotic ca un vis, mai tulburător și mai plin de semnificație decât războiul în care luptaseră.

În 1949, tineri și proaspăt căsătoriți, erau orice, mai puțin fraieri. Cu mult înainte de război, locuitorii Havenului părăseau orașul și cine n-o făcuse încă era pe cale s-o facă. Gemenii și-au privit viitorul de după război, deloc promițător, și nu le-a fost greu să convingă și alți tineri să facă ceea ce Bătrânii Părinți făcuseră în 1890. Zece generații cunoscuseră ceea ce se afla „Dincolo”: spațiul, cândva liber și atrăgător, era acum nesupravegheat și agitat; devenise un vid unde răul, organizat sau arbitrar, irupea când și unde voia el – în spatele oricărui copac, dincolo de ușa oricărei case, mari sau mici. „Dincolo” era locul unde copiii erau batjocoriți, femeile hăituite, unde puteai să-ți pierzi viața; unde enoriașii mergeau înarmați la biserică și frânghiile nu lipseau de la șa. „Dincolo”, unde orice ciorchine de bărbați albi arăta a poteră, dacă erai singur, erai mort. Dar ultimele trei generații au învățat și au răsînvățat cum trebuie apărat un oraș. Așa că,

precum foștii slavi care își știau prioritățile, foștii soldați au demolat Cuptorul și l-au încărcat în două camioane înainte de a-și fi demontat propriul pat. Înainte ca soarele să răsară într-o zi de august, cincisprezece familii s-au mutat din Haven, îndreptându-se nu spre Muskogee sau spre California, cum o făcuseră alții, nici spre Saint Louis, Houston, Langston sau Chicago, ci afundându-se tot mai mult în Oklahoma, cât puteau de departe de umilința care contaminase orașul întemeiat de buncii lor.

— Mai e mult? întrebau copiii de pe banchetele din spate. Cât mai durează?

— Puțin, răspundeau părinții.

Orele treceau și răspunsul rămânea același. „În curând, nu mai e mult”. Când au văzut Beaver Creek strecurându-se din gura țevii unui stat în formă de pistol, peste acrii de iarbă (ieftină ca braga după tornadele din 1949) pe care i-au cumpărat cu banii puși la comun, li s-a părut că locul era drăguț, la îndemână și a picat la țanc.

Au lăsat în urmă un oraș ale cărui străzi, cândva impunătoare, erau acum năpădite de buruieni, păzite de vreo optsprezece oameni încăpățânați, care se întrebau cum să ajungă la poștă, unde îi aștepta, poate, o scrisoare de la nepoții de mult plecați. Acolo unde fusese cândva Cuptorul, șerpișori verzi dormeau la soare. Cine și-ar fi putut imagina

că douăzeci și cinci de ani mai târziu, într-un oraș nou-nouț, o Mănăstire va fi mai ceva ca șerpii, Recesiunea, taxele și căile ferate în privința puterii sale pur distructive?

Acum, unul din frați, conducător în toate cele, sparge ușa pivniței cu patul puștii. Celălalt așteaptă câțiva pași în spate, alături de nepotul lor. Toți trei coboară repede scările, nerăbdători să afle. Și nu sunt dezamăgiți. Căci găsesc dormitorul diavolului, baia și țarcul lui obscen.

Nepotul a știut întotdeauna că mama lui încercase să reziste cât de mult putuse. A reușit să-l vadă călărind calul câștigător, dar nu a avut putere pentru mai mult de-atât. Nu avea putere nici cât să participe la dezbaterile despre cum ar trebui numit acest oraș spre care călătorise cu frații și cu băiețelul ei. Timp de trei ani, cei mai mulți dintre ei au fost de acord că orașul trebuie să se numească New Haven, deși au fost destule voci care au sugerat alte nume, nume care să nu evoce, spuneau ei, eșecuri noi sau repetate. Veteranii din Pacific preferau Guam, alții Inchon. Cei care luptaseră în Europa născociau nume pronunțate cu plăcere numai de copii. Femeile nu au avut nici o părere, până la moartea mamei lui. Însmormântarea ei – prima din oraș – a întrerupt discuțiile. Femeile au botezat orașul după numele uneia de-ale lor, iar bărbații

nu le-au contrazis. Bine, atunci. Ruby să fie. Ruby cea tânără.

Ceea ce i-a încântat pe unchi, căci puteau astfel să-și plângă sora și în aceeași măsură să-și cinstească prietenul și cumnatul, care nu s-a mai întors din război. Dar nepotul, câștigătorul medaliei lui Ossie, moștenind plăcuțele de identificare ale tatălui său, văzând numele mamei sale scris pe semnele de circulație și pe plicuri pentru tot restul vieții, nu se simțea în largul lui printre aceste însemne triste. Medalia, plăcuțele, numele, toate erau niște haine prea mari pentru el. Femeile care au cunoscut-o și au îngrijit-o pe mama lui îl răsfățau pe băiatul lui Ruby. Bărbații care se înrolaseră cu tatăl său îl prețuiau pe băiatul soțului lui Ruby. Unchii lui l-au luat ca atare. Când s-a hotărât ce-o să se întâmple, era și el acolo, la Cuptor. Dar, cu două ore în urmă, după ce au înghițit ultima bucată de carne de vită, unul din unchi l-a bătut pur și simplu pe umăr și i-a spus:

— Avem cafea în camion. Du-te să-ți iei pușca.

S-a conformat, dar și-a luat și crucea din frunze de palmier.

Era patru dimineața când au plecat; aproape cinci când au ajuns, căci nu voiau ca sunetul motorului sau lumina farurilor să le strice adăpostul oferit de întuneric, așa că au mers pe jos ultimele mile. Au parcat camioanele într-o dumbravă de arbuști, căci în regiunea asta orice lumină se vedea

de la mile distanță. Fără urmă de petrol pe o rază de cincizeci de mile, lumânarea de pe un tort putea fi reperată de cum se aprindea chibritul. La jumătate de milă distanță de destinație, ceața le ajungea până la brâu. Au ajuns la Mănăstire cu câteva secunde înaintea soarelui și au avut la dispoziție o clipă în care au văzut și li s-a întipărit în minte pentru totdeauna cum vila plutea, întunecată și desprinsă cu răutate de pământul lui Dumnezeu.

În clasă, care a fost cândva sufragerie și care acum e doar locul de depozitare a băncilor împinse la perete, totul e limpede. Bărbații din Ruby se înghesuie la ferestre. Găsind peste tot numai dovezi edificatoare, s-au adunat aici. Noii Părinți ai orașului Ruby, Oklahoma. Nu mai e așa frig ca la început, și nici ceață. Sunt însuflețiți, încălziți de sudoare și de mirosul pe care îl are în noapte un act de justiție. Totul e limpede.

O cursă. Nepotul nu poate să se gândească la altceva. Alergătoare la cursa de patru sute de metri sau chiar la cea de cinci kilometri. Două dintre ele au capetele date pe spate cât le ține gâtul; țin pumnii strânși, în timp ce dau din brațe să-și ia avânt. Una din ele își ține capul scămoșat în jos, destră-mând aerul și timpul, cu o mână întinsă spre linia de sosire care nu se zărește nicăieri la orizont. Aleargă toate cu gura deschisă, inspirând aer pe care uită

să-l mai expire. Picioarele nu le ating pământul, despicându-se deasupra trifoiului.

Eve negre și dezlănțuite, nemântuite de Fecioara Maria, femeile par niște căprioare sărind spre soarele care a topit ceața și acum își toarnă uleiul sfânt peste pieile vânatului.

Cu Dumnezeu de partea lor, bărbații ochesc. Pentru Ruby.

Vecinii păreau încântați că bebelușii s-au sufocat. Asta probabil pentru că muriseră în Cadillacul verde care-i irita de ceva vreme. Bineînțeles, se comportaseră impecabil: aduseseră mâncare, își exprimaseră condoleanțele la telefon, strânseseră bani; dar strălucirea din ochii lor se vedea foarte bine.

Când veni ziarista, Mavis stătea pe marginea canapelei, neștiind dacă să curețe firimiturile de chipsuri de pe marginea husei de plastic sau să le vâre și mai mult înăuntru. Dar ziarista vru să facă mai întâi fotografia, cerându-i lui Mavis să se așeze pe mijlocul canapelei, iar de o parte și de alta a mamei îndurerate și zăpăcite să stea copiii care-i mai rămăseseră. Bineînțeles, se interesă și de tată. Jim? Parcă Jim Albright se numește. Dar Mavis îi spuse că nu se simțea bine, că nu putea să iasă din cameră, că va trebui să înceapă fără el. Ziarista și fotograful schimbă o privire, iar Mavis se gândi că probabil știau deja că Frank – și nu Jim – stătea pe marginea căzii și bea whisky fără pahar.

Mavis se mută pe centrul canapelei și-și curăță unghiile de resturile de chipsuri până când ceilalți copii i se alăturară. De acum înainte vor fi întotdeauna „ceilalți copii”. Sal o luă pe mama ei pe după talie. Frankie și Billy James stăteau înghesuiți la dreapta ei. Sal o pișcă, cu putere. Mavis știe imediat că fiica sa nu era încordată din cauza fotografiei sau ceva de genul ăsta, pentru că pișcătura era din ce în ce mai prelungă, mai ascuțită. Unghiile lui Sal căutau sângele.

Cred că e groaznic pentru dumneavoastră ce s-a întâmplat.

Numele ei, spuse ea, era June.

— E groaznic pentru toată lumea, doamnă.

— Aveți ceva de comentat? Ceva ce vreți să transmiteți celorlalte mame?

— Poftim?

June se așeză picior peste picior și Mavis observă că era prima oară când ziarista purta pantofii alb cu toc. Tălpile de-abia dacă se murdăriseră.

— Știți la ce mă refer. Vreun sfat, vreun avertisment împotriva neglijenței.

— Păi..., Mavis trase adânc aer în piept. Nu mă pot gândi la nimic anume. Cred că... De fapt, eu...

Fotograficul se așeză pe vine, ținându-și capul într-o parte în timp ce examina posibilitățile.

— Poate să iasă și ceva bun dintr-o tragedie atât de groaznică? zise June, zâmbind trist.

Mavis își îndreptă spatele din cauza unghiilor lui Sal. Aparatul de fotografiat făcu clic. June își puse în mișcare stiloul cu vârf de fetru. Era un instrument de calitate. Mavis nu mai văzuse așa ceva – lăsa urme pe hârtie, dar uscate, fără pete.

— N-am să le spun nimic unor străini în momentul ăsta.

Pentru a doua oară, fotograful potrivi jaluzeaua și se întoarse spre canapea, ținând o cutie neagră în fața lui Mavis.

— Înțeleg, spuse June.

Ochii i se îndulciră, dar aveau aceeași strălucire ca și cei ai vecinilor.

— Și-mi pare rău să vă fac să treceți prin asta, dar poate ați putea să ne povestiți ce s-a întâmplat? Cititorii noștri sunt de-a dreptul stupefiați. Mai ales că e vorba de gemeni și așa mai departe. A, și vor să știți că se roagă pentru dumneavoastră în fiecare zi.

Privirea îi alunecă spre Sal și spre băieți.

— Și pentru voi. Se roagă pentru fiecare dintre voi.

Frankie și Billy James se uitară în jos, la picioarele goale. Sal își lăsă capul pe umărul mamei, pișcând-o în același timp de talie.

Deci, puteți să ne spuneți?

June zâmbi cu un zâmbet care spunea : „Faceți-mi această favoare!”

— Păi..., se încruntă Mavis.

Voia să spună povestea cum trebuie de data asta.

— El nu voia carne la conservă. La copii le place, da' lui, nu. Pe căldura asta carnea nu ține. Odată mi s-a stricat o bucată întreagă de carne, așa c-am luat mașina, doar să iau niște cârnăciori, și m-am gândit să-i iau și pe Merle și Pearl. La început n-am vrut, dar el a zis...

— M-e-r-l-e?

— Da, doamnă.

— Continuați.

— Nu plângeau sau ceva, da' el a zis că-l doare capu'. L-am înțeles. Chiar l-am înțeles. Doar nu te poți aștepta să vină bărbatu' acasă de la o muncă așa ca a lui și să aibă grijă de copii cât mă duc eu după ceva mai de Doamne-ajută să-i pun pe masă. Știu că nu se poate așa ceva.

— Deci i-ați luat pe gemeni cu dumneavoastră. De ce nu i-ați luat și pe ceilalți?

— E o nevăstuică acolo-n spate, spuse Frankie.

— O marmotă, spuse Billy James.

— Gura!

Sal se aplecă peste stomacul lui Mavis și îi amenință pe frații ei cu degetul.

June zâmbi.

— N-ar fi fost mai sigur, continuă ea, cu ceilalți copii în mașină? Vreau să spun că fiind mai mari...

Mavis își aranjă breteaua de la sutien.

— Nu m-așteptam la vreun pericol. Magazinul e peste drum. Aș fi putut să mă duc la benzinărie, dar acolo au marfă cam veche.

— Deci i-ați lăsat pe bebeluși în mașină și v-ați dus să cumpărați niște carne...

— Nu, doamnă. Cârnăciori.

— Bine, cârnați.

June nota repede, dar nu părea că șterge ceva.

— Ce voiam eu să vă întreb e de ce a durat așa mult. Să cumpărați un singur produs.

— N-a durat așa mult. Nu mi-a luat mai mult de cinci minute.

— Bebelușii dumneavoastră s-au sufocat, doamnă Albright. Într-o mașină încinsă, cu geamurile închise. E greu de crezut că s-a întâmplat în cinci minute.

Putea fi transpirație, dar durea îndeajuns cât să fie sânge. Nu îndrăzneam să-i dea mâna la o parte sau să lase să se vadă măcar un pic că o doare. În schimb, se scărpină în colțul gurii și spuse:

— M-am pedepsit destul pentru asta, dar nu poate să fi fost cu mult mai mult de-atât. M-am dus direct la raionul de lactate și am luat două pachete de cârnăciori, care sunt scumpi, știți, da' nici nu m-am uitat la preț. Sunt și unii mai ieftini și la fel de buni. Dar mă grăbeam și nu m-am uitat.

— Vă grăbeați?

— Da, doamnă. Era nervos. Carnea la conservă nu-i bună să hrănești un bărbat care vine de la muncă.

— Dar cârnăciorii sunt buni?

— M-am gândit să iau cotlete. M-am gândit.

— Doamnă Albright, nu știați că soțul dumneavoastră o să ia cina acasă? Nu face asta în fiecare zi?

E chiar o persoană de treabă, se gândi Mavis. Politicoasă. Nu s-a uitat prin cameră sau la picioarele băieților, nici nu s-a speriat de zgomotul din baie, urmat de apa trasă la toaletă.

Fotograful își strângea echipamentul cu zgomot când toaleta tăcu.

— Am terminat, spuse el. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc, doamnă.

Se aplecă să-i strângă mâna lui Mavis. Părul lui avea aceeași culoare cu cel al ziaristei.

— Ai făcut destule poze cu Cadillacul? întrebă June.

— Destule.

Desenă în aer un O cu degetul mare și cu arătătorul.

— Să fiți cuminți, da?

Își duse mâna la pălărie și plecă.

Sal n-o mai ciupea pe maică-sa de talie. Se aplecă și se concentră să-și lege piciorul, lovindu-i fluierul piciorului doar în treacăt.

De unde stăteau, nimeni din cameră nu putea să vadă Cadillacul parcat în fața casei. Dar luni întregi fusese văzut de toată lumea din cartier și acum va putea fi văzut de oricine din Maryland, din moment ce fusese fotografiat de mai multe ori ca ei. Verde de mentă. Verde de lăptuci. Rece. Dar culoarea nu se va vedea în ziar. Ce se va vedea va fi cât de mare și cât de țișător e locul unde au murit bebelușii. Bebeluși pe care nu-i va mai vedea nimeni niciodată, căci mama lor nu avea nici măcar o fotografie cu fețele lor încrezătoare.

Sal sări în sus și țișă:

— Ia uite, un cărăbuș!

Și o călcă pe maică-sa pe picior.

Mavis răspunsese: „Da, doamnă, vine acasă în fiecare zi să ia masa”. Se întrebă cum o fi oare să ai un soț care vine acasă în fiecare zi, indiferent pentru ce. După ce plecă ziarista, vru să se ducă să vadă cât de mult o învinețise Sal, dar Frank era încă în baie – probabil adormise –, și nu era o idee bună să-l deranjeze. Se gândi că ar trebui să curețe firimiturile de chipsuri de pe marginea husei de plastic, dar ar fi preferat să stea în Cadillac. Nu era al ei, era al lui, totuși Mavis ținea poate mai mult decât el la mașină și îl mințise că pierduse cheile de rezervă. În timp ce June se pregătea să plece, îi spuse:

— Nu-i nouă mașina, are trei ani, e din '65.

Dacă ar fi putut, ar fi dormit acolo, ghemuită pe bancheta din spate, acolo unde muriseră bebelușii, singurele ființe cărora le plăcea să stea cu ea și care nu erau o povară. Dar nu putea, bineînțeles. Frank îi spusese că nu are voie nici măcar să atingă, darămite să conducă Cadillacul, câte zile o mai avea. Așa că și ea fu surprinsă când îl fură.

— Ești bine?

Frank se băgase deja sub cearșaf și Mavis se trezi cu o tresărire de groază, care se dizolvă repede într-o spaimă familiară.

— Da.

Scrută întunericul în căutarea unui semn, încercând să-i adulmece starea de spirit. Dar era lipsit de orice expresie, așa cum fusese și la cină, în seara cu interviul pentru ziar. Chiftelele impecabile (nici prea moi, nici prea tari – secretul erau cele două ouă) probabil fuseseră pe placul lui. Sau poate a atins o stare de echilibru: mâncase pe săturate, erau de toate. În orice caz, la masă s-a purtat bine, a fost chiar vesel, pe când copiii au fost de-a dreptul nerușinați. Sal avea desfăcută o lamă de ras mai veche de-a lui Frank lângă farfurie și-i punea lui taică-său întrebări de genul: „Este destul de ascuțită să taie...?” Și Frank răspundea: „Taie de toate, de la părul de pe bărbie la zgârci.” Sau: „Taie și pleoapele unui purice”

făcând-o pe Sal să râdă în hohote. Când Billy James a scuipat suc în farfuria lui Mavis, Frank a spus: „Frankie, dă-mi și mie ketchupul și Billie, nu te mai juca în farfuria lui maică-ta, auzi?”

Era convinsă că n-o să le ia mult și văzând cum se purtau la masă, distrându-se fiecare la glumele celuilalt, nu se îndoia că Frank avea să-i lase pe copii s-o facă. Oamenii de la ziar aveau să nascocască o poveste care prinde, iar June, „singura femeie jurnalist pe care o au cei de la *Curierul*”, va scrie pagina de povești adevărate.

Frank făcea tot felul de zgomote în pat și Mavis încercă să nu-și lase corpul să se încordeze. Avea chiloți pe el? Dacă afla asta, își putea da seama dacă avea de gând să facă sex sau nu, dar nu putea afla fără să-l atingă. Ca și cum ar fi vrut să-i satisfacă curiozitatea, Frank trase de elasticul chiloților. Mavis se relaxă și-și permise un oftat care, spera ea, suna ca un sforăit. Cearșaful fu dat la o parte înainte să-și termine gândul. Îi trase cămașa de noapte cât să-i acopere fața, iar ea se lăsă în voia sorții. Se înșelase. Din nou. Frank avea de gând să facă asta mai întâi și apoi restul. Ceilalți copii erau probabil în spatele ușii, chicotind. Sal, cu privirea la fel de rece și de neiertătoare ca atunci când i-a spus de accident. Înainte ca Frank să vină în pat, Mavis visa despre ceva important ce trebuia să facă, dar nu-și mai amintea ce anume. Când să-și aducă aminte, în

sfârșit, despre ce era vorba, Frank o întrebase dacă se simte bine. Probabil acum chiar se simțea bine, căci acel lucru important pe care-l avea de făcut și pe care-l uitase nu mai trebuia făcut.

Oare avea s-o facă pe fugă, ca mai totdeauna, sau pe îndelete, sfârșind într-o oboseală mută?

Nici una, nici alta. Nu o penetra, doar se frecă de ea până își dădu drumul, în timp ce-i mesteca o șuviță de păr prin cămașa de noapte care-i acoperea fața. Putea să fie la fel de bine o păpușă de cârpe în mărime naturală.

După aceea, îi vorbi pe întuneric.

— Nu știu, Mavis. Pur și simplu, nu știu.

Să-l întrebe ce anume, ce vrea să zică sau să tacă din gură? Mavis alege să tacă, căci își dădu seama dintr-odată că nu vorbește cu ea, ci cu ceilalți copii, ascunși în spatele ușii.

— Poate, spuse el. Poate că putem repara situația. Poate că nu. Pur și simplu nu știu.

Căscă din toți rărunchii și adăugă:

— Nu văd totuși cum am putea-o repara.

Acesta era, știa ea sigur, semnalul pentru Sal, Frankie și Billy James.

Așteptă toată noaptea, fără să închidă o clipă ochii. Frank dormea tun și s-ar fi strecurat din pat (dacă n-o strangula sau sufoca între timp) și ar fi deschis ușa, dacă n-ar fi fost respirația din spatele ușii. Era sigură că era Sal, gata să se năpustească

asupra ei sau s-o apuce de picioare. Buza de sus a lui Sal avea să fie ridicată, lăsând să se vadă dinții ei de copil de unsprezece ani, prea mari pentru gura ei mârâitoare. Răsăritul, își spuse Mavis, va fi clipa cea mai grea. Poate că s-au înțeles în privința capcanei, dar poate că nu au întins-o încă. Va trebui să se concentreze pe cât posibil să o descopere înainte de a se închide.

La primele licăriri ale zorilor, Mavis se dădu jos din pat. Dacă se trezea Frank, totul era pierdut. Își luă o pereche de pantaloni trei sferturi roșii, își trase pe ea un tricou cu Daffy Duck și reuși să ajungă până la baie. Luă un sutien murdar din coșul de rufe și se îmbracă repede. Nu avea chiloți și nici nu se putea întoarce în dormitor să-și ia pantofii. Cel mai important era să treacă de dormitorul copiilor. Ușa era deschisă și, deși nu se auzea nici un zgomot, Mavis îngheță la gândul de a se apropia de ea. La capătul holului, în stânga, se afla bucătăria unde mâncau, iar în stânga, camera de zi. Va trebui să se gândească încotro s-o ia după ce trece de ușa aceea. Probabil ei se așteptau s-o ia direct spre bucătărie, ca de obicei, așa că poate ar fi trebuit s-o zbughească pe ușa din față. Sau poate că se așteptau ca ea să-și schimbe rutina și capcana să nu fie nicidecum în bucătărie.

Dintr-odată, își aduse aminte că geanta ei era în camerade zi, cocoțată pe suportul de televizor,

care, după ce se stricase aparatul, se transformase într-un dulap cu de toate. Iar cheile de rezervă se aflau într-o deșirătură din căptușeala genții. Ținându-și respirația, cu ochii larg deschiși în întuneric, Mavis trecu repede de camera celorlalți copii. Cu spatele descoperit în fața unui pericol atât de mare, simți că o cuprinde o stare febrilă, nădușind și fiindu-i frig în același timp.

Nu numai că geanta era acolo unde își amintea ea, dar galoșii lui Sal erau așezați la ușa din față. Mavis înșfăcă geanta, își înfundă picioarele în cizmele galbene ale fiicei sale și o zbughi pe verandă. Nu privi spre bucătărie și nu o mai văzu niciodată.

Ieșirea din casă fusese o experiență atât de intensă, încât își dădu seama în timp ce pornea Cadillacul parcat pe bordură că n-are nici cea mai vagă idee ce să facă în continuare. Conduse spre casa lui Peg; n-o cunoștea pe femeie prea bine, dar o impresionaseră lacrimile ei la înmormântare. Își dorise dintotdeauna s-o cunoască mai bine, dar Frank reușea mereu să le împiedice să se împrietenească.

Singurul felinar de pe stradă părea să fie la mile distanță, iar soarele n-avea nici un chef să apară, așa că nu-i fu ușor să dea de casa lui Peg. Când o găsi în cele din urmă, parcă mașina vizavi, așteptând ca lumina soarelui să fie mai puternică înainte de a bate la ușă. În casă era întuneric, iar storul nu era încă ridicat. Liniște deplină. Statueta de lemn din mijlocul

petuniilor, o fată cu fața acoperită de o bonetă proaspăt vopsită în albastru, legăna o stropitoare, iar la picioare avea o familie de rațe sculptate. Peluza, îngrijită și tunsă scurt, părea o mostră de covor din lână scumpă. Nimic nu se mișca, nici moara de vânt minusculă, nici iedera care-o înconjură. Totuși, pe fațada casei, mai înalt decât acoperișul și mai vechi, trandafirul lui Sharon⁵ tremura. Dănțuia, agitat de suflul aparatului de aer condiționat, aruncând florile și bobocii pe iarbă. Sălbatic, părea sălbatic, iar pulsul lui Mavis gonea odată cu el. După ceasul din mașină, nu era încă cinci și jumătate. Mavis se hotărî să se mai plimbe cu mașina o vreme și să se întoarcă la o oră potrivită. La șase, poate. Dar până atunci o să se trezească și ei, iar Frank o să observe că a dispărut Cadillacul. O să cheme poliția, cu siguranță.

Mavis se depărtă de trotuar, tristă și înspăimântată de cât de proastă era. Nu numai că tot cartierul le știa mașina, dar avea să mai fie și o fotografie în ziar în ziua aceea. Când a cumpărat-o Frank, bărbații din cartier au trântit capota și au rânjit, s-au aplecat ca să-i miroasă interiorul, au claxonat și au râs. Au râs și iar au râs, pentru că proprietarul ei trebuia să împrumute o mașină de tuns iarba la două săptămâni; pentru că proprietarul nu avea nici jaluzele

⁵ În original, *the rose of Sharon*, floare cu identitate nesigură, menționată în traducerea în limba engleză a Bibliei (n.tr.).

la geam, nici un televizor care să funcționeze; pentru că doar doi din cei șase stâlpi ai verandei au fost vopsiți cu alb acum trei luni, ceilalți fiind sco-rojiți și galbeni; pentru că proprietarul câteodată dormea – toată noaptea – în mașina pe care o luase la schimb, în fața propriei case. Iar femeile, care o vedeau pe Mavis conducându-i pe copii la White Castle, cu ochelari de soare în zilele noroase, se hol-bau fără jenă și apoi dădeau din cap. Ca și cum ar fi știut că într-o zi Cadillacul va deveni celebru.

Târându-se cu douăzeci de mile pe oră, Mavis intră pe autostrada 121, recunoscătoare pentru adă-postul oferit de restul de întuneric. În timp ce trecea pe lângă spitalul regional, o ambulanță tăcută lu-necă ușor de pe alee. O cruce verde pe un fond alb se transformă dintr-o lumină strălucitoare care in-dica urgența într-o umbră. De cincisprezece ori fu-sese pacientă în acel spital, de patru ori ca să nască. La penultima internare, când s-au născut gemenii, mama lui Mavis a venit din New Jersey ca s-o ajute. S-a ocupat de casă și a avut de grijă de copii timp de trei zile. După ce s-au născut gemenii, s-a întors la Paterson, o călătorie de trei ore, se gândi Mavis. Putea să fie acolo înainte să înceapă *The Secret Storm*⁶, la care nu se mai uitase toată vara.

⁶*Furtuna secretă*, telenovelă transmisă de CBS din 1954 până în 1974 (n.tr.).

La benzinăria Fill'n Go, Mavis își verifică mai întâi portofelul înainte de a răspunde vânzătorului. Lângă permisul de conducere avea trei bancnote de zece dolari împăturite.

— Zece, spuse ea.

— De zece dolari sau zece galoane⁷, doamnă?

— Galoane.

Pe parcela alăturată, Mavis observă fereastra unui restaurant, care bătea în corai în lumina dimineții.

— E deschis acolo? țipă ea ca să acopere huruitul camioanelor de pe autostradă.

— Da, doamnă.

Împiedicându-se din când în când pe prundiș, se îndreptă spre restaurant. Înăuntru, în spatele tejghelei, chelnerița mânca plăcintă cu crab și crupe. Își acoperi farfuria cu o cârpă și-și șterse colțurile gurii înainte de a-i ura lui Mavis bună dimineața și a-i lua comanda. Când plecă, cu un pahar de cafea în mână și două gustări cu miere într-un șervețel, Mavis văzu zâmbetul larg al chelneriței în oglinda reclamei de lângă ieșire. Rânjetul o sâcăi tot drumul până la benzinărie, până când, intrând în mașină, își văzu picioarele galben-canar.

⁷Unitate de măsură pentru capacitate echivalentă cu circa 4 litri (n.r.).

Departe de pompa de benzină, cu mașina parcată în spatele restaurantului, își puse micul dejun pe bord și scotoci prin torpedou. Găsi o sticlă nedesfăcută de Early Times⁸, o altă sticlă cu ceva scotch pe fund, șervețele de hârtie, un inel de dentiție pentru bebeluși, mai multe elastice, o pereche de ciorapi murdari, o lanternă cu bateria descărcată, un ruj, o hartă a Floridei, câteva tuburi de bomboane mentolate și câteva amenzi de circulație. Aruncă inelul pentru bebeluși în geantă, își strânse părul într-o codiță jalnică, din care ieșeau fire de păr ca niște pene de găină, și-și întinse pe buze rujul unei necunoscute. Apoi se lăsă pe spate și sorbi din cafea. Prea emoționată ca să mai ceară lapte sau zahăr, o comandase neagră și nu mai reușea să ia și o a treia înghițitură. Rujul necunoscutei îi zâmbea compătimitor și dulceag de pe marginea paharului.

Cadillacul consuma zece galoane de benzină la fiecare nouăzeci de mile. Mavis se întreba dacă ar trebui s-o sune pe maică-sa înainte sau să se ducă pur și simplu. A doua variantă părea o idee mai bună. Era posibil ca Frank s-o fi sunat deja pe soacră-sa sau putea s-o facă din clipă-n clipă. Era mai bine ca mama ei să poată răspunde sincer că nu știe unde e. Drumul spre Paterson îi luă patru ore, nu trei, iar la intrarea în oraș mai avea patru dolari și șaptezeci

⁸ Marcă de whisky a companiei Kentucky Whisky (n.tr.).

și șase de cenți. Rezervorul de benzină era aproape gol.

Străzile păreau mai înguste decât își amintea ea și magazinele arătau altfel. Frunzele din nord începeau deja să-și schimbe culoarea. Trecând cu mașina pe sub ele, prin culoarul pătat pe care-l formau, i se părea că șoseaua alunecă înainte în loc să se retragă. Cu cât mergea mai repede, cu atât drumul părea mai lung.

Cadillacul își dădu duhul la o stradă distanță de casa mamei sale, dar Mavis reuși să traverseze intersecția și să parcheze lângă trotuar.

Era prea devreme. Mama sa urma să se întoarcă acasă abia după-amiază, când ultimii copii vor fi fost luați de la grădiniță. Cheia de la ușă nu mai era sub statueta în formă de ren, așa că Mavis se așeză pe veranda din spate și se luptă cu cizmele galbene. Picioarele îi arătau de parcă n-ar fi fost ale ei.

Frank sunase deja la cinci și jumătate dimineața, pe când Mavis se holba la trandafirul din grădina lui Peg. Birdie Goodroe îi spusese lui Mavis că îi închisese telefonul în nas, după ce îi zisese că nu știe despre ce naiba vorbește și cine dracu' se crede s-o scoale din pat? Nu era deloc încântată. Nici când vorbise cu el, nici mai târziu, când fiica sa îi bătuse în fereastra de la bucătărie, arătând ca naiba, ceea ce i-a și spus de la ușă:

— Fato, arăți ca naiba, ce cauți aici, încălțată cu cizmulițe de copil?

— Mami, lasă-mă să intru, bine?

Birdie Goodroe abia dacă avea două porții de ficat de vită. Mama și fiica mâncară împreună în bucătărie, Mavis arătând ceva mai prezentabil – spălată, pieptănată, cu aspirina luată și înotând în capotul lui Birdie.

— Hai, spune-mi ce s-a întâmplat; nu că n-aș ști.

Mavis mai voia niște mazăre și înclină castronul ca să vadă dacă mai era.

— Știam că așa o să se întâmple. Toată lumea știa, continuă Birdie. Era la mintea cocoșului.

Mai era ceva mazăre. Doar câteva linguri. Mavis și le puse pe farfurie și se întrebă dacă o să aibă parte de desert. Mai erau niște cartofi prăjiți în farfuria maică-sii.

— Îi mai mănânci, mami?

Birdie îi împinse farfuria. Mai era o bucățică de ficat și niște ceapă pe ea. Mavis își puse totul în farfurie.

— Mai ai copii. Copiii au nevoie de mamă. Știu prin ce-ai trecut, draga mea, dar ți-au rămas ceilalți copii.

Ficatul era o minune. Maică-sa curăța întotdeauna toată pielița de deasupra.

— Mami...

Mavis se șterse la gură cu un șervețel de hârtie.

— De ce n-ai venit la înmormântare?

Birdie își îndreaptă spatele.

— N-ai primit banii prin poștă? Și florile?

— Am primit.

— Atunci știi de ce. Trebuia să aleg – ori te ajut cu înmormântarea, ori plătesc drumul. Nu mi-am permis să le fac pe amândouă. Ți-am spus asta. V-am întrebat cum e mai bine și amândoi ați spus – banii. Amândoi ați spus așa, amândoi.

— Mami, au să mă omoare.

— Ai de gând să-mi reproșezi asta toată viața?

După tot ce-am făcut pentru copiii ăia?

— Au încercat deja, dar am scăpat.

— Numai pe tine te mai am, acum că frații tăi au plecat și au fost împușcați ca niște...

Birdie bătu cu palma-n masă.

— N-au nici un drept să mă omoare.

— Ce?

— I-a pus pe ceilalți copii s-o facă.

— Ce? Să facă ce? Vorbește clar, să înțeleg și eu ce spui.

— Spun că au de gând să mă omoare.

— Ei? Care ei? Frank? Care ei?

— Cu toții. Și ceilalți copii.

— Să te omoare?! Copiii tăi?!

Mavis aprobă din cap. Birdie Goodroe făcu mai întâi ochii mari, apoi, cu capul în palmă, privi în poală.

O vreme nu-și mai spuseră nimic, dar apoi, lângă chiuvetă, Birdie întrebă:

— Și gemenii voiau să te omoare?

Mavis se holbă la maică-sa.

— Nu! Doamne, nu! Ai înnebunit? Sunt bebeluși!

— Bine, bine. Întrebam și eu. E ciudat, știi, să crezi că niște copilași...

— Ciudat?! E... e îngrozitor! Dar ei fac ce le spune el. Și acum or să facă orice. Au încercat deja, mami!

— Cum adică au încercat? Ce-au făcut?

— Sal avea o lamă de ras și râdeau cu toții și mă priveau. Tot timpul erau cu ochii pe mine.

— Ce-a făcut Sal cu lama?

— O ținea lângă farfurie și mă privea. Cu toții mă priveau.

Nici una din ele nu mai pomeni despre asta, pentru că Birdie îi spuse lui Mavis că poate să stea la ea doar dacă nu mai vorbește în felul ăsta. N-avea să-i spună lui Frank, dacă suna, sau oricui altcuiva că era acolo, dar dacă mai scotea vreun cuvânt despre crimă avea de gând să-l sune imediat.

Într-o săptămână, Mavis era din nou pe drumuri, dar de data aceasta avea un plan. Cu câteva zile înainte s-o audă pe maică-sa șoptind în receptor: „Ai face bine să vii aici cât mai repede, nu glumesc”, Mavis umblase prin casă – Birdie era la grădiniță – spunându-și în gând: bani, aspirină, vopsea, lenjerie;

bani, aspirină, vopsea, lenjerie. Luase tot ce găsisese din primele două, cecurile din plicurile maro trimise de guvern și ascunse în spatele fotografiei unuia din frații săi uciși în luptă și ambele cutii de Bayer. Luase o pereche de cercei cu strasuri din cutia de bijuterii a lui Birdie și furase înapoi cheile de la mașină, pe care maică-sa credea că le-a ascuns foarte bine; turnase două galoane de benzină din mașina de tuns iarba în rezervorul Cadillacului și se dusesese să mai cumpere. În Newark găsi un atelier de vopsit Earl Scheib și așteptă două ore într-un dormitor de la Y⁹ până când mașina fu vopsită în magenta. Cei douăzeci și nouă de dolari din reclamă se dovediră a fi până la urmă doar pentru o mașină standard. Pentru Cadillac, o puseră să plătească șaiszeci și nouă de dolari. Lenjeria și șlapii și-i cumpără de la Woolworth's. De la un magazin la mâna a doua își cumpără un costum albastru-deschis care nu trebuia călcat și o bluză pe gât, albă, din bumbac. Numai bine, se gândi ea, pentru California. Numai bine.

Cu o hartă nou-nouță pe scaunul de alături, părăsi în viteză Newarkul și se îndreptă spre autostrada 70. Cu cât lăsa mai mult în urmă estul, cu atât se simțea mai fericită. O singură dată în viață

⁹YWCA – Young Women's Christian Association, Asociația Tinerelor Creștine (n.tr.).

mai cunoscuse o astfel de fericire. Atunci când, copil fiind, s-a dat cu Racheta. Când racheta a zbârnâit în cădere, saltul a făcut-o să amețească de plăcere; când a încetinit mișcarea, chiar înainte de a o întoarce cu fundu-n sus prin arcu cerului, emoția era intensă, dar ea era calmă. Țipa și ea cu ceilalți, dar pe dinăuntru resimțea doar exaltarea de a înfrunta pericolul de după o centură de metal. Lui Sal nu i-a plăcut; de altfel, nici copiilor, când, peste ani, i-a dus la parcul de distracții. Acum, în fuga spre California, amintirea experienței din Rachetă și emoția resimțită atunci o însoțeau mereu.

După cum arăta harta, drumul era drept. Nu trebuia decât să găsească autostrada 70, să rămână pe ea până în Utah și să facă la stânga spre Los Angeles. Mai târziu își va aminti cum a călătorit așa, drept. Un stat, apoi altul, fix cum promisese harta. Când rămase doar cu câteva monede, fu nevoită să ia niște autostopiste. Dar în afară de prima și de ultima, nu-și mai amintea fetele în ordine. Era cel mai ușor să culeagă fete. Erau o companie neprimejdioasă, cel puțin așa spera, o ajutau cu banii de benzină și de mâncare și o invitau peste noapte la ele. Înfrumusețau drumurile principale, intersecțiile, bordurile podurilor, colțurile benzinăriilor și motelurilor, cu blugii lor cu talie joasă și evazați. Cu părul drept fluturându-le în vânt sau cu părul creț în stil *afro*. Albele erau cele mai prietenoase,

cele de culoare erau mai rezervate. Dar toate îi povestiră cum era viața lor înainte să ajungă în California. Dincolo de vorbăria atotștiutoare, de râsetul cristalin, de tăcerile ostentative, lumea pe care o descriau ele era la fel ca propria existență de dinainte de California – tristă, înspăimântătoare, greșită de la un capăt la altul. Liceele erau niște gropi de gunoi, părinții – proști, Johnson – un nemernic, polițistii – porci, bărbații – șobolani și băieții – ticăloși.

Pe prima fată o găsi la ieșirea din Zanesville. Acolo apăru fugara, într-un popas-restaurant, numărându-și banii. Mavis o observase când se dusesese la toaletă, apoi, după ceva vreme, o văzuse ieșind îmbrăcată altfel: de data aceasta, avea o fustă lungă și o bluză ușoară care-i atingea coapsele. Afară, în parcare, fata fugi la geamul din dreapta șoferului și întrebă dacă o ia și pe ea. Când Mavis dădu afirmativ din cap, fata smuci portiera, zâmbind fericită. Se recomandă – Sandra, dar spune-mi Dusty – și vorbi încontinuu treizeci și două de mile. Nevrând să știe nimic despre Mavis, Dusty mâncă două bezele în ciocolată și pălăvrăgi, în principal despre proprietarii celor șase plăcuțe de identificare care-i atârnavă la gât. Băieți de la liceu de la ea sau pe care i-a cunoscut în școala generală. Două dintre plăcuțe le-a primit de la foștii prieteni, pentru restul s-a milogit de familii să i le dea ca amintire. Toți erau declarați morți sau dispăruți.

Mavis se învoi să treacă prin Columbus și s-o lase pe Dusty acasă la prietena ei. Când ajunseră, burnița. Peluza fusese tunsă pentru ultima oară în sezonul acela. Părul lui Dusty, încâlcit în șuvițe șatene; mult lăudatul miros al ierbii proaspăt tăiate în ploaie, clinchetul plăcuțelor, jumătate de bezea. Atât își amintea Mavis din primul ocol cu o auto-stopistă. În afară de ultima, celelalte fură în serie. Oare în Colorado văzuse un bărbat stând pe o bancă, sub niște pini, într-un popas? Mânca încet, foarte încet, în timp ce citea un ziar. Sau o fi fost înainte de Colorado? Era senin și frig. În fine, pe undeva pe acolo o culese pe fata care i-a furat cerceii cu strasuri. Dar ceva mai devreme – pe lângă Saint Louis, parcă – le deschise portiera celor două fete care tremurau pe autostrada 70. Bătute de vânt, înfășurate cu jachetele de armată până la bărbie, cu saboți de piele și șosete groase și gri, fetele își ștergeau nasul cu mâinile în buzunar.

Nu mergeau departe, spuseră. Doar câteva mile mai încolo. Locul, un cimitir verde-strălucitor, era la fel de populat ca un parc. Mașinile erau înșirate ca un colier în jurul intrării. Grupuri de oameni, nomazi singuratici, cu toții stând răbdători în vânt, se amestecau cu băieții de la școala militară. Fetele îi mulțumiră lui Mavis și coborâră, fugind un pic să li se alăture unor oameni în doliu, care străjuiau un mormânt. Mavis mai zăbovi o vreme pe-acolo,

uimită de strălucirea nefirească a verdelui. Ceea ce luase ea drept studenți la școala militară se dovediră a fi soldați adevărați, dar tineri, prea tineri, la fel de proaspeți ca piatra de mormânt în fața căreia stăteau.

Se prea poate ca după aceea s-o fi cules pe Bennie, ultima și cea care i-a furat pelerina de ploaie și cizmele lui Sal. Bennie fu bucuroasă să afle că, la fel ca și ea, Mavis se ducea tocmai până în L.A. Ea se îndrepta spre San Diego. Neplăcându-i discuțiile, importante sau de complezență, Bennie cânta. Cântece despre dragostea adevărată, despre dragostea înșelătoare, despre pocăință și cântece despre bucuria nebună. Unele le făceau să plângă, altele erau doar lipsite de sens. Mavis cânta și ea câteodată, dar de cele mai multe ori doar asculta și pe o distanță de o sută șaptezeci și două de mile nu se plictisise s-o tot asculte. Milele se scurgeau una după alta, impulsionate și ușurate de durerea din vocea lui Bennie.

Nu-i plăcea să mănânce la popasurile de pe șosea. Dacă se afla în vreunul, pentru că insistase Mavis, Bennie bea doar apă în timp ce Mavis înfuleca niște cartofi prăjiți cu brânză topită. De două ori Bennie îi dădu indicații prin orașe, căutând cartierele de culoare ca să poată mânca „sănătos”, după cum spunea ea. În toate acele localuri, Bennie mânca încet, fără ezitare, comandând de mai multe ori, cu

tot cu garnituri și întotdeauna luându-și ceva la pachet. Nu risipea banii, dar nici nu părea prea îngrijorată din cauza lor, și plătea mereu jumătate din banii pentru benzină.

Mavis nu află niciodată ce plănuia să facă sau cu cine trebuia să se întâlnească în L.A. (sau, în fine, în San Diego). Când Mavis o întrebă, îi răspunse pur și simplu că voia să facă sex. Cu toate acestea, pe undeva între Topeka și Lawrence, Kansas, dispăru, și cu ea și pelerina de plastic transparent a lui Mavis și cizmele galbene ale lui Sal. Ciudat, dat fiind că bancnota de cinci dolari era încă la locul ei, prinsă de schimbătorul de viteze cu un elastic. Terminaseră de mâncat grătarul și salata de cartofi într-un restaurant mizerabil numit Hickey's. Mâncarea lui Bennie era împachetată și aștepta pe masă. „Mă ocup eu de asta”, spusese și arătase spre nota de plată. „Tu du-te la toaletă înainte de a o porni din loc.” Când se întoarse Mavis, Bennie și costița ei la pachet dispăruseră.

— De unde naiba să știu eu unde a plecat? îi răspunse chelnerița. N-a lăsat nici un bacșiș.

Mavis scormoni prin buzunar după o monedă de 25 de cenți și o puse pe teighea. Așteptă câteva minute în mașină înainte de a încerca să-și găsească drumul înapoi spre autostrada 70.

Tăcerea lăsată Bennie în Cadillac era de nesuportat. Mavis ținea radioul deschis și dacă auzea unul dintre cântecele lui Bennie, cânta și ea, jelind pe vocea a doua.

Într-o benzinărie Esso, intră în panică.

Înapoind cheia de la toaletă, Mavis se uită pe fereastră. Afară, sub lumina fluorescentă care scâldea pompa de benzină, Frank se apleca spre fereastra Cadillacului. Oare era posibil să-i fi crescut atât de mult părul în două săptămâni? Și hainele lui... Jachetă de piele neagră, cămașă deschisă până aproape de buric, lanțuri de aur. Mavis se lăsă repede în jos, dar când vânzătorul se holbă la ea, se prefăcu că s-a împiedicat. N-avea unde fugi. Se uită repede prin rafturi după niște hărți cu Colorado. Se uită din nou pe fereastră. Plecase. Probabil stătea în mașină pe undeva pe-aproape, se gândi ea, așteptând-o să iasă.

O să țiș, își spuse ea, o să mă prefac că nu-l cunosc, o să mă lupt, o să chem poliția. Mașina nu mai era verde ca de mentă, dar... o, Doamne, numărul de înmatriculare era același. Ea avea talonul mașinii. Dar dacă el a adus actele de proprietate? Oare e dată în căutare? Nu putea rămâne pe loc și nici n-avea unde să se ascundă. Mavis merse înainte. Fără să fugă. Fără să se împiedice. Cu capul în jos, căutând prin geantă o bancnotă de douăzeci de dolari.

Înapoi în mașină, așteptând ca vânzătorul să-i ia banii, examinează împrejurimile în oglinda retrovi-zoare – cea din față și cea laterală. Nimic. Plăți și băgă cheia în contact. Chiar în clipa aceea, bărbatul cu jacheta neagră și cu cămașa desfăcută apărură în oglinda din dreapta. Lumina fluorescentă se reflecta în zalele de aur. Deși se strădui să se stăpânească, Cadillacul părăsi aleea benzinăriei în trombă. Speriată de-a binelea acum, uită ce trebuia să caute. Care intersecție? Fă dreapta spre sud. Nu, spre vest. Pe autostrada 70 se intră pe unde? Dar ăsta era estul. Pe unde-i ieșirea?

O oră mai târziu era pe un drum pe care se aflate deja de două ori. Ieșind de pe el cât de repede putu, se trezi pe un pod îngust, apoi pe o stradă cu depozite de-o parte și de alta. Se hotărâse oricum că e mai bine s-o ia pe străzi lăturalnice. Mai puțină poliție, mai puține lumini. Tremurând de fiecare dată când vedea farurile unei mașini, reuși totuși să iasă din oraș. Când se înseră, era pe autostrada 18 și conduse până când motorul nu mai fu alimentat decât cu vapori de benzină. Cadillacul nici nu oftă, nici nu tuși. Pur și simplu se opri într-o mare de întuneric, farurile dând la iveală cam zece metri de amestec asfaltic. Mavis stinse farurile și blocă portierele. Un pic de curaj, își spuse ea în șoaptă. Ca fetele acelea care fug de ceva sau spre ceva. Dacă ele puteau să hoinărească, să sară în mașini, să facă

autostopul ca să ajungă la înmormântări, să caute restaurante în cartiere ciudate, să-și găsească drumul singure sau doar să se protejeze una pe alta, atunci cu siguranță putea și ea să aștepte pe întuneric până dimineată. O făcuse toată viața ei de adult, dormea mai bine în timpul zilei. Și în plus și la urma urmelor, nu mai era o adolescentă, era o femeie de douăzeci și șapte de ani și mamă a...

Whisky-ul nu o ajută. Lacrimile îi udară bărbia și se furișară de-a lungul gâtului. Până la urmă, whisky-ul o făcu să adoarmă.

Mavis se trezi cu gura uscată, urâtă, dezorientată și sigur era hămesită, pentru că soarele, roșu ca pepelele, i se părea comestibil. Orizontul de un albastru țipător care o înconjura nu era nici o invitație, nici un reproș și era susținut de un miliard de kilometri de pustietate.

N-avea de ales. Se ușură așa cum o învățase Dusty, se urcă din nou în mașină și așteptă să treacă cineva prin apropiere. Bennie era isteață, nu pleca nicăieri fără o caserolă cu mâncare. Mavis își simțea prostia sufocând-o ca un sac uscat. O femeie în toată firea care nu putea să traverseze țara. Care nu putea să facă un plan care să țină mai mult de douăzeci de minute. Care trebuia să fie învățată cum să se șteargă prin buruienile de la marginea drumului. Prea năucă să se gândească să deschidă geamul de la mașină ca să respire bebelușii. Acum nici nu mai

știa de ce fugise din calea zalelor de aur. Frank avea dreptate. De la început, avusese perfectă dreptate în ce-o privește: era cea mai proastă muiere de pe planetă.

Cât așteptă, timp în care nici o mașină, nici un camion sau autobuz nu trecu pe-acolo, ațipi, se trezi cu niște gânduri îngrozitoare și ațipi din nou. Dintr-odată se ridică, trează de-a binelea, și luă hotărârea să nu moară de foame. Oare fetele pe care le întâlnise ar fi stat așa, cu mâinile-n sân? Așa ar face Dusty, Bennie? Mavis se uită cu atenție în jurul ei. Cei un miliard de kilometri de pustietate aveau și niște copaci în depărtare. Asta era iarbă sau niște semănături de vreun fel? Toate drumurile duc undeva, nu-i așa? Mavis își luă geanta, își căută pelevina și descoperi că aceasta dispăruse. „Christoase!”, tipă ea și trânti portiera.

Tot restul dimineții rămase pe același drum. Pe la prânz, o luă pe un drum mai îngust pentru că era mai pe la umbră. Drumul era tot asfaltat, dar nu era îndeajuns de larg încât să treacă două mașini fără să folosească refugiul. Când se terminară copacii de pe marginea drumului, zări o casă, în față, spre stânga. Părea micuță, dar aproape, și îi luă ceva vreme până să descopere că nu era nici una, nici alta. Trebuia să traverseze hectare întregi de porumb. Fie casa era cu spatele, fie nu avea curte. Apropiindu-se, văzu că e din piatră, probabil din

gresie, dar înnegrită de timp. La început, i se păru că nu are ferestre, dar apoi zări o parte a verandei și văzu umbrele unor ferestre imense pe pământ. Cotind la dreapta, zări o alee care ducea nu spre ușa din față, ci undeva pe laterala casei. Mavis o luă la stânga. Iarba din fața casei era îngrijită. Niște gheare înhățau ornamentele care străjuiau treptele de piatră. Mavis urcă scările și bătu la ușă. Nici un răspuns. Coti spre partea cu aleea și văzu o femeie stând pe un scaun roșu de lemn, lângă grădina de legume.

— Scuzați-mă, strigă Mavis, cu mâinile făcute pâlnie.

Femeia se întoarse, dar Mavis nu-și putea da seama încotro se uita. Purta ochelari de soare.

— Scuzați-mă.

Mavis se dădu mai aproape.

— Am rămas în pană puțin mai încolo. Poate să mă ajute cineva? Pot să sun undeva?

Femeia se ridică în picioare, ținându-și șorțul cu ambele mâini și făcu câțiva pași înainte. Purta o rochie galbenă de bumbac, cu floricele albe și nasturi eleganți pe sub șorțul ce părea făcut dintr-un fel de pânză groasă. Pantofii ei fără toc erau aveau șireturile dezlegate. Pe cap avea o pălărie de paie cu boruri largi. Soarele ardea; se stârni un vânt cald, care-i dădu peste cap borul pălăriei.

— N-avem telefon aici, spuse ea. Vino înăuntru!

Mavis o urmă în bucătărie, unde femeia își scutură cojile de nuci din șorț într-o cutie, lângă cuptor, și-și scoase pălăria. Două codițe – așa cum poartă indienii *hiawatha* – îi căzură pe umeri. Își scoase pantofii, propti o cărămidă în ușa deschisă și își dădu jos ochelarii de soare. Bucătăria era mare, plină de arome și de dezordinea specifică unei femei singure. Cu spatele la Mavis, o întrebă:

— Ești băutoare?

Mavis nu știa dacă i se oferă sau i se cere o băutură.

— Nu, nu sunt.

— În casa asta nu se minte. Aici, orice-ai zice, dacă e adevărat, e în regulă.

Speriată, Mavis suflă în palmă.

— Oh. Am băut niște tărie de-a lu' bărbat-miu mai devreme, dar nu-s ce se cheamă o femeie care bea. Eram... îh... frântă de oboseală. De la atâta condus și pentru c-am rămas fără benzină.

Femeia își făcu de treabă aprinzând cuptorul. Codițele îi căzură în față.

— Am uitat să te întreb cum te cheamă. Pe mine mă cheamă Mavis Albright.

— Mi se spune Connie.

— Dacă ai, Connie, aș vrea niște cafea.

Connie dădu din cap fără să se întoarcă.

— Muncești aici?

— Muncesc aici.

Connie își ridică codițele de pe piept și le dădu pe spate.

— Locuiești aici cu familia? Am bătut la ușă o grămadă.

— N-am familie. Doar ea, la etaj. Și ea nu ți-ar putea răspunde nici dacă ar vrea, și nici nu vrea.

— Mă îndrept spre California. Crezi c-ai putea să mă ajuți să-mi pun benzină la mașină? Să-mi arăți cum pot să mă car de aici?

Femeia oftă la cuptor, dar nu răspunse.

— Connie?

— Mă gândesc.

Mavis se uită jur-împrejurul bucătăriei care i se părea la fel de încăpătoare ca bufetul de la liceul ei și care avea uși de lemn batante. Își imaginează că în spatele acelor uși sunt camere după camere.

— Nu ți-e frică aici de una singură? Pare că nu e nimic în jur.

Connie râse.

— Lucrurile înspăimântătoare nu sunt întotdeauna afară. Majoritatea lucrurilor înspăimântătoare sunt înăuntru.

Se întoarse de la cuptor cu un castron pe care îl puse în fața lui Mavis, care se uită disperată la cartofii aburinzi, peste care se topea o bucată de unt. Băutura îi transformase foamea în greață, dar mulțumi și luă furculița din mâna lui Connie. Oricum, mirosul de cafea era promițător.

Connie se așeză lângă ea.

— Poate o să merg cu tine, spuse ea.

Mavis privi în sus. Era pentru prima oară când vedea fața femeii fără ochelari de soare. Își îndreptă privirea repede înapoi spre mâncare și își înfipse furculița în castron.

— Ce-ai zice ca eu și cu tine să mergem în California?

Mavis simți zâmbetul femeii, dar nu putu să-i facă față. Oare se spălase pe mâini înainte de a încălzi cartofii? Mirosea a alune de pădure, nu a nuci pecan.

— Cum rămâne cu munca ta de-aici?

Mavis se forță să guste o bucățică de cartof. Era sărat.

— California e lângă mare?

— Îhî. Chiar pe coastă.

— Ar fi drăguț să văd apa din nou.

Connie își ținea privirea ațintită pe fața lui Mavis.

— Val după val, după val, după val. O apă mare. Albastră, albastră, albastră, da.

— Așa se spune: însorita Californie. Plaje, portocale...

— Prea însorită pentru mine.

Connie se ridică dintr-odată în picioare și se duse la cuptor.

— Nu poate fi mai mult soare ca aici.

Untul, sarea și piperul amestecate cu cartofii nu erau așa rele. Mavis mânca repede.

— Mergi mile întregi și nu dai de umbră.

— Adevărat, spuse Connie; Puse pe masă două cești de cafea și un borcan cu miere. Prea mult soare pe lumea asta. Mă chinuie. Nu mai suport.

O adiere se strecură prin ușa de la bucătărie, înlocuind mirosul de mâncare cu unul mai dulce. Mavis crezuse că va da pe gât cu lăcomie cafeaua atunci când va sosi, dar satisfacția pe care i-o aduseră cartofii calzi și sărați o făcu să aștepte cu răbdare. Urmând exemplul lui Connie, luă o lingură de miere și o amestecă încet în cafea.

— Ai vreo idee cum aş putea să fac rost de niște benzină?

— Așteaptă un pic. Poate azi, poate mâine. Or să vină oameni să cumpere.

— Să cumpere? Să cumpere ce?

— Chestii din grădină. Chestii pe care le gătesc. Chestii pe care nu vor să le cultive ei.

— Și poate vreunul să mă ducă să iau benzină?

— Sigur.

— Și dacă nu vine nimeni?

— Întotdeauna vine cineva. În fiecare zi. De dimineață am vândut deja patruzeci și opt de știuleți de porumb și jumate de kilogram de ardei iuți. Își mângâie buzunarul de la șorț.

Suflând încet în ceașcă, Mavis se duse la ușa de la bucătărie și se uită afară. Când ajunsese aici, fusese așa de bucuroasă să găsească pe cineva acasă

încât nu apucase să se uite cu atenție la grădină. Acum, în spatele scaunului roșu, văzu flori amestecate cu rânduri paralele de legume. În unele locuri, legume priponite pe pari creșteau în cercuri, nu în rânduri, pe movile înalte de pământ. În depărtare, cotcodăceau niște pui. O parte a grădinii pe care inițial o crezuse năpădită de buruieni, se dovedi, la o privire mai atentă, un strat de pepeni. Dincolo de ea, domnea porumbul.

— N-ai făcut toate astea singură, nu-i așa? spuse Mavis făcând un semn cu mâna către grădină.

— Mai puțin porumbul, răspunse Connie.

— Uau.

Connie puse castronul în chiuvetă.

— Vrei să te speli?

Nesfârșitele camere imaginate de Mavis dincolo de ușile batante o împiedică să-i ceară permisiunea să se ducă la baie. Aici, în bucătărie, se simțea în siguranță; gândul de a o părăsi o tulbura.

— Aștept să văd, poate vine cineva. Apoi o să încerc să mă adun. Știu că arăt îngrozitor.

Zâmbi, în speranța că refuzul nu-i va stârni suspiciuni.

— Cum vrei, spuse Connie, și, cu ochelarii de soare la loc, o bătu pe umăr în timp ce se încălță cu papucii ei turtiți și ieși în curte.

Rămasă singură, Mavis se aștepta ca bucătăria să-și piardă din confort. Dar nu fu așa. De fapt, avu

o senzație ciudată că bucătăria era plină de copii – rîzînd? Cîntînd? – doi dintre ei fiind Merle și Pearl. Faptul că închise ochii strîns ca să înlătore imaginea nu făcu decît s-o accentueze. Când deschise ochii, Connie era acolo, tîrînd un coș mare pe podea.

— Haide, spuse ea. Dă-mi o mîână de ajutor.

Mavis se încruntă la nucile pecan și dădu din cap la vederea spărgătoarelor de nuci, scobitorilor și castroanelor adunate de Connie.

— Nu, spuse ea. Dă-mi altceva de făcut. Dacă decojesc toate cheștiile astea, îmi pierd mințile.

— N-o să-ți pierzi mințile. Încearcă!

— O, n-aș putea.

Mavis o privi cum aranjează uneltele.

— N-ar fi mai bine să pui niște ziare dedesubt? O să fie mai ușor să faci curat după aia.

— Nu sunt ziare în casa asta. Și nici radio. Orice știre aflăm e de la cineva care ne-o spune față-n față.

— Și mai bine, spuse Mavis. În zilele noastre toate veștile sunt proaste. N-ai ce să faci, oricum.

— Cedezi prea ușor. Uită-te la unghiile tale. Puternice, încovoiate ca ale unei păsări – mîini perfecte pentru nuci. Cu niște unghii ca astea ale tale scoți imediat miezul din coajă. Mîini frumoase, iar tu spui că nu poți. Să-nnebunești. Înnebunesc să văd niște unghii bune care se irosesc.

Mai târziu, privindu-și mâinile – dintr-odată frumoase – cum lucrează, Mavis își aminti de profesoara din clasa a șasea deschizând o carte: ridicând colțul legăturii, pipăind marginea ca să atingă semnul de carte, mângâind pagina, urmărind cu degetul rândurile. Sentimentul că i se topeau coapsele când o privea. Acum, lucrând la decojitul nucilor, încerca să-și economisească gesturile fără să le sacrifice grația. Connie, după ce o puse la treabă, plecă, spunând că trebuie „să vadă ce-i cu Mama”. Stând la masă, mirosind plăcerea pe care o aducea vântul prin ușă, Mavis se întreba câți ani are mama lui Connie. Judecând după vârsta fiicei sale, trebuia să aibă în jur de nouăzeci de ani. Și, de asemenea, oare cât mai era până să vină vreun client? Oare a descoperit cineva Cadillacul? Indiferent la ce benzinărie s-ar duce, oare o să găsească o hartă care să-i arate drumul înapoi spre autostrada 70 sau chiar 28? Se va îndrepta spre nord, spre Denver și apoi o va lua spre vest. Cu puțin noroc, va fi pe drum până la cină. Fără noroc, va pleca dimineață. Se va întoarce înapoi pe asfalt, ascultând radioul din mașină, care a ajutat-o să facă față tăcerii lăsate în urma ei de Bennie, orelor de condus fără oprire – cu două degete butonând după un cântec mai bun, o voce mai încântătoare. Acum, radioul era dincolo de câmp, la capătul unui drum și apoi altul. Închis. În spațiul în care ar trebui să fie sunetul...

nimic. Doar o absență, pe care nu credea că putea s-o ocupe cum se cuvine fără încântarea oferită de radio. De la masa la care stătea, admirându-și mâinile care trebăluiau, absența radiolui se răspândi. Un foc încet și secret care se ațâța pe sine și care răsufla sunetele întinderii sale: sunetul cojilor, ticăitul miezului aruncat în castron, instrumentele de gătit ajustându-se la nesfârșit, susurul insectelor, neliniștea ierbii înalte, tusea îndepărtată a firelor de porumb.

Era liniștitor, dar își dorea să se întoarcă Connie, altfel va începe din nou să-și imagineze copii cântând. Tocmai când i se părea că femeia lipsește prea mult, Mavis auzi o mașină scârțâind pe prundiș. Apoi o frână. O portieră trântită.

— Hei, doamnă.

Vocea unei femei, ușoară, destinsă.

Mavis se întoarse și văzu o femeie negricioasă, mlădioasă și care se mișca repede, urcând scările și oprindu-se când nu dădu peste ceea ce se aștepta.

— O, scuze.

— Nu-i nimic, spuse Mavis. E sus. Connie.

— Aha.

Mavis crezu că femeia se uită atent la hainele ei.

— O, grozav, spuse ea, apropiindu-se de masă. Grozav de-a binelea. Își băgă degetele în castronul cu nuci și luă câteva. Mavis se așteptă să mănânce câteva, dar ea le lăsă să cadă înapoi în grămadă.

— Ce-ar fi Ziua Recunoștinței fără nuci pecan? Nimic.

Nici una din ele nu auzi picioarele goale lipăind și, cum ușa batantă nu făcea nici un zgomot, intrarea lui Connie fu ca o apariție.

— Aicea ești!

Femeia de culoare își deschise brațele. Connie se lăsă înlănțuită într-o îmbrățișare legănată.

— Am speriat-o de moarte pe fata asta. N-am mai văzut niciodată un străin aici înăuntru.

— E prima, spuse Connie. Mavis Albright, ea e Soane Morgan.

— Bună, iubito.

— Morgan. Doamna Morgan.

Mavis se înroși la față, dar zâmbi oricum și zise:

— Scuze, doamnă Morgan.

Observă pantofii scumpi ai femeii, ciorapii transparente, haina de lână și croiala rochiei sale: crepul văratic, de un albastru pal cu guler alb.

Soane deschise o poșetă croșetată.

— Am adus alții, spuse ea, și scoase la vedere o pereche de ochelari de tip aviator.

— Bine. Mai am doar o pereche.

Soane îi aruncă o privire lui Mavis.

— Devorează ochelari de soare.

— Nu eu, casa asta îi înghite.

Fixând ramele după urechi, Connie testă lentilele întunecate în pragul ușii. Își întoarse fața direct spre soare și „aha”-ul pe care-l rosti fu unul provocator.

— A comandat cineva miez de nucă sau a fost ideea ta?

— Ideea mea.

— Faci o grămadă de plăcinte.

— Fac mai mult decât plăcinte.

Connie clăti ochelarii de soare la robinetul de la chiuvetă și decoji abțibildul de pe ei.

— Nu vreau să știu, așa că nu-mi spune. Am venit pentru știi tu ce.

Connie dădu din cap.

— Poți s-o ajuți pe fata asta să ia niște benzină pentru mașină? S-o duci la benzinărie și s-o aduci înapoi?

Usca și lustruia ochelarii ei noi, verificându-i de pete și de scame de la prosop.

— Unde ți-e mașina? întrebă Soane. Vocea îi era mirată, ca și cum s-ar fi îndoit că cineva în șlapi, salopetă șifonată și un hanorac murdar de copil putea avea mașină.

— Pe autostrada 18, îi spuse Mavis. Mi-a luat niște ore bune să ajung aici, dar cu mașina...

Soane dădu aprobator din cap.

— Nici o problemă. Dar va trebui să te aducă altcineva înapoi. Te-aș aduce eu, dar am prea multe de făcut. Îmi vin amândoi băieții în permisie.

Mândră, se uită la Connie.

— O să fie casa plină cât ai zice pește.

Apoi:

— Ce face mama?

— Nu mai e mult.

— Ești sigură că Demby sau Middleton n-ar fi o idee mai bună?

Connie băgă ochelarii de soare în buzunarul de la șorț și se îndreptă spre cămară.

— N-ar rezista decât o clipă în spital. A doua ar fi ultima.

Săculețul pe care Connie îl pusese deasupra coșului de nuci ar fi putut fi o grenadă. Așezat pe bancheta mașinii, între Mavis și Soane Morgan, pachetul emana tensiune. Soane îl tot atinge ca și cum ar fi vrut să se asigure că e acolo. Sporovăiala degajată din bucătărie dispăruse. Dintr-odată protoculară, Soane vorbea puțin, îi răspundea lui Mavis cu cât mai puține informații și nu o întreba nimic.

— Connie e amabilă, nu-i așa?

Soane se uită la ea.

— Da, este.

Merseră timp de douăzeci de minute, Soane fiind atentă la fiecare denivelare sau curbă, oricât de mică. Părea a căuta ceva. Se opriă la o benzinărie în mijlocul pustietății și-i ceru bărbatului care

veni șchiopătând la geam să-i dea cinci galoane de benzină. Avu loc o ceartă, presărată cu tăceri lungi, în legătură cu canistra. Bărbatul voia ca Mavis să o plătească. Ea spuse că i-o va aduce înapoi când se va întoarce să-și umple rezervorul. El se îndoia de asta. Până la urmă se învoiră pentru o garanție de doi dolari. Soane și Mavis o porniră la drum, cotiră pe un alt drum, îndreptându-se spre est, timp de aproximativ o oră. Arătând cu degetul spre un semn de lemn, Soane spuse:

— Am ajuns.

Pe semn era scris „Ruby 360 loc.” în partea de sus și „Lodge 16” în partea de jos.

Prima impresie a lui Mavis legată de orășel fu cât de liniștit era, ca și cum nu locuia nimeni acolo. În afară de un magazin și o bancă, nu avea nici un sector de afaceri. Conduseră de-a lungul unei străzi largi, pe lângă peluze tunse scurt în fața bisericilor și a caselor vopsite în culori pastelate. Aerul era parfumat. Copacii erau tineri. Soane o luă pe o stradă laterală plină de grădini cu flori mai late decât casele și înzăpezite de fluturi.

Mirosul celor cinci galoane de benzină era pătrunzător în mașina lui Soane. Dar în camionul băiatului, proptit la picioarele lui Mavis, mirosul de benzină nu se distingea de celelalte mirosuri. Combinația

cleioasă, uleioasă, metalică ar fi făcut-o pe Mavis să vomite dacă șoferul n-ar fi făcut de bunăvoie ceea ce Mavis nu fusese în stare să-i ceară lui Soane Morgan: să dea drumul la radio. Prezentatorul anunța melodiile ca și cum ar fi fost cântate de prietenii sau rudele sale: regele Solomon, fratele Otis, iubita Dinah, Ike și fetița Tina, sora Dakota, alde Temps.

În timp ce se mișca în ritmul muzicii, Mavis, înveselită acum, se bucura de melodii și de porțiunea rasă din părul băiatului. Deși era mult mai plăcut decât Soane, nu avea mai multe de spus. Erau la câteva mile depărtare de Ruby 360 loc. și ascultau locul al șaptelea din topul revistei *Jet* când Mavis își dădu seama că, în afara tipului de la benzinărie, nu văzuse nici un alb.

— Nu e nici un alb în orașul ăsta?

— Nu unul care să locuiască aici. Doar ăia care vin cu treburi.

Când se uită la vila din depărtare în drum spre Cadillac, el întrebă:

— Cum e acolo?

— N-am fost decât în bucătărie, răspunse Mavis.

— Două bătrâne într-o casă așa mare. Nu e drept.

Cadillacul era neatins, dar atât de fierbinte, încât băiatul își linse degetele înainte și după ce deșurubă capacul de la rezervor. Și fu îndeajuns de amabil încât să-i pornească motorul, să-i spună să lase portierele deschise și să aștepte o vreme înainte

de a se urca în mașină. Mavis nu trebui să facă eforturi prea mari pentru a-l face să accepte bani – Soane fusese îngrozită de idee – și se îndepărtă ascultând „Hey Jude” la radio.

În spatele volanului, răcorindu-se la aerul condiționat, Mavis regretă că nu băgase de seamă ce frecvență avea stația de radio ascultată în camionul băiatului. Butonă fără folos în timp ce conducea Cadillacul spre casa lui Connie. Parcă, iar Cadillacul, întunecat ca sângele vânăt, rămase acolo timp de doi ani.

Soarele apusese deja când băiatul porni motorul. În plus, uitase să-i ceară indicații. De asemenea, uită unde era benzinăria unde lăsase garanția de doi dolari și nu voia s-o caute pe întuneric. În plus, Connie umpluse și gătise un pui. Dar decizia de a rămâne acolo peste noapte se datora mai ales Mamei.

Albeața din mijloc era orbitoare. Lui Mavis îi luă câteva clipe să distingă forma care prindea contur printre perne și cearșafurile albe ca niște oase, și ar fi rămas și mai mult timp buimacă, dacă o voce autoritară nu ar fi rostit:

— Nu te holba, copilă!

Connie se aplecă peste piciorul patului și întinse mâna sub cearșaf. Cu mâna dreaptă ridică călcâiele Mamei și cu cea stângă bătut pernele de dedesubt. Mormăind: „Unghii ca niște lame”, așeză la loc picioarele cu blândețe.

Când ochii i se acomodară cu întunericul și cu lumina, Mavis zări forma unui pat mult prea mic pentru o femeie – era aproape un pat de copil – și tot soiul de mese și de scaune pe margine, în întuneric. Connie alege ceva de pe una din mese și se aplecă spre lumina care înconjură pacienta. Mavis, urmărindu-i mișcările, o privi cum îi dă cu vaselină pe buzele de pe fața mai palidă decât cârpa albă care-i înfășura capul femeii bolnave.

— Trebuie să fie ceva care să aibă un gust mai bun, spuse Mama, lingându-și buzele uleioase.

— Mâncarea, spuse Connie. Ce zici de asta?

— Nu.

— Un pic de pui?

— Nu. Pe cine ai adus cu tine? De ce ai adus pe cineva aici?

— Ți-am spus. O femeie cu mașina care avea nevoie de ajutor.

— Asta a fost ieri.

— Nu, ți-am spus de dimineață.

— Mă rog, cu câteva ore în urmă, dar cine a invitat-o în intimitatea mea? Cine a făcut asta?

— Ghici. Tu, tu ai făcut-o. Vrei să-ți fac un masaj la cap?

— Nu acum. Cum te numești, copilă?

Mavis șopti din întunericul în care stătea.

— Vino mai aproape! Nu văd nimic, dacă nu e în fața mea. Ca și cum aș trăi într-o coajă de ou.

— N-o băga în seamă! îi spuse Connie lui Mavis. Vede tot pe lumea asta.

Apropiindu-și un scaun de marginea patului, se așază, luă mâna femeii și îndepărtă una câte una pielițele de la degetele îndoite.

Mavis se apropie de cercul de lumină, odihnindu-și mâna pe tăblia metalică a patului.

— Ești bine? Merge mașina?

— Da, doamnă. Merge. Mulțumesc.

— Unde îți sunt copiii?

Mavis nu putu rosti nici un cuvânt.

— Odată erau mulți copii pe-aici. Pe vremuri, asta era o școală. O școală frumoasă. Pentru fete. Fete indiene.

Mavis se uită la Connie, dar când își întoarse privirea, Mavis își lăsă repede ochii în jos.

Femeia din pat râse ușor.

— E greu, nu? E greu să te uiți în ochii ei. Când am adus-o aici, erau verzi ca iarba.

— Și ai tăi erau albaștri, spuse Connie.

— Încă mai sunt.

— Așa spui tu.

— Atunci ce culoare au?

— Ca și ai mei, ochi spălăciți de femeie bătrână.

— Dă-mi o oglindă, copilă!

— Nu-i da nimic!

— Eu comand încă aici.

— Sigur. Sigur.

Toate trei urmăreau degetele maronii mângâind pe cele albe. Apoi femeia din pat oftă:

— Uită-te la mine. Nu mă pot ridica singură din pat, dar sunt arogantă până la sfârșit. Dumnezeu cred că râde de nu mai poate.

— Dumnezeu nu râde și nu se joacă.

— Ei, tu știi totul despre El, sunt sigură. Data viitoare când îl vezi, spune-I să primească fetele. Se îmbulzesc în jurul ușii, dar nu intră. Nu mă deranjează în timpul zilei, dar noaptea îmi tulbură somnul. Le dai de mâncare cum trebuie? Sunt întotdeauna foarte înfometate. E destulă mâncare, nu-i așa? Nu scoverzile alea de le plac lor, ci o mâncare caldă, iernile sunt așa de crunte, avem nevoie de cărbuni e păcat să ardem copacii din prerie ieri zăpada a intrat pe sub ușă *quaesumus, da propitius pacem in diebus nostris* sora Roberta curăță ceapa *et a peccato simus semper liberi* n-ai putea *ab omni perturbatione securi...*

Connie încleștă mâinile mamei deasupra cearșafului și se ridică în picioare, făcându-i semn lui Mavis s-o urmeze. Închise ușa și pășiră în hol.

— Credeam că e mama ta. Adică, după cum vorbeai, credeam că e mama ta.

Coborau treptele spațioase.

— E mama mea. E și mama ta. Tu a cui mamă ești?

Mavis nu răspunse, în parte pentru că nu putea vorbi despre asta, dar în parte și pentru că încerca

să-și dea seama de unde, într-o casă fără electricitate, venea lumina din camera Mamei.

După cina la care mâncaseră pui fript, Connie o conduse pe Mavis într-un dormitor spațios. Din cele patru paturi, ea îl alese pe cel mai apropiat de fereastră, unde îngenunche uitându-se afară. Două luni lăptoase, în loc de cea care atârna acolo, ar fi fost exact ca ochii lui Connie. Dedesubt, o lume măturată. Care nu judecă. Ordonată. Amplă. Pentru totdeauna.

În ce parte e California?

În ce parte e Maryland?

Merle? Pearl?

Puiul de leu care o înghiți în noaptea aceea avea ochii albaștri în loc de căprui și, de data aceasta, nu trebui s-o țintuiască la pământ. Când îi încercui umerii cu laba stângă, ea își lăsă de bunăvoie capul pe spate, lăsând calea liberă spre gât. Și nici nu încercă să iasă din vis. Mușcătura era zemoasă, dar dormi cu asta și cu toate celelalte până când o treziră cântecele.

Mavis Albright părăsea din când în când Mănăstirea, dar revenea întotdeauna, așa că era acolo în 1976.

În dimineața aceea de iulie era conștientă de luni de zile de frecușul dintre Mănăstire și oraș și ar fi putut anticipa venirea bărbaților și atacul prin ceață. Dar se gândea la alte lucruri: bărbați tatuați

și copii scăldându-se în ape de smarald. Și, extenuată din cauza plăcerii din noaptea trecută, se lăsă în voia somnului. O oră mai târziu, în timp ce auzi găinile cotcodăcind în clasă, simți fumul de trabuc și o urmă ușoară de Aqua Velva.

Ori trotuarul era fierbinte, ori avea safire în pantofi. K.D., care nu mai văzuse niciodată o femeie care să ȝopăie sau să se agite așa, credea că trotuarul era cauza problemelor ei. Nici el, nici prietenii lui de la Cuptor n-o văzuseră coborând din autobuz, dar, când acesta se îndepărtă, ea apăru acolo – pe partea cealaltă a străzii –, în niște pantaloni atât de strâmți și pe niște tocuri atât de înalte, încât uitară să râdă de părul ei. Traversă Bulevardul Central spre ei, cu pași mici pe tocurile ca niște turnuri, nemaivăzute din 1949.

Mergea repede, ca și cum ar fi călcat pe cărbuni încinși sau așa, parcă o dureau picioarele din cauză că îi intrase ceva în pantofi. Ceva valoros, se gândea K.D., altfel l-ar fi scos de acolo.

El cără cutia cu scule prin sufragerie. Niște ghemuri de dantelă se împrăștiaseră pe masă. Mătușa Soane lucra ca un ocnaș: zilnic, metodic, gratis, producând mai multă dantelă decât ar fi fost necesară vreodată. Afară, în spatele casei, grădina care se

întindea spre stânga era plivită și frumos lucrată. K.D. coti spre dreapta către șopron și intră. Câinii ciobănești erau încântați să-l vadă. Trebui s-o călărească pe Buna ca s-o țină la pământ. Urechile ei erau moi în mâna lui și el ținea strâns vata înmuiață în camfor. Căpușele căzură ca boabele de cafea. Își puse palma sub falca ei; ea îi linse bărbia. Ben, celălalt ciobănesc, cu capul pe labe, privea cu atenție. Câinii se murdăreau când stăteau la ferma lui Steward Morgan. Aveau nevoie de câteva zile la Ruby, sub supravegherea lui K.D., de două ori pe an. Luă peria aspră din cutie. Se înfipse adânc în blana lui Buna, pieptănând-o cu delicatețe și cântând ușor într-un falset Motown cântecul pe care-l compuse pentru ea când era pui. „Hei, câinele meu cuminte, rămâi un câine cuminte, câinele meu cuminte. Toată lumea are nevoie de un câine cuminte-cuminte. Toată lumea are nevoie de un câine cuminte-cuminte-cuminte.”

Buna se întinse de plăcere.

Doar cei vizați de problemă vor participa la întâlnirea din seara asta. Toată lumea mai puțin cei care au inițiat toată tărașenia. Unchii lui, Deek și Steward, reverendul Misner, tatăl și fratele lui Arnette. Vor discuta despre palma dată peste față, dar nu și despre faptul că era însărcinată și cu siguranță nu despre fata cu safire ascunse în pantofi.

Să ne imaginăm că ea n-ar fi fost acolo. Să ne imaginăm că nu i s-ar fi văzut buricul deasupra taliei pantalonilor sau că sânii ei s-ar fi liniștit pentru câteva clipe până când ei ar fi hotărât cum să acționeze, ce atitudine să ia. În public, fără fete în jur, ar fi știut. Ca grup, ar fi știut imediat ce ton să adopte. Dar Arnette era acolo, văicărindu-se, la fel și Billie Delia.

K.D. și Arnette se separaseră de ceilalți. Ca să vorbească. Stăteau lângă stejarii pitici din spatele băncilor și al meselor de picnic ca să aibă o conversație mai cumplită decât crezuse el că poate exista. Arnette spuse: „Ei, ce-ai de gând să faci?” Ceea ce însemna: în septembrie, plec la Langston și nu vreau să fiu însărcinată, să fac avort, să mă mărit, să mă simt prost sau să fac față familiei. El spuse: „Dar tu ce-ai de gând să faci?”, gândindu-se: m-ai încolțit la toate evenimentele sociale și, când în cele din urmă am cedat, nici n-a trebuit să-ți dau jos chi-loții, c-ai făcut-o tu-n locul meu, așa că nu-i problema mea.

Tocmai începuseră să-și arunce amenințări și să-și mărturisească antipatia reciprocă, când văzură autobuzul oprindu-se. Toate capetele, toate, se întoarseră. În primul rând, pentru că nu mai văzuseră niciodată un autobuz în oraș – Ruby nu era o stație în drum spre altundeva. În al doilea rând, ca să vadă de ce se opri. Arătarea care se ivi după ce autobuzul

se îndepărtă, stând pe trotuarul dintre școală și biserica Sfânta Mântuire, le captă și mai mult atenția celor care poposeau la Cuptor. Nu era dată cu ruj, dar de la cincizeci de metri depărtare îi puteai vedea ochii. Liniștea care se lăsă părea veșnică, numai că la un moment dat Arnette rupse tăcerea.

— Dacă asta e genu' de vagaboandă care-ți place, n-ai decât s-o încaleci, cioară.

K.D. o măsură cu privirea, de la rochia curată la breton și apoi la fața ei – ursuză, cicălitoare, acuzaatoare –, și o plesni. Meritase și numai ca să-i vadă fața.

Cineva spuse: Uau! Dar majoritatea prietenilor lui măsurau sânii care se apropiau de ei. Arnette dispăru; la fel și Billie Delia, dar, ca o bună prietenă ce era, se întoarse să-i vadă cum încearcă să se uite în pământ, la cerul luminos de mai sau la lungimea unghiilor lor.

Buna era gata. Blana de pe burtă ar fi trebuit un pic tunsă – altfel, va deveni insuportabilă –, dar era frumoasă. K.D. începu să se ocupe de blana lui Ben și să-și repete apărarea în fața familiei lui Arnette. Când descrie incidentul unchilor săi, aceștia se încruntară în același timp. Și, ca o imagine în oglindă a gesturilor, dacă nu și a expresiei, Steward scuipea tutunul din gură, în timp ce Deek își aprinse un trabuc. Oricât de dezgustați ar fi fost amândoi, K.D. știa că nu vor negocia o soluție care să-l pună în

pericol pe el sau viitorul averii familiei Morgan. Bunicul lui știa el ce știa când își botezase gemenii Deacon și Steward. Și familia lor nu construise două orașe, nu luptase cu legea albilor, cu indienii *colored creek*, cu bandiții și cu vremea rea ca să-și vadă fermele și casele și o bancă care acordase împrumuturi unui magazin de furaje, unei drogherii și unui magazin de mobilă, în posesia lui Arnold Fleetwood. De când oasele verilor săi fuseseră îngropate acum doi ani, K.D., speranța și disperarea lor, era ultimul urmaș bărbat pe linia care includea un guvernator, un inspector fiscal și doi primari. Comportamentul lui, ca de obicei, presupunea atenție și coerciție serioasă. Sau poate că unchii vor fi de altă părere. Poate copilul lui Arnette va fi băiat, un nepot în familia Morgan. Oare atunci tatăl ei, Arnold, ar avea vreun drept pe care cei din familia Morgan să-l respecte?

Mângâind blana lui Ben, culegând scaieți din șuvițele mătăsoase de păr, K.D. încercă să gândească precum unchii săi – ceea ce era dificil. Așa că o lăsă baltă, iar el se lăsă pradă visării alese de el. Numai că de data asta, visarea o includea pe Gigi, cu sânii ei formidabili.

— Bună.

Sparse balonul de gumă ca o profesionistă.

— Aici e Ruby? Șoferul autobuzului așa a spus.

— Îhî. Da. Ăă.

Băieții care pierdeau vremea pe-acolo răspunseră într-un glas.

— Vreun motel pe-aproape?

Auzind una ca asta, îi apucase râsul, simțindu-se îndeajuns de siguri pe ei încât s-o întrebe pe cine căuta și de unde era.

— Frisco, spuse ea. Și plăcintă de rubarbă. Are cineva un foc?

Așa că visul se va desfășura în Frisco.

Bărbații din familia Morgan nu cedaseră nimic, dar nu reușiseră să cadă de acord asupra locului de întâlnire. Reverendul Misner considerase că era mai bine să se supună protocolului și să meargă la Fleetwood decât să înrăutățească insulta făcută familiei, forțând victima să se ducă în casa agresorului.

K.D., Deek și Steward stăteau în sufrageria casei parohiale indispuși și îmbufnați, dar K.D. știa ce gândesc. Îl privea pe Steward cum mestecă tutun ținând în mână paharul de suc. Până în acel moment, cooperativa de credit pe care o formase Misner era nonprofit – mici împrumuturi de urgență acordate enoriașilor, returnare a banilor fără dobândă. Ca o pușculiță, spusese Deek. Dar Steward spusese: da, deocamdată. Reputația bisericii pe care Misner o

părăsise ca să vină în Ruby plutea în urma lui: întâlniri tainice pentru a-i stârni pe oameni; confruntări mai degrabă decât retrageri din fața legii albilor. În mod evident, avea speranțe în ce privește statul care decisese cândva să construiască o școală nouă-nouă ca să adăpostească un singur elev – o fetiță de culoare – și să protejeze segregatia în același timp. Cu siguranță lua în serios posibilitatea schimbării într-un stat care construisese de asemenea un fel de cămară lângă clasă pentru ca un alt elev de culoare să stea singur. Asta se petrecea în anii '40, când K.D. era bebeluș, înainte ca mama sa, frații săi, verii și toți ceilalți să fi părăsit Havenul. Acum, după douăzeci de ani, unchii săi ascultau săptămânal predicile lui Misner, dar la final se strecurau la volanul mașinilor și repetau refrenul Bătrânilor Părinți: „Oklahoma înseamnă indieni, negri și Dumnezeu laolaltă. Restul sunt mizerii.” Spre uimirea lor, reverendul Misner trata adesea mizeria ca fiind ceva de preț. Un om ca el ar putea încuraja un comportament ciudat; ar putea lua partea adolescenței; ar putea să-i dea dreptate lui Fleetwood. Un om ca el, dispus să arunce cu banii, ar putea să le dea clienților idei. Să-i facă să creadă că au de ales în privința dobânzilor.

Totuși, baptiștii erau cea mai mare comunitate din oraș și cea mai puternică. Așa că cei din familia Morgan selectau atent opiniile reverendului făcând

astfel diferența între recomandările ușor de ignorat și ordinele cărora trebuiau să se supună.

Parcurseră cele nici trei mile din sufrageria lui Misner până la casa lui Fleetwood în două mașini.

Undeva într-un oraș din Oklahoma, în iunie se aud, voci și zgomotul apei încălzite de soare a piscinelor. K.D. a fost acolo odată. A condus prin Missouri, Kansas și Texas cu unchii săi și a așteptat pe trotuar cât timp au discutat ei afaceri într-o clădire de cărămidă roșie. În apropiere, se auzeau voci entuziasmate; a intrat să vadă ce se întâmplă. Dincolo de un gard de sârmă, mărginit de ciment, a zărit o apă verde. Acum știa că avea o mărime obișnuită, dat atunci i se păruse că se întinde până la orizont. I se păruse că sute de copii albi se legănau în ea, vocile lor fiind o cascadă a fericirii lumii întregi, o bucurie atât de acut resimțită încât îi adusesese lacrimi în ochi. Acum, în timp ce mașina întorcea la Cuptor, acolo unde Gigi își spărsese balonul de gumă, K.D. simți din nou exaltarea vie a apei cristaline și a vocilor văratice ale înotătorilor. Unchii săi nu fuseseră prea încântați că au trebuit să-l caute peste tot în cartierul afacerilor și l-au certat pe tren și apoi în mașină, pe tot drumul spre Ruby. Un preț mic de plătit, atunci, ca și acum. Izbucnirile de genul: „Cum dracu’ te bagi în asemenea belele? Ar trebui să fii cu oameni de vârsta ta. Ce ți-a trebuit să te încurci cu o Fleetwood? Ai văzut ce copii

are băiatul ăla? La naiba!”, toate s-au desfășurat fără consecințe. Așa cum atunci văzuse deja apa cristalină, tot așa acum o văzuse deja pe Gigi. Dar, spre deosebire de piscină, pe fată avea s-o revadă.

Parcară bară la bară în fața casei lui Fleetwood. Când bătură la ușă, fiecare dintre ei, mai puțin reverendul Misner, începură să respire pe gură din cauza mirosului de boală din casă.

Arnold Fleetwood nu mai voia să doarmă nicio dată într-un cort, pe o saltea de paie sau pe podea. Așa că a construit patru dormitoare în casa lui spațioasă de pe Bulevardul Central. În afară de camerele în care dormeau el și nevasta lui, precum și cei doi copii, mai aveau și o cameră pentru musafiri, de care erau mândri. Când fiul său, Jefferson, s-a întors din Vietnam și a luat-o pe Sweetie, mireasa lui, la el în pat, încă mai aveau camera pentru musafiri. Ar fi transformat-o în cameră pentru copii dacă nu ar fi folosit-o ca salon de spital pentru copiii lui Jeff și Sweetie. Până la urmă, Fleet dormea într-o nișă din sufragerie.

Bărbații stăteau pe tapițeria imaculată, așteptând ca reverendul Misner să termine vizita făcută femeilor care nu se știe unde erau. Ambele doamne Fleetwood își consumau toată energia, timpul și afecțiunea lor cu cei patru copii care încă trăiau, cel puțin deocamdată. Fleet și Jeff, recunoscători, dar enervați de acest devotament, își manifestau rușinea

în alt mod. Să fii în compania lor, să stai lângă ei, era dificil. Conversația era și mai dificilă.

K.D. știa că Fleet le datora bani unchilor săi. Și mai știa că Jeff ar fi vrut foarte mult să omoare pe cineva. Cum nu putea omorî Asociația Veteranilor, trebuia să se mulțumească cu altcineva. Toată lumea râsuflă ușurată când Misner coborî scările, zâmbind.

— Păi, să vedem.

Reverendul bătu din palme, îi bătu ușor pe umăr, ca și cum ar fi rezolvat deja conflictul.

— Doamnele au promis că ne aduc cafea și cred că au spus ceva și de o budincă, mai târziu. Țasta e cel mai bun motiv să începem.

Zâmbi din nou. Aproape că era prea chipeș pentru un preot. Nu doar chipul, ci și trupul, extrem de bine făcut, atrăgea admirația tuturor. Bărbat serios, își vedea frumusețea ca o piedică în calea leneviei – îl forța să se ocupe cu atenție de congregația sa, să nu fie sigur de nimic: nici de adorația femeilor, nici de invidia bărbaților.

Nimeni nu-i întoarse zâmbetul când aduse vorba de desert. El insistă:

— Să expun situația așa cum o știu. Corecți-mă, oricare dintre voi, dacă greșesc sau omit ceva. Înțeleg că K.D., aici prezent, i-a adus un prejudiciu, unul grav, lui Arnette. Deci putem spune din start că K.D. are o problemă de comportament și o obligație...

— Oare n-a ajuns la vârsta la care n-ar trebui să mai fie stârnit de o fată? îl întrerupse Jefferson Fleetwood, care stătea într-un scaun, departe de lumina lămpii. Eu nu cred că e o problemă de comportament. Cred că e ceva ilegal.

— Ei, la un moment dat a depășit limita.

— Mă scuzați, părinte, dar Arnette are cincisprezece ani.

Jeff se uită fix în ochii lui K.D.

— Așa e, spuse Fleet. N-a mai fost bătută de când avea doi ani.

— Poate că asta e și problema.

Steward, cunoscut pentru felul lui de a vorbi incendiar, fusese avertizat de Deek să-și țină gura și să-l lase pe el, care era mai subtil, să vorbească. Acum cuvintele sale îl făcură pe Jeff să sară de pe scaun.

— Tu să nu vii în casa mea să-mi jignești familia!

— Casa ta?!

Steward se uită la Jeff, apoi la Arnold Fleetwood.

— Ai auzit bine. Tată, cred că ar fi mai bine să punem capăt întâlnirii ăsteia înainte să pățească cineva ceva.

— Ai dreptate, spuse Fleet. Vorbești despre copilul meu. Copilul meu!

Doar Jeff era în picioare, dar acum se ridică și Misner.

— Domnilor, opriți-vă!

Își ridică mâinile și, tronând peste bărbații care stăteau jos, își puse la lucru vocea lui bună de spus predici.

— Suntem cu toții oameni aici, oamenii lui Dumnezeu. Vreți să aruncați la gunoi lucrarea Domnului?

K.D. observă că Steward se chinuie să nu scuipe și se ridică și el în picioare.

— Uite care-i treaba! Îmi pare rău. Chiar îmi pare rău. Aș vrea să pot șterge gestul ăsta.

— Ce-i făcut rămâne bun făcut.

Misner își lăsa mâinile în jos.

K.D. continuă:

— O respect pe fiica dumneavoastră...

— De când? îl întrebă Jeff.

— Dintotdeauna am respectat-o. De când era atâta...

K.D. își duse mâna la talie.

— Întrebați pe oricine. Întrebați-o pe prietena ei, Billie Delia. Billie Delia o să vă spună.

Lovitura de geniu avu imediat efect. Unchii Morgan abia dacă își putură stăpâni zâmbetul, pe când cei din familia Fleetwood, tatăl și fiul, se zbârliră. Billie Delia era cea mai ușuratică fată din oraș – nici meni nu mai era ca ea.

— Nu de Billie Delia e vorba, spuse Jeff. E vorba de ce i-ai făcut surioarei mele.

— Așteptați o clipă, spuse Misner. Poate că înțelegem mai bine dacă ne explici, K.D., de ce ai

făcut una ca asta. De ce? Ce s-a întâmplat? Erai beat? Te-a stârnit cumva?

Se aștepta ca această întrebare directă să deschidă o cale spre sinceritate, ca bărbații să nu se mai comporte ca niște cocoși și să ajungă la o înțelegere. Brusc, se lăsă tăcerea, iar asta îl suprinse. Steward și Jeff își dreseră vocea în același timp. Arnold Fleetwood se holbă la pantofi. Ceva, își imagina Misner, nu era în regulă. În acea tăcere stânjenitoare puteau auzi deasupra capetelor bocănitul ușor al tocurilor: femeile care se mișcau, servind, apucând, hrănind – orice numai să salveze copiii care nu se puteau salva singuri.

— Nu ne interesează de ce, spuse Jeff. Mă interesează doar ce-ai de gând să faci.

Când spuse cuvântul „faci”, își înfipse degetul în brațul fotoliului.

Deek se lăsă pe spate și își depărtă coapsele, ca și cum ar fi întâmpinat ceva care-i aparținea în mod natural.

— Voi la ce vă gândiți?

— În primul rând, să-ți ceri scuze, spuse Fleet.

— Tocmai mi-am cerut, spuse K.D.

— Nu mie, ei. Ei!

— Da, domnule, răspunse K.D. Am s-o fac.

— În regulă, spuse Deek. Asta o dată. Și altceva?

Jeff răspunse:

— Ai face bine să nu te mai atingi de ea.

— Nici cu o pană, domnule.

— Altceva? Întrebă Deek.

— Trebuie să ne asigurăm că vorbești serios, spuse Fleet. Un semn că vorbești serios.

— Un semn? Deek se strădui să pară uimit.

— Reputația surorii mele e făcută praf, nu-i așa?

— Îhî. Așa e.

— Nimic n-o poate repara, nu-i așa?

Întrebarea lui Jeff conținea deopotrivă sfidare și nedumerire.

Deek se aplecă în față.

— Păi, nu știu. Am auzit că se duce la facultate.

Asta o s-o ajute să uite. Să facem ceva pentru ea.

Jeff mârâi.

— Nu știu ce să zic.

Se uită la tatăl său.

— Ce spui, tată? Oare asta...?

— Trebuie s-o întrebăm pe mama. Știți, și ea e afectată. Poate chiar mai afectată decât mine.

— Păi, de ce nu vorbiți cu ea atunci? spuse Deek.

Dacă e de-acord, treceți pe la bancă. Măine.

Fleet se scărpină la falcă.

— Nu pot să promit nimic. Mable e o femeie mândră. Foarte mândră.

Deek dădu aprobator din cap.

— Are și motive să fie, fiica ei se duce la facultate. Nu vrem să-i stea ceva în cale. E o onoare pentru oraș.

— Când începe școala, Fleet? se băgă și Steward.

— În august, cred.

— O să fie gata atunci?

— Ce vrei să spui?

— Păi, mai e până în august, răspunse Steward.

Abia e mai. Poate se răzgândește. Poate se hotărăște să rămână.

— Eu sunt tatăl. Eu hotărâsc.

— Bine, spuse Steward.

— Atunci rămâne așa? întrebă Deek.

— Cum am spus. Trebuie să vorbesc cu mama ei.

— Bineînțeles.

— Ea e cheia. Soția mea e cheia.

Deek zâmbi deschis pentru prima oară în acea seară.

— Femeile sunt întotdeauna cheia, Dumnezeu să le aibă în pază.

Reverendul Misner oftă ca și cum ar fi găsit iar aer ca să respire.

— Iubirea lui Dumnezeu se află în această casă. O simt de fiecare dată când vin. De fiecare dată.

Se uită spre tavan, în timp ce Jefferson Fleetwood se holbă la el.

— Îi prețuim puterea, dar nu trebuie să-I ignorăm iubirea. Asta ne dă nouă putere. Domnilor. Fraților. Să ne rugăm.

Își lăsară capul în jos, ascultând supuși cuvintele frumoase ale lui Misner și pașii femeilor nevăzute.

A doua zi dimineață, reverendul Misner fu surprins de cât de bine dormise. Întâlnirea cu familiile Morgan și Fleetwood din noaptea precedentă îl neliniștise. În sufrageria familiei Fleetwood era un urs grizzly – tăcut, invizibil, dar făcea imposibilă vreo mișcare bruscă. La etaj, le făcuse pe femei să râdă, sau, în fine, cel puțin pe Mable. Sweetie zâmbise, dar în mod evident nu aprecia tachinarea lui. Ea era mereu cu ochii pe copii. O alunecare. O aplecare. O gură de aer – se apleca repede peste leagăn și aranja totul cu mișcări iuți și abile. Dar expresia sa era ușor ironică, de parcă ar fi spus că nu există nimic care ar putea s-o amuze și de ce ar încerca el s-o facă? Acceptă atunci când el îi ceru să i se alăture în rugăciune. Își lăsă capul în jos, închise ochii, dar, când se uită la el spunând Amin, acesta simți că relația cu Dumnezeu cu care vorbea era vagă sau prea nouă, în timp ce relația ei era una superioară, veche și complet închisă.

Avusese mai mult noroc cu Mable Fleetwood, care era îndeajuns de încântată de vizita lui ca să

prelungească conversația în mod inutil. Jos, bărbații pe care-i adunase la un loc, după ce aflase de cele petrecute la Cuptor, așteptau – la fel și ursul.

O vreme, Misner se luptă cu perna, dar se convinge că totul se sfârșise cu bine. Furia fusese domolită, soluția – găsită, pacea – declarată. Cel puțin așa spera. Cei din familia Morgan păreau mereu să aibă o conversație paralelă – un dialog neauzit alături de cel pe care-l rosteau cu voce tare. Se comportau ca și cum ar fi fost o singură persoană, dar ceva din felul în care se purta Deek îl făcu să se întrebe dacă nu îl proteja pe fratele său – susținându-l așa cum faci cu un copil care învață mai greu. Atitudinea jignită a lui Arnold era în mod voit retrasă: ceva la care toată lumea se aștepta, dar care nu valora nimic. Pielea lui Jefferson era subțire ca voalul. Dar pe Misner cel mai mult îl iritase K.D. Prea se grăbise să mulțumească pe toată lumea. Scuze onctuoase. Un zâmbet șiret. Misner îi disprețuia pe bărbații care loveau femeile – și mai ales o fată de cincisprezece ani. Ce credea K.D. că face? Înrudirea sa cu Deek și Steward îl proteja, bineînțeles, dar era greu să-ți placă un bărbat care se bazează pe asta. Servil față de unchii săi, brutal cu femeile. Apoi, mai târziu în aceeași seară, în timp ce Misner își încălzea friptura și cartofii aduși de Anna Flood pentru cină, se uită pe fereastră și-l văzu pe K.D. conducând cu viteză Impala lui Steward pe Bulevardul

Central. Zâmbind – ar fi putut să jure – cu acel zâmbet șiret.

Crezuse că asemenea gânduri supărătoare îl vor ține treaz toată noaptea, dar dimineață se trezi ca din cel mai dulce somn. Presupunea că datorită mâncării aduse de Anna. Totuși, se întrebă el, încotro gonea K.D. afară din oraș?

...

Un bărbat și o femeie făcând sex tot timpul. Când lumina se schimbă o dată la patru ore, fac altceva. La marginea deșertului, fac sex sub cerul schimbător al Arizonei. Nimic nu-i poate opri. Nimeni nu încearcă. Lumina lunii se arcuiește pe spatele lui; lumina soarelui îi încălzește ei limba. Nu ai cum să-i ratezi sau să-i confunzi dacă știi unde se află: chiar lângă Tucson, pe autostrada I-3, într-un oraș numit Wish. Treci pe lângă el, faci prima la stânga. Unde se termină drumul și începe deșertul, mergi înainte. Tarantulele sunt veninoase, dar trebuie să mergi pe jos, cauciucurile nu pot face față terenului. Într-o oră maximum, vei vedea cum fac dragoste până la cer. Uneori cu tandrețe. Alteori cu asprime. Dar nu se opresc niciodată. Nici din cauza furtunilor de nisip, nici din cauza căldurii care ajunge până la 42 de grade. Și, dacă ai răbdare și-i prinzi în timpul unei ploi, atât de rare în deșert, vei vedea cum culoarea pielii lor se accentuează.

Dar continuă s-o facă în ploaia curată și rară – cuplul de culoare din Wish, Arizona.

Mikey i-a tot spus lui Gigi cum arătau și cum să-i găsească la marginea orașului său natal. Vor deveni – ar putea deveni – o atracție turistică, a spus el, doar că-i stânjeneau pe localnici. O comisie de metodiști îngrijorați s-au organizat să-i înlăture sau să-i ascundă după niște ciment, dar comisia și-a încetat activitatea în urma unor investigații preliminare. Membrii comisiei au spus că nu aveau vreo problemă cu sexul, ci cu perversiunea, căci unii dintre ei credeau, după ce se uitaseră cu atenție, că acel cuplu era format din două femei care făceau dragoste în noroi. Alții, după o examinare la fel de atentă (de aproape și cu binoclurile), au spus că, nu, era vorba de doi bărbați – nerușinați ca Gomora.

Totuși, Mikey pipăise corpurile și știa sigur că era vorba de un bărbat și o femeie. „Și ce dacă?“, a spus el. „Până la urmă n-o fac pe autostradă. Trebuie să faci ditamai ocolul ca să-i vezi.“ Mikey credea că metodiștii voiau să scape de ei, dar în același timp îi voiau acolo. Că până și-o adunătură de țărani, prea speriați să aibă vise erotice, știau că au nevoie de acel cuplu. Chiar dacă nu se apropiau niciodată de ei, își dădeau seama că au nevoie să-i știe acolo. La răsărit, a spus el, deveneau arămii și știai că au făcut-o toată noaptea. La prânz, erau argintii. După-amiază,

albaștri, noaptea, negri. Mișcându-se, mișcându-se, tot timpul mișcându-se.

Lui Gigi îi plăcea să-l audă spunând partea cu „mișcându-se, mișcându-se, tot timpul mișcându-se.”

Când fură despărțiți, Mikey primi nouăzeci de zile. Lui Gigi i se dădu drumul de la urgențe cu un bandaj în jurul încheieturii. Totul se întâmplă atât de repede, încât nu avură timp să stabilească locul de întâlnire. Avocatul din oficiu ieși spunând că nu poate să plătească vreo cauțiune, că nu e eliberat condiționat. Clientul său trebuia să stea la închisoare trei luni. După calcularea sentinței, din care s-au scăzut cele trei săptămâni petrecute în închisoare, Gigi îi trimise lui Mikey un mesaj prin intermediul avocatului. Mesajul era: „Wish, 15 aprilie”.

— Poftim? întrebă avocatul.

— Spuneți-i așa. „Wish, 15 aprilie”.

Ce răspunse Mikey la mesajul ei?

— S-a făcut, spuse el. S-a făcut.

Nu era nici un Mikey, nici un Wish, nici o autostradă I-3, nu era nimeni care să facă sex în deșert. Toată lumea cu care vorbise în Tucson o credea nebună.

— Poate că orașul pe care-l caut e prea mic ca să fie trecut pe hartă, încercă ea.

— Întrebați-i pe polițiști. Nu există oraș prea mic pe care ei să nu-l știe.

— Adunătura de stânci e departe de drum. Arată ca o pereche care face dragoste.

— Păi, am văzut șopârle făcând-o în deșert, don'șoară.

— Cactuși, poate?

— Se prea poate.

Se prăpădiră de râs.

Urmărind cu degetul coloanele din cartea de telefon și negăsind pe nimeni cu numele de familie al lui Mikey, Rood, Gigi renunță. Fără tragere de inimă. Păstrase imaginea cuplului din deșert ca pe ceva drag și prețios. Dincolo de visurile chinuitoare de dreptate socială, de siguranță a oamenilor cinstiți – mai puternici decât imaginea băiatului scui-pând sânge în palme –, amanții din deșert îi frâneau inima. Mikey nu-i inventase. Poate că greșise locul, dar adusese la suprafață ceea ce ea știuse dintotdeauna că există... undeva. Poate în Mexic, locul spre care se îndrepta.

Erau droguri din plin, bărbații erau întotdeauna gata, dar, zece zile mai târziu, se trezi plângând. Sună în Alcorn, Mississippi, cu taxă inversă.

— Vino acasă, fetițo! S-a schimbat lumea cât să fie pe gustul tău? Hai, c-au murit toți, oricum. Regele, unul din familia Kennedy, Medgar Evers, un negru numit X, Dumnezeu mai știe cine, ca să nu mai

vorbim de cei de-aici, îl mai ții minte pe L.J., lucra la mallul de pe autostrada 2, a venit cineva în timpul zilei cu un pistol care avea o formă de nu s-a mai pomenit...

Gigi își sprijini capul de peretele de plastic de lângă telefon. În afara bodegii, un vânzător amenința niște copii cu mătura. Fete. Fără chiloți.

— Vin, bunicule. Mă îndrept spre casă chiar acum.

De cele mai multe ori, avea parte de două scaune numai pentru ea. Avea loc să se întindă. Să doarmă. Citea numere vechi din *Ramparts* rulate în rucsac. Trenul companiei Santa Fe plecase din gară înțesat cu militari din aviație în uniforme albastre. Apoi, membrii unei organizații de tineret ocupaseră vagoanele. Dar de când luase un tren MKT¹⁰, nu mai văzuse vagoane pline.

Bărbatul cu cercel nu veni s-o caute. Ea îl căută pe el. Doar ca să vorbească cu cineva care nu era tras în poliester din cap până-n picioare și care arăta de parcă mai fuma și altceva în afară de Chesterfields.

Era scund, aproape pitic, dar avea haine la modă de pe Coasta de Est. Tunsoarea sa *afro* era îngrijită,

¹⁰Missouri-Kansas-Texas Railroad – companie de căi ferate (n.tr.).

nu încurcată, și purta bobite de aur în jurul gâtului și una în ureche.

Stătură unul lângă altul la snack-bar, pe care vânzătorul insista să-l numească vagon-restaurant. Ea comandă o cola fără gheață și o brișă. El plăti pentru un pahar mare de gheață simplă.

— Asta ar trebui să fie gratis, îi spuse Gigi bărbatului de după tejghea. N-ar trebui să plătească.

— Iertați-mă, doamnă. Eu doar urmez regulile.

— Am comandat fără gheață. Mi-ai făcut vreo reducere?

— Bineînțeles că nu.

— Nu vă faceți griji, spuse bărbatul scund.

— Nu e nici o problemă, îi spuse Gigi și apoi către vânzător: Ascultă. Dă-i lui gheața pentru care n-aveai de gând să mă pui să plătesc, OK?

— Don'șoară, chiar trebuie să chem controlorul?

— Dacă nu-l chemi tu, o s-o fac eu. Țăsta e jaf pe tren, trenuri care jefuiesc oamenii.

— E-n regulă, e doar cinci cenți, spuse bărbatul.

— E vorba de principiu, zise Gigi.

— Un principiu de cinci cenți nu-i deloc principiu. Omu' are nevoie de cinci cenți. Are mare nevoie.

Bărbatul scund zâmbi.

— Eu nu am nevoie de nimic, spuse vânzătorul. Așa sunt regulile.

— Uite, mai ia cinci cenți, spuse bărbatul și aruncă o monedă în farfurioară.

Ieșiră din restaurant împreună, Gigi uitându-se urât, iar bărbatul cu cercel zâmbind.

Gigi se așează în fața lui ca să vorbească în continuare despre incident, în timp ce bărbatul crăntănea gheața.

— Gigi, îi spuse și-i întinse mâna. Tu?

— Dice, spuse el.

— Ca bucățelele?

— Ca zarurile¹¹.

O atinse cu o mână rece ca gheața și o bună bucată de vreme își spuseră unul altuia povești. Gigi se simți atât de în largul ei, încât îl întrebă dacă văzuse sau auzise de o adunătură de stânci care arătau ca un cuplu făcând dragoste. El râse și spuse că nu, dar că auzise odată de un loc unde exista un lac în mijlocul unui lan de grâu. Și că în apropierea acestui lac existau doi copaci care creșteau unul în brațele celuilalt. Și, dacă te strecurai între ei într-un anume fel, simțeai un extaz pe care nici un om nu-l putea crea sau repeta.

— Se spune că după asta nimeni nu te mai poate refuza.

¹¹ În limba engleză, *dice* înseamnă „a tăia mărunț”, dar și „zaruri” (n.tr.).

- Nici acum nu mă refuză nimeni.
 - Nimeni? Chiar nimeni?
 - Unde e locul ăsta?
 - Ruby. Ruby, Oklahoma. La dracu'n praznic.
 - Ai fost vreodată acolo?
 - Nu încă. Dar am de gând să mă duc. Cică au cele mai bune plăcinte cu rubarbă din țară.
 - Urăsc rubarba.
 - O urăști. Fato, n-ai trăit. N-ai trăit deloc.
 - Mă duc acasă. Să-mi văd familia.
 - Unde e asta?
 - Frisco. Toate rudele mele trăiesc în Frisco. Tocmai am vorbit cu bunicu'. Mă așteaptă cu toții.
- Dice dădu din cap, dar nu spuse nimic.
- Gigi băgă ambalajul de la brioșă în paharul de carton. Nu sunt pierdută, își spuse ea. Nu sunt deloc pierdută. Pot să mă duc să-l văd pe bunicu' sau să mă întorc în Golf sau...

Trenul încetini. Dice se ridică să-și ia bagajul de pe suportul de deasupra. Era atât de scund, încât trebui să se ridice pe vârfuri. Gigi îl ajută, iar asta nu părea să-l deranjeze.

- Păi, eu cobor aici. Mi-a făcut plăcere.
- Și mie.
- Baftă. Să ai grijă. Să nu te uzi.

Dacă băieții care stăteau lângă ceva ce părea să fie un grătar i-ar fi spus: nu, aici e Alcorn, Mississippi,

probabil că ea i-ar fi crezut. Aceleași tunsori, aceleași priviri, aceleași zâmbete degajate de țărănoi. Ceea ce bunicul său numea „satul satului”. Din câte se părea niște fete se certau cu unul dintre ei. În orice caz, nu îi fură de prea mare ajutor, dar îi făcu plăcere să simtă valurile de excitare crudă care-i loveau spatele în timp ce mergea pe stradă.

Mai întâi, praful, fin ca făina, îi intră în ochi, în gură. Apoi vântul îi zburli părul. Dintr-odată, era în afara orașului. Ceea ce localnicii numeau Bulevardul Central se oprea brusc, și Gigi se află la capătul orașului în clipa în care ajunse în centru. Vântul venea mai degrabă din pământ decât din cer. Tocurile scoteau un sunet ritmic, dar imediat se afundau în praf. De o parte și de alta, iarba înaltă se vâlurea ca apa.

Se opri pentru cinci minute într-o așa-zisă drogherie, cumpără țigări și află că băieții de la grătar îi spusese adevărul: nu exista nici un motel. Și, dacă era vreo plăcintă, nu era servită la restaurant, căci nu existau nici de-astea. În afară de băncile pentru picnic de la grătar, nu exista nici un loc public unde să poți sta jos. De jur-împrejurul ei, doar uși încuiate și ferestre închise, unde draperiile erau repede trase la loc.

M-am lămurit și cu Ruby, își spuse ea. Ciudatul ăla mincinos din tren trebuie să fi fost trimis de

Mikey. Ea voia doar să vadă cu ochii ei. Nu doar chestia din lanul de grâu, ci și dacă lumea mai avea și altceva de spus (prin intermediul stâncilor, copacilor sau apei) în afară de saci pentru cadavre sau băieței care să scuipe sânge în palme ca să nu-și strice pantofii. Deci Alcorn. Ar putea la fel de bine s-o ia de la capăt în Alcorn, Mississippi. Mai devreme sau mai târziu, unul dintre acele camioane parcate în fața magazinului de furaje va trebui să se miște, și ea va putea pleca naibii de acolo.

Ținându-și părul cu mâinile și ochii închiși din cauza vântului, Gigi se gândi s-o ia înapoi, spre magazinul de furaje. Rucsacul i se părea greu, dat fiind că era pe tocuri, și, dacă nu se mișca, vântul putea s-o răstoarne. La fel de subit cum se pornise, vântul se și potoli; în lipsa lui, auzi un motor de mașină îndreptându-se spre ea.

— Te îndrepti spre Mănăstire?

Un bărbat cu o pălărie cu boruri largi îi deschise portiera dubitei sale.

Gigi își aruncă rucsacul pe banchetă și urcă.

— Mănăstire? Glumești? Orice, numai asta nu. Poți să mă duci la o stație de autobuz adevărată, la gară sau mă rog...?

— Ai noroc. Te duc până la gară.

— Perfect.

Gigi cotrobăi în rucsacul dintre picioare.

— Miroase a nou.

— E nouă-nouță. Voi doi sunteți primii mei pasageri.

— Care doi?

— Va trebui să mai fac o oprire. Mai e cineva care trebuie să ia trenul.

Zâmbi.

— Mă numesc Roger. Roger Best.

— Gigi.

— Dar pe tine te iau gratis. Celuilalt îi iau bani, spuse el, îndepărtându-și privirea de la drum.

Prefăcându-se că se uită la peisaj prin fereastra de lângă ea, se uită mai întâi la buric, apoi în jos și-n sus.

Gigi scoase o oglindă și, atât cât putu, își aranjă părul răvășit de vânt, spunându-și „Da, sunt liberă, cu siguranță.”

Și așa și era. După cum spusese Roger Best, pentru cei în viață nu exista taxă, dar pentru morți costa 25 de dolari.

Din când în când, femeia care stătea pe treptele verandei își ridica ochelarii de aviator ca să-și ștergă ochii. O codiță de sub pălăria de paie îi căzuse pe spate. Roger se lăsă în genunchi și vorbi cu ea o bună bucată de vreme, așa i se păru lui Gigi, apoi

amândoi intrară în casă. Când ieși, își închise portmoneul, încruntat.

— Nu poți să mă ajuți aici. Mai bine intri în casă. O să-mi ia o vreme să aduc corpul jos.

Gigi se întoarse să se uite în spate, dar nu văzu nimic prin paravan.

— Isuse! La dracu'! Ăsta-i dric?

— Uneori. Uneori e ambulanță. Azi e dric.

Acum era serios. Nu se mai uita pe furiș la sânii ei.

— Trebuie s-o sui în MKT la opt și douăzeci. Și trebuie să fiu acolo nu la timp, ci la fix.

Împiedicându-se, Gigi ieși repede din dubița-dric și reuși să înconjoare casa, să urce scările de lemn și să intre pe ușa din față cât ai zice pește. Roger spusese ceva de o Mănăstire și își imaginea femei blânde, dar neînduplecate, plutind cu pălării în formă de corabie deasupra mânecilor lungi și negre. Dar nu era nimeni acolo, și femeia cu pălăria de paie dispăruse. Gigi străbătu un foaier de marmură și dădu peste un altul, de două ori mai mare. Pe întuneric, întrezări un hol care se întindea la dreapta și la stânga. În față, alte scări largi. Înainte de a se decide încotro s-o ia, Roger se ivi în spatele ei cărând o chestie de metal cu roți. Se mișcă spre scări, mormăind:

— Nici un ajutor, nimic...

Gigi o luă la dreapta, grăbindu-se spre lumina care se zărea pe sub niște uși batante. Înăuntru

dădu peste cea mai mare masă pe care o văzuse vreodată, în cea mai mare bucătărie. Rămase acolo, rozându-și unghia de la degetul mare, întrebându-se cât de rău poate să fie să călătorești cu un mort. Avea niște iarbă în buzunar. Nu destulă, dar atât cât s-o împiedice s-o ia razna. Se întinse, ciupi dintr-o plăcintă care era în fața ei și observă pentru prima oară că locul era plin de mâncăruri, cele mai multe neatinse. Mai multe prăjituri, plăcinte, salată de cartofi, șuncă, o oală mare de fasole. Trebuie să fie călugărițe, își spuse ea. Sau poate toate astea sunt de la înmormântare. Dintr-odată, ca un participant legitim la ceremonie, începu să mănânce cu nesaț.

Gigi înfuleca, punându-și mai multă mâncare pe farfurie în timp ce mânca, când femeia intra, fără pălăria de paie sau ochelari, și se așeză pe podeaua de piatră.

Gigi avea gura plină de fasole și de prăjituri cu ciocolată, așa că nu putea vorbi. Afară zbiera claxonul lui Roger. Gigi lăsă lingura jos, dar păstră prăjitura, îndreptându-se spre locul unde stătea femeia. Se așeză pe vine, se șterse la gură și spuse: „Pot să vă ajut cu ceva?” Femeia avea ochii închiși, dar dădu din cap în semn că nu.

— E cineva pe care aș putea să-l chem?

Atunci femeia își deschise ochii și Gigi nu văzu nimic, în afară de un cerc palid acolo unde fusese irisul.

— Hei, fetițo! Vii?

Vocea lui Roger era firavă și îndepărtată, acoperită de zgomotul motorului.

— Am un tren de prins. La fix! Trebuie s-ajung la fix.

Gigi se apropie mai mult, uitându-se în acei ochi care nu invitau la nimic.

— Am întrebat dacă mai e cineva aici.

— Tu, mormăi ea. Tu ești aici.

Fiecare cuvânt plutea spre Gigi pe un val de alcool.

— M-auzi? Nu pot s-aștept toată ziua, o avertiză Roger.

Gigi făcu un semn cu mâna prin fața femeii, să vadă dacă e și oarbă, nu doar beată.

— Încetează, spuse femeia șoptind, dar enervată.

— O, am crezut... Să vă aduc un scaun?

— Am plecat, auzi?

Gigi auzi motorul mărindu-și turația, și dricul dădu înapoi.

— Trebuie să plec. Ce vreți să fac?

Femeia se întoarse spre ea și-și împreună mâinile sub bărbie.

— Fii drăguță. Veghează doar. N-am închis ochii de șaptesprezece zile.

— N-ar fi mai bine să vă duceți în pat?

— Fii drăguță. Fii drăguță. Nu vreau să dorm dacă nu e nimeni care să vegheze.

— Pe podea?

Dar adormise. Respirând ca un copil.

Gigi se ridică în picioare și se uită prin bucătărie, înghițind încet prăjitura. Bine măcar că nu mai sunt morți în casă. Sunetul dricului se auzea din ce în ce mai încet și apoi dispăru.

Fiecare părticică din vila delapidatorului exprima spaimă, nu triumf. Având forma unui cartuș, se curba spre un punct mortal la capătul nordic, acolo unde fuseseră inițial sufrageria și camera de zi. Probabil crezuse că următorii săi vor veni dinspre nord, căci toate ferestrele de la primul etaj erau îngrămadite în acele două camere. Ca un post de observație. Capătul dinspre sud cuprindea, în două camere, semne ale dorințelor sale: o bucătărie supra-dimensionată și o cameră unde se puteau juca jocuri de oameni bogați. Nici una dintre camere nu avea priveliște, dar în bucătărie era una dintre cele două intrări ale casei. O verandă se unduia dinspre nord în jurul vârfului de glonț, continua pe lângă pereți și intrarea principală și se termina la capătul arsenalului – expunerea sudică. În afară de dormitor, din nici o cameră nu se putea vedea răsăritul soarelui și nu exista nici o poziție din care să poată fi văzut la apus. Prin urmare, lumina era întotdeauna înșelătoare.

Probabil plănuise să se bucure de companie într-ale distracției în fortăreața sa: opt dormitoare, două băi imense, o pivniță care ocupa aproape la

fel de mult spațiu ca primul etaj. Și intenționa să-și distreze atât de mult invitații, încât aceștia nici să nu se gândească să plece, să stea zile întregi. Eforturile sale de a-i distra nu erau mai sofisticate sau mai interesante decât era el însuși – în principal, mâncare, sex și jocuri. După doi ani de construcții aproape pe furiș, a reușit să dea o petrecere extraordinară înainte de a fi arestat, așa cum s-a temut, de oamenii legii veniți din nord, unul dintre ei participând la prima și ultima lui petrecere.

Sânguincioase, cele patru călugărițe-profesoare care s-au mutat aici după ce casa a fost scoasă la vânzare la un preț derizoriu, au anulat ecourile încântărilor, dar nu au putut face nimic pentru a ascunde teroarea. Spatele protejat, postul de observație, ușa de la intrare erau păzite de ghearele rămase de la o statuie monstruoasă, pe care călugărițele o îndepărtaseră imediat. Ușa șubredă și dărăpănată de la bucătărie era singura vulnerabilitate a casei.

Gigi, euforică, atât cât se putea, date fiind proviziile sale limitate, hoinărind prin casă în timp ce femeia beată dormea pe podeaua din bucătărie, recunoscând imediat că sufrageria fusese transformată într-o clasă, camera de zi într-o capelă și camera de jocuri într-un birou – mai erau tacuri și bile, dar nu și masa de biliard. Apoi descoperi urmele încercărilor nereușite ale călugărițelor. Suporturile de lumânări în formă de torsuri feminine de pe

candelabrul care atârna pe tavanul din hol. Buclele de păr printre ramurile de viță-de-vie care atingeau odată fețele erau acum ciobite. Heruvimii protectori care se iveau de sub straturi de vopsea în foaier. Mânerele de uși în formă de sfârcuri. Trântorii înfățișați în gravuri adunate în dulapuri, pe jumătate goi, pe jumătate îmbrăcați cu haine de odinioară, bând și mângâindu-se. Sub treptele pivniței, o statuie sau două înfățișând-o pe Venus printre alte nuduri. Găsi chiar și organele genitale masculine din alamă care fuseseră desprinse de pe chiuvete și căzi, ascunse în niște cufere pline de rumeguș, ca și cum călugărițele, dezgustate de fernerie, ar fi apreciat totuși metalul. Gigi se jucă cu accesoriile, întoarse testiculele menite să dea drumul la apa care curgea din penis. Trase ultimul fum din joint – Ming One – și lăasă chiștocul pe unul dintre vaginele de alabastru din camera cu jocuri. Își imaginează bărbații care scrumau încântați în acele scrumiere. Sau poate doar își lăsau trabucurile acolo, știind fără să se uite că scrumul se aduna la capătul aprins.

Evită dormitoare, pentru că nu știa care dintre ele aparținuse mortului, dar, când se duse să folosească una din băi, observă că ce se întâmpla în baie nu se putea reflecta în oglinda care se reflecta în alta. Cele mai multe, fixate bine în faianță, fuseseră vopsite. Aplecându-se să se uite la sirenele care susțineau cada, observă un mâner fixat de o placă

de lemn înconjurată de gresie. Reuși să atingă și să ridice mânerul, dar nu reuși să-l clintească.

Dintr-odată, i se făcu din nou grozav de foame și se întoarse în bucătărie să mănânce și să facă ceea ce o rugase femeia: să fie drăguță și s-o vegheze dormind – ca un excursionist de altădată care se teme să coboare singur muntele. Terminase macaroanele, niște șuncă și o altă bucată de prăjitură, când femeia se mișcă și se ridică în picioare. Își țină fața în mâini pentru o clipă, apoi se frecă la ochi.

— Te simți mai bine? întrebă Gigi.

Luă din buzunarul șorțului o pereche de ochelari și-i puse la ochi.

— Nu, dar m-am odihnit.

— Păi, asta e bine.

Femeia se ridică în picioare.

— O fi. Mulțumesc că ai rămas.

— Nici o problemă. Mahmureala e nasoală. Eu sunt Gigi. Cine a murit?

— O iubire, răspunse femeia. Am avut două; ea a fost prima și ultima.

— A, îmi pare rău, spuse Gigi. Unde-o duce? Tipul cu dricul.

— Depart. La un lac cu același nume ca al ei. Superior. Așa a vrut ea.

— Cine mai trăiește aici? Doar n-ai gătit singură atâta mâncare?

Femeia umplu o oală cu apă și dădu din cap.

— Ce-ai de gând să faci acum?

— Gigi, Gigi, Gigi, Gigi, Gigi. Așa fac broaștele.

Ce nume ți-a dat mama ta?

— Ea? Mi-a pus numele ei.

— Care?

— Grace¹².

— Grace. Ce-ar putea fi mai frumos?

Nimic. Chiar nimic. Dacă într-o dimineață ar dispărea mila și norocul, grația ar fi de-ajuns. Dar de unde ar veni ea și cât de repede? În pauza aceea sfântă dintre momentul vederii și următorul gând, ar putea oare să se strecoare grația?

Nu mai simțea nici o bucurie uitându-se în ochii băiatului, și asta din cauza sânilor etalați ca pe un platou. Gigi îl urmărea cum se chinua să nu se holbeze și cum pierdea de fiecare dată. Spuse că numele său este K.D. și încercă din răsputeri să se bucure de fața ei la fel de mult ca de decolteul ei în timp ce vorbeau. Era o luptă la care ea se așteptase, căreia îi putea face față și care îi făcea plăcere – în mod normal. Dar priveliștea pe care o văzuse când se trezise cu o oră în urmă îi stricase bucuria.

Nevrând să doarmă la etajul doi, unde tocmai murise cineva, Gigi alesese canapeaua de piele din

¹² În limba engleză, *grace* înseamnă „grație, har, clemență” (n.tr.).

fosta cameră de jocuri. Fără ferestre, depinzând de electricitate, care oricum nu mai exista, camera o îndemnă la un somn adânc și lung. Dormi toată dimineața și se trezi după-amiază, pe un întuneric aproape la fel de pătrunzător ca acela în care se culcase. Pe peretele din fața ei, atârna gravura spre care abia dacă aruncase o privire cu o zi înainte, când cotrobăise prin casă. Acum se contura în fața ochilor săi în lumina slabă care venea din hol. O femeie. În genunchi. O privire abătută, ochi rugători, brațe întinse ținând un cadou oferit pe un platou unui stăpân. Gigi se înalță pe vârfuri și se apropie să vadă care era numele femeii deznădăjduite. „Sfânta Caterina de Siena” stătea scris pe o plăcuță încastrată în rama aurită. Gigi râse – mădulare de alamă ascunse într-o cutie; sâni etalați pe un platou – dar în realitate nu i se părea amuzant. Așa că, atunci când băiatul pe care-l văzuse cu o zi înainte în oraș își parcă mașina lângă ușa bucătăriei și claxonă, interesul pe care i-l stârni avea o urmă de iritare. Sprijinită de stâlpul de la intrare, mânca pâine cu dulceață, ascultându-l și urmărindu-i lupta din priviri.

Avea un zâmbet drăguț și o voce atrăgătoare.

— M-am tot plimbat și te-am căutat peste tot. Am auzit că ești aici. M-am gândit că te mai găsesc.

— Cine ți-a spus?

— Un prieten. Ăă..., un prieten de-al unui prieten.

— Adică tipu' cu dricu'?

— Îhî. A spus că te-ai răzgândit și nu te-ai mai dus la gară.

— Veștile circulă repede pe-aici, chiar dacă numai ele.

— Ne descurcăm. Vrei să faci o plimbare? Merg cât de repede vrei.

Gigi își linse dulceața de pe degete. Se uită în stânga, spre grădină, și i se păru că vede în depărtare o bucată de metal sau o oglindă în care se reflecta o lumină. Ca și cum ar fi fost ochelarii unui polițist.

— O clipă. Să mă schimb.

În camera de jocuri, își puse o fustă galbenă și o bluză de un roșu-închis. Apoi își consultă harta astrologică înainte de a-și băga lucrurile (și câteva suveniruri) în rucsac, pe care-l aruncă pe bancheta din spate.

— Hei, spuse K.D., nu-i decât o plimbare.

— Da, dar cine știe? Poate mă răzgândesc din nou.

Au mers mile și mile de cer albastru. Gigi nu se uitase la peisaj de la fereastra autobuzului sau a trenului. Din punctul ei de vedere, nu era nimic de văzut aici. Dar mergând cu viteză în Impala era ca și cum ar fi fost la bordul unui DC-10¹³, și nimicul se dovedi a fi cerul – imposibil de trecut cu vederea, făcut pe măsură, creat de un designer. Cerul

¹³ Avion cu trei motoare (n.tr.).

nu era pustiu, ci respira și era o încântare pentru ochi.

— Asta-i cea mai scurtă fustă pe care am văzut-o vreodată.

Zâmbi cu zâmbetul lui încântător.

— Mini, spuse Gigi. În lumea largă se cheamă minijupă.

— Nu se holbează oamenii la tine din cauza asta?

— Se holbează. Conduc mile întregi. Fac accidente. Vorbesc prostii.

— Cred că-ți place. Presupun că de asta sunt făcute.

— Ți-am explicat ce-i cu hainele mele, acum a e rândul tău. De unde ți-ai luat pantalonii ăștia, de exemplu?

— Ce nu-ți place la ei?

— Nimic. Ascultă, dacă ai chef de ceartă, mai bine mă duci înapoi.

— Nu, nu. Nu vreau să mă cert. Vreau doar să... conduc.

— Cât de repede?

— Ți-am spus. Cât de repede se poate.

— Până când?

— Cât vrei tu.

— Până unde?

— Până la capăt.

Cuplul din deșert era imens, așa a spus Mikey. Din orice unghi te-ai fi uitat, depășeau cerul, mișcându-se,

mișcându-se. Mincinosule, se gândi Gigi. Nu cerul ăsta. Cerul ăsta era mai mare decât orice altceva, inclusiv decât femeia cu sâni pe tavă.

Când Mavis opri pe alee, lângă ușa bucătăriei, frână atât de brutal, încât pachetele alunecară de pe banchetă și căzură sub torpedou. Silueta din scaunul roșu din grădină era goală-goluță. Nu-i putea vedea fața de sub borurile largi ale pălăriei, dar putea desluși că nu purta ochelari de soare. Nu fusese plecată decât o lună și deja, după trei săptămâni, abia aștepta să se întoarcă. Trebuie să se fi întâmplat ceva, își spuse ea. Cu Maica. Cu Connie. La scârțâitul roților, silueta din soare nu se mișcă. Numai când trânti portiera Cadillacului se ridică în picioare și-și dădu pălăria pe spate. Strigând: „Connie! Connie!”, Mavis se grăbi spre capătul grădinii.

— Cine dracu' ești? Unde-i Connie?

Fata dezbrăcată căscă și se scărpină la părul pubian.

— Mavis? întrebă ea.

Ușurată să vadă că e recunoscută, că măcar se vorbise de ea, Mavis își coborî vocea.

— Ce faci aici în halul ăsta? Unde-i Connie?

— În ce hal? E înăuntru.

— Ești goală!

— Îhî. Și ce-i cu asta?

— Ele știu?

Mavis aruncă o privire spre casă.

— Madam, te uiți cumva la ceva ce n-ai mai văzut sau ce n-ai și tu, ești de la poliția hainelor sau ce?

— Iată-te!

Connie cobora scările, cu brațele larg deschise spre Mavis.

— Mi-a fost dor de tine.

Se îmbrățișară, și Mavis se lăsă purtată de zgomotul înăbușit al inimii femeii de lângă ea.

— Connie, ea cine-i și unde-i sunt hainele?

— A, asta-i micuța Grace. A venit a doua zi după ce a murit Maica.

— A murit? Când?

— Acu' șapte zile. Șapte.

— Dar am adus ce trebuia. Sunt în mașină.

— Nu mai folosesc la nimic. Cel puțin nu ei. Inima mi-e făcută praf, dar acum, c-ai venit, am chef să gătesc.

— N-ai mâncat?

Mavis îi aruncă o privire rece lui Gigi.

— Puțin. Mâncare de la înmormântare. Dar acum am să gătesc ceva proaspăt.

— Mai e mâncare, spuse Gigi. Nici n-am atins...

— Ia să-ți pui niște haine pe tine!

— Ia să mă pupi-n fund!

— Fă-o, Grace, spuse Connie. Du-te ca o fetiță cuminte. Dacă te acoperi, noi tot o să te iubim.

— Asta a auzit vreodată de bronz?

— Hai, du-te!

Gigi plecă, cu mișcări ostantative ale feselor, ca s-o vadă Mavis.

— De sub ce stâncă a ieșit și asta? întrebă Mavis.

— Ei hai, în curând o să-ți placă de ea.

În nici un caz, își spuse Mavis. Nici nu se pune problema. Maica a murit, dar Connie e OK. Stau aici de aproape trei ani, și casa asta-i a noastră. A noastră. Nu a ei.

Au făcut de toate, numai nu s-au luat la bătaie, dar în cele din urmă au făcut-o și pe asta. Ceea ce a amânat inevitabilul au fost dragostea cu năbădăi și o fată foarte tânără în niște haine prea strâmte care a bătut la ușă.

— Trebuie să mă ajutați. Trebuie. Am fost violată și e aproape august.

Era adevărat numai pe jumătate.

SENECA

Se auzeau zgârieturi în geam. Din nou. Dovey se întoarse pe burtă, refuzând să se uite pe fereastră de fiecare dată când auzea zgomotul. El nu era acolo. Nu venea niciodată noaptea. Începu să se gândească la lucrurile de zi cu zi. Ce avea să facă de mâncare pentru a doua zi?

N-avea rost să cultive mazăre. Putea la fel de bine s-o folosească din conservă. Nici o papilă gustativă din gura lui Steward nu ar fi putut face diferența. Mestecatul tutunului timp de douăzeci de ani îi redusese gustul la pofta de condimente, apoi îl făcuse să ceară doar ardei iute.

Când s-au căsătorit, Dovey era sigură că nu va putea găti îndeajuns de bine încât să fie pe placul fratelui mai mofturos al lui Deek. Întorși din război, cei doi bărbați erau hămesiți, înnebuniți după mâncarea făcută în casă, dar faptul că visaseră la asta timp de trei ani le mărise așteptările, exagerând felul în care untura putea să facă prăjiturile pufoase ca zăpada și combinația dintre brânza iute și măcălișca

dulce. Când au fost lăsați la vatră și au ajuns acasă, Deek murmură de plăcere când suga măduva din oase sau când crăntănea oasele de pui până le făcea pulbere. Dar Steward își amintea totul altfel. Cuișoarele, în loc să stea deasupra șuncii, nu trebuiau amestecate? Și la puiul prăjit trebuiau puse cepe Vidalia sau spaniole?

În ziua nunții, Dovey stătuse cu fața la tapetul înflorat, cu spatele la fereastră, ca sora ei, Soane, să poată vedea mai bine. Dovey ținea ridicată marginea furoului, în timp ce Soane îi picta pe picioare un model de dresuri. Pensula îi gâdila picioarele, dar stătea nemișcată. Nu se găseau ciorapi de mătase în Haven sau oriunde în lume în 1949, dar să te măriți în picioarele goale ar fi însemnat să-L insulte pe Dumnezeu și ceremonia.

— Nu mă aștept să fie mulțumit de masă, îi spuse Dovey surorii sale.

— De ce?

— Nu știu. Îmi face complimente legate de mâncare, apoi îmi sugerează feluri în care aș putea să o fac mai bună data viitoare.

— Nu te mișca, Dovey.

— Deek nu-ți face asta, nu-i așa?

— Asta nu. Dar e mofturos în alte privințe. Dar în locul tău, nu mi-aș face probleme. Dacă-i mulțumit la pat, nu mai contează mâncarea.

Apoi au râs, iar Soane a fost nevoită să o ia de la început cu modelul de ciorapi.

Ceea ce părea a fi o problemă în 1949 fusese rezolvată de tutun. Nu mai conta dacă mazărea era din grădină sau din conservă. Ardeii de la Mănăstire, iuți ca focul iadului, făceau treaba în locul ei. Efortul de a cultiva mazăre ar fi fost în zadar. O linguriță de zahăr și o bucată de unt peste mazărea din conservă făceau minuni, din moment ce bucățelele de ardei vineții îndepărtau orice alt gust mai discret. De exemplu, dovleacul de data trecută.

În ultimele nopți, aproape întotdeauna când Dovey se gândea la soțul ei, se gândea la ceea ce pierduse el. Gustul, printre multe altele. În ciuda a ceea ce credea el (și întreg Ruby-ul), cu cât Steward aduna mai mult, cu atât mai vizibile îi erau pierderile. După ce și-a vândut cireada, luând o sumă frumoșică, la banii din 1958, a urmat pierderea alegerilor statale pentru postul de secretar al bisericii, din cauza faptului că nu se sfiise să-și proclame disprețul pentru acei elevi care protestaseră în fața drogheriei din Oklahoma City. Scrisese chiar o scrisoare plină de ură la adresa femeii care-i organizase pe elevi. Atitudinea sa n-o surprinsese, dat fiind că, în urmă cu zece ani, îl făcuse pe Thurgood Marshall „negrotei agitator” pentru că se ocupase de procesul împotriva segregării intentat de NAACP¹⁴ în orașul Norman. În 1962, puțul de gaz natural de

¹⁴ NAACP, National Association for the Advancement of Colored People – organizație din SUA care militează pentru egalitatea drepturilor persoanelor de culoare (n.r.).

pe terenul lui, adânc de 3 000 de metri, i-a umplut buzunarele, dar i-a adus terenul la dimensiuni ridicole și a pierdut și mândrețe de copaci. În timp, și-a pierdut părul și gustul. Pierderi minore care au culminat cu una majoră: în 1964, pe când avea patruzeci de ani, blestemul lui Fairy s-a adevărit: au aflat că nici unul nu putea avea copii.

Acum, după aproape zece ani, dăduse un tun, cum spunea el, într-o afacere imobiliară în Muskogee, iar Dovey nu se mai întreba ce ar mai putea să piardă, pentru că ducea deja o bătălie perdantă cu reverendul Misner în ce privește cuvintele de pe buza Cuptorului. Un conflict alimentat, credea Dovey, de ceea ce rămânea nespus: tineri cu probleme sau revoltându-se în spatele fiecărei uși. Arnette, întoarsă de la facultate, nu voia să se dea jos din pat. Băiatul lui Harper Jury, Menus, se îmbăta în fiecare weekend de când se întorsese din Vietnam. Nepoata lui Roger, Billie Delia, dispăruse fără urmă. Soția lui Jeff, Sweetie, râdea încontinuu, fără să fi făcut cineva vreo glumă. Încurcătura lui K.D. cu fata aceea care stătea la Mănăstire. Ca să nu mai vorbim de sfidarea impertinentă și îmbufnată a celorlalți – cei care voiseră să numească Cuptorul „locul cutare” și care decisese că inscripția inițială era într-un anume fel ce-i înfură pe Deek și pe Steward. Dovey vorbise cu sora ei (și cu cumnata ei) despre

asta, cu Mable Fleetwood, cu Anna Flood, cu câteva femei din Club. Aveau păreri diferite, confuze, chiar incoerente, pentru că aveau sentimente puternice în această privință. Și, de asemenea, pentru că unii tineri, bătându-și joc de memoria din degetele lui *miss Esther*, insultaseră generații întregi dinaintea lor. Nu sugeraseră, politicos, că *miss Esther* s-ar fi putut înșela; pe ei îi revolta ideea de a-ți aminti cuvinte invizibile pe care nici măcar nu le puteai citi, urmărind litere pe care nu le puteai pronunța.

— Ea le-a văzut cu ochii ei? întrebare fiii.

— Mai mult decât atât! strigară tații. Le-a pipăit, le-a atins, și-a pus degetul pe ele!

— Dacă ar fi fost oarbă, domnule, am fi crezut-o. Ar fi fost ca scrierea braille. Dar așa, un copil de cinci ani care n-ar fi în stare să citească ce scrie pe mormântul lui nici dacă ar ieși din groapă și s-ar uita la el?!

Gemenii se încruntară. Fleet, gândindu-se la generozitatea legendară a soacrei sale, sări de pe scaun și trebui să fie calmat.

La început, metodiștii zâmbiseră văzând disensiunile dintre bapțiști. Penticostalii râseseră de-a binelea. Dar nu pentru mult timp. Membrii tineri din congregația lor începuseră să aibă și ei opinii despre acele cuvinte. Fiecare congregație avea oameni care făcuseră parte sau erau înrudiți cu cele cincisprezece familii care plecaseră din Haven și o luaseră

de la căpăt. Cuptorul nu aparținea unei confesiuni anume; aparținea *tuturor*, și cu toții erau chemați la Golgota. Pentru a discuta, spuse reverendul Misner. Vremea era răcoroasă, grădinile miroseau puternic și, când s-au adunat la șapte și jumătate, atmosfera era plăcută, iar oamenii pur și simplu curioși. Și așa au și rămas în timpul alocuțiunii introductive a reverendului. Poate că tinerii erau nervoși, dar, când au luat cuvântul, începând cu fiii lui Luther Beauchamp, Royal și Destry, vocile le erau așa de stridente, încât femeile, rușinate, și-au lăsat ochii în jos, în cărțile de buzunar; șocați, bărbații au uitat să mai clipească.

Ar fi fost mai bine dacă tinerii ar fi vorbit calm, aducând prinos educației lor în timp ce-și prezentau părerile. Dar ei nu voiau să discute, voiau să instruiască.

— Nici un fost sclav nu ne poate spune să ne temem tot timpul. Să „ne ferim” de mânia lui Dumnezeu. Să ne pitim, să fim atenți în orice clipă ca nu cumva El să arunce cu ceva în noi, să ne țină la pământ.

— Te adresezi cu „domnule” când vorbești cu bărbații, spuse Sargeant Person.

— Îmi cer scuze, domnule. Dar ce fel de mesaj este ăsta? Nici un fost sclav care a avut curaj și a reușit pe cont propriu să construiască un oraș din nimic nu poate gândi așa. Nici un fost sclav...

Deacon Morgan îl întrerupse:

— Vezi că vorbești de bunicul meu. Nu-i mai spune fost sclav ca și cum doar asta ar fi fost. A fost și locotenent-guvernator, a fost bancher, a fost diacon și multe altele, și nu a reușit singur; a făcut parte dintr-un grup de oameni care au reușit singuri.

Văzând privirea reverendului Misner, băiatul continuă ferm:

— S-a născut în timpul sclaviei, domnule. A fost sclav, nu-i așa?

— Nu toți cei care s-au născut în timpul sclaviei au fost sclavi. Nu în sensul la care te referi tu.

— Nu există decât un singur sens, domnule, spuse Destry.

— Habar n-ai despre ce vorbești!

— Nici unul dintre ei n-are habar! Vorbesc de cai verzi pe pereți! strigă Harper Jury.

— Gata, gata, întrerupse reverendul. Fraților, surorilor. Am convocat această întâlnire în casa Domnului pentru a încerca să găsim...

— Una dintre casele Domnului, mârâi Sargeant.

— Bine, una dintre casele Lui. Dar, oricare ar fi, El cere respect din partea celor care se află în ea. Am dreptate sau nu?

Harper se așeză.

— Îmi cer iertare pentru felul în care am vorbit. Față de El, spuse și arată în sus.

— Asta s-ar putea să-l mulțumească, spuse Misner. Sau poate nu. Nu-ți limita respectul la El, frate Jury. El nu tolerează lipsa de respect.

— Părinte...

Reverendul Pulliam se ridică în picioare. Era un bărbat sobru, suplu, cu părul sârmos și alb, impresionant.

— Avem o problemă aici. Dumneavoastră, eu. Toată lumea. Problema e cu felul în care vorbesc unii dintre noi. Adulții, bineînțeles, ar trebui să folosească un limbaj adecvat. Dar tinerii... ăștia mai mult s-au certat decât au discutat. Noi suntem aici pentru a...

Royal Beauchamp îl întrerupse, pe el, reverendul!

— Ce înseamnă să discuți dacă nu să te certți? Dacă nu ești de acord cu ceea ce se spune... domnule.

Toată lumea fu atât de șocată de îndrăzneala băiatului, că aproape nici nu auziră ce spuse.

Pulliam, neluând în seamă posibilitatea ca părinții lui Roy – Luther și Helen Beauchamp – să fie și ei acolo, se întoarse încet spre Misner:

— Părinte, nu poți să ții în frâu băiatul ăsta?

— De ce-aș face asta? Nu suntem aici doar pentru a vorbi, ci și pentru a asculta.

Îcnetele de mirare au fost mai mult simțite decât auzite.

Pulliam își miji ochii, urmând să răspundă, când Deek Morgan ieși din rând și stătu în nava laterală.

— Ei bine, domnule, am ascultat destul și cred că am auzit destul. Acum ascultați-mă voi, cu toții! Ascultați-mă cu atenție! Nimeni, nimeni n-o să modifice Cuptorul sau să-i pună vreun nume ciudat. Nimeni n-o să se joace cu ceva construit de strămoșii noștri. Au făcut fiecare cărămidă cu mâna lor.

Deek se uită fix la Roy.

— Ei au săpat după lut, nu tu. Ei au cărat cuva, nu tu.

Întoarse capul pentru a-i include și pe Destry, Hurston și Caline Poole, Lorcas și Linda Sands.

— Ei au amestecat mortarul, nu vreunul dintre voi. Au făcut cărămizi sănătoase pentru cuptor, în vreme ce adăposturile lor erau din lemne și lut. Înțelegeți ce vă spun eu aici? Și noi respectăm eforturile pe care le-au făcut ca să realizeze ceea ce au realizat. Nimic nu a fost tratat cu mai multă delicatețe decât cărămidile pe care le-au făcut acești oameni – mă înțelegeți, oameni, nu sclavi, foști sau altfel. Spune-le, Sargeant, cât de delicat le-am demontat, cât de atenți am fost, cum le-am învelit, pe fiecare în parte. Spune-le, Fleet. Spune-le tu, Seawright, și tu, Harper, spune-le dacă mint. Eu și fratele meu am ridicat fierul acela. Noi doi. Și dacă unele litere au căzut n-a fost din vina noastră, că noi l-am

înfășurat în paie ca și cum ar fi fost un miel. Și-așa că-nțelegeți când vă spun că n-o să vină nimeni, după optzeci de ani, să pretindă că știe mai bine decât ei, care au trecut prin iad. Puteți să faceți pe deșteptii cât vreți, dar ați dat de dracu' dacă aveți impresia că puteți jigni o muncă la care n-ați pus voi umărul.

Amin, spus în douăzeci de feluri, a accentuat cuvintele lui Deek. Cele spuse de el ar fi pus capăt discuției dacă reverendul Misner n-ar fi zis:

— Mie mi se pare, Deek, din contră, că n-o jig-nesc, ci o respectă. Tocmai pentru că știu valoarea Cuptorului vor să-i insuflă o viață nouă.

Murmurul produs de această nouă luare de poziție în favoarea tinerilor se transformă într-un strigăt, care se domoli doar pentru a se putea auzi răspunsul opozanților.

— Nu vor să-i insuflă nimic. Vor să-l distrugă, să-l schimbe în ceva inventat de ei.

— E și istoria noastră, domnule. Nu doar a voastră, spuse Roy.

— Atunci comportați-vă ca atare! V-am mai spus. Cuptorul are deja o istorie. N-are nevoie să fie modificată de voi.

— Stai puțin, Deek, spuse Richard Misner. Gândește-te la ceea ce s-a spus aici. Uită partea cu numitul, cu numitul Cuptorului. Problema e clarificarea mottoului.

— Motto? Motto? E o poruncă divină!

Reverendul Pulliam își îndreptă degetul elegant către tavan:

— „Ferește-te de mânia Lui!” E clar ca lumina zilei că asta spune. Nu e o sugestie, e o poruncă!

— Ei bine, nu. Nu e așa clar, spuse Misner. Spune: „...Mânia Lui.” Nu e nici un „Ferește-te”.

— N-ai fost acolo! Esther a fost! Și nici aici n-ai fost de la început. Esther a fost.

Arnold Fleetwood își flutură pumnul în aer, amenințător:

— Era copil. Poate s-a înșelat.

Fleet i se alătură lui Deek în nava laterală.

— Esther n-a făcut o astfel de greșeală în viața ei! Știa tot ce se putea ști despre Haven și la fel și despre Ruby. Ne-a vizitat înainte să avem drum. A numit orașul ăsta, ce naiba! Scuzați-mă, doamnelor!

Destry, părând epuizat și în pragul lacrimilor, ridică mâna și întrebă:

— Scuzați-mă, domnule, dar ce e în neregulă cu „Fii mânia Lui!”?

— Nu poți fi Dumnezeu, băiete, spuse Nathan DuPres cu blândețe, dând din cap.

— Nu e vorba să fii Dumnezeu, ci să fii instrumentul Lui, dreptatea Lui. Ca rasă...

— Dreptatea e a lui Dumnezeu și numai a Lui. Cum să fii instrumentul Lui dacă nu faci ce-ți cere? Întrebă reverendul Pulliam. Trebuie să I te supui.

— Da, domnule, dar ne supunem Lui, spuse Destry. Dacă-i urmăm poruncile, vom fi vocea Lui, răsplata Lui. Ca popor...

Harper Jury îl reduse la tăcere:

— Spune: „Ferește-te”, nu „Fii”. „Ferește-te” înseamnă „Atenție, puterea este a Mea. Obişnuieţi-vă cu ideea.”

— „Fii” înseamnă că-L dai pe El la o parte şi îţiiei tu puterea, spuse Sargeant.

— Noi *suntem* puterea dacă...

— Vezi ce vreau să zic? Vezi? Ascultaţi! Ai auzit, părinte? Băiatul ăsta merită o curea pe spinare. Blasfemie!

Aşa cum era de aşteptat, Steward avu ultimul cuvânt sau cel puţin ultimele cuvinte pe care şi le aminteau înainte de a termina întâlnirea.

— Ascultaţi aici, spuse el, cu vocea groasă, în armonie cu tutunul de mestecat. Dacă vreunul dintre voi ignoră, schimbă, înlătură sau adaugă ceva la cuvintele de pe buza Cuptorului, o să-l împuşc în cap.

Dovey Morgan, înfiorată de ameninţarea soţului său, nu se putea uita decât în podea, întrebându-se ce nouă formă va lua de data asta pierderea pe care el o va suferi.

Câteva zile mai târziu, tot nu se hotărâse cine sau ce parte avusese dreptate. Și în discuțiile cu ceilalți, inclusiv Steward, tindea să fie de-acord cu cel ce-i vorbea. O să-i pomenească de această problemă Prietenului ei, când se va întoarce.

Plecând de la întâlnirea de pe Golgota, Steward și Dovey avură una dintre micile, dar obișnuitele lor certuri despre direcția în care să se îndrepte. El o luase spre fermă. Aceasta fusese redusă la o fermă de prezentare acum, că drepturile de exploatare a gazului fuseseră vândute, dar în mintea lui Steward era tot acasă – locul în care, atunci arbora steagul Americii în zilele de sărbătoare; unde erau înrămate actele prin care fusese lăsat la vatră; locul unde când apărea, Ben și Buna dădeau întotdeauna nebunește din coadă. Dar căsuța de pe St. Matthew – pe care o obținuseră în urma unei prescrieri ipotecare și pe care n-o mai vânduseră – însemna din ce în ce mai mult acasă pentru Dovey. Era aproape de sora ei, de dealul Golgotei, de Clubul Femeilor. Era locul unde Prietenul ei alegea s-o viziteze.

— Lasă-mă aici, Steward. O iau pe jos.

— Ai să te îmbolnăvești de moarte.

— Nu mă îmbolnăvesc. Răcoarea asta de seară îmi face bine.

— Femeie, ești o pacoste, spuse el, dar îi mân-gâie coapsa înainte de a coborî.

Dovey mergea încet pe Bulevardul Central. În depărtare putea vedea lampioanele rămase de la picnicul de Juneteenth¹⁵ care atârnavă lângă Cuptor. Au trecut patru luni și nu s-a găsit nimeni care să le dea jos și să le pună deoparte pentru anul următor. Acum lanternele dădeau lumină – puțină, numai cât trebuia – pentru alte sărbători ale libertății care aveau loc la umbra lor. În stânga ei era banca, nu la fel de înaltă ca bisericile, dar părea totuși că domină strada. Nici unul dintre frați nu voise să construiască un alt doilea etaj, așa cum avusese banca din Haven, unde își avea sediul Loja. Nu voiau ca lumea să se perinde prin bancă pentru alte treburi decât cele bancare. Banca din Haven pe care o deținuse tatăl lor se prăbușise dintr-o grămadă de motive, și unul din ele, susținea Steward, era că acolo se desfășurau ședințele Lojei. „Distrage atenția!”, obișnuia el să spună. Trei străzi mai încolo, la dreapta ei, lângă casa Patriciei Best, era școala unde predase Dovey până a fost gata casa de la fermă, dar Soane predase acolo mai mult timp, din moment ce locuia mai aproape. Acum Pat conducea singură școala, iar reverendul Misner și Anna Flood predau orele

¹⁵Juneteenth, sărbătoare cunoscută și sub numele de Ziua Libertății, comemorează abolirea sclaviei în statul Texas, în 1865 (n.tr.).

de istorie a negrilor și lecțiile de dactilografie de după cursuri. Florile și legumele de pe-o parte a școlii erau o prelungire a grădinii din fața casei lui Pat.

Dovey făcu la stânga pe St. Matthew. În lumina lunii străluceau gardurile albe, povârnite de efortul de a sprijini crizantemele, degetărițele, floarea-soarelui, florile de cosmos, crinii, în timp ce menta și pelinița creșteau în spațiile dintre șipci. Cerul nopții, ca un acoperământ frumos, ținea mirosurile la pământ, păstrându-le, intensificându-le, nelăsând nici o briză să le risipească.

Competițiile grădinărești – câștigate, pierdute, în plină desfășurare – erau pe terminate. Au ținut zece ani, începuseră brusc în 1963, când era timp. Femeile trecute de douăzeci de ani la înființarea orașului Ruby, în 1950, au cunoscut timp de treisprezece ani o bunăstare crescândă, la care nici nu visaseră. Au cumpărat hârtie igienică fină, prosoape în loc de cârpe, un săpun special pentru față și altul pentru scutece. În fiecare gospodărie din Ruby, aparatele casnice pompau, bâzâiau, aspirau, torceau, șușoteau și dădeau pe dinafară. Și femeile aveau timp: cincisprezece minute în care nu trebuia să ai grijă de cuptor; o oră întreagă în care nu trebuia să freci la cearșafuri și la salopete; zece minute în care nu trebuia să bați covorul sau să agăți perdelele; două ore pentru că mâncarea ținea mai mult timp și puteai s-o cumperi în cantități mari. Soții

și copiii lor, încântați la culme și la fel de mândri ca și femeile, transformau adaosul comercial, prețul pe kilogram, balot sau greutate vie în aparate casnice, în utilaje, în aparate de radio și automobile. Porțelanul alb care acoperea metalul, centurile, valvele și părțile de bachelită le dădeau o mare satisfacție. Bâzâitul, vibrațiile și susurul ușor le dădeau femeilor timp.

Curțile pline de praf din Haven, măturate și stropite cu apă, s-au transformat în Ruby în peluze, până când curțile din fața caselor au fost năpădite de flori numai și numai pentru că lumea avea timp să le cultive. Obiceiul, interesul de a cultiva plante necomestibile s-a extins și la fel și pământul rezervat lui. Schimburile de butași, rădăcini, bulbi au devenit atât de necontrolate, încât soții au început să se plângă că sunt neglijăți și că recolta de ridichi și cele două rânduri de napi nu erau de-ajuns. Femeile au continuat să se ocupe de grădinile lor de legume, dar încet-încet produsele lor au devenit asemenea florilor: cultivate dintr-o dorință frivolă, nu din necesitate. Irișii, brumărelele, trandafirii și bujorii le mâncau din ce în ce mai mult timp și spațiu, iar fluturii veneau de la mare depărtare să-și depună ouăle în Ruby. Crisalidele lor atârnavă ascunse sub salcâmi și apoi se îndreptau spre holdele de hrișcă și trifoi cu care se hrăneau de zeci de ani. Pălcurile roșii care sorbeau din oțetari erau în competiție cu

cele crem și albe, nou-sosite, cărora le plăceau florile de muștar și călțunașii. Imense aripi portocalii cu firișoare negre rățăceau printre panseluțe și violete. Precum anii rivalității dintre grădini, fluturii dispăruseră în acea seară răcoroasă de octombrie, dar nu și efectele lor: curți suprapopulate, mult prea dichisite; cocoloașe și grămăjoare de ouă. Se ascundeau. Până venea primăvara.

Atingând țăruii care încadrau drumul, Dovey urcă scările. Acolo, pe terasă, ezită și se gândi să se întoarcă și s-o sune pe Soane, care plecase devreme de la întâlnire. Soane o îngrijora. Părea să aibă momente de fragilitate care nu aveau legătură cu moartea fiilor ei de acum cinci ani. Poate că Soane simțea și ea ca și Dovey povara de a avea doi soți, nu unul. Dovey se opri, apoi se răzgândi și deschise ușa. Sau cel puțin încercă. Era încuiată – din nou. Era ceva ce Steward începuse să facă de curând și care o scotea din minți pe Dovey: să baricadeze casa ca și cum ar fi o bancă. Dovey era convinsă că era singura casă încuiată din Ruby. De ce anume îi era frică? Puse mâna în farfurioara de sub ghiveciul cu dracena și luă cheia.

Înainte să se întâmple prima oară, dar niciodată după aceea, existase un semn. Era la etaj, făcând

curat prin casă, și se opri să se uite prin fereastra de la dormitor. Jos, copacii încărcăți de frunze erau asemenea unui tablou. Iulie. Secetă. 38 de grade. Cu toate acestea, dacă deschidea fereastra, camera care fusese goală un an întreg se aerisea. Îi luă ceva timp – o lovitură aici, o smucitură, două dincolo –, dar reuși în cele din urmă să ridice fereastra până la capăt și se aplecă în afară să vadă ce-a mai rămas din grădină. Din poziția în care era, copacii acopeau mare parte din curte și se întinse să se uite dincolo de ei. Apoi o mână atotputernică se cufundă într-un sac imens și aruncă un pumn de petale în aer. Sau cel puțin așa părea. Fluturi. O ceată tremurătoare de aripi portocalii-roșiatice traversă grădina și apoi dispăru.

Mai târziu, în timp ce ea stătea într-un balansoar sub copaci, veni el. Nu-l mai văzuse până atunci și nu părea să facă parte din nici una dintre familiile din oraș. La început crezuse că este Menus, fiul lui Harper, care bea și care fusese proprietarul casei. Dar bărbatul mergea drept și iute, ca și cum ar fi întârziat la o întâlnire, folosind curtea ca pe o scurtătură spre un loc anume. Poate că auzise scârțâitul ușor al balansoarului. Poate că-și făcea griji că era pe proprietatea altcuiva. În orice caz, când se întoarse și o văzu, zâmbi, ridicând mâna în semn de salut.

— Bună ziua, spuse ea.

Își schimbă direcția și se îndreptă spre ea.

— Ești de pe-aici?

— Din împrejurimi, spuse el, fără să-și miște buzele.

Avea nevoie de un tuns.

— Un pic mai înainte am văzut niște fluturi. Acolo.

Dovey arătă cu degetul.

— Erau portocalii-roșiatici. Strălucitori. N-am văzut o culoare ca asta niciodată. Așa credeam că arată coralul când eram mică. Culoarea dovleacului, dar mai puternică.

Se întreba despre ce naiba vorbește; ar fi sfârșit conversația politicos – amintind de căldură și de ușurarea pe care o va aduce înserarea –, numai că el părea interesat de ceea ce descria. Salopeta lui era curată și proaspăt călcată. Mânele cămășii albe erau suflecate deasupra cotului. Văzându-i antebrațele, ușor musculoase, își schimbă impresia pe care i-o lăsase fața lui: aceea că era subnutrit.

— Ai mai văzut fluturi ca ăștia?

El dădu din cap în semn că nu, dar era clar că lua în serios întrebarea, căci se lăsă pe vine în fața ei.

— Nu vreau să te rețin. Doar că, Doamne, erau așa frumoși!

El îi zâmbi înțelegător și se uită spre locul pe care i-l indicase. Apoi se ridică în picioare, își scutură turul salopetei, deși nu stătuse pe iarbă, și spuse:

— E OK dacă trec pe-aici?

— Bineînțeles. Oricând. Nu mai trăiește nimeni aici. Proprietarul și-a pierdut casa. E frumoasă totuși, nu? Ne gândim s-o folosim din când în când. Soțul meu...

Se bâlbâia, știa, dar el părea să asculte cu interes, atent la fiecare cuvânt. În cele din urmă, se opri, prea rușinată de prostia ei ca să mai continue, și repetă invitația de a folosi scurtătura de câte ori voia.

El îi mulțumi și ieși din curte, mișcându-se repede printre copaci. Dovey urmări silueta topindu-se în umbra care învăluia casele.

N-a mai văzut aripile portocalii niciodată. El, în schimb, s-a întors. O lună mai târziu și apoi din când în când, la o lună sau două. Dovey tot uita să-l întrebe pe Steward sau pe altcineva cine ar putea fi. Tinerii erau mai greu de identificat, iar prietenii sau rudele, când veneau în Ruby, nu mergeau întotdeauna la biserică, așa cum făceau oamenii din oraș, ca să fie prezentați congregației. Nu putea să-l întrebe ce vârstă are, dar presupunea că este cu cel puțin douăzeci de ani mai tânăr decât ea și poate de aceea îi păstra vizitele secrete.

Chestia era că, atunci când venea el, vorbea prostii. Lucruri despre care nu știa că-i ocupă mintea. Plăceri, griji, lucruri care nu aveau legătură cu problemele importante ale lumii. Cu toate acestea, el o asculta cu atenție. Având o presimțire pe care

nu și-o putea explica, știa că, dacă îl va întreba cum îl cheamă, nu va mai veni niciodată.

La un moment dat, îi dădu să mănânce o bucată de pâine cu unt de mere, și el o mănă pe toată.

Găsea din ce în ce mai des motive să rămână pe St. Matthew. Fără să spere că va veni sau că îl căuta, dar mulțumită că a fost pe acolo și că va reveni – la o discuție, să mănânce ceva sau să bea niște apă rece într-o după-amiază călduroasă. Singura ei teamă era că altcineva va aduce vorba despre asta, va apărea alături de el sau va pretinde că i-a fost dinainte prieten. Dar nimeni n-o făcea. Părea să fie doar al ei.

Așa că, în seara în care a avut loc discuția cu tinerii, Dovey băgă cheia în ușă, supărată pe Steward că făcuse acest gest inutil și agitată din cauza turnurii pe care o luase întâlnirea. Spera să stea cu o ceașcă de ceai fierbinte, să citească niște versuri sau câțiva psalmi și să-și adune gândurile în privința problemei care înfuria pe toată lumea, în caz că Prietenul ei va trece pe acolo de dimineată. Dacă va veni, îl va întreba ce părere are. Dar se răzgândi, lăsa deoparte ceaiul și cititul și, după ce spuse câteva rugăciuni, se băgă în pat, numai că o întrebare fără răspuns n-o lăsa să doarmă: un om bogat poate să fie un om bun dacă nu renunță la avere? Avea de gând să-l întrebe pe Prietenul ei și despre asta.

Cel puțin acum, în sfârșit, curtea arăta îndeajuns de bine ca să-l primească. La prima lui vizită, fusese un dezastru, neîngrijită, plină de gunoaie – adăpost pentru pisici, șerpi de grădină și pui rătați –, doar aripile de coral ce-o mai salvau. Trebuia să-o aranjeze singură. K.D. refuză și oferă niște scuze lipsite de imaginație. Era greu să stârnești interesul tinerilor. Billie Delia obișnuia să o ajute, ceea ce era surprinzător, dat fiind că în rest nu se gândea decât la băieți. Dar se întâmplase ceva și cu ea. Nimeni n-o văzuse de ceva timp, iar mama ei, Pat Best, nu răspundea la nici o întrebare. Probabil era încă furioasă, credea Dovey, pentru felul în care orașul îl tratase pe tatăl ei. Deși Billie Delia nu fusese la întâlnire, atitudinea ei fusese prezentă. Chiar de mică, cu pielea ei bronzată și rumenă, cu părul ei șaten și zburlit, strâmba din nas la orice, mai puțin la grădărit. Lui Dovey îi lipsea și se întreba ce părere are Billie Delia despre schimbare cuvintelor de la Cuptor.

„Ferește-te de mânia Lui?” „Fii mânia Lui?” După părerea ei, „mânia Lui” era de ajuns pentru toate epocile și generațiile. Să specifice, particularizând, să-i bați în cuie sensul era inutil. O singură dată a trebuit să fie bătut cineva în cuie. Pe Cruce. Nu-i așa? Îl va întreba pe prietenul ei. Și apoi îi va spune lui Soane. Între timp, scârțâitul nu se mai auzea și,

adormind, își dădu seama că mazărea din conservă va fi de ajuns.

Steward dădu în jos geamul de la mașină și scuipă. Cu grijă, ca nu cumva vântul să i-l întoarcă în față. Era dezgustat. „Lasă-mă-n pace!” Acesta era sloganul pe care acei tineri nătângi voiau să-l pună pe Cuptor. Ca și nepotul lui, K.D., ei nici nu bănuiau ce efort a însemnat construirea acestui oraș. De ce erau protejați. Ce umilințe nu erau nevoiți să înfrunte. Odată ce ajunse pe drumul de țară care ducea la fermă, conduse cât mai repede și se gândi la diferența dintre „Ferește-te!” și „Fii!” și cum ar fi explicat-o Big Papa. Personal, nu-i păsa nici cât negru sub unghie. Problema nu era de ce trebuia sau nu schimbat mesajul, ci ce interes avea Misner să vină cu ideea asta. Scuipă din nou, gândindu-se la cât de prost se dovedise a fi Misner. Nechibzuit și poate chiar periculos. Se întreba dacă generația aceea – cea a lui Misner și a lui K.D. – trebuia sacrificată pentru a ajunge la următoarea. Stră-strănepoții care ar putea fi instruiți și șlefuiți așa cum făcuseră și tatăl, și bunicul lui cu generația lui Steward. Pe atunci nu existau menajamente. Se așteptase mult de la ei și se dovediseră pe măsura așteptărilor. Acei oameni buni își asumaseră responsabilitatea pentru comportamentul lor. Își aminti de fratele său,

Elder Morgan, care povestea cum debarcase în portul din New Jersey, Hoboken, venind de la Liverpool. În 1919. Plimbându-se prin New York înainte de a lua trenul, zărise doi bărbați care se certau cu o femeie. După haine, ghicise că e vorba de o femeie ușoară și, disprețuindu-i meseria, simțise că e de partea bărbaților care strigau. Brusc, unul dintre bărbați a lovit-o pe femeie cu pumnul în față. S-a prăbușit. Dintr-o dată, scena și-a pierdut culoarea de toate zilele, devenind alb-negru. Elder spunea că i se uscaser gura. Cei doi bărbați albi s-au îndepărtat de femeia de culoare care zăcea inconștientă pe trotuar. Înainte ca Elder să se poată gândi la ceva, unul dintre bărbați s-a întors și a lovit-o în stomac. Elder nici nu și-a dat seama că fuge până nu a ajuns lângă bărbat, împingându-l într-o parte. Alergase și se bătuse timp de zece luni, dar tot nu se obișnuise cu manifestările spontane de violență. Elder l-a lovit pe bărbatul alb și a continuat să-l bată până când l-a atacat cel de-al doilea. Nimeni n-a câștigat lupta. Au fost răniți cu toții. Femeia încă mai zăcea pe trotuar când câțiva oameni au început să strige după poliție. Însălmântat, Elder a fugit și a purtat mantaua soldățească tot drumul spre Oklahoma, de teamă ca nu cumva să vadă un ofițer în ce hal era uniforma. Mai târziu, când soția lui, Susannah, i-a curățat-o, i-a călcat-o și i-a cusut-o, i-a spus să descoasă peticele, să lase buzunarul de la haină să

atârne, gulerul de la cămașă rupt, nasturii desprinși. Era prea târziu pentru petele de sânge, așa că a băgat batista plină de sânge în buzunar, împreună cu două medalii. Nu putea să-și șteargă din minte felul în care o lovise bărbatul alb pe femeia de culoare. Orice-ar fi crezut despre meseria ei, s-a gândit la ea și s-a rugat pentru ea până la sfârșitul vieții. Susannah s-a certat îndelung cu ei, dar bărbații din familia Morgan au câștigat. Elder a fost îngropat așa cum își dorise: cu urmele luptei la vedere, pe uniformă. Nu-și iertase faptul că fugise și o abandonase pe femeie și nu se aștepta ca Dumnezeu să-l ierte. Și era pregătit ca El să-l întrebe ce se întâmplase. Lui Steward îi plăcea povestea aceasta, dar îl deranja că era vorba de apărarea unei târfe și de rugăciunile pentru ea. Nu era de partea bărbaților albi, dar îi putea înțelege, putea chiar simți adrenalina, imaginându-și că pumnul care-o lovise era al lui.

Steward parcă și intră în casă. Nu-i prea convenea să doarmă fără Dovey și încerca să se gândească la un motiv care s-o împiedice să rămână în oraș atât de des. Inutil, nu-i putea refuza nimic. Dădu peste câinii săi ciobănești și-i luă lângă el să vadă dacă oamenii săi îi curățaseră cum trebuie. Îi cunoștea pe părinții și soțiile acestora; și ei se duceau la aceeași biserică ca și el sau la una alăturată și disprețuiau la fel de mult ideea de „lasă-mă-n pace!”. Amărăciunea îl cuprinse din nou. Dacă ar fi avut el

copii, ar fi fost cu toții exemplul perfect de integritate, ar fi răs de ideea lui Misner despre ce înseamnă să fii bărbat: răspunsuri obraznice, schimbări de nume – ca și cum magia cuvintelor ar avea de-a face cu bărbăția.

Steward legă câinii și descuie grajdul cailor. Cel mai mult îi plăcea să încalece pe la patru dimineața și să-și călărească iapa, Night, până dădea soarele. Îi plăcea să cutreiere pășunile, unde totul era la vedere. Călărind, se minuna de fiecare dată de faptul că pe pământul tău nu te poți rătăci așa cum se rătăciseră Big Papa și Big Daddy și toți cei șaptezeci și nouă care au plecat din Fairly, Oklahoma. Mergeau pe jos și erau pierduți de-a binelea. Și furioși. Dar nu se temeau de nimic, doar de starea în care erau picioarele copiilor. În mare, erau sănătoși. Dar femeile însărcinate aveau din ce în ce mai multă nevoie de odihnă. Soția lui Drum Blackhorse, Celeste; bunica lui, don'șoara Mindy; și Beck, propria lui mamă, toate erau gravide. Rușinea de a vedea cum soția, sora sau fiica însărcinată nu primea adăpost i-a zdruncinat și le-a schimbat pentru totdeauna viața. Umilința nu numai că i-a otrăvit, dar amenința chiar să le sfărâme oasele.

Steward își amintea fiecare detaliu al poveștii spuse de tatăl și de bunicul lui și își închipuia cu ușurință propria rușine. De exemplu, Dovey, așa cum arăta înainte să piardă fiecare sarcină, ținându-se

cu mâna de spate, cu ochii întredeschiși, privind înăuntru, mereu înăuntru, la copilul din pânțec. Cum s-ar fi simțit dacă niște bărbați aroganți la costum și cu pantofi buni i-ar fi spus soției lui: „Pleacă de-aici!”, iar el, Steward, n-ar fi putut face nimic? Chiar și acum, în 1973, când călărea pe pământul lui, cu vântul liber în coama iepei sale, Night, gândul că ar fi putut fi atât de neajutorat îl stârnea să împuște pe cineva. Șaptezeci și nouă. Cu toate ale lor în spate sau pe cap. Copii care-și împrumutau unul altuia pantofii. Oprindu-se doar ca să se ușureze, să doarmă sau să mănânce te miri ce. Prostii și fierturi, prostii și turte, prostii și carne de vânat, prostii și frunze de păpădie. Visând la un acoperiș deasupra capului, la pește, la orez, la sirop. Zdrențăroși ca niște verze, visau la haine curate, la cămăși cu nasturi și cu ambele mâneci. Mergeau în șir indian: Drum și Thomas Blackhorse în frunte, Big Papa, olog acum, stând în fund și fiind cărat pe o targă, la coadă. După Fairly, nu mai știau încotro s-o ia și nu voiau să se întâlnească cu cineva care să le dea indicații sau care să aibă altă părere. Se țineau departe de drumurile bătute, încercau să stea mai aproape de pădurile de pini și de albiile râurilor, îndreptându-se spre nord-vest numai și numai pentru a fi cât mai departe de Fairly.

A treia noapte, Big Papa l-a trezit pe fiul lui, Rector, și i-a poruncit să se ridice în picioare.

Sprijinindu-se pe două cârje, s-a îndepărtat de locul unde poposiseră și a șoptit: „Hai cu mine!”

Rector s-a întors după pălărie și a urmat pașii înceți și dureroși ai tatălui său. Se gândea, cu spaimă, că bătrânul avea de gând să-ncerce să ajungă în oraș în toiul nopții sau că avea să apeleze la una dintre fermele cu acele case întunecate care se cuibăreau la poalele unui delușor. Dar Big Papa l-a condus mai adânc prin pădurea de pin, unde mirosul de rășină, plăcut la început, i-a dat imediat o durere de cap. Cerul strălucea de atâtea stele, făcând secera lunii să pară mică, transformată într-o pană pierdută. Big Papa se opri și îngenunchea greoi, gemând.

— Tatăl meu, Zechariah, e aici, a spus el.

Apoi, după câteva secunde de tăcere totală, a început să îngâne cele mai dulci și mai triste sunete pe care Rector le auzise vreodată. Rector s-a așezat și el în genunchi și a rămas așa toată noaptea. Nu îndrăznea să-l atingă pe bătrân sau să-i întrerupă incantația, dar n-a mai putut rezista și s-a lăsat pe vine ca să slăbească durerea din genunchi. Apoi s-a lăsat pe pământ de-a binelea, ținându-și pălăria în mână, cu capul plecat, încercând să asculte, să rămână treaz, să înțeleagă. În cele din urmă, s-a lăsat pe spate și a urmărit steaua de deasupra copacilor. Muzica sfâșietoare l-a înghițit și a simțit că plutește la câțiva centimetri deasupra pământului. Ulterior, jura că nu adormise. Că pe tot parcursul nopții a

ascultat și a privit. Înconjurat de pini, mai degrabă a simțit decât a văzut cerul decolorându-se la orizont. Atunci a auzit pașii – zgomotoși ca ai unui uriaș. Big Papa, care nu mișcase un mușchi și care nu se oprise din cântat, a tăcut imediat. Rector s-a ridicat în picioare și s-a uitat împrejur. Pașii se auzeau ca niște tunete, dar nu-și putea da seama din ce direcție veneau. Fâșia de cer luminată s-a mărit și a putut desluși contururile trunchiurilor de copaci.

L-au văzut în același timp. Un bărbat scund, pare-se, prea scund pentru sunetul pașilor săi. Se îndepărta de ei. Îmbrăcat într-un costum negru, cu haina aruncată pe spate, agățată de arătătorul de la mâna dreaptă. Cămașa albă sclipindu-i printre bretelele late. Fără să se ajute de cârjă și fără să geamă, Big Papa s-a ridicat în picioare. Au privit amândoi cum bărbatul se îndepărta de partea luminată a cerului. O dată s-a oprit și s-a întors să-i privească, dar n-au putut să-i vadă trăsăturile. Când a început din nou să meargă, ei au observat că avea o geantă în mâna stângă.

— Fugi, a spus Big Papa. Adună oamenii!

— Nu poți rămâne aici singur, a spus Rector.

— Fugi!

Și Rector a luat-o la fugă.

Când toată lumea a fost în picioare, i-a condus spre locul unde el și Big Papa își petrecuseră noaptea. L-au găsit acolo, mai drept ca pinii, cu cârjele

aruncate într-o parte, cu spatele la soarele care răsărea. Nu se vedea nici un drumeț, dar pacea de pe figura lui Zechariah s-a răspândit și în sufletele lor, liniștindu-i.

— E cu noi, a spus Zechariah. Ne deschide calea.

Din acel moment, călătoria avea un scop, nu mai era tulburată de nici o nemulțumire. Din când în când, drumețul reapărea: pe albia unui râu, pe vârful unui deal, sprijinindu-se de o stâncă. O singură dată cineva a avut curajul să-l întrebe pe Big Papa cât o să mai dureze.

— Ăsta-i timpul lui Dumnezeu, a răspuns el. Nu-l poți porni și nu-l poți opri. Și încă ceva: n-o să faci treaba pentru voi. Așa că, hai, pas săltat!

Poate că zgomotul pașilor continua, dar ei nu-l mai auzeau. Nimeni nu văzuse drumețul în afară de Zechariah și, câteodată, de un copil. Rector nu-l mai văzuse niciodată, până la sfârșit. Adică peste douăzeci și nouă de zile. După ce au fost alungați cu focuri de armă, după ce niște femei de culoare le-au dat de mâncare pe un câmp, după ce au fost jefuiți de niște cowboy care le-au luat puștile – nimic din toate acestea nu le-a tulburat pacea –, Rector și tatăl său l-au revăzut.

Era deja septembrie. Alți călători ar fi fost mai precauți și nu s-ar fi dus în regiunile indiene fără o destinație anume și cu iarna bătând la ușă. Dar, chiar dacă le era greu, nu se vedea. Rector stătea

întins în iarba înaltă și aștepta să pocnească o capcană – iepure, spera el, o marmotă, un popândău chiar – când, drept în față, pe o cărare printre ierburi, a zărit drumețul stând și privind în jur. Apoi bărbatul s-a lăsat pe vine, și-a deschis geanta și a început să scotocească în ea. Rector l-a privit o vreme, apoi s-a târât înapoi prin iarbă, înainte de a sări în picioare și a fugi la popas, unde Big Papa își termina un mic dejun rece. Rector i-a povestit ce văzuse și apoi au plecat împreună spre locul unde era capcana. Drumețul era încă acolo, scoțând unele lucruri din geantă și punând altele la loc. Chiar în timp ce-l priveau, bărbatul a început să pălească. Când a dispărut de tot, a auzit din nou zgomotul pașilor venind dintr-o direcție pe care n-o puteau distinge: în spate, din stânga, acum din dreapta. Sau de deasupra? Apoi, dintr-odată, s-a lăsat tăcerea. Rector s-a furișat înainte, Big Papa s-a târât și el să vadă ce lăsase drumețul în urmă. Nu făcuseră nici trei metri, când au auzit un foșnet în iarbă. Acolo, în capcană, fără ca momeala sau firul să fie atinse, era o bibilică. Mascul, cu un penaj de-ți lua ochii. Schimbând câteva priviri, au lăsat-o acolo și s-au apropiat de locul unde credeau că drumețul își împrăștiase lucrurile din geantă. Nici urmă de ele. Numai o adâncitură în iarbă. Big Papa s-a aplecat s-o atingă. Apăsând cu mâna iarba bătătorită, a închis ochii.

— Aici, a spus el. Aici e locul nostru.

Ei bine, n-a fost, bineînțeles. Nu deocamdată, cel puțin. Apartinea unei familii de indieni, și le-a luat un an și patru luni de negocieri, de lucrat pământul, până să elibereze și să curețe locul. Venind din mijlocul unei vegetații bogate într-un spațiu uriaș, văzând mai mult cer decât pământ, cu iarba până la coapse, ar fi putut să se simtă neînsemnați. Pentru Bătrânii Părinți însă, asta însemna belșugul – o amploare a sufletului și a staturii: libertatea fără limite și fără păduri nesfârșite și amenințătoare în care se puteau ascunde dușmanii. Aici libertatea nu era o distracție, ca un carnaval sau un bal pe care puteai conta o dată pe an. Și nici nu erau resturile de la masa celor îndreptățiți. Aici libertatea era un test impus omului de natură în fiecare zi. Și, dacă trecea cu bine testul de suficient de multe ori, era rege.

Poate că Zechariah nu a vrut să mai mănânce vreodată iepure fript la țepușă sau carne rece de bivoliță. Poate că, după ce fusese dat la o parte de către albi, izgonit de către negri, voia să marcheze permanent acel spațiu deschis, atât de diferit de Louisiana. Oricum, cât s-au instalat în adăposturi improvizate și au cărat lemn cu o căruță cu doi cai, împrumutați de la indieni, Zechariah a adunat niște bărbați care să construiască un cuptor. Erau mândri că nici una dintre soțiile lor nu lucrase în bucătăria vreunui alb și nici nu dădăcise vreun copil

alb. Deși munca pe câmp era mai grea și nu se bucura de nici un respect, credeau că violul unei femei care lucrează în bucătăria unui alb este, dacă nu o certitudine, cel puțin o posibilitate, ceea ce nu puteau concepe. Așa că au schimbat acest pericol cu siguranța pe care le-o dădea, cât de cât, munca brutală. Felul acesta de a gândi a făcut să încolțească ideea unei bucătării comunitare. Au fost extraordinari. Serviseră, culeseră, araseră, căraseră în Louisiana din 1755, când cuprindea și Mississippi-ul; iar când a fost împărțită în două state, au ajutat la guvernarea amândurora din 1868 până în 1875, după care au fost reduși la munca pe câmp. Se înmulțiseră mai bine de două sute de ani. Nu își refuzaseră nimic unul altuia, nu se înclinaseră în fața nimănui, nu îngenuncheaseră decât în fața Creatorului lor. Acum, amintindu-și viețile și faptele lor, Steward se liniștise, decizia fiindu-i de neclintit. Ia închipuiți-vă, se gândi el, ce-ar spune Big Papa, Drum Blackhorse sau Juvenal DuPres de puștii ăștia care voiau să schimbe cuvintele din fier forjat.

Soarele mai avea până să răsară, și Steward nu mai putea călări. Așa că-și întoarce iapa și se îndreptă spre casă, gândindu-se la ce ar putea să spună sau să facă, astfel încât Dovey să nu-și mai petreacă nopțile în oraș. Nu putea dormi fără mireasma părului ei alături.

În același timp, înainte de răsărit, Soane stătea în bucătăria din cea mai mare casă din Ruby, șoptind întinericului de dincolo de fereastră.

— Atenție, prepelițe, Deek are să te împuște. Și o să se-ntoarcă, o s-arunce un sac plin de prepelițe pe podeaua mea curată și-o să spună ceva de genul: „Și cu asta ne-am aranjat cu cina”. Mândru. Ca și cum mi-ar face un cadou. Ca și cum ai fi deja jumulită, curățată și gătită.

Bucătăria era inundată de lumina fluorescentă, instalată de curând, și de aceea Soane, care aștepta să fiarbă ceainicul, nu putea vedea afară. Voia să-și lase la infuzat tonicul înainte ca soțul ei să se întoarcă. Unul din preparatele lui Soane era la îndemână, o punguță înfășurată într-un ambalaj de hârtie cerată. Prin conținutul ei, Connie o salvase a doua oară. Prima oară fusese o greșeală teribilă. Nu, nu o greșeală, un păcat.

I s-a părut că e miezul nopții când Deek s-a dat jos din pat și și-a pus hainele de vânătoare. Dar, când el s-a furișat jos în șosete, s-a uitat la ceasul luminat: 3:30. Încă două ore de somn, s-a gândit ea, dar era șase când s-a trezit și a trebuit să se grăbească. Să pregătească micul dejun, să-i scoată hainele de serviciu. Oricum, înainte de asta, îi trebuia tonicul ei – foarte necesar acum, pentru că aerul se subția din nou. Începuse să se subțieze, ca și cum ar fi fost prea mult folosit, nu când Scout fusese omorât, ci două

săptămâni mai târziu, chiar înainte ca rămășițele lui să fie trimise acasă, când o informaseră că și Easter fusese omorât. Niște copii. Unul avea nouăsprezece ani, celălalt douăzeci și unu. Ce mândră și ce fericită fusese când se înrolaseră; îi încurajase s-o facă. În anii '40, și tatăl lor luptase. La fel și unchii lor. Totuși, Jeff Fleetwood se întorsese din Vietnam. Și, deși părea cumva zdruncinat, Menus Jury se întorsese în viață. Ca o proastă, își imaginase că fiii ei vor fi în siguranță. Mai în siguranță decât oricine se afla în Oklahoma, în afara Ruby-ului. Mai în siguranță în armată decât în Chicago, unde voia Easter să se ducă. Mai în siguranță decât în Birmingham, decât în Montgomery, Selma, Watts. Decât în Money, Mississippi, în 1955 și Jackson, Mississippi, în 1963. Decât în Newark, Detroit, Washington, D.C. Crezuse că războiul e mai sigur decât orice oraș american. Acum avea patru scrisori nedeschise, trimise în 1968 și ajunse la poșta din Demby patru zile după înmormântarea ultimului ei fiu. Nu fusese în stare să le deschidă. Fuseseră amândoi acasă în permisie de Ziua Recunoștinței în 1968. La șapte luni după moartea lui King, Soane plânsese de bucurie să-și vadă ambii băieți în viață. Scumpii ei băieți, neîmpușcați, nelișați, nemolestați, neîncarcerați. Rugăciunea m-a ajutat! a strigat când i-a văzut coborând din mașină. A fost ultima dată când i-a văzut întregi. Connie îi dăduse nuci pecan decojite ca să

facă două plăcinte de Ziua Recunoștinței. Era și o fată cu o mașină stricată acolo, și, deși Soane o luase cu mașina să cumpere benzina de care avea nevoie pentru a ajunge la destinație, fata stătea în continuare acolo. Totuși, probabil că a plecat înainte de moartea Maicii, altfel Connie n-ar fi fost nevoită să aprindă focul pe câmp. Nimeni n-ar fi știut dacă n-ar fi fost dărele de fum negru. Anna Flood le-a observat, s-a dus cu mașina și a aflat vestea.

Și atunci Soane a trebuit să se grăbească. Să vorbească cu Roger, să se ducă la bancă să telefoneze unor străini din nord, să adune mâncare de la vecine și să gătească și ea ceva. Ea, Dovey și Anna duseseră mâncarea, știind că nu va fi nimeni în afară de ele s-o mănânce. În grabă, în grabă, chiar și atunci, căci cadavrul trebuia trimis în nord. Acoperit cu gheață. Connie părea ciudată, dărâmată și Soane o adăuga pe lista celor pentru care trebuia să-și facă griji. K.D., de exemplu. Și Arnette. Și Sweetie. Și acum era îngrijorată și pentru Cuptor. Niște tineri începuseră să se adune acolo, bând bere, așa spunea lumea, alungând astfel copiii cărora le plăcea să se joace în acel loc. Sau cel puțin așa spuneau mamele lor. Apoi și niște fete (care meritau pălmuite, după părerea lui Soane) își făcuseră de lucru pe-acolo. Așa cum se întâmplase cu Arnette și Billie Delia.

Lumea spunea că tinerii n-au ce să facă. Dar Soane, știind câtă treabă e de făcut, era conștientă

că nu acesta e motivul. Se întâmpla ceva. Altceva decât pumnul negru cu unghii roșii pictat pe zidul din spatele Cuptorului. Nimeni nu-și asuma răspunderea pentru el și mai șocant decât această negare colectivă era faptul că nimeni nu voia să-l șteargă. Tinerii pierde-vară au spus că nu ei l-au pictat acolo și că nu aveau de gând să-l șteargă. Deși Kate Golithly și Anna Flood, înarmate cu diluant și cu o găleată plină de apă caldă cu săpun, l-au șters în cele din urmă, au fost cinci zile în care conducătorii orașului, furioși, le-au interzis tuturor să facă treaba în locul tinerilor pierde-vară. Degetele încleștate, cu unghiile roșii și îndreptate într-o parte, nu în sus, au pricinuit mai multă suferință și au durut mai mult ca o lovitură. Au provocat o durere enervantă și odioasă pe care munca lui Kate și a Annei n-a putut s-o șteargă. Soane nu putea înțelege. Nu existau albi (buni sau răuvoitori) care să-i agite sau să-i stârneasă în așa fel încât să urâtească Cuptorul și să-i sfideze pe adulți. De fapt, localnicii prosperau, de vreo zece ani le mergea bine: câștigau bani frumoși din carnea de vită, din grâu, din vânzarea drepturilor de exploatare a gazului, din combustibil și speculații. Dar în timpul războiului, în timp ce Ruby-ul se îmbogățea, alte locuri erau otrăvite de furie. Vremuri blestemate, a spus reverendul Pulliam din amvonul bisericii Noul Zion. Ultimele zile ale omenirii, a spus pastorul Cary la Sfânta Mântuire. La Golgota

nu s-a spus nimic, căci congregația aceasta încă își mai aștepta noul reverend, care, atunci când a venit în 1970, a adus Vestea cea Bună: „Îi voi distruge pe dușmanii tăi în fața ochilor tăi”, spus-a Domnul, Domnul, Domnul.

Asta era cu trei ani în urmă. Acum era 1973. Fetița ei – o fi fost fetiță? – ar fi avut nouăsprezece ani dacă Soane nu s-ar fi dus la Mănăstire să caute ajutorul de care păcatul are întotdeauna nevoie. Puțin după aceea, stând în fața sârmei de rufe, chinuindu-se să agațe cearșafurile, Soane privise în sus și zărise în curte o doamnă care zâmbea. Purta o haină de lână maro, o bonetă demodată de pânză și avea în mână un coș. Când doamna i-a făcut cu mâna, Soane i-a întors salutul așa cum putea, pentru că avea gura plină de cârlige – spera că un semn discret din cap era îndeajuns de politicos. Femeia s-a întors și s-a îndepărtat. Soane a observat două lucruri: coșul era gol, dar femeia îl căra cu amândouă mâinile, ca și cum ar fi fost plin, ceea ce, aflate ulterior, era un semn pentru ceea ce urma – un gol care o va dărâma, o absență prea greu de suportat. Și știa cine o trimisese pe femeie să-i transmită asta.

Sfârșitul aburului îi întrerupse sentimentul de regret și Soane turnă apa fierbinte într-o ceașcă, peste punguța de muselină. Puse o farfurioară peste ceașcă și lăsă tonicul la infuzat.

Poate ar trebui să se întoarcă la felul în care făceau lucrurile când copiii ei erau mici. Când toată lumea era prea ocupată să construiască, să depoziteze, să strângă recolta ca să mai aibă timp de certuri și să se gândească la drăcovenii. Așa cum a fost înainte să se construiască Dealul Golgotei. Când botezurile se făceau cu apă dulce. Minunate botezuri. Botezuri care-ți frângeau inima, pline de muzică și de plânsete și de încântarea de a fi, în sfârșit, în siguranță. Când pastorul ținea fetele în mâini, cufundându-le în apa proaspăt sfințită, fără să le mai dea drumul. Cu respirația tăiată, ceilalți priveau. Cu răsuflarea tăiată, fetele se iveau la suprafață, pe rând. Robele lor albe și ude se ondulau în apa luminată de soare. Cu apa picurându-le pe păr și pe față, priveau spre ceruri după care își lăsau capul în pământ la porunca: „Plecați acum!”. Apoi vorbele liniștitoare: „Fiica mea, ești salvată.” Cea mai suavă notă, când atingea apa sfințită, se dubla, se tripla; apoi celelalte note o acompaniau pe prima. Trei păsări au tăcut și au încercat să învețe. Apoi, încet, ținându-se de mână, cu capul pe umerii celorlalți, oamenii binecuvântați înaintau spre albia râului și-și făceau drum spre Cuptor. Să se usuce, să se îmbrățișeze și să se felicite unii pe alții.

Acum Golgota avea o piscină interioară. Noul Zion și Sfânta Mântuire aveau vase speciale din care se picura puțină apă pe cap.

În afară de botezuri, Cuptorul nu avea nici o valoare practică. În Ruby nu mai era nevoie de toate acele lucruri necesare la început, în Haven. Camioanele care soseau aduceau cuptoare de bucătărie. Carnea pe care o mâncau cloncănea în curte, cădea sub lovitura ciocanului sau guița când i se tăia gâtul. Spre deosebire de momentele de început ale Havenului, când a fost fondat Ruby, vânătoria era doar un joc. Femeile au dat din cap când bărbații au dărâmat Cuptorul, l-au împachetat, l-au mutat și l-au reasamblat. Dar, în sinea lor, nu le convenea că ocupa atât de mult spațiu – spațiu în care ar fi putut pune mai mulți saci de grăunțe, porci sau chiar leagănul unui copil. Nu erau încântate nici de faptul că le lua atât de mult timp să-l reconstruiască – timp care ar fi putut fi folosit la instalarea mai rapidă a ușilor de la closete. Dacă plăcuța comemorativă era atât de importantă – și judecând după întâlnirea la care participase, probabil era –, de ce nu au luat-o separat și n-au lăsat cărămizile acolo unde stătuseră cincizeci de ani?

O, ce le-a mai plăcut bărbaților să-l reconstruiască; cât de mândri au fost, cât de devotați. Un lucru bun, credea ea, într-o anumită măsură, dar se mersese prea departe. Un obiect folositor se transformase într-un altar (lucru de care fuseseră avertizați nu numai în înspăimântătorul *Deuteronom*, ci și în a doua *Epistolă către Corinteni*) și, ca orice lucru

care-L supăra pe Dumnezeu, se autodistrugea. Lucru demonstrat de tinerii năbădăioși care-l transformată într-un altfel de cuptor. Unul care devora carne de om.

Când Royal și ceilalți doi, Destry și una dintre fiicele lui Pious DuPres, au cerut o adunare, toată lumea a fost imediat de-acord. Nimeni nu mai solicitase o adunare generală a orașului de ani buni. Toată lumea, inclusiv Soane și Dovey, a crezut că tinerii își vor cere mai întâi iertare pentru comportamentul lor, promițând că vor curăța și vor întreține locul. În schimb, ei au venit cu un alt plan. Un plan care îl continua pe primul. Royal, căruia i se spunea Roy, a luat cuvântul și, fără să citească de pe ceva, a ținut un discurs perfect din toate punctele de vedere, mai puțin cel al inteligibilității. Nimeni nu înțelegea ce spunea, iar ce se înțelegea era prostie curată. Le-a spus că erau demodați, că lucrurile se schimbaseră peste tot, numai în Ruby nu. Voia să-i dea Cuptorului un nume, să țină întâlniri acolo, să vorbească despre cât de chipeși erau, deși aveau nume urâte. Nu ca americanii. Ca africanii. Tot ce știa Soane despre Africa erau cei șaptezeci și cinci de cenți pe care-i dăduse unei organizații de misionari. Avea același interes față de africani pe care-l aveau și ei față de ea: nici unul. Dar Roy vorbea despre ei ca și cum ar fi vecinii lor sau, mai rău, rudele

lor. Iar despre albi vorbea ca și cum tocmai îi descoperise și părea convins că erau noutăți.

Totuși, mai era ceva în discursul lui. Nu neapărat ceva cu care puteai fi de acord sau nu, ci un fel de acuzație. Împotriva albilor, într-adevăr, dar și împotriva lor – a oamenilor din oraș care ascultau, propriii lor părinți, bunici, oamenii de vază din Ruby. Ca și cum ar fi existat o modalitate nouă și mai bărbătească de a se purta cu albi. Nu cea abordată de Blackhorse și de Morgan, ci una africană, care cuprindea cuvinte, combinații de culori și tunsori noi. După părerea lui, era jalnic să te mulțumești să le-o iei înainte albilor. Trebuia să le spui unele lucruri, să-i respingi, să-i înfrunți. Pentru că vechea modalitate era înceată, restrânsă la o mână de oameni și lipsită de vigoare. Această ultimă acuzație l-a scos din minți pe Deek și l-a făcut să le zboare creierii prepelițelor, chiar în timpul săptămânii, ca să nu-i explodeze lui.

Va sosi în curând cu un sac de prepelițe, iar mai târziu Soane le va servi pe un platou, în jumătăți fragede și maronii. Nu se putea hotărî între orez și cartofi dulci, în timp ce conținutul ceștii stătea la infuzat. Când înghiți ultima picătură, ușa din spate se deschise.

— Ce-i asta?

Îi plăcea mirosul lui. O mireasmă de vânt umed și de iarbă.

— Nimic.

Deek aruncă sacul pe podea.

— Dă-mi și mie, atunci.

— Haide, Deek. Câte ai vânat?

— Doișpe. I-am dat șase lui Sargeant.

Deek se așeză pe scaun și înainte de a-și deschia haina, își dezlegă șireturile bocancilor.

— Îndeajuns pentru două mese.

— A fost și K.D. cu tine?

— Nu. De ce?

Se încruntă, sforțându-se să se descalțe.

Soane îi culese bocancii de pe podea și-i puse pe verandă.

— Nu mai dai de el în ultimul timp. Pregătește el ceva, sunt sigură.

— Ai pus de cafea? Ce să pregătească?

Soane adulmecă aerul întunecat, încercându-i greutatea înainte de a închide ușa.

— N-aș putea spune exact. Dar are el motive să se poarte așa.

— Presupun că umblă după fuste. Mai ții minte fata aia care-și fâțâia fundul prin oraș acum ceva timp și care stătea la Mănăstire?

Soane se întoarce spre el, ținând ibricul de cafea la piept în timp ce dădea la o parte capacul.

— De ce spui că-și fâțâia fundul? De ce vorbești așa? Ai văzut-o tu?

— Nu, dar au văzut-o alții.

— Și?

Deek căscă.

— Și nimic. Cafea, iubito, cafea.

— Nu mai spune că-și fâțâia fundul.

— Bine, bine. Nu-și fâțâia nimic.

Deek râse, aruncându-și hainele pe podea.

— Plutea.

— Da' dacă le-ai pune-n dulap?

Soane se uită la pantalonii rezistenți la apă, la haina negru cu roșu, la bluza de corp.

— Și ce vrea să-nsemne asta?

— Am auzit că avea tocuri de cînșpe centimetri.

— Spui gogoși.

— Gogoși umflate.

— Ei, bine. Dacă e la Mănăstire înseamnă că e de treabă.

Deek își masă degetele de la picioare.

— Ești pătinitoare cu femeile alea de-acolo. Eu aș fi atent în locul tău. Câte mai sunt? Patru?

— Trei. Bătrâna a murit, nu mai știi?

Deek se holbă la ea, apoi se uită în altă parte.

— Ce bătrână?

— Maica stareță. Care alta?

— A, da. Îhî.

Deek continua să-și maseze picioarele. Apoi râse.

— Prima oară când a apucat Roger să-și folosească camioneta cea nouă.

— Ambulanța, spuse Soane, adunându-i hainele.

— A plătit trei rate a doua zi. Sper s-o țină tot așa. Nu sunt destui bolnavi sau morți pe-aici ca să merite rabla aia scumpă.

Mirosul de cafea era ademenitor și Deek își frecă palmele.

— Suferă?

— Încă nu. Dar, din moment ce profitul lui depinde de bolnavi și de morți, aş spune c-o să dea faliment în curând.

— Deek!

— Pentru băieții mei nu s-a făcut nimic. Îngropați într-un sac ca niște pisei.

— Au avut niște sicrie minunate! Minunate!

— Da, da' înăuntru...

— Las-o baltă, Deek. De ce n-o lași baltă?

Soane își atinse gâtul.

— M-aștept să se descurce. Dacă mă prăpădesc înaintea lui. Caz în care știi ce ai de făcut. Nu mă văd în camioneta aia nici în ruptul capului, vreau un coșciug de calitate, așa că o să se descurce. Fleet e ăla care o să dea de bucluc.

Se duse la chiuvetă și se spală pe mâini.

— Mereu spui asta. Cum adică?

— Comandă prin poștă.

— Ce?

Soane turnă cafeaua în cana albastră, preferata soțului ei.

— Mergeți cu toții la Demby, nu-i așa? Când vrei un prăjitor de pâine sau un fier de călcat electric, îl comanzi din catalog și te duci acolo să-l ridici. Cum rămâne cu el?

— Fleet n-a avut niciodată prea multe produse. Și ce are, are de mult. Șezlongul ăla și-a schimbat de trei ori culoarea stând în vitrină.

— Păi, vezi, de-aia, spuse Deek. Dacă nu poate vinde marfa veche, nu poate cumpăra alta.

— Înainte se descurca.

Deek vărsă puțină cafea în farfurioară.

— Acu' zece ani. Cinci ani.

Apa se încreți sub răsuflarea lui.

— Se întorceau băieții din Vietnam, se căsătoreau, se așezau la casele lor. Bani din război. Fermele câștigau bine, toată lumea câștiga.

Sorbi de pe marginea farfurioarei și oftă de plăcere.

— Ei bine, acum...

— Nu înțeleg, Deek.

— Eu înțeleg.

Îi zâmbi.

— Așa că tu n-ai nevoie să înțelegi.

Nu asta voise ea să spună, că nu înțelege ce zice. Voia să spună că nu înțelege cum de nu e îndeajuns de îngrijorat de problemele financiare ale prietenilor lor încât să-i ajute. De ce, de exemplu, nu putea Menus să-și păstreze casa pe care o cumpărase?

Dar Soane nu încercă să explice; se uită doar cu atenție la fața lui. Netedă, încă frumoasă după douăzeci și șase de ani și strălucind de satisfacție. Prada bogată vânată în dimineața aceea îl liniștise și adusesse lucrurile pe fâgașul lor firesc. Cafeaua avea o culoare perfectă, iar temperatura era numai bună. Și mai târziu prepelițele fără creier se vor topi în gura lui.

În fiecare zi cu vreme bună, Deacon Morgan își conducea sedanul lui strălucitor trei sferturi de milă. De pe strada lui, St. John, făcea dreapta la colț spre Bulevardul Central, trecea de Luke, Mark și Matthew, și apoi parca frumos în fața băncii. Era o prostie să mergi cu mașina pe o distanță pe care ai fi străbătut-o pe jos înainte să-ți termini trabucul, dar greutatea gestului o compensa. Mașina lui era mare, și orice ar fi făcut în ea căpăta amploare și merita comentat: cum și-o spăla și și-o lustruia singur – nelăsându-l pe K.D. și pe nici unul din tinerii cu inițiativă s-o atingă; cum morfolea trabucul fără să și-l aprindă când era înăuntru; cum nu se sprijinea niciodată de ea, ci, dacă aveai o conversație cu el, stătea alături, trecându-și vârful degetelor peste capotă, îndepărtând pete pe care doar el le vedea, lustruindu-le cu batista. Râdea împreună cu prietenii de vanitatea sa, conștient că se delectau cu

slăbiciunea lui, însă îl respectau pentru felul magic în care el (împreună cu fratele lui geamăn) făcea avere. Pentru înțelepciunea lui profetică. Memoria lui care nu dădea greș. Cea mai puternică amintire a sa era și cea mai îndepărtată.

Cu patruzeci și doi de ani în urmă se chinuise să-și facă loc la fereastra din spate a mașinii lui Big Daddy Morgan, pentru a le face cu mâna mamei și surioarei sale, Ruby. Ceilalți membri ai familiei – tatăl, unchiul Pryor, fratele lui mai mare, Elder, și fratele său geamăn, Steward – stăteau îngrămădiți printre coșurile cu mâncare. Călătoria pe care aveau s-o facă urma să țină câteva zile, poate chiar două săptămâni. Cel de-al doilea mare tur, spuse tatăl său. Ultimul mare tur, glumise unchiul Pryor.

Primul avusese loc în 1910, înainte de nașterea gemenilor, în timp ce Havenul se chinuia să se pună pe picioare. Big Daddy a călătorit cu mașina împreună cu fratele său, Pryor, și cu primul său născut, Elder, prin tot statul și dincolo de granițele lui, ca să examineze, să evalueze și să judece celelalte orașe de negri. Au plănuit să viziteze două în afara Oklahomei și cinci în interiorul ei: Boley, Langston City, Rentiesville, Taft, Clearview, Mound Bayou, Nicodemus. Până la urmă n-au reușit să viziteze decât patru. Big Daddy, unchiul Pryor și Elder vorbeau întruna despre călătoria aceea, cum au discutat cu preoți, farmaciști negri, proprietari de magazine,

doctori, directori de ziare, profesori, bancheri. Au discutat despre malarie, legea alcoolului, amenințarea imigranților albi, problemele cu sclavii negri eliberați de indienii *creek*, loialitatea ajutoarelor, cât de practic era învățământul superior, nevoia de pregătire tehnică, consecințele suveranității statale, lojele și violența albilor, arbitrară sau organizată, care plutea în jurul lor. Au stat la marginea câmpurilor de porumb, s-au plimbat printre rândurile de bumbac. Au trecut prin tipografii, lecții de elocință, ceremonii religioase, fabrici de cherestea; au studiat metode de irigație și sisteme de depozitare. Dar cel mai mult s-au uitat la pământ, la case și la drumuri.

Unsprezece ani mai târziu, orașul Tulsa a fost bombardat, și mai multe dintre localitățile vizitate de Big Daddy, unchiul Pryor și Elder au dispărut. Dar, în ciuda tuturor așteptărilor, în 1932 Havenul prospera. Criza nu-l afectase: economiile personale erau substanțiale, banca lui Big Daddy nu-și asumase nici un risc (pe de-o parte pentru că bancherii albi îl izolaseră, pe de altă parte pentru că acțiunile fuse-seră bine protejate), iar familiile împărțeau totul, asigurându-se că nimănui nu-i lipsește nimic. Recoltele de bumbac erau distruse? Cultivatorii de sorg și cultivatorii de bumbac își împărțeau profiturile între ei. Arsese un hambar? Muncitorii făceau ce făceau și lemnul aluneca „din întâmplare” din camioane în anumite locuri de unde era adunat în

timpul nopții. Porcii rămău pe pământul unui vecin? Vecinul primea compensații din partea tuturor și i se dădea carne la tăiere. Bărbatul cu mâna rănită când tăia lemne nici n-apuca să-și schimbe de două ori bandajul, că-și și vedea lemnele tăiate și rându-ite de ceilalți. Fiind respinși de întreaga lume în 1890, în călătoria lor spre Oklahoma, locuitorii Havenului nu-și refuzau nimic unul altuia și erau atenți la nevoile și lipsurile celorlalți.

Cei din familia Morgan nu recunoșteau că le făcea plăcere eșecul celorlalte orașe de negri – își purtau semnele respingerii din 1890 ca pe un glonț în creier. Au remarcat doar misterul dreptății divine și s-au hotărât să-i ia pe gemeni, să facă un nou tur și să vadă cu ochii lor ce se întâmplă.

Ceea ce vedeau uneori nu era mare lucru, uneori era trist, iar Deek își amintea totul. Orașe care arătau ca niște cartiere de sclavi își strângeau lucrurile și plecau. Orașe intoxicate de avuție. Alte orașe se prefăceau că dormitează – ascunzând bani, certificate, acte de proprietate în case nevopsite și străzi desfundate.

Într-unul din orașele prospere, el și Steward au văzut nouăsprezece femei de culoare care se aranjau pe treptele primăriei. Purtau rochii de vară din niște materiale nemaipomenit de ușoare și de elegante. Cele mai multe dintre rochii erau albe, dar două erau galbene ca lămâia și una avea culoarea

somonului. Purtau pălărioare în culori palide de bej, roz și albastru: pălărioare care atrăgeau atenția asupra ochilor mari și strălucitori ai purtătoarelor. Aveau talia aproape la fel de subțire ca gâtul. Râzând și sporovăind, se dichiseau în fața fotografului care scotea capul de sub pânza neagră. După o poză reușită, doamnele se despărțeau în mai multe grupuri, mlădiindu-și talia când râdeau și mergând la braț. Își mai potriveau una alteia broșa, mai schimbau câte o carte. Picioarele zvelte se întorceau și topăiau în pantofi de piele fină. Pielea lor, catifelată și luminoasă în soarele de după-amiază, le tăiase răsuflarea. Câteva dintre cele mai tinere au traversat strada și s-au îndreptat spre locul unde erau el și Steward. Se duceau la un restaurant din apropiere. Deek a auzit voci melodioase, joase, pline de încântare și de secrete, iar în urma lor se simțea o adiere de lămâiță. Gemenii nici nu s-au uitat unul la altul. Fără nici un cuvânt, s-au hotărât să se arunce de pe balustradă. În timp ce se zbăteau pe jos, cu pantalonii și cămășile făcute praf, doamnele de culoare s-au întors să vadă ce se întâmplă. Deek și Steward au avut parte de zâmbetele pe care le voiau înainte ca Big Daddy să-și întrerupă conversația și să-i ia pe fiecare de turul pantalonilor, să-i împingă pe verandă și să-i lovească cu bastonul la fund.

Simțea și acum mirosul de lămâiță; chiar și acum rochiile de vară, pielea catifelată și luminoasă îl

excitau. Dacă el și Steward nu s-ar fi aruncat de pe balustradă, ar fi izbucnit în plâns. Așa că printre detaliile vii ale călătoriei – durerea, încăpățânarea, șiretenia, avuția – imaginea pe care o avea Deek despre cele nouăsprezece doamne văratice nu semăna cu cea a fotografului. Amintirea lui era în culori pastel și era eternă.

În dimineața de după întâlnirea de la Golgota, mulțumit de vânatul său, cu forțe proaspete și fără vreo urmă de oboseală de la nesomn, se hotărî să treacă pe la Cuptor înainte de a deschide banca. Așa că pe Bulevardul Central o luă la stânga, în loc să facă dreapta, și trecu cu mașina prin fața școlii, pe lângă Băcânia lui Ace, pe lângă magazinul de mobilă și electrocasnice al lui Fleetwood și pe lângă câteva case din partea estică a orașului. Când ajunse la locul cu pricina, îi dădu un ocol. În afară de niște cutii de suc și niște hârtii care nu nimeriseră coșul de gunoi, locul era pustiu. Nu mai era desenat nici un pumn. Nu mai era nimeni care să trândăvească pe-acolo. Trebuia să vorbească cu Anna Flood, care deținea acum magazinul lui Ace, ca să curețe gunoiul care provenea din cumpărăturile făcute la ea. Așa obișnuia să facă Ace, tatăl ei. Mătura locul ca și cum ar fi fost propria lui bucătărie, pe dinăuntru, pe dinafară, și, dacă l-ai fi lăsat, ar fi curățat toată

strada. Întorcându-se pe Bulevardul Central, Deek observă Fordul uzat al lui Misner parcat în fața magazinului Annei. Mai în față, la stânga, se auzeau niște copii recitând în cor o poezie pe care și el o învățase pe de rost, doar că el avusese nevoie să audă o singură dată versurile lui Dunbar ca să le memoreze în întregime și pentru totdeauna. Când el și Steward s-au înrolat în armată, au avut multe de învățat – de la cum să facă nod la cravata uniformei, la cum să-și facă bagajele. Și, așa cum se întâmplase și la școala din Haven, au fost primii care au înțeles totul, care au memorat totul. Dar nu învățaseră nimic la fel de interesant ca tot ce învățaseră acasă, stând pe podea, într-o cameră încălzită cu lemne, ascultând povești de război, povești despre marile migrații, despre cele care au reușit și despre cele care au eșuat; despre triumfurile și eșecurile oamenilor inteligenți, temerile lor, curajul lor, confuziile lor; povești despre iubiri mari și fără de sfârșit. Toate erau într-o singură carte. O carte cu coperte de piele neagră pe care stăteau scrise niște litere aurite, cu pagini mai subțiri decât frunzele tinere, decât petalele. Cotorul era tocit la vârf, iar colțurile, murdare. Cuvintele complicate, ciudate la început, au devenit familiare, căpătând greutate și o frumusețe hipnotică; pe măsură ce le auzeau mai des, deveneau propriile lor cuvinte.

În timp ce Deek conducea pe Bulevardul Central, spre nord, bulevardul și străzile sale laterale i se păreau mai frumoase ca oricând. Casele galbene și de un alb discret erau pline de viață; în ele, femei de culoare, elegante, care se ocupau de gospodărie; dulapuri ordonate fără exces sau zgârcenie; lenjerie de pat curată și călcată; carne bună, condimentată și gata de pus la foc. Nu va permite ca K.D. sau lenea tinerilor să tulbure această imagine.

Erau departe de primele zile ale Havenului, și bunicul lui ar fi luat în batjocură ușurința cu care se descurcau – de exemplu, să cumperi pământ cu banii în mână, în loc să muncești ani buni pentru el. I-ar fi fost rușine de nepoții lui care munceau douăsprezece ore pe zi, cinci zile pe săptămână, în loc de optsprezece–douăzeci de ore pe zi, așa cum făceau oamenii din Haven pentru a supraviețui, și care vânau prepelițe din plăcere și nu ca să nu le fie rușine la masă în fața soției și a celor opt copii. Și ochii lui reci și umezi s-ar fi micșorat la vederea Cuptorului. Nu mai era locul unde te întâlneai ca să afli ce s-a mai întâmplat sau ce mai e de făcut; să afli cine s-a îmbolnăvit, cine a născut, cine a murit, cine a venit în oraș și cine a plecat. Cuptorul, care fusese martor la intrarea celor botezați pe calea vieții sfințite, acum era redus la rolul de martor al leneviei tinerilor. Doi dintre băieții lui Sargeant, trei ai lui Poole, doi ai lui Seawright, doi ai lui Beauchamp,

câțiva dintre copiii lui DuPres, fetele lui Sut și Pious. Singure la părinți, Arnette și fiica lui Pat Best hălăduiau și ele pe acolo. Și toți ar fi trebuit să fie undeva tăind zarzavaturi, făcând conserve, dregând, trebăluind. Cuptorul, ale cărui cărămizi auziseră voci adevărate slăvind numele Lui, avea parte acum doar de muzica de la radio sau de muzică înregistrată, o muzică deja moartă, care venea printr-un fir negru, din magazinul Annei spre Cuptor, ca un șarpe. Dar bunicul său ar fi avut și motive să fie încântat. În locul copiilor și al adulților care se adunau seara, în acele zile de început, ca să scrijelească litere și numere cu pietricele pe bucăți de argilă, învățând să citească de la cei care știau deja, acum aveau o școală. Nu era la fel de mare precum cea construită în Haven, dar era deschisă opt luni pe an și nici nu aveau nevoie să cerșească bani de la stat pentru ea. Nici măcar un cent.

Așa cum prevăzuse Big Papa, dacă vor rămâne împreună, dacă vor munci, se vor ruga și se vor apăra împreună, nu se va întâmpla ca în Downs, Lexington, Sapulpa, Gans, unde negrii erau alungați din oraș peste noapte. Și nici nu se vor număra printre morții și mutilații din Tulsa, Norman, Oklahoma City; ca să nu mai vorbim de victimele biciuirilor, crimelor și incendiilor. Cu excepția unei crăpături ici, a unei spărturi colo, totul era intact în Ruby. Nu mai trebuia să te întrebi dacă mutarea

Cuptorului fusese o greșeală; dacă avea nevoie de pământul original ca fundație ca să fie respectat și considerat util. Nu. Nu, Big Papa. Nu, Big Daddy. Am făcut ce trebuia.

Deek se încurajă mai mult forțat decât încrezător, și asta pentru că era din ce în ce mai îngrijorat în legătură cu Soane. Nu era sigur care era problema, doar că avea sentimentul constant că pierde teren. Îi împărtășise durerea, crezuse că resimțise pierderea fiilor lor la fel de intens ca și ea, doar că știa mai multe în această privință. Și el, ca majoritatea celor din familia Morgan, participase la război, ceea ce însemna că văzuse cu ochii lui moartea. O privise cum se abătea asupra celorlalți, privise cum o provoca el celorlalți. Știa că trupurile moarte nu zac pe pământ; că majoritatea explodează și că ceea ce le-a fost trimis în acele cutii pe care le-au dat jos din tren pe peronul gării din Middletown era o adunătură de bucăți care cântăreau jumătate din cât ar fi cântărit un băiat de nouăsprezece ani. Easter și Scout făcuseră parte din unități mixte, de albi și de negri, și, dacă Soane s-ar fi gândit la asta, s-ar fi putut considera norocoasă că toate părțile corpului primite aparțineau unor bărbați de culoare, ceea ce reprezenta o regulă și o dovadă de politețe din partea medicilor, care încercau din răspuțeri s-o respecte, de frică să nu alăture coapse și picioare albe unui cap de negru. Dacă Soane ar fi bănuț ce s-ar fi

putut întâmpla, o, Doamne! Îi părea rău pentru gafa cu cafeaua și pentru vorbele legate de ceea ce nu putuse Roger să facă. Nu voia ca ea să-și imagineze singura întrebare pe care i-o pusese lui Roger, mai întâi cu Scout și apoi cu Easter: sunt toate părțile corpului negre? Ceea ce însemna că, dacă nu sunt, să scape de cele albe. Roger jurase că sunt toate negre și sicriile regale fuseseră un semn al recunoștinței lui Morgan și o consolare pentru Soane. Cu toate acestea, rămășițele acestei pierderi păreau să se acumuleze într-un ritm pe care el nu-l putea controla. Nu avea încredere în leacurile pe care le lua și în nici un caz nu avea încredere în sursa lor. Dar nimic din comportamentul ei nu putea fi arătat cu degetul. Era frumoasă atât cât poate fi o femeie cumsecade, avea grijă de casă și făcea o faptă bună în fiecare zi. Era chiar mai generoasă decât i-ar fi plăcut lui, dar nu puteai lua asta ca pe un defect. Nu era nimic de făcut în această privință. Soane purta povara pierderii celor doi fii; el purta povara pierderii tuturor fiilor. Cum fratele lui geamăn nu avea copii, familia Morgan nu avea urmași. Ei, da, mai erau copiii lui Elder, o turmă stabilită oriunde, mai puțin acasă, unii dintre ei vizitând Ruby-ul câte o săptămână, grăbiți, nerăbdători să scape de liniștea pe care o găseau plictisitoare, de munca pe care o găseau obositoare și de căldura pe care o găseau jignitoare. Așa că era inutil să-i consideri parte din familia

Morgan. El și Steward erau adevărații moștenitori și dovada acestui lucru era chiar Ruby. Cine în afară de adevărații moștenitori ar fi putut să repete ceea ce făcuseră Zechariah și Rector? Dar, cum era de datoria lor să se înmulțească, era o mare durere că K.D. era singurul moștenitor. K.D., fiul unei surori și al unui prieten din armată cu care se măritase. Nodul care i se punea în piept atunci când se gândea la ea îi era bine cunoscut. Ruby. Fata aceea dulce, modestă și zâmbitoare, pe care el și Steward o protejaseră toată viața. Se îmbolnăvisese pe drum; o vreme păruse că se însănătoșește, dar apoi sănătatea îi cedase din nou. Când a fost limpede că are nevoie de îngrijiri medicale serioase, nu au avut cum să i le asigure. Au dus-o la Demby, apoi mai departe la Middleton. Negrii nu erau primiți în saloane. Nici un doctor nu-i îngrijea. Până să ajungă la al doilea spital, pierduse controlul și apoi își pierduse cunoștința. Murise pe o bancă din sala de așteptare, în timp ce o asistentă medicală căuta un doctor care s-o consulte. Când frații au aflat că asistenta încercase să caute un veterinar și când au strâns-o în brațe pe sora lor moartă, au plâns în hohote tot drumul spre casă. Ruby a fost îngropată, fără să aibă parte de o capelă, într-un loc frumos de la ferma lui Steward, și atunci au încheiat pactul. O rugăciune sub forma unui târg încheiat chiar cu Dumnezeu, târg pe care El a părut să-l onoreze până în 1969,

când Scout și Easter au fost trimiși acasă. După aceea au înțeles mult mai bine termenii și condițiile târgului.

Poate că făcuseră o greșeală în 1970, când îi descu-rajaseră pe K.D. și pe fiica lui Fleet. Era însărcinată, dar, după o scurtă ședere la Mănăstire, scăpase de copil. Unchii erau îngrijorați de starea progeniturii lui Fleetwood, și, în afară de asta, mai erau și alte candidate. Dar K.D. își făcea în continuare de cap cu una dintre femeile rătăcite acolo unde intrarea în iad este largă și trebuia să afle și el cum stau lucrurile: nu orice bordel are o lumină roșie la intrare.

Parca în fața băncii când observă în fața lui o siluetă singuratică. O recunosc imediat, dar o urmărește cu atenție, pentru că, în primul rând, era fără haină și, în al doilea rând, pentru că nu o văzuse ieșind din casă de șase ani.

Bulevardul Central, trei mile de drum asfaltat, începea din dreptul Cuptorului și se termina la magazinul lui Sargeant. Cele patru străzi laterale de la est de bulevard au fost numite după Evangheliile. Când a fost nevoie de o a cincea stradă, au numit-o St. Peter. Mai târziu, când Ruby s-a dezvoltat, au apărut străzi și la vest de bulevard, și deși aceste străzi noi erau în continuarea celor din est – situate chiar vizavi de ele –, au primit alte nume. Așa că St. John Street din est a devenit Cross John la vest. St. Luke a devenit Cross Luke. Decizia aceasta

înțeleaptă a mulțumit pe toată lumea și în special pe Deek; în plus, mai era încă loc pentru construirea altor case (finanțate, dacă era nevoie, de banca fraților Morgan) pe loturile de o parte și de alta a celor deja construite. Femeia pe care o urmărea Deek părea să lase în urmă strada Cross Peter și să se îndrepte spre magazinul lui Sargeant. Dar nu se opri acolo. În schimb, se îndrepta hotărâtă spre nord, acolo unde Deek știa că nu există nimic pe o distanță de șaptesprezece mile. Ce putea face cea mai dulce dintre fete, fără haină, într-o dimineață răcoasă de octombrie, așa departe de casa din care nu ieșise din 1967?

O mișcare surprinsă în oglinda retrovizoare îi atrase atenția și recunoscuse micul camion roșu venind dinspre sud. La volan era Aaron Poole, care întârzia, așa cum Deek își închipuise că va face, aducând ultima rată a împrumutului său. După ce luă în considerare posibilitatea de a-l lăsa pe Poole să aștepte și s-o prindă pe Sweetie din urmă, Deek opri motorul. July, funcționarul și secretarul său, nu ajungea la serviciu înainte de ora zece. Banca unui oraș cumsecade și serios să nu fie deschisă la timp – așa ceva nu trebuia să se întâmple niciodată.

Anna Flood spuse:

— Uite, uită-te la el!

Urmărea sedanul lui Deek înconjurând Cuptorul și apoi trecând încet prin fața magazinului ei.

— De ce trebuie să spioneze în felul ăsta?

Richard Misner își ridică privirea de la sobă.

— Vrea și el să vadă care mai e situația, spuse el și se duse să întetească focul. Are dreptul ăsta, nu? Cumva, ăsta e orașul lui, nu-i așa? Al lui și al lui Steward.

— N-aș zice. Se comportă ca și cum ar fi al lor, dar nu e.

Lui Misner îi plăcea focul compact, iar cel pe care îl pregătea așa era.

— Dar au întemeiat acest oraș, nu?

— Cine ți-a spus asta?

Anna se îndepărtă de fereastră și se-ndreptă spre scările care duceau spre apartament. Strecură un castron cu resturi de carne și cereale sub scări. Pisica, cam nărăvașă de când făcuse pui, o fixă cu ochi amenințători.

— Cincisprezece familii au întemeiat orașul ăsta. Cincisprezece, nu două. Dintr-una făcea parte și tatăl meu, din alta, unchiul meu...

— Știi ce vreau să spun, o întrerupse Misner.

Anna trăgea cu ochiul prin întuneric, încercând să vadă înăuntrul cutiei în care erau puii.

— Nu știu.

— Banii, spuse Misner. Familia Morgan a avut banii. Poate că ar fi trebuit să spun că au finanțat orașul, nu că l-au întemeiat.

Pisica nu voia să mănânce dacă se uita cineva la ea, așa că Anna aruncă o privire spre pisoii și se întoarse spre Richard Misner.

— Și-aici te-nșeli. Toată lumea a contribuit. Banca a fost doar o modalitate de a o face. Familiile au cumpărat acțiuni, știi, în loc să facă depozite pe care le puteau cheltui oricând. Așa, banii le erau în siguranță.

Misner dădu aprobator din cap și-și șterse mâinile. Nu voia să iște o nouă ceartă. Anna refuza să înțeleagă diferența dintre a investi și a coopera. Așa cum refuza să creadă că soba cu lemne dădea mai multă căldură decât micul ei radiator.

— Familia Morgan a avut resursele, atâta tot, spuse ea. De la banca tatălui lor din Haven. Bunicul meu, Abe Flood, a fost partenerul lui. Toată lumea îi spunea Big Daddy, dar numele lui adevărat era...

— Știu, știu. Rector. Rector Morgan, căruia i se spunea și Big Daddy. Fiul lui Zechariah Morgan, cunoscut de toată lumea sub numele de Big Papa.

Apoi rosti un refren pe care toți locuitorii orașului îl recitau cu plăcere:

— Banca lui Rector a eșuat, dar nu și el.

— E adevărat. Banca a trebuit să se închidă – la începutul anilor '40 –, dar n-a fost lichidată. Vreau

să spun că au avut destui bani s-o luăm de la capăt. Știi la ce te gândești, dar nu poți să spui că n-a funcționat. Oamenii prosperă aici. Toți.

— Toți prosperă pe credit, Anna. Nu e același lucru.

— Și?

— Și ce se întâmplă când se termină creditul?

— N-are cum să se termine. Banca e a noastră, nu invers.

— Of, Anna. Nu pricepi, nu? Nu vrei să-nțelegi.

Ei îi plăcea fața lui chiar și atunci când îi critica pe oameni pe care îi plăcea. Pe Steward, de exemplu, părea să-l disprețuiască, dar el o învățase lecția cu scorpionul. Când Anna avea patru ani, stătea pe veranda nouă a magazinului tatălui ei, în timp ce un grup de bărbați, printre care și Steward, îl ajutau pe Ace Flood să pună rafturile. Erau înăuntru, odihnindu-se după un prânz rapid, în timp ce Anna se juca cu furnicile: le puneă obstacole în drum, privindu-le cum se urcă pe marginea frunzei și continuându-și drumul ca și cum noul munte verde ar fi fost o parte inevitabilă a călătoriei lor. Dintr-odată, un scorpion apăruse lângă piciorul ei gol, și ea fugise speriată în magazin. Conversația se oprise cât timp bărbații cântăriseră această întrerupere infantilă, și Steward fusese cel care o luase în brațe și o întrebase: „Ce te supără, frumoaso?” și îi dăduse curaj. Anna se agățase de el în timp ce el îi explica

cum își ținea scorpionul coada sus pentru că și lui îi era frică de ea. În Detroit, uitându-se la fețele de copii ale polițiștilor care mânuiau armele, își adusesese aminte de coada rigidă a scorpionului. Într-o zi, îl întrebase pe Steward cum e să fii geamăn.

— N-aș putea spune, a răspuns el, căci așa m-am născut. Dar cred că mă simt mai complet.

— În sensul că nu vei fi niciodată singur? a întrebat Anna.

— Ei, bine, da. Așa ceva. Dar mai degrabă... superior.

Când a murit Ace, ea s-a întors în Ruby cu gândul să vândă – magazinul, apartamentul, mașina, totul – și să se întoarcă la Detroit; atunci apăruse el în oraș, într-un Ford vechi. Noul reverend al Golgotei.

Anna își încrucișă brațele pe tejgheaua de lemn.

— Magazinul ăsta e-al meu. Tăticu' a murit și acum e-al meu. Fără chirie. Fără ipotecă. Doar impozite, taxe municipale. Cumpăr lucruri, vând lucruri, iar profitul e al meu.

— Ai noroc. Dar ce se întâmplă cu fermele? Să zicem că recolta nu se face doi ani la rând. Doamna Sands sau Nathan DuPres își recuperează partea? Fac împrumuturi? Vând băncii? Ce fac?

— Nu știu ce fac, dar știu că pentru bancă nu e profitabil ca ei să-și piardă recolta. Așa că le dă

bani să cumpere alte semințe, îngrășămintे sau ce-o mai fi.

— Vrei să spui că le *împrumut* banii.

— Îmi dai dureri de cap. De unde vii tu poate că așa stau lucrurile. Dar Ruby e diferit.

— Așa sper și eu.

— Așa și e. Nu cu banii sunt probleme.

— Dar care-i problema?

— E greu de spus, dar nu-mi place cum arată Deek când dă ocol Cuptorului. O face în fiecare zi lăsată de la Dumnezeu. Parcă vânează. Sunt doar niște copii, la urma urmelor.

— Pumnul acela pictat a speriat multă lume...

— De ce? E doar un desen. Ai zice că cineva a dat foc la cruce!

Enervată, începu să șteargă borcanele, cutiile, frigiderul.

— Ar trebui să vorbească cu părinții lor, nu să vâneze copiii ca un șerif. Copiii au nevoie de mai mult decât le poate oferi locul ăsta.

Misner era întru totul de-acord. De la asasinarea lui Martin Luther King, se luaseră noi angajamente, fuseseră date alte legi, dar majoritatea măsurilor erau de fațadă: statui, nume de străzi, discursuri. Era ca și cum ceva important fusese amanetat și se pierduse chitanța. Asta era ceea ce căutau Destry, Roy, Little Mirth și ceilalți. Poate că asta căutase și cel care desenase pumnul. În orice caz,

dacă nu aveau s-o găsească, urmau să spargă casa de amanet. Întrebarea era cine o amanetase la început și de ce.

— Mi-ai spus de ce ai plecat – nu era nimic de făcut aici –, dar nu mi-ai spus de ce te-ai întors.

Anna nu avea de gând să explice toată povestea, așa că dezvoltă pe baza a ceea ce el știa deja.

— Păi, na. Credeam c-o să găsesc ceva de făcut în nord. Ceva adevărat care să nu mă deprime. Dar n-am dat decât peste discuții și alergătură. M-am dezorientat. Cu toate astea, nu regret că am plecat, chiar dacă n-a ieșit nimic.

— Ei, mă bucur că te-ai întors, oricare ar fi motivul.

Îi mângâie mâna. Anna îi răspunse cu același gest.

— Sunt îngrijorată, spuse ea. În legătură cu Billie Delia. Trebuie să ne gândim la o soluție, Richard. Altceva decât concursuri de cor, ore de religie și premii pentru legume uriașe și...

— Ce-i cu ea?

— O, nu știu. A venit aici acum câțva timp și am știut imediat că e preocupată de ceva, dar îmi întărise camionul cu marfă și nu i-am dat prea multă atenție.

— Și ce-i cu asta?

— A fugit de-acasă. Cel puțin așa cred. N-a mai văzut-o nimeni.

— Ce spune mama ei?

Anna dădu din umeri.

— E greu să vorbești cu Pat. Kate a întrebat-o de Billie Delia, că n-o mai văzuse la repetițiile de la cor. Știi ce a făcut? I-a răspuns la întrebare cu altă întrebare.

Anna imită vocea lui Pat Best, subțire și rece:

— „De ce mă întrebi?” Și asta în condițiile în care ea și Kate sunt apropiate.

— Crezi că a pățit ceva? Nu se poate să fi dispărut așa, fără să știe nimeni de ea.

— Nici nu mai știu ce să cred.

— Vorbește cu Roger. El ar trebui să știe. E bunicul ei.

— Vorbește tu cu el, eu nu vorbesc cu el.

— Care-i treaba cu Roger? Sunt aici de aproape trei ani și nu înțeleg ce au oamenii cu el. E din cauza afacerii cu pompe funebre?

— Probabil. Asta și faptul că, ei bine, și-a „pregătit”, dacă înțelegi ce vreau să spun, propria soție...

— Aha.

— E ciudat, nu?

— Totuși...

Au tăcut o vreme, gândindu-se la asta. Apoi Anna înconjură teigheaua și se duse la fereastră.

— Tu chiar te pricepi la vreme. E a treia oară când nu te cred și mă înșel.

Misner i se alătură. Atingând geamul, își dădură seama că temperatura scăzuse brusc.

— Hai, aprinde-o, spuse ea râzând, fericită să se fi înșelat dacă asta îi dădea dreptate bărbatului pe care-l adora.

Erau câteva femei de la biserică care nu priveau cu ochi buni interesul lui vădit pentru ea, doar pentru ea. Iar Pat Best își ascundea cu pricepere interesul pentru el. Dar Anna credea că era vorba de mai mult decât de planurile lor în legătură cu acest bărbat chipeș și inteligent și fiicele și nepoatele lor. Era sigură că dezaprobarea lor avea legătură cu părul ei pe care nu și-l îndreptase. Dumnezeu, ce conversații fusese nevoită să poarte când se întorsese de la Detroit. Interogatorii ciudate, stupide, sâcâitoare. Se simțea ca și cum s-ar fi discutat despre părul ei pubian, despre părul de la subraț. Ca și cum, dacă ar fi mers goală pe stradă, ei ar fi discutat tot despre părul din cap. Subiectul stârnise mai multe pasiuni, atrăsese mai multe păreri, iscase mai multă furie decât prostituata pe care Menus o adusese acasă din Virginia. L-ar fi îndreptat din nou în cele din urmă – nu era o schimbare permanentă și nici nu voia să demonstreze ceva –, doar că o ajuta să limpezească multe în momentele în care nu știa ce să mai creadă despre tot felul de lucruri. Dintr-odată, îi putea identifica pe cei care-i erau prieteni și pe cei care nu-i erau; îi putea recunoaște pe cei care erau

bine-crescuți și pe cei care nu erau, pe cei care se simțeau amenințați, pe cei nesiguri pe ei. Lui Dovey Morgan îi plăcea, Pat Best nu putea să-l sufere, Deek și Steward dădeau îngrijorați din cap, lui Kate Golithly îi plăcea și o ajuta să-i dea formă; reverendul Pulliam ținuse o predică întreagă în legătură cu el, K.D. râdea de el, cei mai mulți dintre tineri îl admirau, mai puțin Arnette. Ca un seismograf, părul ei înregistra, credea ea, calmul sau intensitatea unei dezordini subterane asurzitoare.

Focul, mirosind minunat, atrase pisica. Se încolăci în spatele cuptorului, deși ochii îi erau atenți la posibili atacatori – fie ei oameni sau altceva.

— Să mai facem niște cafea, spuse Anna, zărind norii de deasupra bisericii Sfânta Mântuire. S-ar putea să vină o furtună serioasă.

Ace Flood avusese o credință din cele care mută munții, așa că își construisese un magazin trainic. Din gresie. Mai solid decât unele biserici. Cu patru camere deasupra, pentru familie; dedesubt, un depozit spațios, un dormitor minuscul și o porțiune înaltă de aproape cinci metri plină cu rafturi, cutii și sertare. Ferestrele erau din cele obișnuite, ca ale caseilor – nu voia și nici nu avea nevoie să expună în vitrină; el n-avea nevoie de o fereastră prin care să poți privi înăuntru, prea mare și prea costisitoare pentru gustul lui. Lasă-i pe oameni să vină înăuntru dacă vor să vadă ce are de vânzare. Nu avea o ofertă

prea diversificată, dar ce avea, avea în cantități mari. Înaintă să moară, văzuse cum magazinul se transformă dintr-un serviciu necesar în Ruby într-o afacere cu câțiva clienți fideli care cumpărau anumite produse, deși se plâneau de prețuri și din ce în ce mai mulți se duceau cu camionetele la Demby pentru mărfuri mai bune și mai ieftine. Anna a schimbat situația. Băcănia nu mai ținea cantități mari, compensa în varietate și stil. În zilele răcoroase oferea cafea gratis, iar în cele călduroase – ceai rece. A aranjat o masă cu două scaune pentru cei mai în vârstă și pentru cei care veneau cu mașina de la ferme și voiau să se odihnească o clipă. Și cum în ultimul timp adulții nu se mai adunau la Cuptor decât pentru ocazii speciale, se îngrijea de poftele celor tineri, cărora le plăcea să se adune acolo. Vindea plăcinte făcute de ea și bomboane, pe lângă cele aduse de la Demby. Ținea trei feluri de răcoritoare în loc de unul singur. Câteodată vindea și ardeii negri ca tăciunele cultivați la Mănăstire. Ca și tatăl ei, ținea în frigider tobă, unt și pastramă de porc. Dar conservele, fasolea uscată, cafeaua, zahărul, siropul, praful de copt, făina, sarea, sosurile, produsele de papetărie, toate acele produse pe care nimeni nu putea sau nu voia să le facă acasă, ocupau spațiul pe care Ace Flood îl folosisese odată pentru haine, papuci, unelte ușoare, kerosen. Acum magazinul lui Sargeant vindea pantofi, unelte, kerosen, iar drogheria lui Harper

vindea ace, ață, medicamente cu sau fără rețetă,ampoane, articole de papetărie și tutun. În afară de tutun de mestecat. Steward se bazase pe Ace pentru asta și n-avea de gând să-și schimbe obiceiurile.

De când era în grija Annei, magazinul înflorea prin varietate, confort și felul în care se adapta la nevoile clienților. Îi dăduse voie lui Menus să tundă în spate duminica, iar clienții acestuia îi mai făceau și ei vânzare. Pentru că jos era o toaletă îngrijită, cine o folosea ocazional se simțea dator să cumpere ceva înainte de a pleca. Femeile de la ferme veneau să cumpere mentă după slujbă; bărbații – pungi de stafide. Întotdeauna mai puneau mâna pe ceva de pe rafturi.

Plăcerea pe care i-o aducea focul pornit de Richard o făcu să zâmbească. Dar n-ar putea să fie nevastă de preot. Niciodată. Sau ar putea? Ei bine, nici nu a cerut-o, așa că bucură-te de căldura sobei, de ceafa lui și de prezența invizibilă a pisoilor.

După un timp, o camionetă parcă atât de aproape de magazin, încât Misner și Anna văzură amândoi febra din ochii albaștri ai copilului. Mama ținea copilul pe umăr și-i mângâia părul blond. Șoferul, un bărbat în jur de patruzeci de ani, orășean după îmbrăcăminte, se dădu jos și deschise ușa Annei.

— Cum o duceți?

Zâmbi.

— Bine, mulțumim, și dumneavoastră?

— Cred că m-am pierdut. Încerc de-o oră să găsesc autostrada 18 spre vest.

Se uită la Misner și zâmbi, scuzându-se parcă pentru că încălcase legea masculină de a nu cere ajutor în ce privește orientarea.

— Nevastă-mea m-a pus să opresc. A zis că s-a săturat.

— E mult înapoi, în direcția din care ați venit, dar pot să vă ajut s-o găsiți.

— Vă mulțumesc din suflet. Din suflet. Nu cred să fie vreun doctor prin apropiere, nu?

— Prin părțile astea, nu. Pentru asta trebuie să ajungi la Demby.

— Ce-are copilul? întrebă Anna.

— Cam vomită. Și are și febră. Avem de toate cu noi, dar cine s-a gândit să ia aspirină sau sirop de tuse într-o călătorie așa scurtă? La naiba, nu te poți gândi la toate, nu-i așa? Isuse!

— Copilul tușește? Nu cred că e nevoie de sirop.

Anna se uită încruntată pe fereastră.

— Spuneți-i soției dumneavoastră să intre, să nu mai stea în frig.

— Aspirină găsiți la drogherie, spuse Misner.

— N-am văzut nici o drogherie. Pe unde-i?

— Ați trecut pe lângă ea, dar nu arată ca o drogherie, arată ca o casă obișnuită.

— Și atunci cum o găesc? Că se pare că pe-aici casele nu au numere.

— Spuneți-mi de ce aveți nevoie și mă duc eu să cumpăr. Apoi spuneți-i soției să aducă copilul înăuntru.

Misner se întinse să-și ia haina.

— Doar niște aspirină și niște sirop de tuse. Mulțumesc din suflet. Mă duc s-o chem pe nevastă-mea.

Rafala de vânt care intră pe ușa deschisă făcu ceștile de cafea să zdrăngăne. Bărbatul se întoarse la camionetă. Misner o luă din loc în Fordul lui rablagit. Anna se gândi să facă niște pâine prăjită cu scorțișoară. Pâinea cu dovleac trebuie să se fi întărit de-acum. Ar fi fost bine dacă ar fi avut vreo banană coaptă, căci bebelușul părea constipat. S-o fi amestecat cu un pic de unt de mere.

Bărbatul se întoarse dând din cap.

— Am să las motorul pornit. Spune că rămâne locului.

Anna aprobă din cap.

— Mergeți departe?

— Lubbock. Auziți, cafeaua aia e caldă?

— Îhî. Cum o vreți?

— Cu zahăr și fără lapte.

Luă două înghițituri, apoi auzi claxonul.

— La naiba! Scuzați-mă!

Când se întoarse cumpără lemn dulce, unt de alune, covrigei și trei sticle de cola pe care le duse

soției sale. Apoi reveni să-și termine cafeaua, sorbind în tăcere, în timp ce Anna întetea focul.

— Ați face bine să vă faceți plinul de benzină când ajungeți pe autostradă. Se apropie viforul.

El râse:

— Vifor? În Lubbock, Texas?

— Încă n-ați ajuns în Texas, spuse Anna. Se uită pe fereastră și văzu două siluete apropiindu-se, apoi Misner deschise ușa cu umărul, urmat îndeaproape de Steward.

Poftim, spuse Misner, înmânându-i sticlele.

Bărbatul le luă și se grăbi să ajungă la mașină. Misner îl urmă să-i arate drumul.

— Cine-s ăștia? întrebă Steward.

— Niște oameni care s-au rătăcit, spuse Anna și-i dădu o cutie de aproape un kilogram de tutun.

— Niște oameni rătăciți sau niște albi rătăciți?

— O, Steward, te rog...

— E o mare diferență, Anna, fetițo. Mare diferență. Nu-i așa, părinte?

Misner tocmai intra în magazin.

— Se rătăcesc și ei ca toată lumea, spuse Anna.

— Așa se nasc, rătăciți. Au cucerit lumea și tot rătăciți sunt. Nu-i așa, părinte?

— Tocmai te-ai contrazis, râse Anna.

— Dumnezeu are un singur popor, Steward, știi asta.

Misner își frecă mâinile și apoi suflă în ele.

— Părinte, spuse Steward, te-am mai auzit spunând lucruri din ignoranță, dar asta e prima oară când te aud spunând ceva care *se bazează* pe ignoranță.

Misner zâmbi și era pe cale să-i răspundă, când bărbatul rătăcit se întoarse să-i plătească lui Misner pentru medicamente.

— Se apropie viforul.

Steward se uită la pantofii și la hainele subțiri ale bărbatului.

— Poate ar fi mai bine să poposiți undeva. E o benzinărie pe autostrada 18. Eu nu m-aș duce mai departe, dacă aș fi în locul vostru.

— N-o să mă prindă viforul. Bărbatul își închise portofelul. Fac plinul pe autostradă, dar vreau să trec în Texas azi. Mulțumesc, ați fost de mare ajutor. Vă mulțumesc din suflet.

— Nu ascultă niciodată, spuse Steward în timp ce camioneta se îndepărta. El, care fusese prin preajmă în 1958, când toată cireada înghețase, pompase apă, fixase totul în cuie, afânase lucerna și făcuse provizii de miercuri. Venise în oraș să cumpere tutun și s-o ia pe Dovey.

— Auzi, Steward, ai văzut-o cumva pe nepoata lui Roger, Billie Delia?

— Unde era s-o văd?

— Anna spune că n-a mai văzut-o nimeni. Bineînțeles, n-am întrebat-o pe mama ei.

Steward, remarcând că folosisese pluralul, puse o bancnotă nouă de cinci dolari pe tejghea.

— N-o să aflați nimic de la ea, spuse el, reflectând. Nu-i o pierdere așa mare dacă a fugit. Așa-i trebuie lui Pat, se gândi el. Își bagă nasul în treburile tuturor, dar n-ar spune o vorbă despre ale ei. Că mi-am amintit, Deek mi-a spus că a văzut-o pe Sweetie pe stradă, azi-dimineață. Fără haină, fără nimic.

— Sweetie? Afară din casă? Anna accentuă neîncrederea.

— Pe ce stradă? Întrebă Misner.

— Nu se poate să fi fost Sweetie.

— Deek jură că era ea.

— Se prea poate, spuse Misner. Și eu am văzut-o. Chiar în fața casei mele. Am crezut c-o să bată la ușă, dar s-a întors și s-a dus spre Bulevardul Central. Am avut impresia că se duce acasă.

— Nu s-a dus. Deek spune că a trecut de magazinul lui Sargeant, mărșăluia spre ieșirea din oraș ca un soldat.

— Și n-a oprit-o?

Steward se holbă la Anna ca și cum nu și-ar fi putut crede urechilor.

— Tocmai deschidea banca, fetițo.

Misner se încruntă. Anna nu-l lăsa să spună ce avea de gând:

— Vreți niște cafea? Poate niște pâine de dovleac?

Amândoi bărbații acceptară.

— Ar trebui să vorbească cineva cu Jeff.

Era vocea Annei, dar toți trei se uitară spre perețele cu rafturi care dădea spre magazinul de mobile al lui Fleetwood.

În ciuda previziunilor – din privirea lui Richard Misner, din atenția încordată a lui Steward Morgan –, o bucățică de cer se luminează într-o paletă de culori: portocaliu ca de piersică, verde de mentă, albastru ca marea. Restul cerului, plumburiu, pune în evidență această spărtură făcută de soare, ciudată, scoasă parcă dintr-un album de fotografii. Dură o oră întreagă și încântă pe toată lumea care-o văzu. Apoi păli, și un cer cenușiu se întări deasupra vântului nestăpânit. Înainte de prânz, sosi prima ninsoare. Cocoloașe care înțepau, plesneau și nu se topeau în vânt. A doua zăpadă, două ore mai târziu, nu mai trosni. Se așternu pe pământ liniștit, acoperind totul.

Sweetie spusese:

— Mă întorc imediat, *miss Mable*. Nu lipsesc decât un minut.

Asta voise să spună. Poate o și spusese. Oricum, asta fusese în capul ei. Dar trebuia să se grăbească, înainte să-i răspundă cineva.

Pe verandă, apoi pe alee, Sweetie călcă hotărâtă, ca și cum trebuia să ajungă într-un loc important. Ca și cum ar fi avut ceva important de făcut, ceva ce-i lua doar câteva minute și urma să se întoarcă imediat înapoi. La timp pentru a masa un funduleț ca să nu facă răni; pentru a șterge flegma, pentru a mărunți mâncarea, pentru a curăța dinții, pentru a tăia unghiile, pentru a spăla urina, pentru a legăna sau pur și simplu la timp să vegheze. Să nu-și ia ochii de la copii decât dacă soacra ei era acolo și să vegheze chiar și atunci, căci ochii lui *miss Mable* nu mai erau așa buni ca altădată. S-au oferit și alții să ajute, în mod repetat la început, din când în când acum, dar ea refuza întotdeauna. Sweetie se pricepea cel mai bine să vegheze. Urma soacra ei. Și Arnette se pricepuse odată, dar nu în ultimul timp. Jeff și socrul ei nu puteau nici măcar să se uite, cu atât mai puțin să vegheze.

Nu era greu să vegheze cât era trează. Problema era să vegheze în timpul somnului. Timp de șase ani dormise pe patul improvizat, lângă leagăne, sau în pat cu Jeff, abia respirând, cu urechile ciulite, cu fiecare mușchi încordat. Știa că doarme pentru că visa puțin, deși nu-și putea aduce aminte ce anume. Dar era din ce în ce mai greu să doarmă și să vegheze în același timp.

La răsăritul soarelui, Mable veni în camera întunecată cu o ceașcă de cafea și Sweetie se ridică în

picioare să o primească. Știa că Mable îi pregătise deja baia și că-i împăturise un prosop și o cămașă de noapte curată pe scaunul din dormitor. Și știa că avea să se ofere să-i aranjeze părul – să i-l împletească, să i-l spele, să i-l netezească sau pur și simplu să-i scarpine pielea capului. Cafeaua va fi minunată, neagră și plină de zahăr. Dar știa că dacă o va bea de data asta și se va duce la culcare în lumina dimineții nu se va mai trezi, și atunci cine va mai avea grijă de copilașii ei?

Așa că luă cafeaua și spuse sau avu de gând să spună:

— Mă întorc imediat, *miss Mable*.

Jos, puse ceașca și farfurioara pe masa din sufragerie și apoi, nespălată, fără haină și nepieptănată, deschise ușa și plecă. Repede.

Nu spera să meargă până cădea, leșina sau îngheța și să alunece în neființă pentru o clipă. Puținul pe care și-l dorea era să nu-și bea cafeaua de dimineață, să nu facă baia deja pregătită, să nu se îmbrace cu cămașa împăturită și apoi să doarmă iepurește, în ordinea asta, întotdeauna, în fiecare zi și în mod special în ziua aceea. Singurul mod de a schimba ordinea nu era de a face ceva în alt fel, ci de a face altceva. Nu vedea decât o singură posibilitate: să plece de acasă și să pășească pe strada pe care nu călcase de șase ani.

Sweetie merse de-a lungul Bulevardului Central – trecu de străzile cu nume de evanghelii, de Noul Zion, de drogheria lui Harper, de bancă, de Golgota. Ocoli pe strada Cross Peter, merse mai departe și trecu de magazinul lui Sargeant. În partea de nord a Ruby-ului, unde drumul se schimba de două ori, picioarele ei se descurcau de minune. La fel și pielea ei, căci nu simțea frigul. Aerul proaspăt de afară, cu care nu era obișnuită, îi rănea nările, dar se străduia să-l îndure. Nici ea nu-și dădea seama că zâmbește, nici fata care se holba la ea de pe platforma unei camionete noi-nouțe din '73. Fata crezu că Sweetie plânge și imaginea unei femei de culoare care plânge pe un drum de țară îi frânse inima din nou.

Se uită pe furiș la Sweetie din ascunzătoarea ei dintre cutiile goale. Camioneta Ford, care se îndrepta spre sud, încetini când ajunse în dreptul lui Sweetie, apoi se opri. În cabină, șoferul și soția lui se uitară unul la altul. Apoi șoferul se aplecă pe fereastră, răsucindu-și capul ca să-i strige lui Sweetie:

— Aveți nevoie de ajutor?

Sweetie nu întoarse capul și nici nu dădu vreun semn că auzise oferta. Cei doi se uitară unul la altul și plesniră din buze, în timp ce soțul demară. Din fericire, drumul era înclinat în locul acela, altfel autostopista cu inima frântă s-ar fi rănit sărind de pe platformă. Cei doi văzură în oglinda retrovizoare

pasagerul clandestin fugind să prindă din urmă creatura prost-crescută care nici nu spusese: Nu, mulțumesc.

Când fata cu inima frântă o prinse din urmă pe femeie, simți că nu trebuie să vorbească, să atingă sau să se strecoare în vreun fel în izolarea hotărâtă a femeii. Mergea cu vreo zece pași în urma ei, studiind frumoasele glezne întunecate care ieșeau din mocasinii albi și uzați. Rochia mototolită, de un albastru deschis, cu buzunare lăsate în jos. Părul femeii adormite era turtit într-o parte și ciufulit într-alta. Și din când în când se auzea câte un suspin care părea un hohot de râs.

Merseră așa mai mult de o milă. Femeia îndreptându-se spre un loc anume, autostopista spre orice loc i-ar fi ieșit în cale. Un spectru și umbra sa.

Dimineața era răcoroasă și înnorată. Vântul flutura iarba înaltă de pe ambele părți ale drumului.

Cu cincisprezece ani în urmă, când autostopista cu inima frântă avea cinci ani, își petrecuse patru nopți și cinci zile bătând la fiecare ușă din blocul ei.

— Sora mea e aici?

Unii au spus că nu, alții au întrebat: cine? sau: cum te cheamă? Mulți nici nu au deschis ușa. Era în 1968, când un copil se putea juca în siguranță în blocurile noi, date de guvern.

În primele două zile, după ce a terminat de luat la rând etajele, din ce în ce mai sus, asigurându-se

că nu sare nici o ușă, a așteptat. Jean, sora ei, avea să se întoarcă din clipă-n clipă, căci cina era pe masă – chiftele, fasole păstăi, sos, pâine albă – și în frigider o carafă întreagă de suc era. Și-a făcut de lucru cu două cărți de colorat, un pachet de cărți de joc și o păpușă care făcea pipi. A băut lapte, a mâncat chip-suri, sărățele cu jeleu de mere și, puțin câte puțin, toate chiftelele. Când au mai rămas doar păstăile, erau prea zbârcite și storcite să le mai mănânce.

A treia zi, a început să înțeleagă de ce plecase Jean și cum s-o aducă înapoi. S-a spălat pe dinți și și-a curățat cu atenție urechile. A tras apa la toaletă imediat după ce a folosit-o și și-a îndoit șosetele în pantofi. I-a luat mult timp să șteargă sucule și să strângă cioburile carafei care s-a spart când a încercat să o scoată din frigider. Și-a amintit de prăjiturile care erau în cutia de pâine, dar nu a îndrăznit să se urce pe scaun s-o deschidă. Așa se rugase: dacă făcea tot ce trebuia fără să i se spună, Jean va intra pe ușă sau, când va bate la una din ușile apartamentelor, o va găsi acolo, zâmbind și cu brațele deschise.

Între timp, nopțile erau groaznice.

În a patra zi, după ce și-a spălat cei optsprezece dinți de lapte până când periuța s-a făcut roz din cauza sângelui, s-a uitat pe fereastră printre picăturile de ploaie caldă la oamenii care se duceau la muncă și la copiii care se duceau la școală. Apoi, o vreme, nu a mai trecut nimeni. Apoi a trecut o bătrână cu o haină bărbătească deasupra capului care

o apăra de ploaia mărunță. Apoi un bărbat care arunca semințe pe locurile golașe din iarbă. Apoi o femeie înaltă a trecut pe lângă fereastră. Fără haină și fără nimic pe cap, își atingea ochii cu brațul, cu încheietura. Plângea.

Mai târziu, a șasea zi, când a venit asistenta socială, s-a gândit la femeia care plângea și care nu semăna deloc cu Jean, nici măcar nu avea aceeași culoare a pielii. Dar înainte de asta, în a cincea zi, a găsit sau, mai bine zis, a observat ceva ce fusese în fața ei tot timpul. Demoralizată din cauza rugăciunilor neîmplinite, a gingiilor sângerânde și a foamei, a renunțat să mai fie cuminte, s-a suit pe scaun și a deschis cutia de pâine. Acolo, sprijinit de cutia de prăjituri, o aștepta un plic pe care era scris un cuvânt pe care l-a recunoscut imediat: numele ei scris cu ruj de buze. L-a deschis, chiar înainte de a da iama în prăjituri, și a scos o foaie de hârtie pe care erau scrise alte cuvinte cu ruj. Nu putea înțelege nici unul, în afară de numele ei, la început, și Jean, la sfârșit; între ele, doar semne roșii și țipătoare.

Amețită de fericire, a împăturit scrisoarea și a băgat-o la loc în plic, a pus-o în pantof, unde a ținut-o pentru tot restul vieții. Ascunzând-o, luptându-se pentru dreptul de a o păstra, salvând-o de prin gunoaie. Avea șase ani și era o elevă sânguincioasă în clasa întâi, când a putut în sfârșit să citească scrisoarea în întregime. În timp, s-a transformat într-o

foaie mângălită cu roșu ca para focului, din care nu se mai înțelegea nici un cuvânt. Dar scrisoarea, aflată în siguranță în pantoful ei, a ajutat-o să plece cu asistentul social către primele două familii adoptive. S-a gândit pe fugă la femeia care plângea, apoi din ce în ce mai mult, până când imaginea ei s-a transformat un vis care-i frângea inima.

Vântul care învolburase iarba aducea acum zăpadă – rară, nisipoasă și tăioasă ca sticla. Autostopista se opri să scoată un șal din rucsac, apoi fugi să-l înfășoare în jurul umerilor femeii.

Sweetie dădu din mâini până când înțelese că cineva o încălzea, nu o împiedica. Nu se opri din mers nici o clipă cât fu înfășurată în șalul de lână. Mergea fără oprire, chicotind – sau oare plângea?

Autostopista își aduse aminte că trecuse pe lângă o casă mare cu jumătate de oră în urmă, când se ascundea printre cutii. Distanța parcursă cu camionul în jumătate de oră îi lua cuiva pe jos ore întregi, dar își închipui că vor ajunge acolo înainte de lăsarea întinericului. Problema era frigul; și nici nu știa cum s-o oprească pe femeia care plângea, s-o facă să se odihnească și, odată ajunse la adăpost, s-o facă să intre. Mai văzuse ochi ca ai ei. Erau ochii pacienților din spitale care umblau zi și noapte; pe drumuri, neîngrădiți, oameni cu ochi ca ai lor mergeau fără să se oprească vreodată. Autostopista se hotărî să-și petreacă timpul vorbind și începu prin a se prezenta.

Sweetie o auzi și, pentru prima oară de când ieșise din casă, se împiedică în timp ce se întoarce zâmbind – sau plângând – cu fața spre tovărașa ei de drum, a cărei companie n-o ceruse. Păcatul, își spuse. Merg alături de păcat și sunt înfășurată în mantia lui. „Fie-ți milă de mine!” murmură ea și scoase un mic hohot de râs – sau un scâncet.

Când ajunseră la Mănăstire, Sweetie se simțea mai bine. Deși nu simțise vântul tăios care mătura străzile, o alina zăpada care-i acoperea părul și-i umplea papucii. Și era recunoscătoare să se simtă protejată, dar în același timp fără legătură cu forma păcatului care mergea alături de ea. O dovadă că Sweetie se afla într-o stare de grație era faptul că silueta părea biciuită de zăpadă, redusă la tăcere, înghețată, respira greu și abia se ținea pe picioare, în timp ce ea, Sweetie, mergea cu capul sus prin vântul tăios.

Din propria ei voință, Sweetie străbătu aleea cu greu. Restul îl lăasă în seama demonului.

Femeia care le deschise ușa spuse: „Ooo!” și le făcu semn să intre.

Lui Sweetie i se păreau a fi niște păsări, niște vul-turi. Lovind-o cu ciocul, dând din aripi. O făceau să transpire. Dacă ar fi fost mai puternică, dacă nu ar fi fost atât de obosită din cauza nopții petrecute la capul copiilor, s-ar fi luptat cu ele. Dar dată fiind situația, în afară să se roage, nu putea face mare

lucru. O așezară în pat și o acoperiră cu atâtea pături încât picăturile de transpirație îi intrau în urechi. Nu bău și nu mâncă nimic din ce îi oferiră. Buzele îi erau nedezipite, dinții încheștați. În tăcere, cu fervoare, se rugă să scape și rugăciunea îi fu ascultată: o lăsară în pace. În camera scufundată în tăcere, Sweetie îi mulțumi Domnului și alunecă într-un somn tulburat și zgomotos. Se trezi din cauza plânsetului de copil, și nu din cauza tremuratului. Așa slăbită cum era, se ridică în picioare sau cel puțin încercă. O dorea capul și avea gura uscată. Observă că nu era în pat, ci pe o canapea de piele, într-o cameră întunecată. Lui Sweetie îi clănțăneau dinții când unul din vulturi, cu o gură roșie ca sângele, intră în cameră ținând în mână o lampă cu kerosen. Îi vorbi cu cea mai dulce dintre voci, așa cum ar face-o un demon, dar Sweetie ceru ajutorul Domnului, iar acesta plecă. Undeva în casă, copilul continua să plângă, umplând-o pe Sweetie de încântare – nu auzise niciodată un astfel de sunet la copiii ei. Nu auzise niciodată acel strigăt chinuitor, susținut, ritmic. Era ca un imn, ca un cântec de leagăn sau ca acordurile întăritoare ale decalogului. Toți copiii ei erau tăcuți. Dintr-odată, în mijlocul bucuriei, o apucă furia. Copiii plâneau printre demonii aceștia, dar nu și în casa ei?

Când doi dintre vulturi se întoarseră, unul purtând o tavă cu mâncare, ea întrebă:

— De ce plânge copilul?

Îi spuseră că nu era nici un plânset, bineînțeles. Minciunile lor se împleteau cu plânsetele care pluteau prin cameră. Una din ele încercă să-i distragă atenția, spunând:

— Am auzit copii râzând. Uneori cântând. Dar niciodată plângând.

Cealaltă chicoti.

— Lăsați-mă să plec de-aici, se strădui Sweetie să strige. Trebuie să ajung acasă.

— Te duc eu. Imediat ce se încălzește mașina. Același ton viclean de demon.

— Acum, spuse Sweetie.

— Ia niște aspirină și mănâncă puțin din asta.

— Lăsați-mă să plec imediat.

— Ce scorpie, spuse una din ele.

— E din cauza febrei. Și tu nu poți să-ți ții gura?

Răbdarea și faptul că blocase toate sunetele, mai puțin muștrările Domnului, o scăpară de acolo. Mai întâi se află într-o mașină roșie și ruginită care se înglodă în zăpadă la capătul aleii și apoi, slăvit fie numele Lui, în brațele soțului ei.

El era cu Anna Flood. O luară din loc chiar în clipa în care ea se ruga Domnului. Sweetie căzu de-a binelea în brațele lui Jeff.

— Ce faci aici? N-am putut să ajungem toată noaptea. Ți-ai pierdut mințile? Doamne, fetițo! Iubito, ce s-a întâmplat?

— M-au forțat, m-au răpit, strigă Sweetie. O, Doamne, du-mă acasă. Sunt bolnavă, Anna, și trebuie să am grijă de copii.

— Sst. Nu-ți face griji.

— Trebuie, trebuie.

— Totul se rezolvă. O sa fie și Arnette acasă.

— Dă căldura mai tare. Mi-e frig. Cum de mi-e așa de frig?

Seneca se holba la tavan. Salteaua de pe pat era subțire și tare. Pătura de lână îi irita bărbia și o dureau mâinile de la curățatul zăpezii de pe alee. Dor-mise pe podea, pe cartoane, pe saltele de apă care-ți dădeau coșmaruri și, săptămâni întregi, pe bancheta din spate a mașinii lui Eddie. Dar nu putea să adoarmă pe patul acela de copil, curat și îngust.

Femeia care plângea o luase razna – în timpul nopții și în ziua următoare. Seneca stătuse trează toată noaptea, ascultându-le pe Mavis și pe Gigi. Casa părea să le aparțină, deși vorbeau de cineva pe nume Connie. Găteau pentru ea și nu-și băgau nasul în treburile ei. În afară de discuția legată de numele ei – de unde-l căpătase? –, se comportau ca și cum știau totul despre ea și erau bucuroase că rămâne la ele. Mai târziu, după-amiază, când cre-zuse că va leșina de oboseală, îi arătaseră o cameră cu două pătuțuri.

— Odihnește-te puțin, spuse Mavis. Te chem când e gata masa. Ți place puiul prăjit?

Seneca crezu c-o să vomite.

Nu se plăceau deloc una pe alta, așa că Seneca își împărți în mod egal zâmbetele și simpatia. Dacă una înjura și făcea glume pe seama celeilalte, Seneca zâmbea. Când cealaltă dădea ochii peste cap, degustată, Seneca îi arunca o privire înțeleghătoare. Era întotdeauna cea care aducea pacea. Cea care spunea da sau nu, nu mă deranjează sau mă duc eu. Altfel, ce s-ar fi putut întâmpla? S-ar fi putut să nu o placă. Ar putea să strige. Să plece. Așa că se străduise să fie toată lumea mulțumită, doar că fusese mai greu cu Biblia, decât cu pantofii. Ca toți cei aflați la prima infracțiune, le voia pe amândouă. Seneca nu avusese probleme cu adidașii numărul 44, dar în Preston, Indiana, nu se găseau librării, religioase sau normale. A făcut un ocol pe la Bloomington și a găsit ceva numit *Biblia vie* și una fără imagini, dar cu multe pagini liniate în care se puteau nota date de naștere, morți, căsătorii, botezuri. Părea un lucru minunat – o listă completă a activităților familiale dintr-un an –, așa că a ales-o pe aceea. El s-a înfuriat, bineînțeles, ceea ce i-a umbrit bucuria pe care i-o provocaseră extravaganții adidași alb cu negru.

— Nu poți să faci nimic cum trebuie? Doar o Biblie de buzunar! Nu o nenorocită de enciclopedie!

Fusese dovedit vinovat, iar ea nu îl cunoștea decât de șase luni, dar bărbatul știa deja cât de neajutorată era. Cu toate acestea, a acceptat Biblia enormă și i-a spus să o lase, împreună cu pantofii, la biroul de la intrare, cu numele și numărul lui. A pus-o să și-l noteze, ca și cum nu era în stare să rețină cinci cifre la rând. Îi adusese și sendvișuri cu șuncă (în scrisoare îi spusese că puteau să facă un picnic în zona pentru vizitatori), dar era prea nervos și agitat ca să mănânce.

Ceilalți vizitatori păreau că se simt bine cu prizonierii. Copiii se tachinau unul pe altul; ghemuși în brațele taților lor, jucându-se cu fețele lor, cu părul, cu degetele. Femeile și fetele atingeau bărbații, vorbeau în șoaptă sau râdeau în gura mare. Erau obișnuiți ai locului – se cunoșteau cu șoferii de autobuz, cu gardienii și cu cei care serveau cafeaua. Ochii prizonierilor erau înduioșați de plăcere. Observau totul, comentau totul. Carnetele de note pe care le aduceau băieții în plicuri mari, maro; agrafele din părul fetițelor; starea în care erau hainele femeilor. Ascultau cu atenție detalii privitoare la prietenii și rudele care nu se aflau acolo; dădeau sfaturi și instrucțiuni legate de orice veste de acasă. Lui Seneca i se păreau foarte virili – se comportau ca niște conducători care dirijau vizita. De la locul în care să se așeze, unde să pună hârtia de ambalat, la sfaturi medicale și cărțile care să le fie trimise. Nu vorbeau

niciodată însă despre ce se petrecea înăuntru și nici nu păreau să ia în seama prezența paznicilor. Poate că se gândeau la Attica.

Poate, se gândi ea, cu cât își va ispăși mai mult din sentință, Eddie va ajunge și el la fel. Să nu mai fie furios, victimizat, așa cum era la prima vizită de când fusese pus sub acuzație. Smiorcăindu-se. Dând vina pe ceilalți. Biblia era atât de mare, încât îl făcea de rușine. Muștar în loc de maioneză pe sendvișuri. Nu voia să știe nimic despre noua ei slujbă la cantina de la școală. Se interesa doar de Bernard și Sophie, de ce mâncau. Îi lăsa afară în timpul nopții? Aveau nevoie de mișcare. Să le pună botnițele numai când sunt afară.

L-a lăsat pe Eddie Turtle în sala de vizite, promițându-i patru lucruri. Că-i va trimite poze cu câinii. Că va vinde casetofonul. Că o va pune pe mama lui să încaseze cecul de economii. Că-l va suna pe avocat. Trimis, vândut, încasat, sunat. Așa își va aduce aminte.

Îndreptându-se spre stația de autobuz, Seneca se împiedică și căzu în genunchi. Un paznic se apropie de ea și o ajută.

— Aveți grijă, domnișoară, așa.

— Scuze. Mulțumesc.

— Cum se așteaptă femeile să meargă pe ches-
tiile astea, eu nu înțeleg.

— Se spune că fac bine, spuse ea, zâmbind.

— Unde? În Olanda? Râse plăcut, dezvelind două rânduri de plombe de aur.

Seneca își aranjă geanta și întrebă:

— Cât de departe e Wichita de-aici?

— Depinde cu ce călătoriți. Cu mașina faci...
ăăă... vreo zece-doișpe ore. Cu autobuzul, mai mult.

— Aha.

— Aveți familie în Wichita?

— Da. Nu. Ei, prietenul meu are. Am s-o vizitez pe mama lui.

Paznicul își scoase șapca să-și aranjeze părul.

— Drăguț. Se fac grătare bune în Wichita. Să încercați și dumneavoastră.

Poate undeva în Wichita se găseau și grătare bune, dar nu în casa doamnei Turtle. În casa ei se consuma doar mâncare vegetariană. La masă nu se găsea nimic cu copite, pene, cochilii sau solzi. Șapte cereale și șapte verzituri – mănâncă una (și numai una) în fiecare zi și vei trăi o veșnicie. Ceea ce plănuia și ea să facă și nu, nu avea de gând să încaseze cecul de economii pe care i-l lăsase soțul ei pentru nimeni, cu atât mai puțin pentru cineva care dăduse cu mașina peste un copil și-l lăsase acolo, chiar dacă acel cineva era propriul ei fiu.

— O, nu, doamnă Turtle. N-a știut că e un copil, credea că e...

— Ce? Ce credea că e? întrebă doamna Turtle.

— Am uitat ce mi-a spus, dar știu că n-ar face una ca asta. Lui Eddie îi plac copiii. Chiar îi plac. E foarte de treabă. Mi-a cerut să-i aduc o Biblie.

— A vândut-o deja.

Seneca se uită în altă parte. Ecranul televizorului pâlpâia. Pe el, bărbați cu fețe de înmormântare se mințeau unul pe altul, încet, cu curtoazie.

— Fetișo, tu-l știi de puțin timp. Eu îl știu de când s-a născut.

— Da, doamnă.

— Crezi c-o să-l las să mă ducă la azilul de bătrâni ca să se îmbogățească un avocat?

— Nu, doamnă.

— I-ai urmărit pe avocații ăia de la Watergate?

— Nu, doamnă. Da, doamnă.

— Atunci, asta e. Nu mai vreau să aud nici un cuvânt în legătură cu asta. Vrei ceva de mâncare sau nu?

Cereala zilei se prezenta sub formă de pâine. Verzitura era napul. Noroc cu ceaiul rece și tare că s-au dus pe gât.

Doamna Turtle nu i-a oferit un pat peste noapte, așa că Seneca și-a luat geanta pe umăr și a străbătut strada liniștită, în aerul proaspăt de seară din Wichita. Nu renunțase la slujba ei ca să facă această călătorie, dar șeful ei îi dăduse de înțeles că faptul că lipsea atât de curând după angajare nu era în avantajul ei. Poate că fusese deja concediată. Poate

că doamna Turtle o va lăsa să dea un telefon să-și întrebe colegii de apartament dacă sunase cineva să-i spună să nu se mai deranjeze să se mai întoarcă la serviciu. Seneca s-a întors pe propriile urme.

La ușa, cu pumnul pregătit să ciocănească, a auzit un plânset. Un plânset sincer și neajutorat de mamă, un sunet cum nu mai există altul pe lume. Seneca s-a dat câțiva pași în urmă, apoi s-a dus la fereastră, apăsându-și mâna stângă pe piept, ca să-și potolească inima. A ținut-o așa – închipuindu-și niște valve mici și roșii bâiguind, bolborosind, străduindu-se să-și revină – cât timp s-a strecurat pe treptele de cărămidă și apoi afară, pe trotuar, ocolind pe străzi de pământ, apoi pe cele pavate, apoi pe cele asfaltate, până a ajuns la autogară. Abia când a ajuns să stea cu picioarele ridicate pe banca de plastic își permise să cedeze bocetului care continua să-i sune în cap. Singură, fără martori, doamna Turtle renunțase la rațiunea ei, la personalitatea ei și urla ca animalele cu pene, solzi sau copite a căror carne n-o mânca niciodată – așa cum ar face o femelă pescăruș, o balenă sau o lupoaică, dacă i-ar fi capturat puiul. Își smulsese părul, cu gura deschisă și fața scăldată în lacrimi.

Respirând greu și cu gura uscată, Seneca a fugit de plânset. Mișcându-se repede pe străzi largi, apoi înguste, încetinind atunci când a ajuns în zona comercială a orașului. În autogară și-a cumpărat alune

și bere de ghimbir și i-a părut rău imediat, căci își dorea ceva dulce, nu sărat. Cu gleznela încrucișată, cu genunchii depărtați, a stat pe bancă în sala de așteptare, ciugulind alune și sorbind din bere. În cele din urmă, panica s-a risipit, iar strigătele femeii îndurerate s-au contopit cu zgomotele străzii.

Odată cu venirea serii, autogara s-a aglomerat ca stația de navetiști dimineața. Ziua călduroasă de septembrie nu s-a răcorit la apusul soarelui. Nu era cine știe ce diferență între aerul greu din sala de așteptare și aerul de afară. Pasagerii și însoțitorii lor păreau calmi, vag interesați de călătorie sau de a-și lua rămas bun. Majoritatea copiilor erau adormiți, pe genunchi, pe bagaje sau pe scaune. Cei care nu dormeau înnebuneau pe toată lumea. Adulții își treceau degetele peste bilete, își ștergeau sudoarea de pe gât, își mângâiau copiii sau își șopteau unul altuia. Soldații și iubitele lor verificau orarul cursei din spatele unui geam. Patru adolescenți cu fesuri pe cap cântau încetișor lângă automate. Un bărbat într-o uniformă gri de șofer se plimba de colo-colo, ca și cum ar fi fost în căutarea pasagerului său. Un bărbat chipeș în scaun cu roțile manevra cu agilitate ca să intre pe ușă, ușor iritat de forma ei nepotrivită.

Mai erau două ore și douăzeci de minute până să plece autobuzul, așa că Seneca s-a întrebat dacă

nu putea petrece acest timp la unul din filmele pe care le ratase. *Serpico*, *Exorcistul*, *Înțepătura* erau titlurile cele mai atrăgătoare, dar părea o trădare să vadă vreunul din ele fără brațul lui Eddie în jurul umerilor. Gândindu-se la necazul lui și la eforturile ei stupide de a-l ajuta, Seneca a oftat cu amărăciune, dar nu exista pericolul să înceapă să plângă. Nu plânseese nici când găsisese scrisoarea de la Jean în cutia de prăjituri. Bine îngrijită, iubită chiar de ambele mame adoptive, știa că ele nu erau mulțumite de ea ca atare, ci de faptul că primea muștrările în tăcere, mânca ce i se dădea, împărțea ceea ce avea și nu plângea niciodată.

Berea bolborosea prin pai când șoferul s-a oprit în fața ei și i-a zâmbit.

— Mă scuzați, domnișoară. Pot să vă vorbesc?

— Sigur. Adică... sigur.

Seneca s-a dat într-o parte să-i facă loc pe bancă, dar el nu s-a așezat.

— Am fost autorizat să vă ofer cinci sute de dolari pentru o treabă complicată, dar ușor de îndeplinit, dacă sunteți interesată.

Seneca a deschis gura să întrebe: o treabă complicată și ușoară? Ochii lui erau de un gri întunecat, iar nasturii de la uniformă străluceau ca aurul vechi.

— O, nu. Mulțumesc, dar tocmai plecăm. Autobuzul meu pleacă în două ore.

— Înțeleg. Dar nu durează mult. Poate dacă discutați cu șefa mea – e chiar afară – o să vă explice ce aveți de făcut. Doar dacă, bineînțeles, nu trebuie să vă grăbiți undeva.

— O femeie?

— Da. Doamna Fox. Pe aici. Durează doar un minut.

O limuzină era parcată sub luminile puternice ale felinarelor la câțiva metri de intrarea în autogară. Când șoferul a deschis portiera, o femeie drăguță a întors capul spre Seneca.

— Bună. Sunt Norma. Norma Keene Fox. Am nevoie de puțin ajutor. Nu i-a întins mâna, dar văzându-i zâmbetul, Seneca și-ar fi dorit s-o fi făcut. Pot să-ți vorbesc despre asta?

Purta o bluză de pânză albă fără mâneci. Avea o fustă bej, lungă. Când și-a depărtat picioarele, Seneca i-a văzut sandalele strălucitoare și unghiile de la picioare vopsite în roșu. Părul de culoarea șampaniei era dat după urechi; nu purta cercei.

— Ce fel de ajutor? întrebă Seneca.

— Vino în mașină să-ți explic. E greu să vorbim așa, prin portiera deschisă.

Seneca a ezitat.

Râsul doamnei Fox era ca o revărsare de clopoței.

— E OK, dragă. Nu trebuie să accepți dacă nu vrei.

— N-am spus că nu vreau.

— Păi, atunci, vino. E mai răcoare aici.

Portiera s-a închis cu un sunet delicat, dar grav. Parfumul doamnei Fox era irezistibil.

Era vorba de ceva confidențial. Nimic ilegal, bineînțeles, doar o chestiune privată. Știi să bați la mașină? Puțin? Am nevoie de cineva care nu e de-aci. Sper că cinci sute de dolari sunt suficienți. Pot să mai urc un pic prețul pentru o fată inteligentă. David te va duce cu mașina la autogară chiar dacă nu accepți slujba.

În momentul acela, Seneca și-a dat seama că limuzina nu mai era parcată. Luminile din interior erau încă aprinse. Aerul era răcoros. Limuzina plutea.

Ăsta e un loc încântător, continuă Norma. Dar oamenii au vederi înguste, dacă înțelegi ce vreau să spun. Cu toate acestea, n-aș vrea să trăiesc nicăieri altundeva. Soțul meu nu mă crede, nici prietenii mei, căci sunt din est. Când mă întorc acolo, mă întreabă: Wichita?! Pe tonul ăsta. Dar mie îmi place aici. De unde ești? Mă gândeam eu. Nu se poartă blugi din ăștia pe-aici. Ar trebui să poarte, dacă ar avea un fund ca al tău. Da. Băiatul meu e la Rice. Muncesc mulți oameni pentru noi, dar numai când Leon, soțul meu, e plecat reușesc să fac ceva. Aici intervii tu, dacă ești de-acord, vreau să spun. Ești măritată? Ei bine, ceea ce am eu nevoie, numai o fată inteligentă poate face. Nu te dai cu ruj, nu? Bine.

Buzele tale sunt frumoase așa cum sunt. I-am spus lui David să-mi găsească o fată inteligentă. Fără țărânci. Fără lăptărese. Se pricepe. Te-a găsit pe tine. Locuim în afara orașului. Nu, mulțumesc, nu pot să diger alune. Of, draga mea, cred că ești moartă de foame. O să luăm o masă bună și am să-ți explic de ce am nevoie. E destul de simplu dacă știi să urmezi instrucțiunile. E o treabă confidențială, așa că prefer să angajez un străin decât un localnic. Țăstă sunt genele tale sau sunt artificiale? Minunate. David, știi cumva dacă Mattie a gătit o cină ca lumea în seara asta? Fără pește, sper, sau îți place peștele? Păstrăvul e minunat în Kansas. Cred că cel mai bine ar fi niște pui prăjit. Aici găinile sunt hrănite bine, mănâncă mai bine decât majoritatea oamenilor. Nu, nu le arunca. Dă-mi-le mie. Cine știe, poate o să ne trebuiască.

Seneca a petrecut următoarele trei săptămâni în camere superbe, alături de superba Norma și având la dispoziție o mâncare prea arătoasă s-o mănânci. Norma o striga cu tot felul de apelative simpatice, dar nu a întrebat-o niciodată cum o chema. Ușa de la intrare nu era niciodată încuiată și putea pleca oricând dorea. Nu era obligată să rămână acolo, trecând de la puf la umilințe abjecte, de la răsfățuri la abuz, de la tartine cu caviar la mizerii. Dar durerea încadra plăcerea, îi dădea contur. Umilința făcea abandonul profund, tandru. Durabil.

Când Leon Fox a telefonat să-și anunțe sosirea iminentă, Norma i-a dat cinci sute de dolari și niște haine, inclusiv un șal din cașmir. Așa cum i s-a promis, David a dus-o cu mașina la autogară, cu nasturii lui mai strălucitori ca niciodată în lumina soarelui. Pe drum nu și-au vorbit.

Seneca a hoinărit prin Wichita ore întregi, oprindu-se într-o cafenea, odihnindu-se într-un parc. Nu știa încotro s-o apuce și ce să facă. Să-și găsească o slujbă lângă închisoare și să stea lângă el? Ceea ce însemna că va trebui să-i urmeze instrucțiunile, să-și ceară scuze că n-a făcut rost de banii de la maică-sa. Să se întoarcă la Chicago? Să se întoarcă la viața ei de dinainte de Eddie? Prieteni instant. Slujbe ușoare. Locuințe temporare. Mâncare furată. Eddie Turtle însemnase o viață stabilă timp de șase luni și acum dispăruse. Sau ar trebui să meargă înainte? Șoferul o culesese de pe drumuri ca pe un cățeluș rătăcit. Nu, nici măcar asta. Ca pe un animal de companie cu care te joci o vreme, dar pe care nu-l păstrezi. Nu-l iubești. Nu-i dai un nume. Doar îi dai de mâncare, te joci cu el și după aceea îl duci înapoi în mediul lui. Avea cinci sute de dolari și, în afară de Eddie, nimeni nu știa unde se află. Poate că ar trebui să păstreze lucrurile așa.

Seneca nu hotărâse încă nimic, când a observat primul loc unde se putea ascunde: un camion plin cu saci de ciment. Când a fost descoperită, șoferul

a țintuit-o de un cauciuc, întretăindu-și înjurăturile și amenințările cu încercări de flirt. Seneca nu a spus nimic la început, dar apoi, dintr-odată, a cerut voie la toaletă. „Trebuie să mă duc la baie. Rău de tot.” Șoferul a oftat și i-a dat drumul, strigându-i din urmă o ultimă amenințare. A mai făcut autostopul de vreo câteva ori, dar îi displăcea atât de mult conversația obligatorie, încât și-a asumat riscul de a se ascunde în camioane. Prefera să călătorească hotărâtă, fără o destinație anume, departe de lume, printre mărfuri tăcute, fără ca nimeni să știe unde se află. Când s-a trezit printre cutii într-o camionetă nouă-nouță din '73, faptul că a sărit din ea să urmărească o femeie fără haină a fost primul lucru impus de cineva pe care îl făcuse vreodată.

Femeia care plângea – sau râdea – plecase. Ninsorea se oprișe. Jos, cineva o striga.

— Seneca? Seneca? Haide, dragă, te așteptăm.

DIVINE

— Să vă spun eu cum stă treaba cu iubirea, cuvântul acela prostesc despre care credeți că are legătură cu faptul că vă place de cineva sau cuiva îi place de voi sau cu faptul că suportați pe cineva pentru a obține ceva sau ca să ajungeți undeva sau cu felul în care corpul vostru reacționează la un alt corp, ca un măcăleandru sau ca un bizon; sau poate credeți că iubirea e atunci când anumite forțe, natura, norocul vă sunt favorabile vouă, în particular, că nu vă schilodesc, nu vă omoară și asta numai pentru că vă vor vouă binele.

Iubirea nu înseamnă nimic din toate astea. Nu există nimic în natură care să semene cu ea. N-o găsești la măcăleandru sau la bizon, nu e același lucru cu etalatul cozii la câini, cu înfloritul copacilor sau alăptatul mînzului. Iubirea e numai divină și e întotdeauna dificilă. Dacă credeți că e lucru ușor, nu sunteți întregi la minte. Dacă credeți că e ceva natural, sunteți orbi. E un efort învățat care

nu are altă motivație sau justificare decât că e Dumnezeu.

Nu meriți iubire doar pentru că ai suferit. Nu meriți iubire doar pentru că cineva ți-a făcut o nedreptate. Nu meriți iubire doar pentru că ți-o dorești. Poți doar să-ți câștigi – prin exercițiu și meditație atentă – dreptul de a o exprima și trebuie să înveți cum să o accepți. Ceea ce înseamnă că trebuie să-l meriți pe Dumnezeu. Trebuie să-L practici. Trebuie să reflectezi la Dumnezeu, cu atenție. Și, dacă ești un învățăcel cuminte și sânguincios, s-ar putea să-ți câștigi dreptul de a-ți demonstra iubirea. Iubirea nu e un dar. E o diplomă. O diplomă care-ți acordă anumite privilegii: privilegiul de a exprima iubire și de a o primi.

Cum știi că ai obținut această diplomă? Păi, nu știi. Tot ce știi este că ești om, deci poți fi educat, deci ești capabil de a învăța cum să înveți, așadar ești interesat de Dumnezeu, care se interesează doar de El însuși, adică doar de iubire. Mă înțelegeți? Dumnezeu nu e interesat de voi. El e interesat de iubire și de binecuvântarea pe care o aduce ea celor care înțeleg și împărtășesc acest interes.

Cuplurile care intră în sfânta taină a căsătoriei și care nu sunt pregătite să facă efortul până la capăt și care nu sunt dispuse să facă ce trebuie cu adevărata iubire a lui Dumnezeu nu pot prospera. Pot să rămână lipiți unul de altul, ca măcăleandrii

sau ca pescărușii sau ca alte animale care se împe-rechează pe viață. Dar dacă evită acest curs, atunci când toată lumea va fi judecată pentru eternitate, încheștarea lor n-o să însemne nimic. Dumnezeu să-i binecuvânteze pe cei puri și sfinți. Amin.

Unii au rostit un „amin” zgomotos în timpul și după predica reverendului Pulliam, alții, abia șoptit. Alții nu au deschis gura deloc. Întrebarea, se gândea Anna, nu era de ce, ci pe cine. Pe cine muștra Pulliam? Muștrările sale erau îndreptate spre tineri, avertizându-i să-și pună în ordine viețile egoiste? Sau erau îndreptate către părinții lor, care au permis această revoltă juvenilă, ce nu-i dădea pace încă dinainte de apariția pumnului desenat pe Cuptor? Cel mai probabil, credea ea, lăsa povara greoaiei sale educații metodiste pe umerii lui Richard. O piatră care să distrugă mesajul colegului său despre Dumnezeu, ca un motor interior care, odată pornit, turează și merge ca uns, mobilizându-te să-ți atingi scopurile tale și pe ale Lui, dar, dacă e lăsat la ralanti, ruginește, blocându-ți sufletul ca un ambreiaj înghețat.

Asta trebuie să fie, își spuse ea. Misner era ținta lui Pulliam. Căci cu siguranță nu putea sta în fața mirelui și miresei, el, un preot invitat să spună câteva cuvinte în fața unei congregații care cuprindea aproape pe toată lumea din Ruby, din care doar o treime țineau de biserica lui, ca să-i înspăimânte

de moarte în ziua nunții lor. Căci cu siguranță nu voia să le insulte pe soacra și pe cumnata miresei, care își purtau ca pe o haină tristețea de a îngriji niște copii bolnavi și care nu numai că nu se lepădaseră de Dumnezeu, ci păreau că devin din ce în ce mai credincioase de la an la an. Și, deși părinții mirelui nu mai erau în viață, cu siguranță Pulliam nu intenționase să le insulte pe mătușile sale, să le mustre pe femeile acelea devotate – și care nu au permis doliului să le distrugă sau să le înghețe inima – că le pasă (poate prea mult?) de unicul fiu al familiei, acum că băieții lui Soane erau morți, iar Dovey nu avea copii. Cu siguranță nu putea fi vorba de asta. Și cu siguranță Pulliam nu voia să-i supere pe unchii mirelui, Deacon și Steward, care se purtau ca și cum Dumnezeu era partenerul lor secret de afaceri. Pulliam părase întotdeauna că-i admiră, dându-le mereu de înțeles că ar fi trebuit să facă parte din biserica lui, nu din Golgota, unde trebuiau să asculte predicile blege ale unui om care considera că a educa înseamnă a-i lăsa pe copii să vorbească de parcă ar avea ceva important de spus, ceva nemai-auzit pe lumea asta.

Cine altcineva să fie afectat de o remarcă de genul „Dumnezeu nu e interesat de voi”? Sau cine să tresară ca ars când aude că a crede că iubirea e naturală înseamnă să fii orb? Cine altcineva decât Richard Misner, care trebuia acum să se ridice în picioare și

să preia cuvântul la cea mai așteptată nuntă de care își putea cineva aduce aminte, sub răsuflarea clocotindă a domniei sale, Neîndurătorul Pulliam? Asta dacă nu cumva i se adresa ei și-i spunea: Agăță-te de un altul dacă vrei, dar dacă nu te agăți de Dumnezeu (Dumnezeul lui Pulliam, bineînțeles) căsnicia ta nu-și va merita numele. Căci știa că ea și Richard se gândeau la căsătorie și mai știa și că ea îl ajutase să-i organizeze pe tinerii rebeli. „Fii mânia Lui!”

Menta sălbatică copleșea cu mirosul ei aranjamentele florale din jurul altarului. Pâlcuri întregi, alături de niște brumărele sălbatice, creșteau sub ferestrele bisericii, care la ora unsprezece se deschideau către soare. Lumina care se revărsa din cerul de aprilie era un dar. În interiorul bisericii, rândurile de bănci, șterse până căpătaseră un lustru militar, puneau în evidență albul primăvărat al pereților, amvonul discret, aspectul plăcut, asemeni unui gărduleț, al balustradei, unde cei veniți la împărtășanie puteau îngenunchea pentru a primi încă o dată spiritul divin. Deasupra altarului, la înălțime, acolo unde aerul era curat și proaspăt, era agățată o cruce de stejar de un metru. La vedere. Neînzorzonată. Fără aur care să-i umbrească perfecțiunea sau să-i tulbure echilibrul. Fără trupul lui Christos, contorsionat, în agonie, care i-ar fi deformat tunetul liric.

Femeile din Ruby nu-și pudrau fețele și nu se parfumau ca târfele. Așa că mireasma voluptuoasă a minții și a brumărelelor tulbura congregația amețită de așteptarea unei petreceri cu mâncare bună acasă la Soane Morgan. Urma să cânte toată lumea: July, la pian, Corul Bărbaților, Kate Golightly, solo, Cvartetul Bisericii Sfânta Mântuire, un băiat cu ochi visători numit Brood, care cânta la muzicuță. Toți aveau să-și etaleze hainele bune: rochii de mătase și cămăși scrobite, uitate imediat ce oamenii se vor sprijini de copaci, se vor așeza pe iarbă, se vor murdări de cremă de mazăre. Se vor auzi strigătele copiilor îmbătați de zahăr, foșnetul hârtiei de împachetat cadourile de nuntă, împăturită cu atâta grijă încât vor părea mai valoroasă decât cadourile în sine. Țărăncile, femeile de la ferme, cultivatoarele de grâu se vor lăsa săltate de pe scaun ca să repete niște pași de dans de odinioară. Adolescenții vor râde și vor clipi, încercând să-și ascundă stânjeneala.

Dar mai mult decât veselie și faptul de a-i vedea pe copii amețiți de tortul de nuntă, așteptau uniunea celor două familii și sfârșitul acestei animozități care afectase membrii și prietenii ambelor familii timp de patru ani. Animozitatea avea la bază copilul pe care mireasa încă nu îl recunoscuse, anunțase sau născuse.

Acum stăteau și se întrebau ca și Anna Flood, ce naiba îl apucase pe reverendul Pulliam. De ce

strica lucrurile acum? De ce nu-i lasă să se bucure de mirosul de mentă și de brumărele, să se bucure cu anticipație de gustul de miel la cuptor și de plăcinta cu lămâie care-i aștepta? De ce tulbură armonia și pacea pe care le aduce această căsătorie?

Richard Misner se ridică de pe scaun. Enervat; ba nu, furios. Atât de furios încât nu se putea uita la colegul său preot să-i arate cât de adânc era rănit. În timpul discursului lui Pulliam, privise lipsit de expresie la pălăriile de Paște ale femeilor. În dimineața aceea se gândise la cinci-șase fraze cu care să înceapă ritualul sacru al căsătoriei, țesute în jurul *Apocalipsei* Sfântului Ioan, accentuând imaginea „cinei nupțiale a Mielului”, menită să sugereze speranța de împăcare pe care o aducea această căsătorie. Trecuse de la *Apocalipsă* la *Evangelhia după Matei*, versetul 19:6. „Așa încât nu mai sunt doi, ci un singur trup”, pentru a pecetlui nu numai fidelitatea mirilor, ci și responsabilitatea reînnoită a tuturor celor din familiile Morgan și Fleetwood.

Acum se uita la cei doi care stăteau răbdători în fața altarului și se întreba dacă au înțeles sau măcar au auzit ce li s-a spus. El, unul, a înțeles. Această viziune fatală a operei alese era un atac cu bună știință împotriva a tot ceea ce credea el. Dintr-odată, înțelese și împărtăși furia Sfântului Augustin împotriva „slujitorului mândru”, pe care-l compara cu diavolul. Augustin adăugase că mesajul divin nu

este corupt de mesager; „dacă lumina se întâmplă să treacă prin ființe pângărite, nu este prin aceasta ea însăși pângărită.” Deși Sfântul Augustin nu-l cunoscuse pe Pulliam, trebuie să fi cunoscut alți slujitori ai Domnului ca el. Dar faptul că îi punea în rând cu Satana nu însemna că lua în considerare tot răul pe care îl pot aduce niște cuvinte rostite de la amvon. Ce antidot ar găsi Sfântul Augustin pentru otrava pe care Pulliam tocmai o împrăștiase? Peste bărbații care se luptau din răspuțeri cu instinctul de a controla ceea ce puteau și de a mistui ceea ce nu puteau; în inimile femeilor care îmblânzeau neobosite prădătorul; peste copiii care nu-și reveniseră încă în urma loviturii suferite de respectul lor de sine atunci când au înțeles că adulții nu-i privesc ca pe niște ființe umane înainte de a se împerechea; peste mire și mireasă, încremeniți, dorindu-și cu disperare ca această uniune în văzul tuturor să șteargă rușinea lor ascunsă. Misner știa că discursul lui Pulliam era o extindere a războiului pe care-l declarase activităților lui: faptul că i-a ispitit pe tineri să pășească în afara zidurilor, în afara limitelor orașului, îndemnându-i, forțându-i să transgreseze, să se considere niște războinici în civil. Și știa că secretul cunoscut de toată lumea legat de un copil nenăscut zgândărea conflictul ca o gheară.

Îi veniră în minte cuvintele potrivite, dar, simțind că nu e în stare să le rostească fără să-și trădeze

profunda jignire personală, Misner se îndepărtă de amvon și se îndreptă spre peretele din spate al bisericii. Acolo se întinse până reuși să ia din cui crucea de pe perete. O luă și o purtă prin cor, unde nu era nimeni, trecu de orga unde stătea Kate, de scaunul unde era așezat Pulliam, ajunse pe podium și o țină în fața lui, s-o vadă toată lumea, numai să vrea. Să vadă primul semn pe care omul îl făcuse vreodată: o linie verticală, o linie orizontală. Încă din copilărie, o desenau cu degetul în zăpadă, în nisip, în noroi; o făceau din bețe în praful străzii, o compuneau din oase în tundra înghețată și în savanele întinse, din pietricele pe albiile râurilor, o încrustau pe pereții peșterilor din Nome până în Africa de Sud. Algonkinii, laponii, poporul zulu, druizii – toți aveau amintirea acestui semn originar. Primul simbol nu fusese nici cercul, nici liniile paralele, nici triunghiul. Fusese acest semn, care stătea la baza tuturor celorlalte. Acest semn, care reda așezarea trăsăturilor faciale. Semnul unei ființe umane în poziția de a îmbrățișa. Dacă îndepărtezi acest semn, așa cum făcuse Pulliam, creștinismul nu se deosebește de celelalte religii ale lumii: un popor care cerșește alinare de la o autoritate neîndurătoare; credincioși chinuiți care fentează soarta sau se feresc de răul de toate zilele; oameni slabi care-și negociază trecerea prin pustiu; văzători lipsiți de lumină și aruncați

în întunericul veșnic în care nu pot să aleagă. Fără acest semn, viața credincioșilor s-ar reduce la a-L slăvi pe Dumnezeu și la a-I accepta loviturile. Slava ar fi o formă de credit; loviturile, dobânda pentru o datorie care nu poate fi niciodată achitată. Or, așa cum spunea și Pulliam, nimeni nu știa când a „obținut diploma”. Dar cu acest semn, în interiorul religiei unde acesta era suprem și fundamental, ei bine, viața era cu totul altceva.

Vedeți? Execuția acestui bărbat de culoare, solitar, ținut pe aceste drepte care se intersectează, ca o parodie a îmbrățișării umane, legat de aceste două scânduri, atât de la îndemână, de recognoscibile, atât de întipărite în conștiință drept conștiință, fiind deopotrivă ceva obișnuit și ceva sublim. Vedeți? Capul se ridică, lăsându-se apoi în piept, pielea întunecată, lucioasă, era plină de praf, de julturi, mânjită de scuipat și de urină, plumburie din cauza vântului dogoritor și uscat; în cele din urmă, în timp ce soarele își pierdea rușinat din strălucire, în timp ce culoarea cărnii lui se potrivea cu lumina de după-amiază care scădea în mod ciudat, ca și cum ar fi fost seară – acolo soarele apune dintr-odată – înghițându-l pe el și pe ceilalți condamnați la moarte, contururile acestui semn original s-au contopit cu falsul cer de noapte. Vedeți cum această crimă oficială, singura din sutele care au existat, a marcat diferența, a schimbat relația dintre Dumnezeu și

om din una între șef și subordonat într-una de egalitate? Crucea pe care o ținea el în mână era abstractă; trupul absent era real, dar amândouă, combinate, trăgeau oamenii din spatele cortinei în lumina scenei, de la niște personaje care murmurau ceva în fundal, la unele care jucau rolul principal în povestea vieții lor. Această execuție a făcut posibil respectul față de sine și față de celălalt, un respect liber, neizvorât din frică. Asta însemna iubirea: respect nemotivat. Ceea ce dovedea existența nu a unui Dumnezeu morocănos care era propria lui iubire, ci a unuia care făcea posibilă iubirea pentru oameni. Nu întru propria Lui glorie, nu, asta nicio dată. Dumnezeu iubea așa cum se iubesc oamenii unii pe alții; iubea așa cum se iubesc oamenii pe ei înșiși; îl iubea pe omul excepțional de pe cruce, care a reușit să le facă pe amândouă și a murit știind acest lucru.

Dar Richard Misner nu putea vorbi calm de toate acestea. Așa că stătu acolo, lăsând minutele să se scurgă în timp ce el ținea crucea în mână, sperând să exprime ea ceea ce el nu reușea: nu numai că Dumnezeu se interesează de voi. El este o parte din voi.

Oare ei vor vedea acest lucru?

Pentru cei care puteau să-l vadă, chipul mirelui merita studiat. Își îndreptă privirea spre crucea pe

care reverendul Misner o ținea strâns în mână. Nu spunea nimic, doar o ținea în mână, încapsulată într-un timp etanș, în timp ce tăcerea de neîndurat era presărată cu accese de tuse și mormăieli ușoare și încurajatoare. Oamenii erau deja îngrijorați în legătură cu această nuntă pentru că zburaseră uliii deasupra orașului. Întrebarea care-i chinuia era dacă era un semn rău (uliii se rotiseră deasupra orașului) sau un semn bun (nici unul nu se așezase undeva). Niște prostănaci, își spuse mirele. Dacă această căsătorie este sortită eșecului, acest lucru nu are nimic de-a face cu păsările.

Dintr-odată, ferestrele deschise nu mai erau de ajuns. Mirele începu să transpire în elegantul lui costum negru. Furia izbucnea din el ca un glonț dintr-o armă. De ce toată lumea se folosea de această nuntă, dându-i peste cap ceremonia, pentru a prelungi o vrajbă de care lui nu-i păsa nici cât negru sub unghie? Voia ca această vrajbă să se încheie. Să se încheie, ca unchiul lui să tacă odată, ca Jeff și Fleet să înceteze să mai răspândească minciuni despre el, ca el să-și poată lua locul printre bărbații căsătoriți și împrăștiți ai orașului, ca să poată arde toate acele scrisori de la Arnette. Dar, mai ales, pentru a o putea alunga pe nenorocita aia de Gigi din viața lui odată pentru totdeauna. Ca zahărul care se transformă dintr-un deliciu incredibil într-un dușman mortal al corpului, tot așa dorința lui îl

otrăvise, îl făcuse diabetic, prost, neajutorat. După luni bune în care fusese riscant de dulce, devenise indiferentă, plictisită, plină de ură, chiar. O așteptase în lanurile de porumb; se furișase pe lângă cotetele găinilor la lumina lunii ca s-o întâlnească; cheltuisese bani care nu erau ai lui pentru a o distra; mințise pentru a face rost de o altă mașină în afară de camionetă pentru a o plimba; plantase marijuana pentru ea, cărase gheață pe căldura din august pentru a-i răcori coapsele; îi cumpăraseră un radio cu baterii care-i plăcuse la nebunie și o rochie de care ea își bătuse joc. Și, mai presus de toate, o iubise ani întregi cu o dragoste dureroasă, umilitoare, disprețuitoare față de sine însuși, care trecuse de la dor la hoție.

Citise prima scrisoare pe care o primise de la Arnette, dar pe restul le pusese într-o cutie în podul mătușii; se grăbise să le distrugă (sau poate chiar să le citească) înainte să descopere cineva cele unsprezece scrisori nedeschise, expediate din Langston, Oklahoma. Presupunea că sunt toate despre dragoste și suferință, despre dragoste în ciuda suferinței. Mă rog. Dar cum putea Arnette să cunoască dragostea și suferința așa cum le cunoștea el? Oare stătuse ea ascunsă într-un crâng de stejari doar pentru a putea arunca o privire? Oare urmărisese ea un Cadillac hârbuit până la Demby, doar pentru a vedea ce se întâmplă? Oare fusese ea dată afară din

casă de femei? Blestemată de ele? Și cu toate astea, să nu poată stea deoparte? Asta până când unchii lui îl făcuseră să stea și să asculte legea și consecințele ei.

Și iată-l la altar, sprijinind cu cotul talia îngustă a miresei sale, având în buzunar crucea din frunze de palmier pe care i-o dăduse ea să-l apere. Era conștient că, la dreapta sa, viitorul său cumnat respira greu, iar dușmănia lui Billie Delia nu-i ieșea din cap. Era convins că această furie blocată va continua la nesfârșit, căci Misner părea să fi amuțit de la crucea pe care o ținea în mână.

O cruce la care mireasa se uita îngrozită. Și fusese așa de fericită. În sfârșit, atât de incredibil de fericită. Eliberată de tristețea apăsătoare care o ținuse captivă din momentul în care se întorsese acasă de la facultate: sufocarea continuă din casa părinților ei; dezgustul față de îngrijirea nepoților și nepoatelor bolnave – un sentiment nou; nevoia de somn care o speria pe mama ei, o enerva pe cumnata sa și îi înfuria pe fratele și pe tatăl său; faptul că pur și simplu nu avea nimic de făcut, moleșeala întreruptă doar de îngrijorarea față de K.D. Deși nu-i răspunsese la nici una din cele douăsprezece scrisori, ea continuase să-i scrie încă patruzeci, deși nu le expediasse. Una în fiecare săptămână din anul în care fusese plecată. Credea că-l iubește la nebunie pentru că K.D. era tot ce știa despre ea însăși, asta însemnând

că tot ce știa legat de corpul ei avea legătură cu el. În afară de Billie Delia, nimeni nu-i spusese că există și un alt fel de a se gândi la propria persoană. Nici mama ei, nici cumnata ei. Anul trecut, când era în ultimul an, venise acasă în vacanța de Paște, iar el ceruse să se vadă cu ea; venise de două ori la cină, o luase cu el la ferma lui Nathan DuPres ca să-l ajute cu picnicul de Ziua Copiilor, apoi o ceruse în căsătorie. Era un miracol care durase până în această zi strălucitoare de aprilie. Totul era perfect: îi venise ciclul și-i trecuse; rochia, croită în întregime din dantelă de Soane Morgan, era magnifică; verigheta de aur din buzunarul fratelui ei avea gravate inițialele lor întrepătrunse. Ruptura din inima ei era în sfârșit astupată, iar acum, în ultima clipă, preotul se purta ciudat, încercând să amâne, să distorsioneze și chiar să distrugă această căsătorie. Stătea acolo, cu fața împietrită, ținând în mână o cruce, ca și cum nimeni nu mai văzuse vreuna vreodată. Își apăsă degetele în brațul de care se sprijinea, dorindu-și ca Misner să termine odată. Spune, hai, spune: „Dragii mei, ne-am adunat astăzi...” Dintr-odată, fără nici cel mai mic sunet, o fisură minusculă se deschise chiar în locul unde fusese ruptura din inima ei. Își țină răsufierea și simți cum crăpătura se mărește, ca o gaură în ciorap. În curând, mica ruptură se va căsca, se va lărgi, din ce în ce mai mult, storcându-i toată puterea, până va avea tot ce-i trebuia să

se închidă și să permită inimii să-și reia bătaia. Cunoștea această senzație, credea că dacă se mărită cu K.D. va scăpa de ea pentru totdeauna, dar acum că aștepta să audă „Ne-am adunat astăzi...”, nerăbdătoare să fie întrebată: „Îl iei pe acest bărbat...”, știa că se înșelase. Știa ce-i lipsea și-i va lipsi întotdeauna.

Hai, rostește cuvintele, imploră ea. Te rog. Și grăbește-te! Am multe de făcut.

Billie Delia își mută buchetul din mâna stângă în mâna dreaptă. Spinișorii o înțepau prin mânușile de bumbac alb și bobocii de frezii se închideau, așa cum prevăzuse că o să se întâmple. Numai trandafirii rămăseseră cum trebuie, te puteai bizui pe ei să-și țină promisiunea. Sugerase niște floarea-miresei, care să scoată în evidență bobocii galbeni, dar aflate cu uimire că nu se găsea în nici o grădină. Nici urmă de floarea-miresei. Propusese și niște coada-șoricelului, dar mireasa refuza să aibă la nuntă o plantă pe care o mâncau vitele. Și, iată-i, cu frezii însetate și trandafiri prost curățați de spini în brațe. În afară de faptul că florile îi răneau palmele, așteptarea impusă tuturor de reverendul Misner n-o deranja și nici n-o surprindea. Era încă un detaliu prostesc al acestei nunți prostești, pe care toată lumea o vedea ca pe un armistițiu. Dar războiul nu era între familia Morgan și familia Fleetwood și

între cei care li se alăturau. Era adevărat că Jeff începuse să poarte armă; că Steward Morgan și Arnold Fleetwood urlaseră unul la altul în plină stradă; că oamenii se adunau în camera din spate a Annei Flood, unde era frizeria lui Menus, nu pentru a se tunde, ci pentru a cârcoti și a ofta în legătură cu zvonul despre o nelegiuire care avusese loc la Mănăstire; că, bazându-se pe acest zvon, reverendul Pulliam ținuse o predică inspirată din Ieremia, 1:5 : „Înainte de a te fi zămislit în pântec, te-am cunoscut, și înainte de a ieși din pântec, te-am sfințit și te-am rânduit prooroc pentru popoare”. Reverendul Misner răspunsese citând cuvintele lui Pavel către corințeni: „Iar mai mare dintre acestea este dragostea.” Dar pentru Billie Delia, lupta nu avea de-a face cu viața pruncului sau cu reputația miresei, ci cu supunerea, ceea ce însemna, bineînțeles, că armăsarii se luptau pentru controlul iepelor și al mânjilor. Reverendul Pulliam avea Scriptura și istoria de partea sa. Misner avea Scriptura și viitorul de partea sa. Acum, credea ea, forța pe toată lumea să aștepte până îi vor înțelege poziția.

Billie Delia își lăsa privirea în jos de la ochii iscoditori ai lui Misner, către dantela grea de pe capul miresei, către ceafa mirelui, și se gândi imediat la un cal pe care-l iubise odată. Deși mirele era cel al cărui nume evoca amintirea unei curse de cai memorabile, ea era cea a cărei viață fusese schilodită de

aceasta. Hard Goods, calul învingător pe care-l călărise K.D. când fusese întemeiat Ruby, aparținuse lui Nathan DuPres. Câțiva ani după cursă și înainte ca ea să poată merge, domnul Nathan o urcase pe spatele calului fără șa, pe care ea îl călărise cu atâta voioșie încât toată lumea izbucnise în râs. Din acel moment, cam o dată pe lună, când venea în oraș cu treburi, scotea șaia de pe cal și-l ducea în curtea școlii, lângă casa ei, sprijinindu-i talia cu mâna. „Încălecați, copii!” spunea el. „Pământul ăsta are nevoie de mai multe călărețe. Toată lumea care aleargă după mașini ar trebui să-și urce copiii pe cal din timp! Hard Goods n-a avut niciodată pană.” Situația continuase până când Billie Delia împlinise trei ani – era încă prea mică pentru a purta lenjerie și nimeni nu observa sau nu dădea atenție la cât de minunat își simțea pielea atingând carnea animalului care se mișca ritmic. În timp ce se chinuia să se agațe de el cu gleznele și să suporte frecuşul de spinarea lui, adulții zâmbeau, plăcerea ei provocându-le și lor plăcere, numindu-l în același timp pe domnul Nathan un negrotei demodat, care trebuia să învețe cum să schimbe vitezele pentru a ajunge la timp la destinație. Și într-o zi se întâmplase. Era duminică. Domnul Nathan s-a apropiat călare. Billie Delia, care nu călărise de ceva vreme, a alergat spre el, rugându-l s-o lase să călărească. Domnul Nathan i-a promis că se va întoarce după

slujbă. Îmbrăcată încă în hainele de duminică, l-a așteptat în curte. Când l-a zărit apropiindu-se, făcându-și loc printre oamenii care se întorceau de la biserică, a fugit în mijlocul bulevardului, unde și-a dat jos chiloții înainte de a ridica brațele pentru a fi suită pe spatele calului.

Totul s-a dus de râpă după aceea. A luat o bătaie inexplicabilă de la mama sa și a fost cuprinsă de o rușine pe care i-a luat ani întregi s-o înțeleagă. Apoi a început să fie tachinată din ce în ce mai necruțător, căci mama ei îi era și învățătoare. Dintr-odată, băieții nu se jenau să o privească și aveau o lumină ciudată în ochi. Dintr-odată, femeile reacționau ciudat în prezența ei, iar bărbații îi ocoleau privirea. Mai era și supravegherea permanentă a mamei. Nathan DuPres nu i-a mai făcut altă ofertă. Pe Hard Goods l-a pierdut pentru totdeauna; în memoria colectivă rămăsese calul care câștigase cursa cu K.D. în spate, dar fiecare îl asocia, de fapt, cu rușinea fetei. Doar Dovey Morgan și sora ei, Soane, o trataseră cu bunătate – oprind-o pe stradă să-i aranjeze fundițele din cozi, laudându-i munca în grădină; iar o dată, când Dovey Morgan o oprise să șteargă ceea ce credea că e ruj de pe buzele ei trandafirii, o făcuse zâmbind, fără să-i țină o predică dușmănoasă. Își ceruse și scuze când văzuse că șervețelul era curat. Dacă nu erau ele și dacă Anna Flood nu s-ar fi întors, adolescența ei ar fi fost insuportabilă.

Și nici n-o făcuseră să se simtă ciudat că e singură la părinți, poate pentru că și ele aveau copii puțini sau nu aveau deloc. Cele mai multe familii aveau nouă, unsprezece sau cincisprezece copii. Bineînțeles că ea și Arnette, neavând surori, ci doar un frate, aveau să devină prietene.

Știa că oamenii o consideră o dezmățată, una care încă de la început nu avusese nici o jenă să-și frece goliciunea de spinarea calului, mai mult decât atât, chiar preferase s-o facă, să-și dea jos chi-loții în public într-o duminică pentru a se bucura de această senzație. Deși Arnette era cea care făcuse sex la paisprezece ani (cu mirele), Billie Delia era cea care ducea povara. Nu i-a luat mult să înțeleagă privirea prudentă a fetelor pe care mamele le avertizaseră să nu aibă de-a face cu ea. În realitate, era neatinsă. Cel puțin, până în momentul acela. Din moment ce era îndrăgostită până peste urechi de doi frați, virginitatea ei, în care nimeni nu credea, era la fel de mută precum crucea pe care reveren-dul Misner le-o înălța în fața ochilor.

Acum stătea cu ochii închiși. Mușchii feței îi erau epuizați. Ținea crucea în mână ca și cum ar fi fost un ciocan pe care încerca să nu-l lase să se abată și să rănească pe cineva. Billie Delia își dorea ca el să deschidă ochii, să se uite la mire și să-l lovească în cap cu ea. Dar nu. Asta ar face-o pe mireasă se se simtă prost, ea, care-și câștigase în sfârșit mirele pe

care domnișoara de onoare îl disprețuia. Un soț care-i făcuse avansuri înainte și după legătura lui cu Arnette. Un soț care, după plecarea lui Arnette, o uitase cu totul și se ținea după orice femeie sub cincizeci de ani. Un soț care-și abandonase viitoarea soție când aceasta era însărcinată, știind că mama nemăritată (și nu tatăl) trebuia să ceară iertare în biserică. Billie Delia auzise de întâmplări asemănătoare, dar în Ruby orice fată însărcinată putea fi sigură că se va mărita, fie că băiatul își dorea acest lucru sau nu, căci trebuia să locuiască în preajma familiei ei și a lui. Tot trebuia să se întâlnească cu ea la biserică sau în altă parte. Dar nu și mirele acesta. El își lăsase mireasa să sufere timp de patru ani și consimțise să se căsătorească cu ea doar după ce fusese alungat din patul alteia. Fusese lovit atât de tare încât nu știuse cum să ajungă mai repede în fața altarului. Billie Delia își aducea bine aminte ziua în care venise în oraș femeia care avusese ac de jocul lui K.D. O urâse instantaneu pe fata care arăta atât de ciudat și ar fi urât-o la nesfârșit dacă nu s-ar fi refugiat și ea la Mănăstire într-o zi friguroasă de octombrie, după ce o ceartă cu mama ei sfârșise rău. În acea zi, mama ei s-a certat cu ea ca un bărbat. Billie Delia a fugit la Anna Flood, care i-a spus să aștepte la etaj până termină ea cu descărcatul mărfii. A plâns ore întregi, așa i s-a părut, lingându-și buza spartă și pipăindu-și ochii umflați.

Când a zărit camionul lui Apollo, s-a furișat jos și, în timp ce el își cumpăra apă minerală, s-a strecurat în cabina lui. Nici unul din ei nu știa ce să facă. Apollo s-a oferit să o ducă la el acasă. Dar, fiindu-i rușine să dea explicații părinților lui și să înfrunte privirea celor doisprezece frați și surori, l-a rugat s-o ducă la Mănăstire. Era în toamna anului 1973. Ceea ce văzuse și învățase acolo o schimbase pentru totdeauna. Faptul că acceptase să fie domnișoara de onoare a lui Arnette era ultimul lucru sentimental pe care avea să-l facă în Ruby. Căpătase o slujbă în Demby, își cumpăraseră o mașină și probabil ar fi condus până în Saint Louis dacă nu ar fi fost iubirea ei dublă și fără de scăpare.

Cu sau fără tutun de mestecat, Steward nu era un om răbdător. Așa că-l surprinse calmul cu care observa comportamentul lui Misner. În jurul său, întreaga congregație începuse să şușotească, să schimbe priviri, dar Steward, considerând că este mai puțin implicat decât ceilalți, nu făcu nimic din toate astea, chiar fără ajutorul tutunului. În copilărie, ascultase povestea lui Big Daddy despre cum a făcut el o călătorie de 65 de mile pentru a aduce provizii în Haven. Era în 1920, când prohibiția se extinsese la nivel național. Pneumonia cuprinsese Havenul și Big Daddy era unul din puținii bărbați sănătoși

care putea face această călătorie. A plecat singur. Călare. A cumpărat cele trebuincioase în Logan County și, cu medicamentele înfășurate în haină, cu restul proviziilor legate de cal, s-a rătăcit, iar după ce a apus soarele, nu a mai știut încotro s-o apuce. Mirosea, dar nu vedea, un foc de tabără care părea să fie prin apropiere, în stânga lui. Apoi, dintr-odată, în dreapta sa, a auzit strigăte, focuri de armă și muzică. Dar nu a zărit nici o lumină în direcția aceea. Prins în întuneric, înconjurat de străini invizibili din toate părțile, trebuia să se hotărască dacă să se îndrepte spre locul de unde venea mirosul de fum și de carne sau de unde se auzeau muzica și focurile de armă. Sau nici într-o direcție, nici în alta. Era posibil ca la focul de tabără să se încălzească niște hoți; de muzică poate se bucurau niște linșori. Calul său a luat hotărârea în locul lui; simțind mirosul unor creaturi asemeni lui, a luat-o spre focul de tabără. Acolo, Big Daddy a dat peste niște indieni în jurul unui foc ascuns într-o groapă. A descălecat și s-a apropiat prudent, cu pălăria în mână, dând bună seara. Bărbații l-au primit printre ei și, aflând care-i era destinația, l-au sfătuit să nu intre în oraș. Femeile de acolo se luptau cu pumnii, copiii erau beți, bărbații nu discutau decât cu armele de foc, legile legate de consumul de alcool nu se aplicau. Veniseră să salveze un membru al familiei, care era beat de doisprezece zile. Unul de-al lor era deja acolo,

îl căuta. Care era numele orașului?, a întrebat Big Daddy. Pura Sangre, i-au răspuns ei. La ieșirea din nord a orașului era un semn pe care scria: „Accesul interzis negrilor”. La cea din sud, era o cruce. Big Daddy a petrecut câteva ore împreună cu ei și, înainte de răsăritul soarelui, le-a mulțumit și a plecat, întorcându-se pe propriile urme, ca să găsească drumul spre casă.

Când a auzit Steward povestea pentru prima dată, a rămas cu gura căscată, gândindu-se la momentul în care tatăl său fusese singur în întuneric, cu străini în stânga și cu oameni înarmați în dreapta. Dar adulții au râs și s-au gândit la altceva. „Accesul interzis negrilor într-un capăt, crucea la celălalt capăt și diavolul alergând liber între ele.” Steward nu a înțeles. Cum de se afla diavolul în apropierea unei cruci? Care era legătura între cele două semne? De atunci, oricum, văzuse cruci și între sânii târfelor; cruci militare înșirându-se pe mile întregi; cruci arzând în curțile negrilor; cruci tatuate pe brațele criminalilor. Văzuse o cruce atârnată de oglinda retrovizoare a unor albi veniți în Ruby să jignească niște fetițe. Orice ar fi gândit reverendul Misner, se înșela. Crucea nu era mai bună decât cel care o purta. Acum Steward își trecea degetele prin mustață, conștient că fratele său nu avea astâmpăr, gata să apuce scaunul din fața lui și să pună capăt comportamentului lui Misner.

Soane, stând alături de Deek, ascultându-i respirația greoaie, înțelese ce greșeală mare făcuse. Era pe punctul de a-l apuca pe soțul ei de braț pentru a-l împiedica să se ridice, când Misner lăsă în jos crucea și rosti primele cuvinte ale ceremoniei. Deek se lăsă pe spate și trase aer în piept, dar răul era făcut. Erau exact în punctul din care porniseră atunci când Jefferson Fleetwood îl amenințase cu arma pe K.D., iar Menus fusese nevoit să-i despartă pe Steward și Arnold. Iar Mable nu trimisese nici o prăjitură la târgul de dulciuri al bisericilor reunite. Pacea și bunăvoința aduse de anunțul acestei nunți erau acum tulburate. Recepția de la ea de acasă va relua pe larg problema, și, ceea ce era cel mai îngrijorător, Soane, fără să știe ceilalți, făcuse greșeala de a le invita pe Connie și pe celelalte fete de la Mănăstire la petrecere. Fără să ia în seamă semnele prevestitoare, urma să găzduiască una dintre cele mai mari nenorociri pe care le văzuse Ruby vreodată. Cei doi fii ai săi, care muriseră, se sprijineau de frigider, spărgând alune. „Ce-i în chiuvetă?” a întrebat-o Easter. S-a uitat și a văzut pene – aprins colorate, dar mici, ca de pui – adunate grămadă în chiuvetă. Era nedumerită: nu omorâse și nu jumulise nici o pasăre și oricum nu ar fi pus penele în chiuvetă. „Nu știu”, a răspuns. „Ar trebui să le aduni, mamă, i-a spus Scout. Știi că nu au ce căuta acolo.” Au izbucnit amândoi în râs și au ronțăit alune. S-a trezit întrebându-se ce

pasăre avea culorile acelea. Când stolurile de ulii au zburat deasupra orașului, a crezut că aceasta era semnificația visului: orice ar fi, această nuntă nu va rezolva nimic. Acum credea că fiii ei încercaseră să-i spună altceva: fusese atentă la culori, dar, de fapt, importantă era chiuveta. „Știi că nu au ce căuta acolo.” Ființele ciudate pe care le invitase nu aveau ce căuta în casa ei.

Când, în cele din urmă, Kate Golightly atinse clapele orgii, iar cuplul se întoarse cu fața la congregație, Soane începu să plângă. În parte din cauza zâmbetelor triste ale mirilor, în parte de frica răutății, dezlănțuită acum, care se îndrepta spre casa ei.

Oamenii observaseră de mult că frații Morgan își vorbeau rar și nici nu prea se uitau unul la altul. Unii credeau că acest lucru se întâmplă pentru că sunt geloși unul pe altul, că au concepții doar aparent similare, că în sufletul lor exista o antipatie reciprocă, ce ieșea la suprafață prin mici semne. De exemplu, polemica lor legată de automobile: unul era un admirator fervent al mărcii Chevrolet, pe când celălalt apăra cu încăpățănare Oldsmobile-ul. În realitate, nu numai că frații se înțelegeau aproape în orice privință, dar exista o comunicare continuă între ei, deși se desfășura în tăcere. Fiecare știa ce gândește celălalt la fel de bine cum îi știa chipul și

doar din când în când aveau nevoie să se asigure printr-o privire.

Acum stăteau în camere diferite ale casei lui Deek, gândindu-se la același lucru. Din fericire, Misner întârzia, Menus era încă treaz, Pulliam se bucura de victoria lui, iar Jeff era preocupat de Sweetie. Mable, care participase la ceremonie, o ajuta pe nora ei pe timpul recepției. Mirii erau la locul lor – cu niște zâmbete înghețate, dar totuși la locul lor. Pastorul Cary – liniștitor și jovial – era cea mai potrivită persoană pentru a ține situația sub control. El și soția lui, Lily, erau renumiți pentru dueturile lor, iar dacă reușeau să dea drumul la muzică...

Steward deschise pianul în timp ce Deek se plimba printre invitați. Trecând pe lângă reverendul Pulliam, care dădea din cap și le zâmbea lui Jeff și Sweetie, Deek îl bătu aprobator pe umăr. În sufragerie, masa plină de mâncare atrăgea murmure de admirație, dar nimeni nu se servea, în afară de copii. Manifestările de admirație de la masa unde erau cadourile păreau forțate, exagerate. Steward aștepta lângă pian, cu părul lui gri-oțel și ochii inocenți în echilibru perfect. Copiii din jurul lui străluceau ca niște agate, femeile erau luminoase, dar tăcute în hainele lor de Paște, pantofii noi scârțâiau și scânteiau ca semințele de pepene. Toată lumea era țeapănă, exagerat de politicoasă. Probabil că Deek nu reușea să-i convingă pe cei din familia Cary, își spuse

el. Steward se întinse după tutun, îndemnându-l în tăcere pe fratele lui să încerce cu altcineva – corul bărbaților, Kate Golightly –, înainte ca reverendul Pulliam să încerce să iște alte discuții sau, Doamne ferește, Jeff să înceapă să-și recite nemulțumirile legate de Asociația Veteranilor. Dacă începea, următoarea lui țintă va fi K.D., care nu fusese înrolat în armată. Unde e Soane? se întrebă el. Steward o văzu pe Dovey desprinzând voalul din părul miresei și ochii lui nevinovați se bucurară de priveliștea pe care o oferea silueta soției sale. În orice ar fi fost îmbrăcată – în rochia de duminică, în uniforma albă de biserică sau chiar în halatul lui de baie –, imaginea trupului ei îl făcea să zâmbească satisfăcut. Dar Deek îi făcu semn, așa că Steward nu-și mai admiră nevasta și constată succesul fratelui său. Kate se apropie de pian și se așează. Își îndoi degetele și începu să cânte. Începu cu un tril preliminar, însoțit de sunete încurajatoare și de murmure de nerăbdare. Apoi sosiră Simon și Lily, fredonând, în timp ce se consultau cu ce să înceapă. Erau la mijlocul cântecului „Doamne, întinde-mi mâna”, și toate zâmbetele erau îndreptate spre locul de unde venea melodia, când auziră claxonul unui Cadillac vechi.

Connie nu veni, dar musafirele ei, da. Mavis conducea mașina, Gigi și Seneca erau pe bancheta

din spate și o necunoscută pe locul din față. Nici una din ele nu era îmbrăcată de nuntă. Coborâra din mașină cu aerul unor femei ușoare: pantaloni scurți roz, bluze strâmte, fuste transparente; erau machiate la ochi, fără ruj; se vedea că nu purtau nici lenjerie, nici ciorapi. Dăduseră iama în magazinul lui Jezebel ca să-și împodobească brațele, urechile, gâturile, gleznele și chiar și o nară. Mavis și Soane, se salutară pe peluză, stânjenite. Celelalte două femei se plimbau prin sufragerie și supravegheau mesele cu mâncare. Salutau și se întrebau cu voce tare dacă există și altceva de băut în afară de limonadă și puncti. Nu exista, așa că făcură ca alți câțiva tineri: se furișară din curtea lui Morgan, trecură pe lângă magazinul Annei Flood și se duseră la Cuptor. Cele câteva fete din oraș care erau deja acolo se strânsesă, făcând loc fraților Poole: Apollo, Brood și Hurston, fraților Seawright: Timothy Jr. și Spider; fraților Destry: Vane și Royal. Li se alătură și Menus, dar Jeff, cu care vorbea, nu veni. Și nici mirele. Dovey curăța grăsimea de pe o bucată de miel când începu muzica. Își tăie degetul din cauza zgomotului și și-l sugea când Otis Redding țipă: „Auuuu, fetițo...”, acoperind imnul liniștit. Afară, înăuntru și pe stradă, ritmul muzicii și căldura erau necruțătoare.

Ei, se distrează și ei, șopti o voce în spatele reverendului Pulliam.

Se întoarse să privească, dar nu putu să-și dea seama cine vorbise și continuă să privească pe fereastră. Știa cum stă treaba cu asemenea femei. Erau ca niște copii, căutau întotdeauna distracția, o trăiau din plin, dar aveau nevoie întotdeauna de ajutor ca să se bucure de ea. Aveau nevoie să fie luate cu mașina, să li se acorde ajutor, să li se dea bani. Aveau nevoie de cineva care să le scuze sau să le răsfete. Cineva care să se uite în pământ și să nu spună nimic atunci când tulburau liniștea celorlalți. Schimbă câteva priviri cu soția lui, care dădu din cap și plecă de la fereastră. Știa, ca și soțul ei, că oamenii în toată firea obsedați de distracție erau un semn clar de degradare avansată. Știa că în curând întreaga țară va fi cucerită de jucării, asurzită de muzică zgomoasă și de râsete găunoase. Dar nu și aici. Nu în Ruby. Nu cât domnia sa, Pulliam, era în viață.

Fetele de la Mănăstire dansează, cu brațele deasupra capetelor, cu tot felul de figuri. Rânjesc și se agită, dar nu se uită la nimeni. Doar la trupurile lor care se leagănă. Fetele din oraș se uită peste umăr și pufnesc. Brood, Apollo și Spide, băieți de la țară, cu mușchi de oțel și priviri greu de deslușit, se leagănă și pocnesc din degete. Hurston cântă și el. Două fete se dau cu bicicleta; cu ochii mari, le urmăresc pe femeile care dansează. Una dintre ele,

cu un păr extraordinar, întreabă dacă poate împrumuta o bicicletă. Apoi, alta. Se dau cu bicicleta pe Bulevardul Central, fără să le pese că vântul le ridică fustele înflorate și lungi și că pedalatul le umflă pieptul. Una merge cu gleznele pe ghidon. Alta stă pe ghidon, în timp ce Brood pedalează, pe șa. Una, îmbrăcată cu cei mai scurți pantaloni roz din lume, stă pe banca, cu brațele în jurul corpului. Pare beată. Așa or fi toate? Băieții râd.

Anna și Kate își luară farfuriile și se duseră la marginea grădinii lui Soane.

— Care din ele? șopti Anna.

— Aia de acolo, spuse Kate. Cu zdreanța aia de bluză.

— Cu așa bluză, nu prea îți vine să te apropii de ea, spuse Anna.

— Dimpotrivă, mi se pare provocatoare.

— Ea e cea cu care s-a combinat K.D.?

— Îhî.

— Eu o cunosc pe aia de-acolo. Vine la magazin. Cine sunt celelalte două?

— Habar n-am.

— Uite, pleacă și Billie Delia.

— Normal.

— Ei, hai, las-o-n pace pe Billie Delia.

Luară câteva linguri de salată de cartofi. În spațele lor sosi Alice Pulliam, murmurând: „Of, of, of...”

— Bună, mătușă Alice, spuse Kate.

— Ați mai văzut vreodată un asemenea comportament? Pun pariu că nici una nu are sutien. Alice își ținea borul pălăriei în vânt. De ce zâmbiți toate? Nu mi se pare deloc amuzant.

— Bineînțeles că nu, spuse Kate.

— Asta e o nuntă, nu?

— Ai dreptate, mătușă. Am spus că ai dreptate.

— Ție ți-ar conveni dacă cineva ar dansa așa destrăbălat la nunta ta? Ochii strălucitori ai lui Alice erau îndreptați spre părul Annei.

Kate dădu aprobator din cap și-și strânse buzele să nu se strecoare printre ele nici un zâmbet. Anna încercă să-și ia un aer jignit în fața acestei soții neînduplecate a reverendului, spunându-și: „Isuse, n-aș rezista nici o oră în orașul ăsta dacă m-aș mărita cu Richard.”

— Va trebui să-i spun pastorului să oprească asta, spuse Alice și se îndreptă hotărâtă spre casă.

Anna și Kate așteptară puțin până să izbucnească în râs. Orice ar fi, se gândi Anna, femeile de la Mă-năstire au salvat ziua. Nimic nu distrage atenția mai bine decât păcatele altora. Tinerii greșeau. Fii mânia Ei! Apropo, pe unde umbla Richard?

În genunchi, Richard Misner era furios pe propria lui furie și pe faptul că nu știuse să-i facă față. Obişnuit cu obstacolele, iscusit la discuțiile în contradictoriu, nu putea să împace intensitatea furiei pe care o resimțea cu sursa ei. Îl iubea pe Dumnezeu atât de mult încât îl durea, deși aceeași iubire îl făcea uneori să râdă în hohote. Și îi respecta din tot sufletul pe colegii săi. Rezistaseră secole de-a rândul. Predicând, strigând, dansând, cântând, captivând, discutând, dând sfaturi, rugându-se, dând ordine. Pasiunea lor a ars sau a mocnit ca lava pe un pământ care le declarase război fără încetare lor și turmelor lor. Un război laș, care nu avea drept scop sau recompensă onoarea; un război lipsit de principii care se hrănea din lașitatea învingătorului și din minciunile sale. Pe scenă și pe hârtie, el și frații săi au fost inima comediei, ținta parodiilor. Erau blestemați de condamnații la moarte, ridiculizați de proxeneți. Până și modestele donații către biserică le erau oferite în silă. Și cu toate acestea, când au simțit că Spiritul se îndepărtează de ei, s-au agățat de el cu pumnii și cu dinții, dacă a fost nevoie. L-au purtat în clădiri părăsite, în biserici din care albiile plecaseră, în corturi din pături, în râpe și luminișuri. Au vorbit în șoaptă în colibe luminate de lumina lunii, ferindu-se de lege. S-au rugat la umbra copacilor și în case de pământ, cu vocile neintimidate de vântul asurzitor. Din Etiopia până în

fața magazinelor, din bisericile baptiste în cinematografe abandonate; încălțați cu pantofi lustruiți sau cu cizme uzate, în mașini vechi sau de lux, bine hrăniți sau înfometăți, au făcut în așa fel încât lumina lor, pâlpâind sau strălucind ca o cometă, să străpungă întunericul timpurilor. Au șters scuipatul albilor de pe fața copiilor de culoare, au ascuns străini de putere sau de poliție, au transmis informații prețioase mai repede decât ziarul și mai bine decât radioul. La căpătâiul bolnavilor, au privit moartea în ochi. Au sprijinit capetele mamelor îndurerate înainte de a le conduce fiicele secătuite de viață pe ultimul drum. Au plâns pentru șirurile de condamnați, au încercat să se înțeleagă cu magistrații. Au făcut congregații întregi să strige. Cuprinse de extaz. De credință. Le-au făcut să creadă că moartea înseamnă viață, nu-i așa, că fiecare viață este sfântă, nu-i așa, în ochii Lui. Așa zdruncinați cum erau la vederea răului, simțeau când le dădea târcoale. Cu toate acestea, adevărata minune era incredibila diversitate a formelor pe care le lua grația divină: învățături în timp de persecuții; victoriile de necrezut ale celor care nu avuseseră dreptul să concureze; virtutea exemplară a celor care nu au permis nici unei cizme să-i țină la pământ, oameni care au făcut ca răbdarea lui Iov să pară neastâmpăr. Eleganță, când totul în jur era ponosit.

Richard Misner știa toate acestea. Totuși, oricât de neclintite i-ar fi fost cunoașterea și respectul, agitația interioară era de necontrolat. Pulliam zgândărise setea oamenilor pentru răzbunare, o sete pe care trebuia s-o înțeleagă înainte de a o supune. Oare era, până la urmă, depășit de mersul lucrurilor? Oare deznădejdea care se ridicase ca un val după moartea lui Luther King îl înecase tocmai acum? Sau se simțea așa pentru că privise degradarea prelungită a unui președinte de rău augur? Oare războiul îndelungat și de neînțeles îl molipsise și pe el? Ca un virus latent care explodase acum, când era pe terminate? Toți cei din echipa lui de fotbal din liceu muriseră în război. Unsprezece băieți bine făcuți. Spre ei privise cu admirație, cu ei voise să semene. Oare plângea de-abia acum moartea lor inutilă? Să fie aceasta cauza poftii de violență care-și arăta colții?

Sau de vină era Ruby?

Ce anume îl înfuria la acest oraș și la oamenii aceștia? Erau diferiți de celelalte comunități doar în câteva aspecte: frumusețea și izolarea. Toți erau frumoși, unii chiar deosebit de frumoși. Cu excepția a trei-patru, erau negri precum cărbunele, atletici, cu ochi neîncrezători. Toți păstrau o rezervă glacială față de străini. În afară de asta, erau asemenea tuturor comunităților mici de negri: protectori, iubitori de Dumnezeu, cumpătați, dar nu săraci.

Făceau economii și cheltuiau, le plăcea să aibă bani în bancă, dar și să posede lucruri de calitate. Când a venit prima oară în oraș i s-a părut că defectele lor sunt normale, iar neînțelegerile obișnuite. Erau încântați de realizările vecinilor, iar batjocura față de cei leneși sau depravați era plină de voie bună. Sau cel puțin așa era înainte. În ultimul timp părea că precauția rezervată străinilor se întorcea către ai lor. Oare contribuisese și el la asta? Nu putea să nu recunoască că în absența lui nu ar fi existat probabil nici o controversă, nici un pumn pictat, nici o ceartă legată de cuvintele de pe buza Cuptorului. Nici un avertisment legat de cele câteva întâlniri pe care le-a avut cu tinerii. Nici o confruntare publică, cu atât mai puțin fizică, între oameni de afaceri. Și cu siguranță nimeni nu ar fi fugit de-acasă. Nu ar fi băut. Chiar dacă își recunoștea contribuția la problemele orașului, Misner tot nu era mulțumit. De unde o asemenea încăpățănare împotriva afirmării drepturilor, a unui rol mai important de jucat în treburile negrilor? Oamenii locului, mai mult decât ceilalți, știau că e nevoie de voință independentă, cunoșteau recompensele curajului și ale unor scopuri bine definite. Înțelegeau, mai bine decât oricine, ce însemna lupta pentru putere. Sau nu înțelegeau?

Încontinuu și fără să li se ceară, scoteau la iveală povești despre strămoșii lor, despre tații și mamele lor. Confruntări periculoase, manevre viclene.

Dovezi de rezistență, înțelepciune, iscusință și putere. Povești despre noroc și despre atrocități. Dar de ce nu aveau povești despre ei înșiși? Nu spuneau nimic în legătură cu viața lor. Nu aveau nimic de zis, treceau mai departe. Ca și cum eroismul din trecut le era suficient pentru viitor. Ca și cum, în loc de copii, își doreau copii ale propriilor persoane.

Cum stătea așa ingenuncheat, Misner spera să găsească un răspuns, nu mai multe întrebări. Așa că făcu ceea ce era obișnuit să facă: îi ceru lui Dumnezeu să-l însoțească în timp ce se îndrepta, cu întârziere și agitat, spre recepția de nuntă. Faptul de a fi în prezența Lui îi potolea furia. Părăsind casa parohială și îndreptându-se spre Bulevardul Central, putea auzi respirația ușoară a însoțitorului său, dar nici un sfat și nici o consolare. Trecea pe lângă drogheria lui Harper când văzu o mulțime adunată lângă Cuptor. De acolo porni cu un zgomot de motor ce trebuia reglat un Cadillac. Trecu pe lângă el în mai puțin de un minut și recunoscă două dintre femeile de la Mănăstire. Până să ajungă el în curtea lui Morgan, mulțimea se împrăștiase. Copiii îmbătați cu zahăr alergau și se tăvăleau cu câinii ciobănești ai lui Steward. Lângă Cuptor nu mai era nimeni. În clipa în care păși în casa lui Soane și a lui Deek, își dădu seama că totul strălucea. Menus veni să-l îmbrățișeze. Pulliam, Arnold și Deek își întrerupseră conversația ca să-i strângă mâna. Soții Cary cântau

un duet, acompaniați de cor. Așa că nu fu surprins să-l vadă pe Jeff râzând cu bărbatul pe care-l amenințase cu arma cu câteva săptămâni în urmă, respectiv proaspătul mire. Doar mireasa nu părea în apele ei.

Tăcerea din Cadillac nu era una stânjenită. Nici una dintre pasagere nu avea prea mari așteptări de la domnii în costume, așa că nu fuseseră surprinse când li se ceruse să plece. „Dați-le fetițelor bicicletele înapoi!”, spusese unul. „Plecați de aici!”, spusese un altul, cu gura plină de tutun. Tinerii care au râs și le-au încurajat au fost repede puși la locul lor. A fost de ajuns o privire și un gest din cap din partea unui bărbat înalt de doi metri. Și nici nu erau furioase că li se dăduseră papucii – era ceva ușor supărător, dar nimic serios. Una din ele, cea care conducea, nu cunoscuse nici un bărbat care să nu arate ca și cum ar fi fost pe punctul de a exploda. Alta, cea care stătea pe locul din față, trecu în revistă plictisitoare imaginii sexuale pe care probabil le incitase și își reîntări hotărârea de o lua din loc. A treia, care chiar se distrase, stătea pe bancheta din spate gândindu-se că, deși știa cum arăta furia, n-o resimțise niciodată. Făcea întotdeauna ce i se spunea, deci când bărbatul îi spusese: „Dați-le fetițelor...”, se conformase zâmbind. A patra pasageră se bucura că fuseseră alungate. Era cea de-a doua zi petrecută la

Mănăstire și a treia de când nu rostise nici un cuvânt. Mai puțin în ziua respectivă, când fata aceea, Billie-nu-știu-cum, venise să se așeze lângă ea:

— Ești bine?

Purta o rochie roz sidefat și în loc de bonetă avea trandafirași galbeni prinși în păr.

— Pallas? Ești bine?

A dat din cap și a încercat să nu tremure.

— Ești în siguranță acolo, dar am să trec să văd dacă ai nevoie de ceva, în regulă?

— Da, a șoptit Pallas.

Apoi:

— Mulțumesc.

Iată. A deschis gura să rostească două cuvinte și nici o apă neagră nu i s-a strecurat înăuntru. Frigul încă îi zgâlțâia oasele, dar apa întunecată se retrăsese. Cel puțin pentru moment. La noapte, bineînțeles, se va întoarce și iar va fi în ea; va încerca să nu se gândească la ce înota în apa care-i ajungea până la gât. Se concentra la suprafața apei și la raza de lumină care mătura țărmul, țâșnind apoi spre pâlpăirea întunecată. Spera, spera din tot sufletul, ca atingerile pe care le simțea sub apă să fie niște peștișori aurii drăgălași, ca aceia pe care îi adusesese tatăl ei când avea cinci ani. Sau peștișori *guppy*, sau scalari. Nu crocodili sau șerpi. Era un lac, nu o mlaștină sau acvariul de la grădina zoologică din San Diego. Plutind deasupra apei, șoaptele lor erau mai aproape

decât strigătele. „Hai, pisicuță... Pis, pis, pis...” suna undeva departe, dar „Dă-mi lăterna, nătărăule, ea o fi?, lasă, poate s-a înecat, n-are cum” i se strecura în adâncul urechii.

Pallas se uita pe fereastră la un cer atât de neclintit, la un peisaj atât de lipsit de expresie, încât n-avea senzația că se află într-o mașină în mișcare. Mirosul gumei de mestecat a lui Gigi și fumul de țigară erau grețose.

„Hai, vino aici, pisicuțo”. Pallas mai auzise asta. Cu mult timp în urmă, în cea mai fericită zi din viața ei. Pe scările rulante. Crăciunul trecut. Când îi vorbise femeia aceea nebună, pe care acum o putea vedea mai în detaliu decât atunci.

Părul din vârful capului, prins cu o clamă roșie de plastic, ar fi putut fi un coc sau o buclă dacă ar fi fost mai lung de cinci-șase centimetri. Dar așa, nu era nici una, nici alta. Era doar un smoc de păr, făcut să stea drept de o clamă de copil. Două alte agrafe, una galbenă și una violetă, erau prinse de șuvițele groase de la tâmpile. Fața ei de catifea neagră era la vedere, dar trecea neobservată din cauza petelor de fard roșu aprins, de mărimea unui biscuit, de rujul roz, strident, întins dincolo de conturul buzelor, de creionul de ochi negru care cobora până la pomeți. Tot restul era strălucitor și zornăitor: cercei de plastic alb, brățări de aramă, mărgelile pastel la gât și încă multe altele în pungile pe care le căra:

două pungi de cumpărături marca BOAC și o poșetă din fire metalice în formă de cutie de trabucuri. Purta o bluză cu spatele gol și o fustă roșie minusculă. Ciorapii de pe picioarele ei scurte, de culoarea scorțișoarei, care se presupune că e o nuanță agreabilă pe picioarele femeilor de culoare, erau la fel de uzați ca tocurile ei înalte. Pielea care-i atârna pe brațe și burtica rotundă sugerau că avea în jur de patruzeci de ani, dar ar fi putut la fel de bine să aibă cincizeci sau douăzeci. Dansul pe care-l executase pe scări, unduitul coapselor, legănatul capului îi aminteau de o epocă trecută, în care se dansa lent într-o cameră prost luminată, plină de cupluri. Nu ritmul acela electric din 1974. Dinții ar fi putut fi făcuți oriunde: Kingston, Jamaica, Pass Christian, Mississippi, Addis Abeba sau Varșovia. Din aur strălucitor, se potriveau cu zâmbetul ei, dându-i în același timp aerul serios pe care i-l refuza îmbrăcăminte.

Cei mai mulți nu se uitau la ea, își îndreptau privirile la treptele de metal de sub picioarele lor sau la decorațiile de Crăciun care împodobeau magazinul. Cu toate acestea, copiii și Pallas Truelove se holbau la ea.

În California, Crăciunul e întotdeauna o încântare și acesta promitea să fie extraordinar. Cerul strălucitor și căldura înteteau strălucirea zăpezii artificiale, umflau ghirlandele verde cu auriu și roz

cu argintiu. Pallas, încărcată de pachete, abia a reușit să nu se împiedice și să cadă pe scara rulantă. Nu înțelegea de ce femeia rujată și cu dinți de aur o fascina. Nu aveau nimic în comun. Cerceii care atârnavau în urechile lui Pallas erau din aur de 18 karate, cizmele din picioare erau făcute manual, blugii erau făcuți la comandă, iar catarama de la curea era lucrată în argint.

Pallas a coborât scările împleticindu-se, ușor panicată, și s-a grăbit să iasă pe ușă, unde o aștepta Carlos. Chemarea monotonă a femeii se amesteca cu colindele din magazin: „Aici, vino aici, pisicuțo”.

— Ma-a-a-vis!

Mavis nu voia să se uite la ea. Gigi îi urâtea întotdeauna numele, scoțându-l pe gură ca pe un balon de gumă de mestecat.

— Nu poți să depășești și tu șaispe kilometri pe oră? I-su-se!

— Cureaua de transmisie e stricată. N-am de gând să depășesc șaizeci de kilometri pe oră, spuse Mavis.

— Șaispe. Șaizeci. Parc-am merge pe jos, oftă Gigi.

— Poate c-ar trebui să opresc mașina și să te las să vezi cum e să mergi pe jos. Ce zici?

— Nu te pune cu mine! M-ați târât la rahatul ăla de petrecere. L-ai văzut pe tipu' ăla, Sen? Menus. Ăla care a făcut pe el când a stat la noi.

Seneca dădu din cap.

— Nu ne-a jignit cu nimic, totuși.

— Dar nici nu i-a oprit, spuse Gigi. Și eu care i-am curățat voma și rahatul.

— Connie a spus că poate să stea cu noi. Și am curățat cu toatele, nu doar tu, spuse Mavis. Și nu te-a târât nimeni. Nu trebuia să vii.

— Delira, pentru numele lui Dumnezeu!

— Poți să închizi geamul, te rog?

— E curent?

— Tremură din nou. Cred că-i e frig.

— Sunt treizeci și două de grade! Ce naiba-i cu ea?

Gigi se uită scrutător la fata care tremura.

— Să opresc? Întrebă Mavis. Poate vomită din nou.

— Nu, nu opri! O țin eu. Seneca o luă în brațe pe Pallas, frecându-i mâinile pe care avea pielea de găină. Poate are rău de mașină. Am crezut că petrecerea o s-o înveselească. Dar cred că mai rău i-a făcut.

— Orașul ăla idiot ar face pe oricine să vomite. Nu-mi vine să cred că asta numesc ei petrecere. S-au cântat imnuri, pentru Dumnezeu!

Gigi râse.

— A fost o petrecere de nuntă, nu discotecă. Mavis își șterse transpirația de pe gât. Și în plus, tu voiai doar să-ți vezi iubitul.

— Nemernicul ăla?

— Îhî. Chiar pe el, zâmbi Mavis. Acum că-i însurat, îl vrei înapoi.

— Dacă l-aș vrea înapoi, l-aș avea. Ce vreau eu e să plec din fundătura asta.

— Spui asta de patru ani, nu-i așa, Sen?

Gigi deschise gura, apoi se opri. Chiar au trecut patru ani? Credea că doar doi. Dar cel puțin doi ani au fost petrecuți distrându-se cu imbecilul de K.D. Oare a ținut-o promițându-i că face rost de bani s-o ducă de-acolo? Sau oare cu vreo altă promisiune? O promisiune legată de niște copaci împlețiți lângă o apă?

— Ei, da, da' acum vorbesc serios, îi răspunse lui Mavis, și spera să fie adevărat.

După ce Mavis mormăi neîncrezătoare, în mașină se lăsă din nou tăcerea. Pallas își lăsă capul să se odihnească pe pieptul lui Seneca, dorindu-și ca în locul lui să fie pieptul neted și puternic al lui Carlos care să-i sprijine obrazul, așa cum s-a întâmplat pe parcursul a o mie de kilometri. Cadoul primit când a împlinit șaisprezece ani, o Toyota roșie, cu case-tofon încorporat, era plin de daruri de Crăciun. Lucruri care i-ar fi plăcut oricărei mame, dar într-o varietate de culori și stiluri, căci nu putea să riște să

nu aibă nimic care să-i placă unei femei pe care n-o văzuse de treisprezece ani. Alături de Carlos, care era la volan, plecase chiar înainte de Crăciun într-o călătorie de sărbători să-și vadă mama. Nu încerca să scape de tatăl ei, nu fugea în lume cu cel mai șmecher și mai grozav bărbat din lume.

Totul fusese planificat cu atenție: lucrurile fuseseră ascunse, mișcările camuflate, ca nu cumva Providence, menajera cu ochi de vultur sau fratele ei, Jerome, să observe ceva. Tatăl ei nu era prin preajmă ca să-și dea seama de ce se întâmplă. Era avocat, cu doar câțiva clienți, dar doi dintre ei erau vedete foarte cunoscute. Atâta timp cât Milton Truelove îi ținea în top, nu avea nevoie de mai mult, deși era în căutarea oricărui artist tânăr care ar fi putut să devină celebru.

Cu ajutorul lui Carlos, totul era ușor și incitant: minciunile spuse prietenelor ei trebuiau întărite, lucrurile lăsate în urmă trebuiau să dea de înțeles că urma să se întoarcă (carnetul de șofer – de fapt un duplicat al acestuia –, jucăriile de pluș, ceasul, articolele de toaletă, bijuteriile, cardurile de credit). De aceea a fost nevoită să scoată banii din bancă și să facă cumpărăturile chiar în ziua plecării. A vrut să cumpere mai multe, mult mai multe, pentru Carlos, dar el nu a fost de acord. De patru luni, de când se știa, el nu acceptase niciodată cadouri din partea ei. N-o lăsa nici măcar să achite nota de plată la

restaurant. Închidea ochii frumoși și dădea din cap, ca și cum gestul ei l-ar fi întristat. Pallas îl cunoscuse în parcare școlii, în ziua în care Toyota ei nu voise să pornească. Atunci făcuse cunoștință cu el, dar, în realitate, îl mai văzuse de multe ori. Era îngrijitorul de la liceul ei și arăta ca o vedetă de cinema. Toate fetele se topeau după el. Ziua în care a apăsas pe accelerație și i-a spus lui Pallas că era înfundat carburatorul a fost începutul. S-a oferit să o însoțească cu Fordul său până acasă, să fie sigur că nu are din nou probleme. Nu a avut și și-a luat rămas-bun. A doua zi, Pallas i-a adus un cadou – un album – și i-a fost greu să-l facă să accepte.

— Numai dacă mă lași să-ți cumpar un hotdog, a spus el.

Pallas a rămas cu gura deschisă de încântare. După aceea, s-au văzut în fiecare week-end. A făcut tot ce i-a stat în putință să-l determine să facă dragoste cu ea. El răspundea pasional mângâierilor, dar, săptămâni întregi, nu a permis nimic mai mult. El a fost cel care a spus: „Când o să ne căsătorim“.

Carlos nu era chiar un om de serviciu. Sculpta, iar când Pallas i-a spus că mama ei este pictoriță și unde locuia, el a zâmbit și i-a spus că e locul perfect pentru un artist. Totul se potrivea. Carlos putea să plece de la muncă în timpul sărbătorilor fără mari dificultăți. Milton Truelove urma să fie ocupat cu petrecerile clienților, cu concertele de caritate și

emisiunile televizate. Pallas a căutat prin felicitările de aniversare și de Crăciun adunate de-a lungul anilor și a găsit cea mai recentă adresă a mamei sale, apoi iubiții au luat-o din loc fără vreo problemă. Cu excepția negresei ăleia nebune care a stricat colindele.

Pallas se cuibări la pieptul lui Seneca, care, deși nu era foarte confortabil, o apăra de frigul care o făcea să tremure. Femeile de pe locurile din față iar se certau, cu voci pițigăiate care-i dădeau dureri de cap.

— Târfă exhibiționistă! Soane e prietena noastră. Ce-am să-i spun acum?

— E prietena lui Connie. N-are nici o legătură cu tine.

— Eu îi vând ardeii iuți, eu îi prepar tonicul...

— Și ce, asta te face farmacistă? E doar niște rozmarin, niște tărâte amestecate cu aspirină.

— Orice-ar fi, e responsabilitatea mea.

— Doar când e Connie beată.

— Nu te lua de ea cu gura ta spurcată. N-a băut înainte să vii tu.

— Așa spui tu. Mai și doarme în pivniță.

— Acolo e dormitorul ei. Ești așa proastă!

— Nu mai e menajeră. Ar putea să doarmă la etaj, dacă ar vrea. Vrea ea să fie aproape de alcool, atâta tot.

— Dumnezeu, te urăsc de-a binelea.

Seneca interveni cu vocea ei catifelată, menită armoniei.

— Connie nu e bețivă. E doar nefericită. Ar fi trebuit totuși să vină cu noi. Ar fi fost altceva.

— A fost totul bine. Foarte bine, spuse Gigi. Înainte să vină tipii ăia nenorociți, cu predicile.

Își aprinse o nouă țigară de la cea pe cale să se stingă.

— Nu te poți opri din fumat două minute? întrebă Mavis.

— Nu.

— Nu știu ce-a văzut băiatul ăla la tine, continuă Mavis. Sau poate că știu, din moment ce e la vedere.

— Ești geloasă?

— Pe naiba!

— Pe naiba, pe naiba. Nu te-a futut nimeni de zece ani, prună uscată!

— Ieși, ieși naibii din mașina mea! strigă Mavis, punând frână.

— Ia, dă-mă tu afară! Dacă mă atingi, îți sparg fața. Pușcăriașa naibii! spuse Gigi și-și stinse țigara pe brațul lui Mavis.

Nu prea se puteau bate din lipsă de spațiu, dar cu toate astea, încercau. Seneca o ținea pe Pallas în brațe și se uita la ele. Pe vremuri, ar fi încercat să le despartă, dar acum se învățase minte. Când vor obosi, se vor opri și pacea va dura mai mult decât

dacă ar fi intervenit. Gigi cunoștea punctele vulnerabile ale lui Mavis: orice jignire adusă lui Connie și orice referință la situația ei de fugară. În ultima din călătoriile sale, Mavis aflase de la mama ei că se eliberase un mandat de arestare pe numele ei pentru furt, abandon și suspiciunea de a-și fi omorât doi dintre copii.

Cadillacul se zgâlțâia. Gigi era bățăioasă, dar vanitoasă – nu voia zgârieturi sau vânătăi pe fața ei frumoasă și avea întotdeauna grijă de părul ei. Mavis era mai înceată, dar lovea întruna și cu satisfacție. Când Gigi zări sânge, crezu că e al ei și o zbughi afară din mașină, iar Mavis o luă pe urmele sale. Se bătură pe drum, sub cerul de metal, unde nu se vedea nici urmă de pasăre.

Pallas se ridică, fascinată de trupurile care iscau nori de praf și zdrobeau ierburile. Trupuri încordate, nebăgând în seamă pe nimeni sub cerul pustiu al Oklahomei sau sub cerul pictat din Mehita, New Mexico. La câteva luni după îmbrățișările și sărutările entuziasmate ale lui Dee Dee Truelove; luni în care a fost fascinată de peisajul mirific de lângă casa mamei sale, luni în care a mâncat mâncăruri extraordinare, luni în care a discutat cu prietenii artiști ai lui Dee Dee, tot felul de artiști, indieni, newyorkezi, bătrâni, hipioți, mexicani, negri, și luni de discuții în trei sub cerul înstelat, un cer pe care Pallas credea că doar Disney îl putea crea. După

toate aceste luni, Carlos a spus: „Aici e locul meu” și a oftat adânc. „Asta e casa pe care am căutat-o”. Chipul lui, scăldat în lumina lunii, a făcut-o să-i stea inima în loc. Mama ei a căscat. „Bineînțeles că aici e locul tău”, a spus Dee Dee Truelove. Carlos a căscat și el, și atunci ar fi fost momentul să-și dea seama: căscau simultan, vocile erau la unison. Trebuia să-și fi făcut calculul: Carlos era mai apropiat ca vârstă de Dee Dee, decât de ea. Dacă ar fi observat din timp, ar fi putut evita imaginea trupurilor lor încheștate, gemând în iarbă, nepăsători la orice privire. Și atunci nu ar fi trebuit să fugă, șocată, la mașină, nu ar fi condus orbește pe străzi, fără să știe încotro, nu s-ar fi ciocnit de orice îi ieșea în cale, nu ar fi zgâriat camioanele. Nu ar mai fi fost nici o apă cu creaturi moi în ea.

Simțind din nou gâdilatul respingător și atingerea unor tentacule, unor solzi invizibili, Pallas își întoarse privirea de la scena cu femeile încheștate și se prinse de gâtul lui Seneca, adâncindu-și fața în pieptul ei micuț.

Seneca fu singura care văzu camionul apropiindu-se. Șoferul încetini, poate pentru a ocoli Cadillacul care bloca drumul, poate pentru a da o mână de ajutor, dar rămase în loc îndeajuns de mult încât să vadă cele două femei proscrise tăvălindu-se pe pământ, cu rochiile rupte, cu părțile rușinoase la vedere. Și le văzu și pe celelalte două femei îmbrățișate

pe bancheta din spate. Se holbă îndelung. Apoi dădu din cap și porni motorul.

În sfârșit, Mavis și Gigi se lungiră pe jos, respirând din greu. Una după alta se ridicară, se pipăiră să-și verifice rănille. Gigi își căută pantoful pe care-l pierduse. Mavis căută elasticul de păr. Se întoarseră la mașină fără un cuvânt. Mavis conducea cu o singură mână. Gigi lipi o țigară de partea nevătămată a gurii.

În 1922, muncitorii albi au răs între ei – o casă mare de piatră în mijlocul pustietății. Indienii nu au răs. Aflați într-o regiune cu climă aspră, unde lemnul de foc erau un sacrilegiu, din lipsă de copaci, unde cărbunele scump și baliga de vacă respingătoare, casa le părea o idee nebunească. Delapidatorul a comandat tone de cărbuni, din care nu a apucat să consume. Călugărițele care au luat în proprietate locul aveau kerosen, rezistență și straturi de haine bine făcute. Dar în timpul primăverii, verii și a toamnelor călduroase, pereții de piatră erau o binecuvântare.

Gigi se grăbi să ajungă înaintea lui Mavis pentru a profita de apa disponibilă. În timp ce țevile tușeau, se dezbracă și se uită în singura oglindă nevopsită. În afară de un genunchi și de coate, nu era grav rănită. Avea unghiile rupte, bineînțeles, dar nu avea nici un ochi umflat sau nasul spart. S-ar putea totuși să-i apară mai multe vânătăi a doua zi. O îngrijora buza spartă și umflată. Din cauza apăsării,

se scurse o picătură de sânge și dintr-odată toată lumea fugea pe străzile din Oakland, California. Sirenele – poliției? Ambulanței? Pompierilor? – îi spărgeau timpanele. Un cordon de polițiști care avansa blocau trecerea spre est și spre vest. Oamenii aruncau cu obiectele pe care le aduseseră cu ei sau pe care le găsiseră și dispăreau. La început ea și Mikey se țineau de mână, fugind pe o stradă laterală, în spatele mulțimii dispersate. Era o stradă cu case mici și peluze. Nu au fost deloc focuri de armă. Doar strigătele melodioase ale fetelor și zbiețele de luptă ale bărbaților. Sirene, da, sunete îndepărtate ale portavocilor, da, dar nu s-au spart geamuri, n-au fost lovituri sau focuri de armă. Deci cum de a crescut o pată roșie pe cămașa albă a băiețelului? Nu vedea clar. Mulțimea s-a mărit și apoi s-a oprit, blocată de ceva din față. Mikey era cu câțiva pași în urmă, încercând să-și facă loc. Gigi s-a uitat din nou la băiatul de pe peluza de un verde crud. Era așa de bine îmbrăcat: papion, cămașă albă, pantofi strălucitori, cu șireturi. Dar cămașa era acum murdară, acoperită cu bujori roșii. A tresărit, iar din gură a început să-i curgă sânge. Atent, a întins mâinile, ca nu cumva să-i strice pantofii, după cum îi stricase și cămașa.

Peste o sută de răniți, s-a scris în ziare, dar nici un cuvânt despre focuri de armă sau despre un copil

împuşcat. Nici un cuvânt despre băieţelul de culoare, îngrijit, care-şi ducea sângele în palme.

Apa se scurgea în cadă. Gigi îşi puse bigudiuri în păr. Apoi se lăsă pe burtă ca să vadă în ce stare mai era cutia ascunsă sub cadă. Placa de faianţă de deasupra era desprinsă complet, dar cutia metalică părea să fie cimentată. Problema era cum să ajungă cu mâna sub cadă. Dacă i-ar fi spus lui K.D. ar fi ajutat-o, dar atunci ar fi trebuit să împartă conţinutul cu el: aur, poate, diamante, teancuri mari de bani. Orice ar fi fost, era al ei, şi al lui Connie, dacă voia. Dar nu avea de gând să împartă cu altcineva. În nici un caz cu Mavis. Seneca nu va vrea nimic, iar ultima fată, asta cu ochii ca nişte ţandări de sticlă şi cu capul încărcat de bucle – nimeni nu avea habar cine era sau de unde venea. Gigi se ridică în picioare, se scutură de praf şi se băgă în cadă. Stătu acolo şi-şi cântări opţiunile. Connie, se gândi ea. Connie.

Apoi, lăsându-se pe spate până când spuma îi ajunsese la bărbie, se gândi la nasul lui Seneca, la felul cum i se mişcau nările când dormea. La curba buzelor ei, fie că zâmbea sau nu; la sprâncenele ei groase şi perfect arcuite. Şi vocea ei – blândă, uşor înfometată. Ca un sărut.

În baia din celălalt capăt al holului, Mavis se spală, jubilând. Apoi se schimbă de haine şi coborî la bucătărie pentru a pregăti masa. Resturi de pui, tocate cu ardei şi ceapă, tarhon, un fel de sos, poate

și brânză, totul împachetat într-un fel de clătită pe care Connie o învățase s-o facă. Asta îi va face plăcere. Va lua o farfurie și i-o va duce lui Connie, povestindu-i ce s-a întâmplat. Nu despre bătaie. Nu era importantă. De fapt, îi făcuse plăcere. Faptul c-o pocnise, că o mușcase pe Gigi era antrenant, la fel ca gătitul. Era încă o dovadă a faptului că vechea Mavis era moartă. Cea care nu era capabilă să se apere de o fetiță de unsprezece ani, ca să nu mai vorbim de soțul ei. Cea care nu știa să pregătească nici un fel de mâncare, care se baza pe mâncăruri semipreparate, acum creă delicatese în formă de clătite fără a face cumpărăturile în fiecare zi.

Dar remarca lui Gigi despre lipsa ei de viață sexuală a atins-o – ceea ce, într-un sens, era amuzant. Când s-a căsătorit cu Frank, i-a plăcut. Oarecum. Apoi a devenit o tortură necesară, care dura mai mult, dar nefiind ceva total diferit de a fi plesnită. Anii aceia petrecuți la Mănăstire erau lipsiți de toate acestea. Totuși, când creatura apărea în mijlocul nopții nu i se mai împotriva. O dată, fusese un coșmar – un pui de leu care o mușca de gât. În ultimul timp, luase o altă formă, o formă umană, și stătea deasupra sau se apropia din spate. Un duh rău, a spus Connie. Împotrivește-te! Dar Mavis nu putea sau nu voia. Acum simțea nevoia să știe dacă ceea ce spusese Gigi despre ea era motivul pentru care îl întâmpina cu bucurie. Încă îi mai auzea pe Merle

și Pearl, le simțea prezența în fiecare cameră a Mă-năstirii. Poate trebuia să admită sau să-i mărturisească lui Connie că pentru ea vizitele nocturne, râsetul copiilor și faptul că avea o „mamă” care o iubea însemna pentru ea o familie fericită. Mai mult decât atât: când îi va duce lui Connie cina îi va povesti despre petrecere, despre cum le-a făcut Gigi de răs, mai ales pe Soane, și apoi o va întreba ce să facă în legătură cu vizitele nocturne. Connie trebuie să știe. Connie.

Șalul de cașmir al Normei Fox fu încă o dată de folos. Seneca îl înfășură în jurul lui Pallas și o întreabă dacă dorește ceva. Apă? Ceva de mâncare? Pallas făcu semn că nu. Încă nu poate plânge, își spuse Seneca. Durerea a fost prea adâncă. Când o să iasă la suprafață, o să vină și lacrimile, iar Seneca își dori ca atunci când se va întâmpla, să fie și Connie de față. Așa că o încălzi cât putu pe fată, îi aranjă părul bogat și, cu o lumânare în mână, o conduse jos, spre camera lui Connie.

O parte din pivniță, o cameră imensă și răco-roasă, cu un tavan arcuit, era căptușită cu rafturi pline de sticle. Un vin la fel de matur ca și Connie. Călugărițele abia s-au atins de el, îi spusese Connie, doar foarte rar, când au adus un preot care să rostească liturghia la care râvneau. Și uneori, de

Crăciun, preparau o prăjitură însiropată în șampanie, în loc de rom. Împrejur, printre umbre, străluceau siluetele cuferelelor, cutiilor de lemn, mobilelor stricate și abandonate. Nuduri feminine în marmură șlefuită, nuduri masculine în piatră brută. În capăt era ușa către camera lui Connie. Deși nu fusese destinată menajerei, așa cum spusese Mavis, nu era clar în ce scop fusese construită. Connie o prefera pentru că era întunecată. Lumina soarelui n-o putea deranja acolo.

Seneca ciocăni, nu primi nici un răspuns și deschise ușa. Connie sforăia ușor într-un balansoar de răchită. Când Seneca intră, se trezi imediat.

— Cine-i cu lumina aia?

— Sunt eu, Seneca. Cu o prietenă.

— Pune-o acolo. Arată spre dulapul din spatele ei.

— Ea e Pallas. A venit acum vreo câteva zile. Vrea să te cunoască.

— Măi, să fie? întrebă Connie.

Nu prea se vedea, din cauza luminii lumânării, dar Seneca recunoscuse statueta Sfintei Marii, perechea de pantofi de călugăriță, rozariul și, pe dulap, ceva care creștea într-un borcan cu apă.

— Cine ți-a făcut rău, micuțo? întrebă Connie.

Seneca se așeză pe podea. N-avea speranțe că Pallas va spune mare lucru. Dar Connie era fantastică. Întinse doar mâna și Pallas se duse la ea, i se așeză în poală, vorbind printre suspine, apoi

lăsându-se pradă plânsului, în timp ce Connie îi spunea:

— Bea o gură din asta.

Sau:

— Ce cercei frumoși!

Sau:

— Sărăcuța de tine, sărăcuța de tine. I-au făcut rău micuței.

Era scăldată în vin și dură o oră; era spusă de-a-n-doaselea, fragmentată și incompletă, dar ieși la suprafață: povestea micuței și a celor care o răniseră.

Și-a pierdut pantofii, așa că la început nimeni nu oprea. Apoi a apărut o indiană cu pălărie. Sau mai degrabă un camion plin cu indieni a oprit în zori, în timp ce ea șchiopăta desculță și în pantaloni scurți pe marginea drumului. La volan era un bărbat. Lângă el, femeia cu un copil în poală. Pallas nu-și putea da seama dacă e fată sau băiat. Șase bărbați tineri stăteau în spate. A acceptat oferta datorită prezenței femeii. Sub borurile pălăriei, ochii de un gri întunecat erau lipsiți de expresie, dar prezența ei printre bărbați îi civiliza, la fel și copilul din poală.

— Încotro te îndrepti?

Atunci a descoperit Pallas că nu-i mai funcționează corzile vocale. Că, în ce privește capacitate de a emite sunete, nu putea rivaliza nici măcar cu moara de vânt care scârțâia pe câmp, în urma ei. Așa că a făcut semn în direcția în care se îndrepta camionul.

— Treci în spate, atunci! a spus femeia.

Pallas a urcat printre bărbați, cei mai mulți de o vârstă cu ea, și s-a așezat cât de departe a putut de ei, rugându-se ca femeia să le fie mamă, soră, mătușă sau să aibă vreo altă putere asupra lor.

Băieții indieni s-au holbat la ea, dar nu au spus nimic. Cu brațele sprijinite pe genunchi, se uitau fără să zâmbească la pantalonii ei scurți roz, la tricoul ei fluorescent. După o vreme, au desfăcut niște pungi de hârtie și au început să mănânce. I-au oferit un sandviș gros, cu cârnați, și una din cepele pe care le mâncau ca pe mere. Temându-se să nu-i jignească dacă refuza, Pallas a acceptat, apoi s-a trezit mâncând ca un câine, hăpăind, surprinsă de propria ei foame. Legănatul și zgâlțâitul camionului au făcut-o să ațipească câteva minute; de fiecare dată s-a trezit luptându-se cu un vis în care apa neagră îi intra în gură, în nas. Au trecut pe lângă case răsfirate, pe lângă o benzinărie, dar nu au oprit până nu au dat de un oraș mai mare. Era deja după-amiază. Camionul era pe o stradă pustie; a încetinit în fața unei biserici baptiste, care se chema ceva cu „Primitivă”.

— Așteaptă aici, a spus femeia. O să vină cineva să aibă grijă de tine.

Băieții au ajutat-o să se dea jos din camion și acesta din urmă a pornit-o din loc.

Pallas a așteptat pe treptele bisericii. Nu erau case în jur și nimeni pe stradă. Cu cât se lăsa soarele,

aerul devenea mai răcoros. Doar tălpile, rănite și fiebinți, îi distrăgeau atenția de la frigul care-i cuprindea măduva spinării. În cele din urmă, a auzit sunetul unui motor și când a întors capul, a văzut-o din nou pe indiană, de data aceasta singură, conducând același camion.

— Urcă, a spus ea și a dus-o pe Pallas câteva străzi mai încolo, în fața unei clădiri joase, cu acoperiș undulat.

— Intră aici, i-a spus ea. E o clinică. Nu știu dacă te-a siluit cineva sau nu. Mie așa mi se pare, că ai fost siluită. Dar nu le spune asta la clinică. Nu știu dacă e adevărat sau nu, dar nu vorbi despre asta, auzi? E mai bine așa. Spune-le și tu că ai fost bătută, alungată din casă sau ceva.

Apoi i-a zâmbit, deși ochii îi erau foarte gravi.

— Ai părul plin de alge.

Și-a scos pălăria de pe cap și i-a dat-o lui Pallas.

— Hai, du-te!

Pallas stătea în camera de primire alături de ceilalți pacienți la fel de tăcuți ca și ea. Două femei mai în vârstă, cu baticuri roșii, un bebeluș cu febră în brațele unei mame adormite. Recepționista s-a uitat la ea cu o curiozitate bolnăvicioasă, dar nu a spus nimic. Mai era puțin până la lăsarea întunericului, când au sosit doi bărbați, unul din ei cu o mână aproape retezată. Nu se ocupase nimeni încă de Pallas și de femeia cu copilul, dar bărbatul căruia

îi picura sângele într-un prosop a avut prioritate. În timp ce recepționista îl conducea în altă încăpere, Pallas a zbughit-o pe ușă și s-a dus la colțul clădirii, unde a scăpat de fiecare bucățiță de cârnaț și de ceapă. Vomând violent, a auzit, apoi a văzut două femei apropiindu-se. Amândouă purtau bonete și uniforme albastre.

— Ia uită-te la asta, a spus una dintre ele.

S-au apropiat de Pallas și, aplecându-se, au privit-o cum vomită.

— Intri sau ieși?

— Cre' că-i însărcinată.

— Încerci să te vadă asistenta, drăguță?

— Ar face bine să se grăbească.

— S-o ducem la Rita.

— Du-o tu, Billie, că eu tre' să plec.

— Are pălărie, dar n-are pantofi. OK, hai, pa.

Ne vedem mâine.

Pallas s-a ridicat, ținându-se cu mâinile de stomac, respirând greu, pe gură.

— Ascultă-mă. Clinica se închide, asta dacă nu e o urgență. Ești sigură că nu ești însărcinată?

Pallas, încercând să nu vomite din nou, s-a cutremurat.

Billie s-a întors să vadă mașina prietenei ei ieșind din parcare și apoi s-a uitat la voma de pe jos. Fără să se strâmbe, a aruncat praf deasupra, până nu s-a mai văzut.

— Unde ți-e portmoneul? a întrebat ea, îndepărtând-o pe Pallas de locul unde îi era îngropată voma. De unde ești? Cum te cheamă?

Pallas și-a atins gâtul și a scos un sunet ca de cheie care nu intră în lacăt. Tot ce putea să facă era să dea din cap. Apoi, ca un copil singur pe un teren de joacă pustiu, și-a scris numele în praf cu degetul de la picior. Apoi, imitând gestul de mai înainte al fetei, și-a șters încet numele, acoperindu-l cu praf roșiatic.

Billie și-a scos boneta. Era mult mai înaltă decât Pallas și trebuia să se aplece ca s-o privească în ochii aplecați.

— Vino cu mine, fetițo, a spus Billie. E vai de tine, din câte îmi dau eu seama. Și am văzut destule la viața mea.

A condus prin aerul albastrui al serii, vorbind calm și liniștitor.

— E un loc unde poți să stai o vreme. Nu te întreabă nimeni nimic. Am stat și eu acolo o dată și s-au purtat frumos cu mine. Mai frumos decât... mă rog, sunt foarte de treabă. Să nu-ți fie teamă. Și mie mi-era teamă înainte. De ele, vreau să zic. Nu prea vezi fete ca ele pe-aici.

Apoi a râs.

— Un pic nebune, poate, dar libere, relaxate, oarecum. Să nu te miri dacă le vezi dezbrăcate. Eu m-am mirat, la început, dar după aia a devenit o chestie, așa, neimportantă. Maică-mea m-ar fi croit de nu m-aș fi văzut dacă aș fi umblat așa dezbrăcată.

Oricum, poți să te aduni acolo, să-ți lămurești problemele, fără să fii deranjată tot timpul. O să aibă grijă de tine sau o să te lase în pace – cum vrei tu.

În jurul lor, albastrul se transforma în negru, mai puțin o formă argintie în depărtare. Câmpurile se încrețeau sub adierea vântului cald, dar Pallas tremura când au ajuns la Mănăstire.

După ce a lăsat-o în grija lui Mavis, fata i-a spus:
— Am să vin să văd ce mai faci. Numele meu e Billie Cato.

Lumânarea arsese aproape de tot, dar flacăra era încă puternică. Pallas se șterse la gură cu dosul palmei. Balansoarul se legăna. Connie respira atât de adânc, încât Pallas crezu că adormise. O vedea pe Seneca ținându-și mâna pe bărbie și cotul pe genunchi, uitându-se în sus la ea, dar flacăra lumânării, precum lumina lunii în Mehita, distorsiona trăsăturile.

Connie făcu o mișcare.

— Te-am întrebat cine ți-a făcut rău și tu îmi spui cine te-a ajutat. Vrei să păstrezi partea asta secretă încă puțin?

Pallas nu spuse nimic.

— Câți ani ai?

Optsprezece, dădu ea să răspundă, dar apoi alese să spună adevărul:

— Șaisprezece, spuse. Aș fi terminat liceul la anul.

Ar fi plâns din nou pentru că ratase ultimii ani de liceu, dar Connie o înghionti cu putere.

— Ridică-te! Îmi rupi picioarele.

Apoi, cu o voce mai blândă:

— Du-te și te odihnește! Stai cât vrei și povestește-mi restul când vrei tu.

Pallas se ridică, împleticindu-se puțin din cauza balansoarului și a vinului.

— Mulțumesc. Dar, cred c-ar fi mai bine să-l sun pe taică-meu.

— Te ducem noi, spuse Seneca. Știu eu unde e un telefon. Dar trebuie să te oprești din plâns, auzi?

Plecară apoi, călcând cu atenție prin întuneric, ochii lor fiind obișnuiți cu lumina slabă a lumânării. Pallas, crescută în lumina excesivă din Los Angeles, în case fără pivnițe, le asocia cu forțele malefice din filme, cu mizeria și creaturile târâtoare. Prinse strâns mâna lui Seneca și începu să respire pe gură. Dar gesturile se datorau unei temeri anticipate, nu reale. În realitate, imaginea unei bunici care se legăna calm, a unor brațe, a unei poale, a unei voci care cântă o alina. Întreaga casă părea binecuvântată prin absența bărbaților, era ca un domeniu protejat, unde nu există vânători, dar care este totuși incitant. Ca și cum s-ar fi putut întâlni cu ea însăși acolo, într-una din numeroasele camere ale casei – și-ar fi putut

întâlni sinele neînfrânat, autentic, dar pe care ea îl considera grozav.

Pe masă era un platou cu niște chestii care semănau cu niște clătite. Gigi, aranjată și liniștită, cu machiajul stricat doar de o buză umflată, se juca cu aparatul de radio, încercând să găsească un post unde să audă ce avea ea chef, nu știri din agricultură, muzică country sau chestii din Biblie. Mavis, murmurând pentru sine instrucțiunile din rețeta de gătit, era la cuptor.

— E bine Connie? întrebă Mavis când le văzu intrând.

— Sigur. I-a făcut bine lui Pallas. Nu-i așa?

— Da, e de treabă. Mă simt mai bine acum.

— Ei, ca să vezi, vorbește, spuse Gigi.

Pallas zâmbi.

— Dar oare o să vomite din nou? Asta e întrebarea.

— Gigi, taci naibii din gură! Mavis se uită cu nerăbdare la Pallas. Îți plac clătitele?

— Îhî. Sunt moartă de foame, răspunse Pallas.

— Sunt destule. I-am pus lui Connie deoparte și pot să mai fac dacă vrei.

— Are nevoie de haine, spuse Gigi privind-o pe Pallas cu atenție. Nu-i vine nimic din ce am eu.

— Nu te mai referi la ea ca la un lucru.

— Tot ce avea mai de preț era pălăria. Unde-ai pus-o?

— Am eu niște blugi pe care pot să i-i dau, spuse Seneca.

Gigi strâmbă din nas.

— Vezi, să-i speli mai întâi!

— Sigur.

— Sigur? De ce spui „sigur“? Eu nu te-am văzut să speli nimic de când ai venit aici, nici măcar pe tine.

— Termină, Gigi! spuse Mavis cu dinții încleștați.

— Păi chiar n-am văzut-o! Gigi se aplecă peste masă spre Seneca. N-avem noi multe, dar săpun avem.

— Am spus că o să-i spăl, OK? Seneca își șterse transpirația de sub bărbie.

— De ce nu-ți sufleci mânecile? Arăți ca o drogată, spuse Gigi.

— Uite cine vorbește, chicoti Mavis.

— Eu vorbesc de droguri serioase. Nu de-un pic de iarbă.

Seneca se uită la Gigi.

— Nu bag chimicale în mine.

— Dar înainte băgai, nu-i așa?

— Nu.

— Lasă-mă să mă uit la brațele tale atunci.

— Lasă-mă-n pace!

— Gigi! țipă Mavis.

Seneca părea jignită.

— În regulă, în regulă, spuse Gigi.

— De ce te porți așa? întrebă Seneca.

— Îmi pare rău. OK?

Nu spunea asta prea des, dar părea sinceră.

— N-am luat niciodată droguri. Niciodată.

— Am spus că-mi pare rău. Isuse, Seneca!

— E ca un ghimpe, Sen. Întotdeauna încearcă să te înțepe. Mavis își curăță farfuria. N-o lăsa să-ți intre sub piele. Acolo e sângele.

— Taci naibii din gură!

Mavis râse.

— Uite-o că începe din nou. S-au dus pe apa sâmbetei scuzele.

— Mi-am cerut scuze față de Seneca, nu față de tine.

— Hai s-o lăsăm baltă. Seneca oftă. Pot să destup sticla, Mavis?

— Chiar te rog. Trebuie s-o sărbătorim pe Pallas, nu-i așa?

— Și vocea ei, zâmbi Seneca.

— Și pofta ei de mâncare. Ia uită-te la ea!

Carlos îi distrusese pofta de mâncare. Cât timp a iubit-o (sau cel puțin a părut că o iubește), mâncarea, în afară de acel prim hotdog, a fost o pacoste pentru ea, un pretext pentru a bea cola sau un motiv de a ieși în oraș. Kilogramele în plus cu care se luptase din școala generală s-au topit. Carlos nu a comentat niciodată în legătură cu greutatea ei, dar faptul că o plăcuse din prima, chiar și atunci când era grăsună, că o alesese pe ea, că făcuse dragoste

cu ea, îi pecetluisese încrederea în el. Faptul că o trădase tocmai când era cel mai în formă îi sporea rușinea. Coșmarul care o obligase să se ascundă în lacgonise pentru o vreme sentimentul trădării, durerea care o alungase din casa mamei sale. Nu fusese în stare nici măcar să-l șoptească într-o cameră la lumina lumânării. Vocea îi revenise, dar cuvintele care să-i exprime rușinea îi stăteau în gât, ca niște polipi.

Brânza topită de pe clătite era un pic iute. Bucățelele de pui aveau un gust bun, de carne adevărată; untul palid, aproape alb, care se scurgea de pe porumbul fraged, nu semăna cu nimic din ce știa ea, avea un gust cremos și dulceag. Peste budincă era turnat un sos cald și dulce. Și paharele de vin veneau unul după altul. Frica, certurile, greața, îngrozitoarea bătaie în noroi, lacrimile din întuneric – toată drama haotică a zilei se dizolvă în plăcerea de a mesteca mâncarea. Când Mavis reveni, după ce-i duse cina lui Connie, Gigi găsisese postul de radio potrivit și dansa în dreptul ușii deschise pentru a se auzi mai bine muzica. Apoi se îndreptă dansând spre masă și-și mai turnă niște vin. Cu ochii închiși, unduindu-și coapsele, își ținea brațele în jurul gâtului unui dansator imaginar. Celelalte femei o priveau în timp ce terminau de mâncat. Când se auzi hitul anului trecut, *Killing Me Softly*, una câte una începură să danseze. Până și Mavis. La început separat, cu parteneri închipuiți. Apoi perechi, imaginându-se una pe alta.

Calmate de vin, dormiră duse în noaptea aceea. Gigi și Seneca, într-un dormitor. În altul, Mavis, singură. Așa că Pallas, care adormise pe canapeaua din birou / camera de jocuri, fu cea care auzi ciocănitul în ușă.

Fata purta pantofi de mătase albă și o rochie ușoară de bumbac. Avea o bucată de tort de nuntă pe o farfurie nouă de porțelan. Și un zâmbet regal.

— Sunt măritată acum, spuse ea. Unde e băiatul? Sau e fată?

Mai pe seară, Mavis spuse:

— Ar fi trebuit să-i fi dat una din păpușile alea. Ceva, acolo.

— E nebună, zise Gigi. Știu totul despre ea. K.D. mi-a povestit de ea și e dusă cu pluta. Mamă, ce-a încurcat-o!

— De ce-a venit aici în noaptea nunții? întrebă Pallas.

— E o poveste lungă. Mavis își tamponă brațul cu alcool, comparându-și noile zgârâieturi cu cele pe care i le făcuse Gigi mai devreme. A venit aici cu ceva ani în urmă. Connie a ajutat-o să nască. Nu-și dorea copilul.

— Și unde-i?

— Cu Merle și Pearl.

— Cu cine?

Gigi o fixă pe Mavis cu privirea.

— A murit.

— Și ea nu știe asta? întrebă Seneca. Spunea că voi l-ați omorât.

— Ți-am zis că e dusă cu pluta.

— A plecat imediat după, spuse Mavis. Habar n-am ce știe. Nici nu s-a uitat la copil.

Tăcură, cu gândul la fața întoarsă, la mâinile puse pe urechi pentru a nu mai auzi plânsetul acela continuu și jalnic. Adio, sfârc. Nimic de pus în gura copilului. Nici un umăr de mamă pe care să se sprijine. Nici una din ele nu voia să-și amintească sau să știe ce s-a întâmplat după aceea.

— Poate nu era al lui, al lui K.D., spuse Gigi. Poate că voia să i-l pună în cârcă.

— Și? Și ce dacă nu era al lui? Era al ei.

Seneca părea jignită.

— Nu înțeleg.

Pallas se îndreptă spre cuptor, unde mai era niște budincă.

— Eu înțeleg. Într-un fel. Mavis oftă. Să fac niște cafea.

— Eu nu vreau. Mă duc la loc în pat.

Gigi căscă.

— Era furioasă rău. Crezi că a ajuns acasă cu bine?

— Sfânta Seneca, te rog...

— Urla ca nebuna, zise Seneca, holbându-se la Gigi.

— Și noi am urlat.

Mavis măsura cafeaua în coșulețul filtrului.

— Da, dar noi nu am făcut-o în toate felurile.

Gigi plesni din buze.

— Cum să-i spui unei psihopate care n-are nimic mai bun de făcut, în noaptea nunții, decât să umble după un copil mort?

— Poți să-i spui că-ți pare rău.

— Îmi pare rău pe dracu', răspunse Gigi. Nu vrea decât să nu-l piardă pe imbecilul ăla cu care s-a măritat.

— Nu spuneai că te duci să te culci?

— Mă duc. Hai, Seneca!

Seneca n-o băgă în seamă.

— N-ar trebui să-i spunem lui Connie?

— La ce bun? sări Mavis. Ascultă, n-o vreau pe fata aia în preajma lui Connie.

— Cred că m-a mușcat. Pallas păru surprinsă. Uite, ăstea nu-s urme de dinți?

— Și, acum ce vrei, o injecție să nu turbezi? Gigi căscă. Haide, Sen. Hei, Pallas, relaxează-te!

Pallas făcu ochii mari.

— Nu vreau să dorm singură aici.

— Păi, cine te-a pus? Tu ai vrut.

— Nu mai sunt paturi la etaj.

— Of, Cristoase, ce copil!

Gigi o luă spre hol, iar Seneca o urmă.

— Ți-am mai spus. Celelalte paturi sunt în pivniță. O să-ți instalez unul mâine. În noaptea asta

poți să dormi cu mine, spuse Mavis. Nu te teme, nu se mai întoarce.

Încuie ușa din spate și rămase în picioare uitându-se la filtru.

— Apropo, cum te cheamă? Numele de familie, vreau să spun.

— Truelove¹⁶.

— Glumești. Și maică-ta te-a numit Pallas?

— Nu, taică-meu.

— Pe maică-ta cum o cheamă?

— Dee Dee. De la Divine.

— Ooo, îmi place la nebunie. Gigi! Gigi! Ai auzit?

O cheamă Divine. Divine Truelove¹⁷.

Gigi își băgă capul pe ușă. La fel și Seneca.

— Nu e numele meu. Pe mama o cheamă așa.

— Face striptease? rânji Gigi.

— E artistă.

— Așa sunt toate, dragă.

— N-o necăji! murmură Seneca. A avut o zi grea.

— Bine, bine... Noapte bună... Divine!

Gigi dispăru înapoi pe ușă.

— Nu-i da atenție! zise Seneca în șoaptă pe fugă. N-are prea multă minte.

Mavis, cu zâmbetul încă pe față, turnă cafeaua și tăie niște budincă. O servi pe Pallas și se așeză

¹⁶ În limba română: „dragoste adevărată” (n.tr.).

¹⁷ În limba română: „dragoste adevărată divină” (n.tr.).

lângă ea, suflând în aburul cafelei. Pallas luă o a treia porție de desert.

— Arată-mi urmele de dinți, spuse Mavis.

Pallas întoarse capul și trase de gulerul tricoului, dezvelindu-și umărul.

— Ooo, mormăi Mavis.

— Așa e în fiecare zi aici? întrebă Pallas.

— O, nu. Mavis mângâie pielea rănită. E cel mai liniștit loc din lume.

— Mă duci mâine să-l sun pe taică-meu?

— Îhî. La prima oră.

Mavis se opri.

— Îmi place părul tău.

Terminară gustarea de seară în tăcere. Mavis luă lampa cu gaz, lăsând bucătăria în întuneric. Când ajunseră în fața ușii lui Mavis, n-o deschise. Îngheță.

— Îi auzi? Sunt fericiți, spuse ea, acoperindu-și buzele să nu râdă. Știam eu. Iubesc copilul ăla. Îl iubesc la nebunie.

Se întoarse spre Pallas.

— Și pe tine te plac. Zic că ești divină.

PATRICIA

Clopoței și brăduți, făcuți din carton verde și roșu, stăteau grămadă pe masa din sufragerie. Terminase. Nu mai avea decât de presărat sclipiciul. Anul trecut făcuse greșeala să-i lase pe cei mici să se ocupe de asta. După ce le-a curățat degetele și coatele de lipici, după ce le-a scos pulberea argintie din păr și de pe obraji, a trebuit să refacă oricum ornamentele. De data asta le va da clopoțeiii și brăduții și va sta cu ochii pe fiecare picătură de lipici. Tot orașul a ajutat într-un fel sau altul la organizarea serbării de Crăciun: bărbații mai în vârstă au reparat scena, au montat leagănul; cei mai tineri au meșterit alți hangii și au revopsit măștile. Femeile au făcut păpuși, iar copiii au făcut desene cu mâncăruri de Crăciun, mai ales deserturi – prăjituri, plăcinte, acadele în formă de bastonaș, fructe –, curcanul la cuptor fiind prea dificil pentru degetele lor. Când micuții vor termina de presărat argintiul peste clopoței și brăduți, Patricia le va pune un laț în vârf. De stea se ocupa Harper. O verifica în

fiecare an, având grijă ca fiecare colț să fie ascuțit și să strălucească așa cum trebuie pe cerul întunecat. Și probabil bătrânul Nathan DuPres va rosti discursul inaugural și anul acesta. Era un bătrân simpatic, dar nici că putea să vorbească la obiect. Programul festiv de la biserică era ceva mai formal – predici, coruri, poezii recitate de copii și premii pentru cei care reușeau să nu se bâlbâie, să nu plângă sau să aibă trac – , dar programul de la școală, care cuprindea scena Nașterii Domnului și la care participa întreg orașul, avea vechime, fiind organizat pentru prima oară înainte ca bisericile să fie construite.

Spre deosebire de alți ani, zilele de decembrie ale anului 1974 erau calde și vântoase. Cerul se purta ca o femeie de cabaret: își schimba diminețile pale și melancolice cu fâșiile de culoare de seară. În aer se simțea un iz mineral, care venea parcă din timpurile Facerii, când vulcanii se agitau, iar lava se răcea repede sub vântul necruțător. Un vânt care eroda pietrele reci, apoi le sculpta, și în cele din urmă le fărâmița în bucățele după care umblă colecționarii. Același vânt care fluturase odată șuvițele de păr ale indienilor *cheyenne* și *arapaho* adia și prin blana bizonilor, anunțându-i pe fiecare de apropierea celuilalt.

Toată ziua simțise izul mineral din aer, iar acum, după ce terminase de corectat lucrările și de făcut decorațiunile, aruncă o privire cerului-femeie în

speranța că-și va repeta spectacolul. Dar se terminase. Rămaseră doar niște forme mov care fugeau după un soare fluorescent.

Tatăl său se culcase devreme, obosit din cauza monologului pe care-l ținuse la masă despre benzinăria pe care avea de gând s-o pună pe picioare. Eagle Oil îl încuraja – n-avea nici un rost să vorbească cu marile companii de petrol. Deek și Steward erau interesați să-i acorde un împrumut, cu condiția să convingă pe cineva să-i vândă proprietatea. Problema era amplasamentul. Vizavi de magazinul Annei? Era un loc bun, dar biserica Sfânta Mântuire nu era de aceeași părere. În nord, atunci? Lângă magazinul lui Sargeant? Acolo ar avea o grămadă de clienți – nimeni nu ar mai fi nevoit să bată nouăzeci de mile pentru benzină și nici să țină canistre pline în casă. Drumurile? Trebuia făcut ceva cu cele două drumuri de pământ care veneau în continuarea străzii pavate din Ruby, la nord și la sud, și se intersectau cu drumul regional. Dacă-și asigură franciza, administrația districtului le asfalta pe amândouă. S-ar putea totuși să fie greu să-i convingă pe localnici să facă o petiție în acest sens, căci bătrânii s-ar opune. Le place să fie departe de drumul principal, să fie găsiți doar de rătăciți și de cunoscători. „Dar gândește-te, Patsy, numa' gândește-te! Aș putea repara mașini, motoare, aș putea vinde cauciucuri,

baterii, curele de transmisie. Până și sucuri. Ceva ce Anna nu vinde. N-are rost s-o supărăm.”

Patricia dădu aprobator din cap. O idee foarte bună, gândi ea, ca de altfel toate ideile lui. Cabinetul lui de medicină veterinară (ilegal – n-avea permis –, dar cine știa sau cui îi păsa îndeajuns încât să conducă o sută de mile ca să-l ajute pe Wisdom Poole să tragă de un mânz care nu putea să iasă din iapă?); măcelăria lui (aduceți-i juncanul sacrificat și el îl jupoaie, îl taie, îl tranșează și îl ține la rece pentru client); și, bineînțeles, afacerea cu ambulanța / pompele funebre. Pentru că și-a dorit să fie doctor, pentru că a studiat să devină doctor, cele mai multe din afacerile sale aveau legătură cu bolnavii sau morții. Ideea cu benzinăria era prima chestie care nu avea legătură cu chirurgia de care-și putea aduce ea aminte (deși i se aprindeau ochii în cap când vorbea de dezmembrarea unui motor). Își dorea ca el să fi fost doctor, să fi fost acceptat la facultatea de medicină. Așa s-ar fi putut ca maică-sa să fie în viață și astăzi. Sau poate că nu. Poate că în ziua în care a murit Delia, în loc de școala de pompe funebre, ar fi fost plecat la Meharry.

Pat urcă scările, intră în dormitor și hotărî să-și petreacă restul serii lucrând la proiectul ei de istorie, sau, mai bine zis, la ceea ce a început ca un proiect de istorie, dar care luase o cu totul altă întorsătură. Totul a început ca un cadou pentru localnicii din

Ruby – o colecție de arbori genealogici, originile fiecăreia dintre cele cincisprezece familii. Arbori răsturnați, cu trunchiurile în aer și cu crengile atâr-nând în jos. Când arborii au fost gata, a început să adauge note la informațiile despre cine pe cine a născut: unde munceau, unde locuiau, de care biserică aparțineau. Unele dintre cele mai interesante observații (Missy River, soția lui Thomas Blackhorse, s-a născut lângă râul Mississippi? Numele său pare să sugereze...) erau adunate din compunerile autobiografice ale elevilor ei. Acest lucru nu se mai întâmpla. Părinții s-au plâns că li se cere copiilor să bârfească, să divulge ceea ce puteau fi informații personale, chiar secrete. După aceea, multe din notele ei au venit din discuțiile cu oamenii, din faptul că le-a cerut să le examineze Bibliile și din studiul arhivelor bisericești. Situația a scăpat de sub control când a dorit să vadă scrisori și certificate de căsătorie. Femeile o priveau printre gene, apoi zâmbeau și îi mai ofereau ceașcă de cafea. Uși invizibile se închideau și interlocutoarele sale începeau să vorbească despre vreme. Dar ea nu-și dorea și nici nu avea nevoie să-și continue cercetarea. Arborii genealogici încă mai aveau nevoie de modificări – nașteri, căsătorii, decese –, dar interesul său privitor la notele suplimentare creștea odată cu ele și renunțase, în cele din urmă, la orice pretenție de obiectivitate. Proiectul devenise nepotrivit pentru

ochi străini. Ajunsese în punctul în care atunci când nota o literă urmată de punct însemna o glumă, un vis, o încălcare a legii care-o făcea să-și roadă unghiile de frustrare. Cine erau aceste femei, care, la fel ca mama ei, aveau un singur nume? Celeste, Olive, Sorrow, Ivlin, Pansy. Cine erau aceste femei cu nume de familii generice? Brown, Smith, Rivers, Stone, Jones. Femei a căror identitate depindea de bărbatii cu care se măritaseră – dacă era cazul: o Morgan, o Flood, o Poole, o Fleetwood. Dovey i-a împrumutat Biblia familiei Morgan timp de câteva săptămâni, dar cele douăzeci de minute petrecute în fața Bibliei familiei Blackhorse au convins-o că e nevoie de o nouă specie de arbore genealogic, unul care să meargă mai departe, să înregistreze cu acuratețe relațiile dintre cele cincisprezece familii din Ruby, strămoșii lor din Haven și, mai departe, cei din Mississippi și Louisiana. Ceea ce inițial fusese un act de voluntariat cu care să-și ocupe timpul liber a devenit o muncă intensă, marcată de presimțiri nefaste, așa cum se întâmplă când știi prea multe despre aproapele tău. Istoria oficială a orașului, susținută de la amvon, în orele școlii de duminică și în discursuri ceremoniale, avea o viață publică rezistentă. Orice note de subsol, fisuri sau întrebări importante presupuneau o imaginație extraordinară și îndârjirea unei minți care nu se mulțumește cu poveștile care circulă. Pat făcuse tot posibilul să

obțină dovezi scrise care să ateste poveștile, iar acolo unde acestea lipseau, interpreta – liber, dar, își spunea ea, cu discernământ, căci era singura care avea distanța afectivă necesară. Doar ea putea să înțeleagă de ce numele lui Ethan Blackhorse era tăiat cu o linie în Biblia familiei și ce anume ascundea pata de cerneală de lângă numele Zechariah în Biblia familiei Morgan. Tatăl ei i-a spus anumite lucruri, dar a refuzat să vorbească despre altele. Prietenele ei, Kate și Anna, nu se fereau, dar femeile mai în vârstă – Dovey, Soane și Lone DuPres – mai mult făceau aluzii decât vorbeau deschis. „A, cred că frații ăia s-au certat sau așa ceva.” Asta era tot ce putea spune Soane în legătură cu numele tăiat al unchiului tatălui său. Nici un cuvânt în plus.

Nouă familii mari, întregi, au făcut călătoria inițială, au fost date afară și alungate din Fairly, Oklahoma și au fondat Haven. Erau nume legendare: Blackhorse, Morgan, Poole, Fleetwood, Beauchamp, Cato, Flood și ambele familii DuPres. Erau în total șaptezeci și nouă de oameni, cu tot cu frați și surori, neveste și copii (sau optzeci și unu, dacă îi luai în calcul și pe cei doi copii furați). Împreună cu ei au venit și membrii altor familii: un frate și o soră, patru verișori, o grămadă de mătuși și strămătuși care aveau grijă de copiii surorilor lor moarte, fraților, nepoatelor și nepoților. Poveștile despre acești oameni, în total vreo cincizeci și ceva, au ieșit la

suprafață din compunerile elevilor lui Pat, din bârfe și din depănarea amintirilor la picnic, la mesele organizate de biserică și din discuțiile femeilor la muncă sau când își făceau părul. Bunicilor care stăteau pe podea, în timp ce nepoatele lor le masau pielea capului, le plăcea să-și aducă aminte cu voce tare. Apoi bucățele de poveste se iveau ca niște scântei care luminau golurile ce pluteau peste copilăria lor și umbrele ce le întunecau maturitatea. Anecdotele aminteau de locurile unde stătuseră împreună în jurul focului. Glumele zugrăveau suvenirurile – un inel, un ceas de buzunar – pe care le strânseseră în pumn în somn și descriau hainele pe care le purtaseră: pantofi prea mari, ai unui frate, șalul unei strămătuși, boneta cu dantelă a unei surori mai mici. Vorbeau despre orfani, băieți și fete cu vârste cuprinse între doisprezece și șaisprezece ani, care au zărit drumeții și i-au întrebat dacă pot să li se alăture și despre cei doi țânci pe care pur și simplu i-au furat, pentru că nu avuseseră de ales, în împrejurările acelea. Încă opt. Astfel, aproximativ o sută cincizeci și opt de oameni au făcut călătoria până la capăt.

Când au ajuns la periferia orașului Fairly, s-a hotărât ca Drum Blackhorse, Rector Morgan și frații săi, Pryor și Shepherd să plece în recunoaștere, iar ceilalți să rămână cu Zechariah, care era prea slăbit

pentru a sta drept și pe picioarele lui în fața unor bărbați necunoscuți, cărora avea să le ceară respect și a căror milă l-ar fi zdrobit. Era împușcat în picior – de cine anume, nimeni nu știa sau nu voia să recunoască, căci mesajul poveștii părea să fie acela că atunci când glonțul i-a străpuns piciorul, nici nu a strigat, nici nu a șchiopătat. A fost forțat să rămână în urmă din cauza acelei răni și i-a lăsat pe prietenii și fiii săi să vorbească în locul lui. S-a dovedit a fi totuși o binecuvântare, căci nu a fost astfel martor la adevărata Interdicție; și nu a apucat să audă cuvintele de necrezut rostite de unii către alții, oameni ca ei în toate privințele, mai puțin una. După aceea, nu au mai fost nouă familii plus alții. Au devenit o ceată de călători uniți de absurditatea a ceea ce li s-a întâmplat. Aveau oroare de albi, dar era ceva abstract. Și-au păstrat luciditatea urii pentru cei care îi jigniseră în feluri prea tulburătoare pentru a fi puse în cuvinte: mai întâi excluzându-i, apoi oferindu-le cele necesare pentru a trăi în excludere. Orice ai fi vrut să știi despre localnicii din Haven sau Ruby se afla în ramificațiile acelui refuz, unul printre multe altele. Dar ramificațiile acelor ramificații erau altă poveste.

Pat se duse la fereastră și o deschise. Mormântul mamei sale era la capătul curții. Vântul fremăta de parcă ar fi vrut să dea jos paielele de pe cerul

întunecat. Tufele de liliac șfichiuiiau colțul casei. Adierea minerală era acoperită de mirosurile de mâncare. Pat închise fereastra și se întoarse la birou pentru a mai nota ceva în jurnalul ei.

Arnette și K.D., căsătoriți anul trecut în aprilie, așteptau un copil în martie, anul viitor. Sau cel puțin așa spunea Lone DuPres, care știa ce vorbește. Lone era unul dintre copiii furați. Fairy DuPres a zărit-o stând tăcută ca o stâncă în fața ușii unei case dărăpănite. Imaginea acelui copil tăcut, într-o cămașă de noapte murdară, ar fi putut rămâne o priveliște tristă din drumul lor, doar că n-au putut trece peste dezolarea care plutea asupra acelui loc. Pe-atunci Fairy avea cincisprezece ani și era încăpățânată. Ea și cu Missy River s-au dus să investigheze situația. Înăuntru au găsit-o pe mamă moartă și nici o fărâmbă de pâine. Missy a oftat și apoi a scuipat. Fairy a spus: „La naiba! Doamne, iartă-mă!” și a luat copilul în brațe. Când au povestit celorlalți ce-au găsit în casă, șapte bărbați au pus mâna pe lopată: Drum Black-horse, fiii săi, Thomas și Peter, Rector Morgan, Able Flood, Brood Poole senior și tatăl lui Nathan DuPres, Juvenal. În timp ce bărbații săpau groapa, Fairy i-a dat copilului să mănânce griș înmuiat în apă. Praise Compton și-a rupt jupa în fâșii și l-a învelit. Fulton Best a meșterit o cruce masivă. Zechariah, flancat de cei doi băieți, Shepherd și Pryor, sprijinindu-și piciorul rănit pe călcâi, a rostit o rugăciune

de înmormântare. Fiicele sale, Loving, Ella și Selanie au adunat niște codița-șoricelului pentru mormânt. A avut loc o discuție serioasă în legătură cu ce era de făcut cu copilul – unde să-l ducă – căci bărbații păreau hotărâți să nu mai ia un copil pe jumătate mort de foame pe lângă ai lor, aproape la fel de înfomețați. Fairy s-a împotrivit cu atâta înverșunare încât s-au lăsat bătuți, apoi s-a contrazis cu Bitty Cato în ce privește numele. Fairy a câștigat și această dispută și a botezat-o Lone¹⁸, căci aceasta fusese starea în care-o găsiseră. Și așa a și rămas, căci nu s-a căsătorit niciodată, iar atunci când Fairy, care a crescut-o și a învățat-o tot ce știa despre moșit, a murit, Lone i-a luat locul și a ajutat la naștere toate femeile, doar că acum Arnette insista să se ducă la spitalul din Demby ca să nască. Ceea ce a lovit-o din plin pe Lone (ea încă credea că femeile cumsecade nasc acasă, doar târfele se duc la spital), care știa însă că familia Fleetwood considera în continuare că îi revenea o parte din vină pentru copiii lui Sweetie și ai lui Jeff, în ciuda faptului că ajutase la nașterea a treizeci și doi de bebeluși sănătoși, de când se născuse ultimul bebeluș schilod al familiei Fleetwood. Așa că n-a mai spus nimic, în afară că Arnette va naște în martie 1975.

¹⁸ În limba engleză, „singur” (n.r.).

Pat găsi dosarul familiei Morgan și localizează brânza care conținea, până în prezent, un singur rând:

Coffee Smith (alias K.D. – prescurtare de la Kentucky Derby), căsătorit cu Arnette Fleetwood.

Se întrebă din nou cine era băiatul acela cu care se măritase Ruby Morgan. Un tovarăș de arme al fraților ei, se spunea. Dar de unde venea? Prenumele său, Coffee, era același cu al lui Zechariah înainte ca acesta să și-l schimbe pentru a candida la postul de viceguvernator, iar numele de familie nu putea fi mai generic decât atât. A fost ucis în Europa, așa că nimeni nu a apucat să-l cunoască cu adevărat, nici măcar nevasta lui. Puteai să-ți dai seama din fotografii că K.D. nu semăna deloc cu soldatul Smith. K.D. semăna perfect cu familiile Blackhorse și Morgan.

Nu lăsase prea mult spațiu dedesubtul notei despre K.D. și Arnette, dar își spuse că probabil nici nu va fi nevoie. Dacă va supraviețui, copilul pe care-l așteptau va fi cu siguranță singur la părinți. Mama lui Arnette a avut doar doi copii, iar unul dintre ei a zămislit doar copii cu probleme. Mai mult decât atât, ultimii urmași ai familiei Morgan nu erau la fel de fecunzi ca strămoșii lor. Nu erau precum:

Zechariah Morgan (alias Big Papa, născut Coffee), căsătorit cu Mindy Flood (nota bene: strămătușa Annei Flood).

care au avut paisprezece copii, din care au supraviețuit doar nouă. Pat urmări cu degetul numele acestora: Pryor Morgan, Rector Morgan, Shepherd Morgan, Ella Morgan, Loving Morgan, Selanie Morgan, Governor Morgan, Queen Morgan și Scout Morgan. Cu marginile murdare de cerneală neagră, una din notele ei spunea: „A fost nevoie de șapte nașteri înainte să ajungă să dea unei fete un nume cu o notă administrativă, autoritară și pun pariu că îi spuneau Queenie¹⁹.” Un alt comentariu, cu săgeți pornind de la numele lui Zechariah până pe versoul paginii: „Și-a schimbat numele singur. A fost botezat Coffee – probabil o scriere greșită a numelui Kofi. Și cum nimeni din familia Morgan din Louisiana și nici vreun alt om din Haven nu a lucrat pentru o familie de albi numiți Morgan, probabil și-a ales atât numele, cât și prenumele în funcție de ceva anume sau un loc care i-a plăcut. Zacharias, tatăl lui Ioan Botezătorul, sau Zechariah, profetul? Cel care a văzut pergamente întregi de blesteme și femei în coșuri? Cel care a văzut hainele murdare ale lui Joshua prefăcându-se în veșminte bogate?

¹⁹În limba engleză, diminutiv de la *queen*, „regină” (n.tr.).

Care a văzut care sunt consecințele nesupunerii? Pedepsa pentru lipsa milei și a compasiunii este dezbinarea între popoare, iar pământul binecuvântat este transformat în deșert. Toate acestea i s-ar potrivi de minune lui Zechariah Morgan: blestemul, femeile înghesuite într-un coș cu capac de plumb și ascunse undeva în fundul casei, dar mai ales dezbinarea. Dezbinarea l-ar fi înspăimântat. Destrămarea grupului, a tribului, sau, în cazul lui Coffee, despărțirea familiilor care trăiseră unele cu altele sau unele lângă altele încă de dinainte de Bunker Hill. Și-ar fi imaginat posibilitatea înspăimântătoare ca toți cei pe care-i știa să fie aruncați în colțuri diferite ale unui pământ străin, în care să se înstrăineze unul de altul. I-ar fi fost frică să nu poată recunoaște bărbia tipică unei familii, privirea sau mersul specific alteia. S-ar fi temut dacă nu s-ar fi văzut pe el însuși în variantă îmbunătățită în nepoții și strănepoții săi. Dacă nu ar fi știut unde sunt îngropați înaintașii săi și nici cum să dea de ei. Acesta este Zechariah pe care Coffee și l-ar fi ales pentru sine. Acest nume l-ar fi atras dacă ar fi ascultat vreun preot impunător spunându-i povestea lui Joshua încoronat. Nu și-ar fi luat numele lui Joshua, regele, ci pe cel al martorului căruia i-au vorbit mereu îngerii și divinitatea despre lucruri despre care Coffee însuși știa câte ceva."

Când l-a întrebat pe Steward de unde s-a inspirat bunicul său când și-a ales numele, acesta a mârâit și a spus că inițial fusese Moyne, nu Morgan. Le Moyne²⁰ sau așa ceva, dar că „unii îi spuneau Black Coffee²¹. Noi îi spuneam Big Papa. Iar lu' tata Big Daddy“, ca și cum asta ar fi explicat totul. Ca și cum s-ar fi simțit jignit, din moment ce el însuși nu era nici bunic, nici tată, fie el mare sau altcumva. Pentru că linia genealogică a familiei Morgan era slabă. Unul din fiii lui Zechariah (Big Papa), Rector, a avut împreună cu nevasta lui, Beck, șapte copii, dar au supraviețuit doar patru: Elder, gemenii Deacon și Steward și mama lui K.D., Ruby. Elder a murit, lăsându-și nevasta, Susannah (Smith) Morgan, cu șase copii care s-au mutat cu toții din Haven în statele din nord. Lui Zechariah i-ar fi displicut profund acest lucru. Mutatul ar fi fost același lucru pentru el cu dezbinarea. Și aproape sigur ar fi avut dreptate, căci din momentul acela, familia n-a prea mai avut copii, chiar atunci când s-au înmulțit bogățiile. Cu cât ai mai mulți bani, cu atât ai mai puțini copii, iar cu cât ai mai puțini copii, cu atât ai mai mulți bani de împărțit. Asta dacă ai adunat destui, motiv pentru care cei mai bogați dintre ei – Deek și Steward –

²⁰ Nume de origine franceză, însemnând „călugărul“ (n.tr.).

²¹ În limba română, „cafea neagră“ (n.tr.).

erau atât de dornici ca K.D. să se căsătorească. Sau cel puțin așa credea Pat.

Cu toate acestea, fiecare din cele nouă familii intacte aveau după numele lor semnul pe care ea îl alesese: „8-R”. O abreviere pentru „roca opt”, un nivel foarte adânc din minele de cărbuni. Oameni negru-albăstrui, înalți și grațioși, ai căror ochi mari și limpezi nu lăsau să se vadă ce simțeau în legătură cu cei care nu erau ca ei. Descendenți ai celor care locuiseră pe teritoriul Louisiana sub administrație franceză, apoi spaniolă, apoi din nou franceză, când teritoriul a fost vândut lui Jefferson și când a devenit un stat în 1812. Care vorbeau un dialect în parte spaniol, în parte francez, în parte englez și fiecare pe al său propriu. Descendenți ai celor care, după Războiul Civil, au sfidat albi sau s-au ascuns de ei, pe când aceștia din urmă făceau tot ce le stătea în putință pentru a-i forța să rămână în Louisiana și să lucreze pentru ei în schimbul unei părți din recoltă. Descendenți ai celor cu o reputație atât de solidă, încât trei dintre copiii lor au fost aleși în posturi de conducere în legislativ și administrație, iar atunci când au fost dați afară fără explicații sau dovezi ale vreunei fărâdelegi, au refuzat să creadă adevăratul motiv pentru care le era imposibil să găsească altă muncă intelectuală, deși îl bănuiau. Aproape toți bărbații de culoare alungați sau obligați să demisioneze

din posturile lor (din Louisiana, Mississippi, Georgia) și-au pierdut din influență, dar au continuat să facă muncă de birou după epurările din 1875. Un bărbat din South Carolina a ajuns, la bătrânețe, să măture străzile. Doar ei (Zechariah Morgan și Juvenal DuPres în Louisiana, Drum Blackhorse în Mississippi) au fost aduși în pragul sărăciei și/sau la munca câmpului. Cincisprezece ani de cerșit muncă de ocnaș la recoltele de bumbac, cherestea sau orez, după cinci ani glorioși de reconstruit o țară. Probabil că bănuiau, dar nu îndrăzneau să spună cu voce tare că ghinionul ghinioanelor se datora singurei trăsături care-i deosebea de semenii lor de culoare. „Roca opt”. În 1890, erau deja în țara aceasta de o sută douăzeci de ani. Așa că și-au luat istoria, anii, unii pe alții și reputația lor solidă și au mărșăluit spre locul făgăduit. Au călătorit din Mississippi și Louisiana până în Oklahoma și au ajuns în locul descris în reclamele atent împăturite în pantofi sau băgate în căptușeala pălăriilor, dar au fost alungați din nou. De data aceasta ceea ce le era clar devenise și mai clar: timp de zece generații au crezut că separarea pe care s-au luptat s-o abolească era cea dintre oameni liberi și sclavi, dintre bogați și săraci. De cele mai multe ori, dar nu întotdeauna, cea dintre albi și negri. Acum, se loveau de o altă segregatie: cei cu pielea mai deschisă față de cei cu pielea mai închisă.

O, știau că există o diferență în mințile albilor, dar nu-și închipuiseră că există consecințe, consecințe grave pentru negri. Îndeajuns de grave ca fiicele lor să fie ocolite, fiii lor să fie aleși la urmă, ca bărbații de culoare să se jeneze să fie văzuți în public în prezența surorilor lor. Semnele purității lor rasiale deveniseră un stigmat. Dezbinarea de care se temea Zechariah, crezând că-i va slei de forțe, devenise acum o manifestare și mai periculoasă a răului, căci dacă erau dezbinați și înjosiți de cei impuri, atunci, la fel de sigur ca moartea, acele zece generații vor tulbura pacea copiilor lor pentru totdeauna.

Pat era convinsă că atunci când bărbații din generațiile următoare de tip „roca opt” s-au împrăștiat, așa cum se temuse Zechariah, prin armată, toată aventura s-ar fi putut opri acolo. Așa ar fi trebuit să se întâmple. Respingerea, pe care ei o numeau Interdicția, era o rană închisă în 1949, nu-i așa? O, nu. Cine scăpase cu viață din acel război a venit repede înapoi acasă, a văzut în ce se transformase Havenul, a auzit vorbindu-se de ceilalți soldați de culoare cu testiculele tăiate, despre medaliile smulse de găști de țărani și de fiii Confederației și și-au dat seama că a început partea a doua a Interdicției. Era ca și cum ar fi văzut o paradă la care erau pancarte pe care scria „Soldații epuizați de război nu sunt bineveniți acasă”. Așa că au luat-o de la capăt. Și la fel

cum călătorii originari nu au mai căutat vreun oraș cu oameni de culoare după ce au fost primiți cu răceală în primul, tot așa această generație nu s-a alăturat nici unei organizații, nu s-a implicat în nici o luptă pentru drepturi civile. Și-au consolidat moștenirea lor genetică și, mândri ca întotdeauna, s-au mutat mai spre vest. Noii fondatori: Deacon Morgan, Steward Morgan, William Cato, Ace Flood, Aaron Poole, Nathan DuPres, Moss DuPres, Arnold Fleetwood, Ossie Beauchamp, Harper Jury, Sergeant Person, John Seawright, Edward Sands și tatăl lui Pat, Roger Best, primul care a încălcat regula purității rasiale. O regulă nerecunoscută de nimeni. Regula stabilită atunci când cei plecați din Mississippi au constatat și nu au mai uitat că Interdicția venea din partea unor oameni cu pielea ușor mai deschisă decât a lor. Oamenii cu pielea gălbuie și cu ochii albaștri și cenușii, îmbrăcați în costume bune. Au fost totuși politicoși, din câte se spunea. Le-au dat mâncare și pături, au făcut chiar chetă pentru ei; dar erau de neclintit în hotărârea lor de a nu-i lăsa pe cei de tip „roca opt” să înnopteze mai mult decât o singură noapte. Conform legendei, Zechariah Morgan și Drum Blackhorse le-au interzis femeilor să mănânce mâncarea aceea. Jupe Cato a lăsat păturile în cort, cu banii strânși prin chetă, cei trei dolari și nouă cenți, deasupra. Dar Soane

spunea că bunica ei, Celeste Blackhorse, s-a furișat înapoi în cort și a luat mâncarea (dar nu și banii), dând-o în secret surorii sale, Sally Blackhorse, lui Bitty Cato și Praise Compton, ca s-o împartă copiilor.

Așadar, regula a fost stabilită și a continuat să fie respectată fără să se vorbească despre ea, cu excepția aluziei din cuvintele pe care Zechariah le-a înscris pe Cuptor. Era mai mult decât o regulă. Era o enigmă. „Ferește-te”, în care „tu” (subînțeles), la cazul vocativ, nu indica o poruncă către credincioși, ci o amenințare către cei care le interziseseșă șederea. Probabil i-a luat luni de zile să găsească aceste cuvinte cu atâtea înțelesuri: să pară aspre, solicitând supunerea față de divinitate, dar, în mod viclean, nerostind numele propriu subînțeles, nici ce ar putea provoca Mânia sau asupra cui s-ar putea revărsa. Așa că adolescenții organizați de Misner și care doreau să schimbe inscripția în „Fii Mânia” erau mai perspicace decât își închipuiau. Uite ce i-au făcut lui Menus, pe care l-au forțat să renunțe la femeia pe care a adus-o acasă și cu care voia să se căsătorească. Fata drăguță și cu părul ca de nisip din Virginia. Menus a pierdut sau a fost silit să renunțe la casa pe care o cumpăraseră pentru ea și nu s-a mai trezit din beție după aceea. Și, deși îi puneau bețiile pe seama amintirilor din Vietnam, deși râdeau împreună cu el când le tăia părul, Pat recunoștea iubirea fără speranță când o vedea. Credea că o

vede în ochii lui Menus la fel ca în ochii tatălui său, prost camuflată de aventurile lui în afaceri.

Înainte de a lăsa deoparte paginile dedicate lui K.D., Pat mângâli pe marginea lor: „Cineva a bătut-o pe Arnette. Să fie oare femeile de la Mănăstire, așa cum spun oamenii? Sau K.D., deși nu se vorbește despre asta?” Apoi luă paginile dedicate lui Roger Best. Pe spatele paginii cu titlul:

Roger Best, căsătorit cu Delia

era scris: „Tăticule, nu ne urăsc pentru că mama a fost prima ta clientă. Ne urăsc pentru că arăta ca o sărăntoacă albă și nu putea să aibă decât un copil alb, ca mine, și, deși m-am măritat cu Billy Cato, care era negru ca tine, ca ei, fiica mea are aceeași piele ca mine, așa cum știa toată lumea, inclusiv tu, că o să se întâmple. Fii atent cum cei din familia Sands care s-au căsătorit cu cei din familia Seawright se străduiesc să-și căsătorească copiii cu negri „roca opt”. Noi am fost prima greșeală, dar a mai existat una invizibilă care nu avea nimic de-a face cu culoarea pielii. Știu că toate cuplurile și-au dorit o căsătorie cu preot și multe dintre ele au și avut-o. Dar au mai existat și mulți care au avut parte de ceea ce Fairy DuPres numea „preluări”. O văduvă tânără putea prelua gospodăria unui burlac. Un văduv

putea să-i ceară unui prieten sau unei rude îndepărtate să preia o fată tânără, fără viitor. Ca în familia lui Billy. Mama lui, Fawn, născută Blackhorse, a fost preluată de unchiul bunicii sale, August Cato. Sau, cu alte cuvinte, mama lui Billy era soția unchiului după bunic. Sau, altfel spus, tatăl soțului meu, August Cato, este de asemenea unchiul bunicii sale (Bitty Cato Blackhorse) și prin urmare stră-străunchiul lui Billy. (Tatăl lui Bitty Cato, Sterl Cato, a preluat o femeie numită Honesty Jones. Probabil ea a fost cea care a insistat să-și numească fiica Friendship și probabil a enervat-o că toată lumea îi spunea Bitty). Dacă Bitty Cato s-a căsătorit cu Peter Blackhorse și dacă fiica sa, Fawn Blackhorse, a fost soția unchiului lui Billy și dacă Peter Blackhorse este bunicul lui Billy Cato – ei bine, vezi care-i buba cu regula purității sângelui. Știu, e distanță mare între ei, iar August Cato era deja bătrân când a preluat-o pe micuța Fawn Blackhorse. Și nu ar fi făcut-o nicio dată fără permisiunea familiei Blackhorse. Și nu ar fi primit-o dacă ar fi avut o reputație dubioasă, pentru că adulterul și preluările nu sunt doar privite cu ochi răi, ci pot provoca o ostracizare atât de gravă încât păcătoșii au fost obligați să-și facă bagajele și să plece. Așa cum poate a fost cazul cu Ethan Blackhorse (asta ar explica de ce numele lui este tăiat), fratele mai mic al lui Drum, și o femeie numită Solace și cu siguranță se crede că a fost cazul lui Martha

Stone, mama lui Menus (deși Harper Jury nu se poate hotărî cu cine anume l-a înșelat nevasta). Așa că August Cato a evitat orice tentație și nici măcar nu a privit o femeie din afară și le-a cerut lui Thomas și Peter Blackhorse să i-o dea de nevastă pe fiica lui Peter, Fawn. Și poate au avut un singur copil și din cauza vârstei lui înaintate, iar acesta a fost soțul meu, Billy. Cu toate acestea, sângele familiei Blackhorse este acolo și asta o face pe fiica mea, Billie Delia, cea de-a cincea verișoară a lui Soane și Dovey, pentru că Peter Blackhorse este fratele lui Thomas Blackhorse și Sally Blackhorse, iar Thomas Blackhorse e tatăl lui Soane și Dovey. Sally Blackhorse s-a căsătorit cu Aaron Poole și a avut treisprezece copii. Pe unul dintre ei Aaron voia să-l numească Deep, dar Sally o făcut o criză, iar Aaron, cu un umor mai sinistru decât și-ar fi putut imagina cineva, l-a numit Deeper. Dar Billie Delia este îndrăgostită de doi dintre cei treisprezece și e ceva în neregulă cu asta, dar în afară de număr și de regulile privitoare la puritatea sângelui, eu nu-mi pot da seama ce anume.”

Pat sublinie ultimele cuvinte, apoi scrisse numele mamei sale, trase o linie sub el, desenă o inimă în jurul ei și continuă:

„Femeile chiar au încercat, mămico. Au încercat cu adevărat. Mama lui Kate, Catherine Jury, îți amintești de ea, și Fairy DuPres (acum e moartă), împreună

cu Lone și Dovey Morgan și Charity Flood. Dar pe atunci nici una din ele nu știa să conducă. Poate că ai crezut că în adâncul sufletului te urau, dar nu toate, poate chiar nici una din ele, căci și-au implorat bărbații să se ducă la Mănăstire să caute ajutor. Le-am auzit. Dovey Morgan plângea când a plecat să găsească pe cineva, din casă-n casă: au fost acasă la Harper Jury, la soțul lui Catherine, la soțul lui Charity, Ace Flood, și la Sargeant Person (și cum naiba se face că negroteiul ăla ignorant nu știe că îl cheamă Pierson?). Toate justificările lor erau corecte, rezonabile. Chiar și când i-au implorat nevestele, au găsit motive, pentru că te disprețuiau, mămico, știu asta, și-l disprețuiau pe tăticu' pentru că s-a însurat cu o femeie fără nume de familie, o femeie fără trib, o femeie cu pielea deschisă, o femeie impură rasial. Ambele moașe erau în încurcătură (copilul venea prea devreme și cu picioarele îndoite dedesubt) și nu mai voiau decât să o cheme pe una din maicile de la Mănăstire. Miss Fairy spunea că una din ele lucrase la un moment dat într-un spital. Catherine Jury s-a dus la Soane să vadă dacă Deek era acasă. Nu era, dar era Dovey. Dovey s-a dus la familia Seawright, apoi la familia Fleetwood. A luat toate casele la rând. Familia Moss DuPres stătea prea departe. La fel și Nathan (care l-ar fi luat pe Hard Goods și ar fi galopat până la Dumnezeu și dincolo de El pentru ajutor). La fel și Steward, familia Poole, familia

Sands și restul. În cele din urmă l-au convins pe Senior Pulliam să-și dea acordul. Dar până să se încheie el la pantofi, era prea târziu. Miss Fairy a fugit de la căpătâiul tău până la casa lui Pulliam și a urlat la el prin ușă – prea obosită să mai bată, prea furioasă să intre – și i-a spus: «Poți să-ți pui pantofii la loc, Senior! Ai face bine să-ți iei straietele preoțești ca să nu întârzii la înmormântare!» Apoi, dusă a fost.

Când s-a întors tăticu' toată lumea era îngrijorată și nu știa ce să facă, nu știa cât puteau rezista trupurile înainte să fiți îngropați amândoi, cu sau fără tată, cu sau fără soț. Dar tăticu' s-a întors a doua zi. Nu era timp pentru un priveghi ca lumea. Așa că ai fost prima lui clientă. Și a făcut o treabă minunată. Ai fost frumoasă. Cu copilașul în brațe. Ai fi fost mândră de el.

Nu învinovățește pe nimeni decât pe el însuși că era la școala de pompe funebre. Ne-am certat în privința asta și nu e de acord cu mine că negrii ăia nu au vrut să se ducă să aducă un alb în oraș, că nu au vrut să ceară ajutorul unui alb sau pur și simplu că-ți disprețuiau pielea deschisă atât de mult încât s-au gândit la motive să nu se ducă. Tăticu' spune că nu ești singura femeie care a murit la naștere și eu întreb: cine a mai murit? Deci a murit mama fără mamă și copilul pe care aveai de gând să-l numești Faustine, dacă era fată, și Richard, după

fratele mai mare al lui tata, dacă era băiat, a murit și el. Era fată, mămico. Faustine. Surioara mea. Am fi crescut împreună. Patricia și Faustine. Prea albe, poate, dar dacă am fi fost împreună, nu ne-ar fi păsat. Am fi făcut echipă împreună. Nu am mătuși sau unchi, știi doar, căci toate surorile și toți frații lui tata au murit de ceea ce se numește pneumonia pe picioare, dar probabil era vorba de epidemia de gripă din 1919. Așa că m-am măritat cu Billy Cato, pentru că era frumos, pe de o parte pentru că mă făcea să râd și pe de altă parte (în mare parte?) pentru că avea acea piele un negru-închis a familiilor Cato și Blackhorse, și părul țepos, tot trăsătura familiei Blackhorse. La fel ca părul lui Soane și Dovey, la fel ca Easter și Scout. Dar Billy a murit și eu mi-am luat copilașul maroniu, dar nu albicios, și m-am mutat înapoi în căsuța ta cea frumoasă, cu pompe funebre și mormântul tău în spate, și predau copiilor care mă strigă *miss Best*, cu numele tatălui, așa cum face toată lumea, atât de puțin m-am numit Pat Cato.”

Cuvintele acoperiseră de mult pagina de verso, așa că folosea alte foi albe pentru a continua:

„Mai bine îți zic că în afară de tine și de mama lui K.D. n-a murit nimeni niciodată în Ruby. Observă că am spus în Ruby, iar ei sunt foarte mândri de asta, crezând că sunt binecuvântați pentru că după 1953 toată lumea a murit în Europa, în Coreea sau

undeva în afara oraşului. Chiar şi copiii lui Sweetie sunt în viaţă şi Dumnezeu ştie că nu ar trebui să fie. Ei bine, oricât de nebuneşte sună, eu cred că pretenţia de a fi cu toţii nemuritori este reproşul acestui oraş faţă de afacerea lui tata cu pompe funebre, din moment ce trebuie să aştepte morţii ucişi în misiune, să moară cineva la Mănăstire sau în vreun accident pe undeva ca ambulanţa să fie folosită pe post de dric. (Când a murit Billy, n-am avut ce îngropa, doar nişte «bunuri personale», printre care un inel din aur prea strivit ca să-ţi bagi degetul prin el.) Ei cred că tata merită reproşul pentru că a fost primul care a încălcat regula purităţii şi nu m-ar mira să refuze să moară doar ca să nu aibă tata succes în afaceri. S-a dovedit că morţii din război şi din accidente din alte oraşe (*miss Fairy* a murit într-un accident în drum spre Haven, *Ace Flood* a murit în spitalul *Demby*, dar a fost îngropat în Haven) au fost singurii clienţi ai tatei şi asta n-ajunge. La fel şi cu afacerea cu ambulanţa, aşa că mă străduiesc să-l conving că banii pe care-i primesc pentru că predau copiilor din oraş sunt suficienţi pentru întreţinerea gospodăriei şi că nu trebuie să mai intre în banii din banca lui *Deek* şi că ar trebui să uite de benzinărie şi de toate alea.”

Lăsându-se pe spate, Pat îşi încrucişă mâinile la ceafă, şi se întrebă ce se va întâmpla când mai

mulți oameni vor fi la fel de bătrâni ca Nathan și Lone. Vor avea nevoie atunci de meseria tatălui său sau vor face ce au făcut pe drumul dinspre Louisiana: să-i îngroape unde picau? Sau poate aveau dreptate? Poate că moartea nu avea voie să intre în Ruby? Patricia obosise și era gata de culcare, dar nu putea s-o lase pe Delia să plece încă.

„Ce călătorie a mai fost și aia de la Haven până aici, mămico! Noi două, printre uriașii ăia negru-albăstrui și slăbănogi; nici ei, nici nevestele lor nu se holbau la părul tău șaten, la ochii tăi cu pete de culoarea mierii. Ți-a spus cumva tăticu': «Nu-ți bate capul, o să fie totul bine?» Ți-aduci aminte cum aveau nevoie de tine, cum te foloseau să intri în magazine ca să iei provizii sau lapte, iar ei stăteau după colț, în mașină? La atâta lucru era bună pielea ta. Altfel, îi deranja. Le amintea motivul pentru care existase Haven și de ce trebuia să-i ia locul un nou oraș. Era dificil să trăiești după legea picăturii²² pe care o dăduseră albi dacă nimeni nu știa dacă exista cu adevărat. Când treceam printr-un oraș sau când dădeam peste mașina unui șerif, tăticu' ne spunea să ne lăsăm în jos, pe podeaua mașinii, pentru că nu avea nici un rost să explicăm unui străin că ești de culoare sau, și mai rău, că ești nevasta lui. Oare Soane

²²Termen colocvial care desemna în Statele Unite clasificarea socială a negrilor care aveau strămoși africani. În cadrul căsătoriilor mixte, copiii erau asimilați grupului social inferior (n.tr.).

și Dovey, proaspăt măritate și ele, vorbeau cu tine despre lucruri legate de măritiș? Credeai că ești din nou însărcinată și la fel credeau și ele. Oare ați vorbit cu toatele despre cum vă simțeati? Oare făceați ceai pentru hemoroizi, vă dădeți una alteia să lingeați sare sau să mâncați lut pe furiș? Mie mi-era poftă de praf de copt când eram însărcinată cu Billie Delia. Ție ți-a fost poftă când erai însărcinată cu mine? Te-au sfătuit ce să faci femeile mai în vârstă care aveau copii, cum ar fi soția lui Aaron, Sally, care avea deja patru? Dar Alice Pulliam? Soțul ei nu era încă preot, dar auzise deja Chemarea și se hotărâse să devină, așa că trebuie să fi avut niște sentimente creștine, caritabile când erau tineri. Te-au făcut să te simți ca acasă imediat, au așteptat să fie reasamblat Cuptorul sau, în următorul an, când a revenit pârâul, te-au botezat ca să-ți poată vorbi direct, să te privească în ochi?

Ce ți-a spus tăticu' când ați fost la picnicul AME Zion²³? Acela organizat de soldații de culoare mobilizați la baza din Tennessee. Cum v-ați putut înțelege unul pe altul? Tu vorbind dialectul din Louisiana, el pe cel din Tennessee? Muzica voastră era așa de diferită, cu sunetele venind din părți diferite ale corpului. Probabil a fost ca și cum ați fi ascultat versuri puse pe partitură de compozitori diferiți.

²³ AME Zion – Biserica metodistă africană Zion (n.tr.).

Dar când ați făcut dragoste probabil că ți-a spus că te iubește, iar tu trebuie că ai înțeles, și e adevărat, pentru că am văzut disperarea în ochii lui din momentul acela, indiferent despre ce plan de afaceri vorbește.”

Pat se opri și-și frecă bătătura de pe degetul mijlociu. O dureau cotul și umărul din cauză că ținuse stiloul atât de strâns. Îl auzi pe tatăl ei sforăind la capătul holului, prin ușa dormitorului. Ca de obicei, îi ură vise plăcute – ceva care să-i aline nefericirea din timpul zilei, zile petrecute străduindu-se să facă celorlalți pe plac, să compenseze. În afara faptului că se însurase cu mama ei, nu-și putea da seama ce regulă încălcase de era așa de dornic să capete asentimentul celor care nu-l respectau. Îi povestise la un moment dat cum arăta Havenul când se întorsese din armată. I-a spus cum stătea pe veranda tatălui său tușind, ca nimeni să nu afle că plângea pentru noi. Tatăl său, Fulton Best, și mama sa, Olivia, erau înăuntru, citind cu tristețe formularul pe care-l completase pentru ajutorul pentru veterani. Voia să facă studii superioare, să se ducă la medicină, dar pe de altă parte era singurul fiu care supraviețuise, toți ceilalți murind în timpul epidemiei de gripă. Părinții lui nu puteau să accepte nici să plece din nou de-acasă și nici să rămână în oraș și să alunece în uitare în toate privințele, mai puțin cea a inimii lui. Se uita în susul și-n josul

trotuarului crăpat de pe strada principală, când Ace Flood și Harper Jury s-au îndreptat spre el și i-au spus că au un plan. Deek și Steward Morgan aveau un plan. Când a aflat care e, primul lucru pe care l-a făcut a fost să-i scrie fetei cu ochii de culoarea alunei și cu părul șaten deschis care-i făcuse un copil în timpul războiului. Bine a făcut că nu le-a spus de noi. L-ar fi convins să nu se însoare, așa cum au făcut mai târziu cu Menus. Poate că a știut că așa vor face, de aceea pur și simplu a trimis pe cineva după noi. „Dragă Delia, vino! Chiar acum. Uite, aici sunt banii trimiși. Îmi va fi greu să-mi potolesc inima. Până ajungi aici o să-nnebunesc.” Probabil că le-au căzut fețele când am sosit, dar în afară de Steward n-a spus nimeni nimic concret. Nici nu trebuia. Olive a căzut la pat. Fulton mormăia și-și freca genunchii încontinuu. Numai Steward a avut tupeul să spună cu voce tare: „A adus murdăria pe care voiam s-o lăsăm în urmă.” Dovey i-a făcut semn să tacă. La fel și Soane. Dar Fairy DuPres l-a blestemat, spunând: „Lui Dumnezeu nu-i plac măgăriile. Fii atent să nu-ți ia și ție ceea ce iubești.” O remarcă la care Dovey trebuie să se fi gândit mult până în 1964, când s-a împlinit blestemul. Dar erau doar niște femei, iar ce spuneau ele era ignorat cu ușurință de către bărbații curajoși în drumul lor spre Paradis. Au și ajuns acolo în cele din urmă și au avut și satisfacția să vadă murdăria îngropată. Cel puțin o

parte. O altă parte încă mișcă, predându-le nepoților lor la un nivel la care părinții lor nici nu sperau.

Pat plesni din buze și dădu în lături dosarul familiei Best. Alese un caiet de notițe și fără nici un titlu sau introducere continuă să scrie.

„Nu vrea să mă asculte. Nici un cuvânt nu vrea să audă. Lucrează la o clinică din Demby – presupun că face curat, dar pare că e infirmieră din cauza uniformei. Nu știu cum trăiește. Mă rog, ea spune că are o cameră a ei în casa unei familii de treabă. Eu nu cred. Nu în totalitate, cel puțin. Unul din băieții lui Poole – poate chiar amândoi – o vizitează. Știu asta pentru că cea mai mică, Dina, a povestit în clasă despre fratele ei mai mare care i-a arătat o casă cu becuțe și un Moș Crăciun pe verandă. Ei bine, cu siguranță nu era în Ruby. Mă minte și aș prefera să fiu mușcată de șarpe decât să am un copil care mă minte. N-am vrut s-o lovesc atât de tare. Nici nu știam că am făcut-o. Voiam doar să-i închid gura mincinoasă cu care-mi spunea că nu făcuse nimic. I-am văzut. Toți trei, în spatele Cuptorului, iar ea, în mijloc. Plus că eu sunt cea care spală cearșafurile în casa asta.”

Pat se opri, lăsă jos stiloul, și, acoperindu-și ochii cu mâna, încercă să distingă între ceea ce a văzut și ceea ce se temea să vadă. Și ce legătură aveau cearșafurile? Era sânge acolo unde nu ar fi trebuit să fie sau nu era sânge acolo unde ar fi trebuit să fie?

Se întâmplase cu mai mult de un an în urmă și crezuse că totul era gravat în memoria ei. Cearta a avut loc în octombrie 1973. După aceea, Billie Delia a fugit de-acasă și a stat timp de două săptămâni la Mănăstire. S-a întors în timpul orelor de dimineață, când Pat predă copiilor sub doisprezece ani și a stat cât să-i spună că nu rămâne. Își spusese cuvinte urâte, pline de ură, și ambelor le fusese frică să se apropie, ca să nu degenereze cearta așa cum se mai întâmplase. A plecat cu unul din băieții lui Poole și nu s-a întors decât la începutul anului acestuia ca să-i spună de slujbă și să-i dea adresa. De atunci, Pat a mai văzut-o de două ori: o dată în martie și apoi la nunta lui Arnette, unde a fost singura domnișoară de onoare, căci Arnette nu avea pe altcineva și nici o altă fată nu voia această onoare, dacă asta însemna să stea lângă Billie Delia. Sau cel puțin așa credea Pat. Se dusesse la ceremonia religioasă, nu și la nuntă, dar nu ratase nici un detaliu, căci avusese o privești perfectă asupra a ceea ce se întâmpla la Cuptor, cu fetele alea de la Mănăstire. Le văzuse. Îi văzuse și pe băieții lui Poole. Și o văzuse pe Billie Delia luând loc și vorbind cu una din fete ca și cum ar fi fost prietene vechi. Îi văzuse pe preotul Pulliam și pe Steward Morgan certându-se cu fetele și, la plecarea lor, o văzuse pe Billie Delia aruncându-și buchetul de flori în gunoiul Annei înainte s-o ia din loc, cu Apollo și Brood Poole după ea.

Billie Delia a plecat a doua zi cu mașina ei și nu i-a spus nici un cuvânt despre nuntă, despre petrecere, despre fata de la Mănăstire sau orice altceva. Pat încercă să-și aducă aminte cum de avea fierul de călcat în mână, ce și-au spus de a fugit cu degetele încheștate pe un fier de călcat marca General Electric din anii '50 ca să-i dea în cap fiicei sale. Ea, cel mai blând dintre suflete, fusese cât pe-acți să-și omoare fiica. Ea, care iubea copiii și-i apăra nu numai unul de altul, ci și de părinții prea severi, sărise la propria ei fiică. Ea, care se autodisciplinase să fie rațională, să aibă maniere elegante, să fie discretă și demnă, a căzut pe scări și s-a lovit atât de tare încât a fost nevoită să nu se ducă două zile la școală. Promise o educație, dar își impunea, de asemenea, ca toată lumea să știe că bastarda unei femei cu pielea deschisă la culoare și fără nume de familie este nu numai încântătoare, dar și de o inestimabilă valoare. Încercând să-și dea seama cum de a pus mâna pe fierul de călcat, Pat realizează că, încă de când era Billie Delia mică, s-a gândit la ea ca la un punct slab. O suspecta că nu era chiar doamna pe care Patricia Cato ar fi vrut-o. Să fi fost de atunci când și-a dat chiloțelii jos în mijlocul străzii? Billie Delia avea doar trei ani. Pat știa că dacă fiica sa ar fi fost neagră precum cărbunele, episodul acela n-ar fi contat pentru ei. L-ar fi văzut așa cum a fost – cu siguranță fapta unui copil nevinovat. Îmi scapă ceva? A mai fost și altceva la

mijloc? Dar întrebarea pe care și-o pune ea acum și aici era dacă o apăraseră pe Billie Delia sau dacă o sacrificase. Și dacă o mai sacrifică încă. Fierul de călcat din mâna ei, în timp ce alerga pe scări, era menit să strivească tânăra care trăia în mințile lor de negri puri, nu pe fata care era fiica ei.

Pat își linse buza de jos, care avea gust de sare, și se întrebă pentru cine anume erau aceste lacrimi.

Nathan DuPres, despre care se spunea că este cel mai bătrân bărbat din oraș, a urat bun-venit audienței. În fiecare an spunea că nu el are vârsta cea mai înaintată, ci vărul său Moss, apoi că preotul Simon Cary era o alegere mai bună. Dar se lăsa convins de localnici, căci Cary vorbea prea mult și, mai mult decât atât, nu se număra printre primii veniți, iar sosirea sa în oraș nu era asociată cu cel de-al Doilea Război Mondial, ci cu războiul din Coreea. Bărbat dârz, de o asemenea bunătate încât până și Steward Morgan îl admira, Nathan se însurase cu fiica lui Elder Morgan, Mirth. Pentru că nu le-a supraviețuit nici unul dintre copii, îi îndrăgea mult pe copiii altora: găzduia picnicul de Ziua copiilor, participa la repetiții, cu sirop de tuse în buzunare și mingi de foc.

Acum, mirosind puțin precum calul de pe care tocmai coborâse, se urcă pe scenă și examinează publicul.

Nathan își dresese gâtul și se surprinse pe sine. Cuvințele pe care și le pregătise îi scăpară, iar ceea ce spusese era potrivit pentru altă ocazie.

„Aveam cinci ani, zise el, când am părăsit pentru prima oară Louisiana și șaiszeci și cinci când am urcat în camionul care pleca din Haven pentru a găsi acest nou loc. Sigur n-aș fi făcut-o dacă Mirth sau vreunul din copiii noștri ar fi fost în viață. Știți cu toții că ai mei copilași – cu toții – au fost luați de tornada din 1922. Eu și cu Mirth i-am găsit în lanul de grâu al unui străin. Dar nu am regretat niciodată că am venit aici. Niciodată. Pe pământul ăsta se găsește cea mai dulce miere, și am tăiat trestie în locuri unde până și praful avea gust de zahăr, așa că știu ce zic. Nu, n-am regretat nici cât negru sub unghie. Dar acum sunt năpădit de tristețe. Poate acum, în anotimpul nașterii Domnului, am să aflu de ce. Îmi arde gâtul. Am ochii mereu umezi. Știu că am avut parte de mai mulți ani decât dă Dumnezeu omului de obicei, dar uscăciunea asta e nouă. La fel și lacrimile. Când mă gândesc la asta, tot ce-mi vine în minte este un vis pe care l-am avut ceva vreme”.

În penultimul rând, Lone DuPres stătea lângă Richard Misner, iar Anna lângă el. Se aplecă să-i arunce o privire Annei și să vadă dacă și ea își pierdea mințile. Anna zâmbi, dar nu-i întoarse privirea, așa că se lăsă pe spate pentru a îndura încă unul din visele incoerente ale bătrânului Nathan.

Nathan își trecu degetele prin păr și închise ochii ca pentru a mărturisi cât mai clar detaliile.

„Se făcea că un indian se apropie de mine pe un rând de fasole. Cred că era *cheyenne*. Lujerele erau verzi, fragede. Erau înflorite peste tot. S-a uitat la lujere și a dat din cap, întristat. Și apoi mi-a spus că e păcat că apa nu e bună, că e multă, dar strică. I-am răspuns: dar uită-te la florile astea. Mie mi se pare o recoltă pe cinste. Iar el: tulpinile cele mai înalte nu dau recolta cea mai bună, în plus, florile astea n-au culoarea care trebuie. Sunt roșii. M-am uitat și, într-adevăr, se făceau roz, apoi roșii. Ca niște picături de sânge. M-am speriat un pic. Și când m-am întors, indianul dispăruse. Și petalele erau din nou albe. Îmi închipui că această vedenie e puțin ca povestea pe care o s-o spunem din nou în seara asta. Ne arată forța recoltelor noastre, dacă o înțelegem. Dar poate să ne și distrugă dacă nu înțelegem. Și să ne mânjească cu sânge. Fie ca Domnul să-i binecuvânteze pe cei puri și pe cei sfinți și fie ca nimic să nu ne țină departe unul de altul și de Acela care ne binecuvântează. Amin.”

Când Nathan părăsi scena, printre murmurele venite mai mult din bunătațe, decât din recunoștință, Richard Misner profită de pauză pentru a-i șopti ceva la ureche Annei și apoi se ridică de pe scaun. Spera să scape de senzația de claustrofobie care-l cuprindea în valuri și care nu-l mai năpădise de

când fusese închis, împreună cu alți treizeci și opt, într-o celulă minusculă din Alabama. S-a făcut de rușine atunci, pentru că sudoarea și greața semnala tovarășilor săi frica. Și a fost o lecție grea să-și dea seama că, indiferent de riscurile pe care și le asuma, oricât de mult și-ar fi dorit confruntările periculoase, o celulă aglomerată îl putea umili în fața adolescenților fără milă. Acum, simțind că se înăbușă în această școală în care se înghesuiau cu toții, se alătură lui Pat Best, care stătea pe culoar, urmărind piesa și publicul prin ușă. În spatele ei era lipită de perete o masă lungă plină cu prăjituri, biscuiți și punci.

— Bună ziua, părinte.

Pat nu se uită la el, dar se mișcă să-i facă loc în hol.

— Bună, Pat, îi răspunse, ștergându-și cu batista sudoarea de pe gât. Mă simt mai bine aici.

— Și eu. Văd totul de aici fără să mă întind și să mă zgâiesc printre pălării.

Se uitară peste capetele spectatorilor în timp ce cortina, făcută din cearșafuri din percal – spălate și călcate cu grijă –, se unduia. Copiii, îmbrăcați în robe albe, ieșiră în șir indian prin deschizătura cortinei; perfecțiunea fețelor lor serioase și a părului aranjat frumos era stricată ocazional de o șosetă alunecată sau de un papion strâmb. După ce o priviră pe Kate Golightly, traseră aer în piept cu toții odată și începură să cânte: „O, holy night...”

La cel de-al doilea vers, Richard Misner se aplecă spre Pat.

— Te superi dacă te întreb ceva?

— Nu. Întreabă-mă.

Credea că-i va cere o donație pentru că avea probleme cu strângerea banilor (în cantitățile de care avea nevoie) pentru apărarea celor patru adolescenți arestați în Norman și acuzați de posesie de arme, rezistență la arest, incendiere, huliganism, incitare la violență și orice altceva mai găsisse acuzarea împotriva unor băieți negri care au spus „nu” sau care s-au gândit s-o facă. Richard Misner a spus congregației că erau în închisoare de aproape doi ani. Când au fost dați în judecată, stătuseră după gratii timp de douăzeci de luni. Data de începere a procesului era pe cale să fie stabilită, iar avocații trebuiau plătiți pentru serviciile aduse și viitoare. Până atunci, Richard adunase bani doar de la femei. Femei care se gândeau mai mult la cât sufereau mamele băieților, decât la nedreptatea situației. Iar bărbații, Fleetwood, Pulliam, Sargeant Person și Morgan, refuzaseră ferm. Cu siguranță, Richard nu își construise cu atenție pledoaria. Ar fi trebuit să apeleze la o strategie argumentativă bazată pe ideea fiului rătăcitor, nu pe idei politice. Atunci, când stătea în fața bisericii, continuându-și cererile, n-ar mai fi trebuit să audă argumente de genul : „nu sunt de acord cu violența” din partea unor

bărbați care au avut arme toată viața. Sau de tipul: „negroteii ăia mucoși, nelegiuți, cu arme și fără educație tre’ să stea la pușcărie.” Asta din partea lui Steward, bineînțeles. Oricât ar fi insistat Richard că nu aveau arme, că demonstrațiile nu erau ilegale, bărbații își țineau portofelele închise. Dacă i se cerea direct, Pat decise să doneze cât de mult putea. Îi făcea plăcere gândul că Richard are nevoie de generozitatea ei și se enervă când văzu că el nu se gândea deloc la asta.

— Încerc să rezolv o situație în familia Poole și cred că ar fi bine să vorbesc cu Billie Delia, dacă nu te superi. E aici?

Pat își încrucișă brațele și se uită la el.

— Nu te pot ajuta, părinte.

— Ești sigură?

— Sunt sigură că orice s-ar întâmpla acolo n-are nici o legătură cu Billie Delia. În plus, nici nu mai locuiește aici. S-a mutat în Demby.

Ar fi vrut să nu aibă o atitudine atât de ostilă, dar nu se putea controla, căci menționase relația fiicei ei cu băieții ăia.

— I s-a menționat numele o dată sau de două ori. Dar Wisdom Poole nu vrea să-mi dea amănunte. Ceva distruge familia aia.

— Nu le place să se amestece nimeni în treburile lor, părinte. Așa stau lucrurile în Ruby.

— Înțeleg asta, dar așa ceva e contagios, pot fi atinse și celelalte familii. Când am venit aici, lucrurile erau clare: dacă se iveau o problemă, se forma un grup să se rezolve. Asta îi împiedica pe oameni să se îndepărteze unii de alții. Am văzut asta cu ochii mei și am și făcut parte din astfel de grupuri.

— Știu.

— Înainte, comunitatea asta era foarte unită.

— Încă mai este. În momentele de criză. Dar altfel, le place să-și vadă de ale lor.

— Vrei să spui „nouă ne place...“?

— Dacă aș spune, mi-ai cere explicații?

— Pat, te rog. Nu interpreta greșit ce spun. Doar că mi-am amintit că și tinerii de la orele de religie spun tot „ei“ când vorbesc de părinții lor.

— Orele de religie? Mai degrabă orele de luptă. Militărie, din ce-am auzit.

— Militant poate sunt. Militărie nu fac.

— Nu-i faci boboci de Pantere?

— Asta crezi?

— Nu știu ce să cred.

— Ei, bine, dă-mi voie să-ți spun eu. Spre deosebire de majoritatea oamenilor de aici, citim ziare și diferite feluri de cărți. Ne ținem la curent cu ce se-ntâmplă. Și da, discutăm diferite strategii de apărare. Nu de agresiune. Apărare.

— Ei știu diferența?

Nu a trebuit să-i răspundă imediat pentru că sala a izbucnit în aplauze care au durat până ce și ultimul copil din cor a dispărut în spatele cortinei.

Cineva stinge luminile. O tuse înfundată împlânzește întunericul. Încet, pe o bară bine unsă, este deschisă cortina. Sub luminile plasate lateral, formând umbre imense în spatele lor, patru siluete cu pălării de fetru și cu costume prea mari stau la o masă, numărând bancnote uriașe. Au fețele acoperite cu măști galbene și albe, cu ochi licărind și cu buze umflate, roșii ca o rană proaspătă. La o masă de care e lipit un semn pe care scrie „han” numără bani, fac zgomote lacome și nu se opresc când un șir de familii sfinte, îmbrăcate în veșminte rupte și mișcându-se încet, se apropie de ei. Șapte perechi se aliniază în fața mesei cu bani. Băieții poartă toiege, iar fetele țin în brațe păpuși.

Misner se uită la ei și, acordându-și mai mult timp pentru a-i răspunde lui Pat, se concentrează să identifice copiii de pe scenă. Cele mai mici dintre surorile Cary: Hope, Chaste, Lovely și Pure, Dina Poole și una din fetele lui Pious DuPres – Linda. Apoi băieții, ținând bărbătește în mână toiege în timp ce înaintau spre cei ce numărau banii. Cei doi nepoți ai lui Peace și Solarine Jury, Ansel și cel zis Fruit, Joe-Thomas Poole făcea pereche cu sora sa, Dina, fiul lui Drew și al lui Harriet Person, James, băiatul lui Payne Sands, Lorcas, și doi dintre

nepoții lui Timothy Seawright, Steven și Michael. Doi dintre cei mascați erau, în mod evident, Royal și Destry Beauchamp – care aveau cincisprezece și respectiv șaisprezece ani și care măsurau deja peste 1,80 m înălțime –, dar nu era sigur cine erau ceilalți doi. Era pentru prima oară când asista la piesă. Avea loc cu două săptămâni înainte de Crăciun, când el obișnuia să se întoarcă în Georgia, la familie. Anul acesta, călătoria fusese amânată pentru că întâlnirea familială era programată pentru Anul Nou. Avea de gând s-o ia și pe Anna, dacă era de acord, s-o cunoască ai lui și, de asemenea, să-i cunoască și ea pe ei. Le dăduse de înțeles episcopilor că e pregătit să ia în primire o nouă parohie. Nu era urgent. Dar nu era sigur că e de prea mult folos în Ruby. Crezuse că orice loc e bun atâta timp cât existau tineri pe care-i putea învăța, căroră să le spună că Isus este deopotrivă un judecător și un războinic. Că albi nu numai că nu aveau nici un patent asupra creștinismului, ci erau chiar un obstacol în calea lui, uneori. Că Isus fusese eliberat de sub jurisdicția religiei albilor și voia ca acești puști să știe că nu sunt nevoiți să cerșească respectul nimănui; erau deja demni de el și trebuiau doar să-și valorifice potențialul. Dar rezistența de care se lovise în Ruby îl epuizase. Din ce în ce mai mulți dintre elevii lui erau pedepsiți aspru pentru ideile pe care li le insuflase. Acum și Pat Best – alături de care predase istoria negrilor în

fiecare după-amiază de joi – îi lua la bani mărunți orele de religie, confundând respectul de sine cu aroganța, pregătirea cu nesupunerea. Ce credea ea, că educația însemna să știi îndeajuns încât să capeți o slujbă? Nu părea să aibă încredere în viitorul acestor încăpățânați mai mult ca el, dar nici nu încuraja schimbarea. Istoria negrilor și listele de realizări din trecut erau destul pentru ea, dar nu și pentru generația aceasta. Cineva trebuia să vorbească cu ei și cineva trebuia să-i asculte. Altfel...

— Tu știi mai bine ca oricine cât de isteți sunt acești tineri. Mai bine ca oricine...

Vocea lui se stinse sub ecourile colindului.

— Crezi că ce i-am învățat eu nu e de ajuns?

Oare să-i fi citit gândurile?

— Bineînțeles că i-ai învățat bine. Dar nu e suficient. Lumea e mare și noi suntem parte din această imensitate. Vor să știe despre Africa...

— O, te rog, părinte. Nu mă lua cu sentimentalisme.

— Dacă îți tai rădăcinile, te ofilești.

— Rădăcinile care-și ignoră crengile se transformă în praf pentru termite.

— Pat, spuse el ușor surprins, tu disprețuiești Africa.

— Nu, nu o disprețuiesc. Doar că nu înseamnă nimic pentru mine.

— Dar ce înseamnă? Ce înseamnă ceva pentru tine?

— Tabelul lui Mendeleev.

— Trist, răspunse el. Trist și rece.

Richard Misner îi întoarse spatele.

Lorcas Sands se îndepărtează de grupul de familii și cu o voce puternică, dar spartă, se adresează măștilor:

— Aveți vreo cameră liberă?

Măștile se întorc una către cealaltă, apoi se uită la cel care cere adăpost, apoi din nou una la alta, apoi răcnesc, dând din cap ca niște lei înfuriați:

— Dispăreți de-aici! Afară! Nu e nici o cameră pentru voi.

— Dar nevestele noastre sunt însărcinate! Lorcas arată înspre ele cu toiagul.

— Copiii noștri o să moară de sete! Pure Cary ridică păpușa în aer.

Tinerii mascați dau din cap și răcnesc.

— M-ai jignit, Richard.

— Poftim?

— Nu sunt nici tristă, nici rece.

— Mă refeream la tabelul lui Mendeleev, nu la tine. Să-ți limitezi credința la niște molecule, ca și cum...

— Nu limitez nimic. Doar că nu cred că devotamentul prostesc pentru o țară străină – iar Africa este o țară străină sau mai degrabă cincizeci de țări străine – este o soluție pentru copiii noștri.

— Africa este pământul nostru, Pat, că îți place sau nu.

— Chiar nu mă interesează, Richard. Dacă tot vrei să te identifici cu niște negri străini, de ce nu cu cei din America de Sud? Sau din Germania? Și acolo sunt copii maronii cu care poți să te distrezi, vorbindu-le. Sau cauți doar un trecut unde nu exista sclavie?

— De ce nu? A existat viață și înaintea sclaviei. Și trebuie să știm cum a fost. Asta dacă vrem să scăpăm de mentalitatea sclavului.

— Te înșeli, iar dacă ăsta e domeniul tău, te chinui degeaba. Sclavia *este* trecutul nostru. Nimic nu poate schimba asta, și cu siguranță nu Africa.

— Trăim în lume, Pat. În lumea largă. Să ne separe, să ne izoleze, asta a fost dintotdeauna arma lor. Izolarea ucide generații întregi. Nu există viitor.

— Crezi că nu-și iubesc copiii?

Misner își mângâie buza de sus și scoase un oftat lung.

— Cred că și-i iubesc până la moarte.

Dând din cap în toate direcțiile, copiii mascați se apleacă sub masă și scot niște cartoane mari pe care sunt desenate diferite mâncăruri.

— Uite, luați astea și plecați de-aici.

Aruncând cartoanele cu mâncare pe podea, încep să râdă și să țopăie. Familiile sfinte se dau înapoi ca și cum ar fi aruncat cu șerpi în ei. Arătând cu degetul și ridicând pumnii, cântă: „Dumnezeu o să vă năruie. Dumnezeu o să vă năruie.” Audiența murmură în acord cu ei: „Da, așa va face. Da, așa va face.”

— Vă va face una cu pământul.

Asta era Lone DuPres.

— Să nu îndrăzniți să-l interpretați greșit. Să nu îndrăzniți.

— Vă va face pulbere mai fină decât făina.

— Așa, spune-le, Lone!

— Vă va trăsni când vă va fi lumea mai dragă!

Și bineînțeles, siluetele mascate se clatină și se prăbușesc pe podea, iar cele șapte familii fac cale întoarsă. Ceva în interiorul meu care izgonește durerea. Ceva în mine pe care nu-l pot explica. Glasurile lor fragile suntacompaniate de vocile mai puternice ale spectatorilor, iar la ultimele acorduri mai mulți izbucnesc în lacrimi. Într-un colț al scenei, familiile se așază ca în jurul unui foc de tabără. Fetitele își leagă păpușile. Mai încolo, în iesle, nu există nici un leagăn pentru căpșorul Lui. Încetișor,

din lateral, intră pe scenă un băiat. Poartă o pălărie largă și o geantă de piele. Familiile se adună în jurul lui. Băiatul cu pălăria largă îngenunchează și scoate din geantă sticle și pachete pe care le așază pe podea. Micuțul Isus își lasă în jos căpșorul.

La ce bun să mă zbat? se întrebă Richard. Bucură-te de spectacol și las-o pe Pat în pace. El voia să aibă o discuție, nu să se certe. La început, privi mișcările copiilor cu o ușoară afecțiune, apoi cu din ce în ce mai mult interes. Crezuse că trebuiseră să le facă pe plac cât mai multor copii, din moment ce erau patru hangii, șapte Marii și șapte Iosifi. Dar poate că erau alte motive la mijloc. Șapte familii sfinte? Richard o bătu pe umăr pe Pat:

— Cine a regizat asta? Credeam că au fost nouă familii originare. Unde sunt celelalte două? Și de ce există doar un singur Mag? Și de ce își pune darurile înapoi în geantă?

— Tu nu știi unde te afli, nu-i așa?

— Păi, atunci, ajută-mă să înțeleg orașul ăsta. Știu că sunt un străin, dar nu sunt un dușman.

— Nu, nu ești. Dar aici cele două cuvinte înseamnă unul și același lucru.

Amazing grace, how sweet the sound²⁴! Sub o ploaie de stele aurii, familiile lasă jos păpușile, toiegele și se așază în cerc. Vocile spectatorilor răsună într-un glas. I once was lost but now I'm found.

În locul greții care îl sculase de pe scaun, Richard simțea acum amărăciune. Peste douăzeci, treizeci de ani, își spunea el, tot felul de oameni vor pretinde că au îndeplinit roluri cruciale, autoritare, definitorii pentru mișcarea pentru drepturi civile. Unii vor avea motive să o facă. Dar mulți nu vor fi decât niște impostori. Cei care nu vor putea fi contestați, dar vor rămâne invizibili pentru ziarele și cărțile pe care le aducea elevilor săi vor fi oamenii obișnuți. Omul de serviciu care a închis lumina ca poliția să rămână pe întuneric, bunica, cea care a avut grijă de copii pentru ca mamele să poată participa la marșuri, femeile din spate cu prosoape curate într-o mână și cu pistolul în alta, copilașii care au adus baterii și mâncare la locurile de întâlnire, preoții care au calmat biserici pline de protestatari până la venirea ajutoarelor, bătrânii care au adunat trupurile zdrobite ale tinerilor, tinerii care și-au întins brațele pentru a proteja bătrânii de lovituri în urma cărora nu aveau cum să supraviețuiască, părinții

²⁴ Cântec creștin pe versuri de John Newton (1725–1807), având ca temă mântuirea sufletului (n.r.).

care au șters scuipatul și lacrimile de pe fețele copiilor lor și i-au încurajat: „Lasă, dragule, nu-i nimic. Nu ești și nu vei fi niciodată un negrotei, o cioară, un jegos, un iepure de junglă sau orice i-ar mai învăța pe copiii albilor să vă poreclească. Tu ești creația lui Dumnezeu.” Da, peste douăzeci-treizeci de ani, acești oameni vor fi morți și dați uitării, poveștile lor mărunte nu vor fi păstrate în marea carte a istoriei nici măcar ca note de subsol, deși ei au fost coloana vertebrală a celor care au apărut la televizor. Acum, la șapte ani după asasinarea omului pentru care și-ar fi dat viața bucuros, păstora o turmă care nu numai că se credea creatoarea pajiștii pe care păștea, ci mai avea și impresia că iarba de oriunde altundeva era toxică. După părerea lor, soluția lui Booker T. era întotdeauna mai bună decât cea a lui DuBois. Indiferent cine erau, gândi preotul, sau oricât de speciali se credeau, o comunitate fără politică era condamnată să explodeze. Am fost orb, dar acum văd.

— Oare chiar văd?

Era formulată ca o întrebare, dar lui Pat i se păru mai mult o concluzie.

— Sunt mai buni decât îți imaginezi tu.

— Sunt mai buni decât își imaginează ei. De ce se mulțumesc cu atât de puțin?

— Aici e casa lor. Aici e și casa mea. O casă nu e puțin lucru.

— Nici nu spun că este. Dar îți poți imagina măcar cum ar fi să ai o casă adevărată? Nu vorbesc de rai. Vorbesc de-o casă pământească adevărată. Nu o fortăreață pe care ai cumpărat-o și ai construit-o și unde să nu poți nici intra, nici ieși. O casă adevărată. Nu un loc pentru care te-ai dus și ai invadat și ai omorât oameni. Nu un loc pe care l-ai revendicat, pe care l-ai înhățat pentru că aveai arme. Nu un pământ furat de la cei care locuiau acolo, ci propria ta casă; acolo unde, dacă te întorci în timp mai departe de stră-stră-străbunicii tăi, de stră-străbunicii lor, de întreaga civilizație occidentală, de începuturile culturii scrise, de piramide și de arcurile cu săgeți otrăvite, până în vremurile când ploaia era proaspătă, când plantele nu uitaseră încă să cânte, iar păsările credeau că sunt pești, când Dumnezeu își privea mulțumit opera, știi că poporul tău s-a născut, a trăit și a murit. Imaginează-ți toate astea, Pat. Locul acela. Cu cine vorbea Dumnezeu dacă nu cu poporul meu care trăia pe pământul meu?

— Ții o predică, părinte.

— Nu, vorbesc cu tine, Pat. Cu tine vorbesc.

Aplauzele finale începură când copiii rupseră cercul și se aliniară ca să-și facă plecăciunea. Anna Flood se ridică în picioare odată cu ceilalți și se

strecură spre locul unde erau Pat și Richard, care vorbeau înflăcărați, privindu-se în ochi. Ambele femei fuseseră subiectul speculațiilor legate de favorurile noului preot, tânăr și celibatar. Anna și Pat erau singurele femei nemăritate și de o anumită vârstă care erau disponibile. Dacă preotul nu prefera cumva femeile mai tinere, va trebui să aleagă între ele două. Cu doi ani în urmă, Anna câștigase fără urmă de îndoială. Cel puțin până în momentul de față. Acum se îndrepta spre Richard zâmbind larg, sperând să-i facă să-și înghită cuvintele pe cei care gândeau altfel văzând că preotul preferă compania lui Pat în timpul piesei de Crăciun. Erau atenți în ce privește relația lor, nu se atingeau niciodată în public. Când ea îi gătea, aveau grijă ca lumina să fie aprinsă peste tot în casa parohială, iar când o conducea acasă, pe jos sau cu mașina, o făcea la șapte jumătate, ca să-i vadă tot orașul. Dar cu toate astea, dat fiind că nu stabiliseră data nunții, era posibil ca oamenii să bârfească. Pe ea o preocupa acum altceva decât comportamentul cuviincios: lumina din ochii lui Richard. În ultimul timp, i se părea că dispăruse. Ca și cum ar fi pierdut o bătălie de care depindea întreaga lui viață.

Ajunse în dreptul lui chiar în momentul în care mulțimea se îmbulzea afară, îndreptându-se spre mesele cu mâncare, discutând, râzând.

— Bună, Pat. Ce s-a întâmplat cu tine, Richard?

— Mi s-a făcut rău de nu mai puteam. Haide! Să ieșim un pic afară înainte să mi se facă rău din nou.

Își luară la revedere, lăsând-o pe Pat să decidă dacă voia să rămână să vorbească cu părinții încântați, să stea cu ochii pe mesele cu mâncare sau să plece acasă. Se hotărâse să plece, când Carter Seawright o călcă pe picior.

— A, scuze, *miss Best*. Îmi pare rău.

— Nu-i nimic, Carter, dar potolește-te.

— Da, să trăiți.

— Și nu uita că imediat după sărbători, avem o lecție de recuperat. Pe 6 ianuarie, auzi?

— Îs acolo, *miss*.

— Poate vrei să spui „Voi fi acolo“?

— Da, să trăiți, *miss Best*. Voi fi acolo.

În bucătărie, în timp ce încălzea apa pentru ceai, Pat trânti ușa dulăpiorului atât de tare încât ceștile zdrăngăniră. Nici ea nu știa cine o enervase mai tare, comportamentul său sau cel al Annei. Măcar pe Anna o înțelegea: își apăra interesul. Dar ea de ce apăraseră oameni, lucruri și idei cu o pasiune pe care nu o resimțea? O dezgustase plăcerea melodramatică pe care publicul o resimțise la piesă. Toată absurditatea aia cu care crescuse nu i se părea decât o scuză pentru ură. Richard avea dreptate să întrebe: de ce șapte și nu nouă? Pat asistase toată viața la

această piesă, deși nu fusese aleasă să joace vreun alt rol decât să cânte în cor. Asta se întâmpla pe vremea când preda Soane la școală, înainte să observe că numerele nu erau întâmplătoare. A mai durat ceva vreme până să observe că nu erau decât opt familii. Până să înțeleagă că familia Cato a fost eliminată, mai șterseseră una. Pe cine? Existau doar două familii care nu făceau parte din grupul inițial, dar care veniseră în Haven îndeajuns de devreme încât să fie asociate grupului: familia Jury (deși nepotul lor, Harper, se măritase cu o membră a familiei Blackhorse – bravo lui) și tatăl tatălui ei: Fulton Best. Nu făceau parte din grupul inițial, așa că trebuia să fie vorba de... cine? Cu siguranță nu familia Flood, dacă Anna se va mărita cu Richard Misner. Nu conta și asta? Ar putea Richard salva linia Flood? Sau să fie vorba de familia Poole, din cauza lui Billie Delia? Nu. Erau o grămadă de bărbați în familia aia. Ar fi o dovadă a flirtului lui Apollo sau al lui Brood, dar dacă acest lucru ar fi fost un motiv de îngrijorare, atunci însăși familia Morgan fusese în mare pericol până la nunta lui K.D. cu Arnette. Iar poziția lor ar fi fost și mai sigură dacă Arnette năștea un băiat, și nu o fată. La fel și familia Fleetwood. Din moment ce Jeff și Sweetie nu se ridicaseră la înălțimea așteptărilor, Arnette era extrem de importantă pentru ambele familii.

Ceaiul era gata, iar Pat se aplecă deasupra lui, încruntată, atât de prinsă de această enigmă încât nu-l auzi pe Roger intrând decât când era deja în ușă.

— Ai plecat prea devreme, spuse el. Am mai cântat niște colinde.

— Da? Ei, asta e. Pat afișă un zâmbet forțat.

— Ai ratat și niște prăjituri bune.

Căscă.

— I-am luat din fiecare și lui Lone dup-aia. Doamne, ce femeie nebună!

Prea obosit să mai râdă, Roger clătină din cap și zâmbi.

— Dar a fost bună la vremea ei.

Se întoarse cu spatele, gata de plecare:

— Ei, noapte bună, păpușă. Măine plec dis-de-diminează.

— Tăticule, spuse Pat către spatele întors spre ea.

— Îhî?

— De ce au schimbat? Erau nouă familii în piesă.

Apoi opt, ani de-a rândul. Acum sunt șapte.

— Despre ce vorbești tu acolo?

— Știi la ce mă refer.

— Nu, nu știu.

— Piesa. Cum se împuținează familiile sfinte.

— Kate se ocupă de toate astea. Ea și Nathan.

La alesul copiilor mă refer. Poate că nu erau destui.

— Tăticule...

Poate că i-a auzit îndoiala din voce.

— Ce?

Dacă o auzise, nu lăsa să se vadă.

— E din cauza culorii pielii, nu-i așa?

— Ce?

— Modul în care sunt aleși și clasați oamenii în orașul ăsta.

— O, nu. Ei, poate că s-au supărat un pic, cu mult în timp în urmă. Dar nimic serios.

— Nu? Și cum rămâne cu ce a spus Steward când te-ai însurat?

— Steward? Ei, știi că ăștia din familia Morgan se iau foarte în serios. Prea în serios, uneori.

Pat suflă în ceașca de cafea.

Roger îi răspunse cu aceeași tăcere și apoi se întoarse la un subiect mai puțin spinos.

— Mie mi-a plăcut mult piesa. Totuși, trebuie să facem ceva în legătură cu Nathan. Nu prea îl mai duce capul.

Apoi, ca o idee care-i veni după aceea, întrebă:

— Ce spunea preotul Misner acolo? Părea foarte serios.

Ea nu-și ridică privirea.

— Ei, nimic, discuții.

— S-a întâmplat ceva între voi doi?

— Tăticule, te rog.

— Întreb și eu, nu dau cu paru'.

Făcu o pauză, așteptând un răspuns. Dar când acesta nu veni, plecă, murmurând ceva despre cup-tor.

Ba da, dai cu parul. Pat sorbea cu atenție din linguriță. Întreabă-l pe Richard Misner. Întreabă-l ce i-am făcut mai înainte. Și ce-i face toată lumea. Când pune întrebări, îi ascund totul mai puțin ceea ce este evident, ceea ce e la suprafață. Și eu, mai mult ca oricine, știu cum e. Nu merit să fiu reprezentată pe scenă de un copil de opt ani.

Un sfert de oră mai târziu, Pat stătea în grădină, la șaptezeci și ceva de metri depărtare de mormântul Deliei. Se făcuse răcoare, dar tot nu era îndeajuns de frig încât să ningă. Menta se ofilise, dar tufișurile de levănțică și de salvie erau încă pline și mirositoare. Nici o urmă de vânt, așa că focul din butoiul de tablă se ținea bine. Unul câte unul, aruncă dosarele de carton, filele de hârtie – capsate sau nu – în flăcări. Trebui să rupă copertele caietelor și să le țină cu un băț deasupra, ca să nu înăbușe focul. Fumul era amar. Se dădu înapoi, culese mănunchiuri de levănțică și le aruncă și pe ele în foc. Îi luă ceva timp, dar în cele din urmă întoarse spatele cenușii și se îndreptă spre casă, purtând cu sine mirosul de levănțică arsă. La chiuveta din bucătărie se spală pe mâini și-și aruncă cu apă pe față. Se simțea curată. Poate de aceea începu să râdă. Încet, mai întâi, apoi din toate puterile, cu capul pe spate, stând

la masă. Oare ei chiar credeau că pot continua așa? Numerele, pedigriurile, cine cu cine face sex? Toate generațiile acelea de negri ca „roca opt” au mers înainte ca până la urmă să ajungă o mână de oameni? Ei bine, ca să rămână în viață, poate că da, poate că trebuie, din moment ce nimeni nu moare în Ruby.

Își șterse ochii și ridică ceașca de pe farfurioară. Pe fund se cuibăriseră frunzele de ceai. Încă niște apă fiartă, le mai lasă la opărit și frunzele negre vor colora apa. Și mai mult. Încă și mai mult. Până într-o zi. Ei bine, până în ziua de azi. Ca să vezi! Era limpede ca apa de izvor. Generațiile trebuiau nu numai să fie intacte rasial, ci și în afara oricărei suspiciuni de adulter. Într-adevăr, „Domnul să-i binecuvânteze pe cei puri și sfinți.” Asta le era puritatea. Asta le era sfințenia. Asta era pactul pe care Zechariah îl făcuse în timpul rugăciunii. Nu de mânia lui Dumnezeu trebuia să le fie frică. Ci de a lui, de a lor. Oare de asta îi scoate din sărite inscripția „Fii mânia....”? Dar pactul trebuie să fi fost încălcat sau schimbat, căci acum rămăseseră doar șapte. De cine? Probabil de cei din familia Morgan. Ei conduceau totul, controlau totul. Ce pact nou încheiaseră gemenii? Oare credeau cu adevărat că în Ruby nu se moare? Pat își dădu dintr-odată seama că știa toate acestea. Sângele negrilor ca „roca opt” – nepângărit și nemestecat – își va păstra vraja atâta timp cât vor

locui în Ruby. Asta era rețeta. Țasta era pactul. În schimbul nemuririi.

Zâmbetul lui Pat era strâmb. În cazul ăsta, își spuse ea, ce-i îngrijorează pe ei nu poate veni decât de la femei.

— O, Doamne, murmură ea. O, Doamne, am ars hârtiile.

CONSOLATA

În întunericul pivniței, bun și curat, Consolata se trezi cu dezamăgirea cruntă de a nu fi murit în timpul nopții trecute. În fiecare dimineață, cu speranțele spulberate, stătea pe un pat de campanie sub pământ, scârbită de viața ei de vierme, nepuțând face față orelor care se scurgeau decât dacă sorbea din sticle negre cu etichete atrăgătoare. În fiecare noapte, adormea hotărâtă că va fi somnul cel de pe urmă, sperând că un picior imens și amenințător va coborî și o va strivi ca pe un gândac.

Fiind deja într-un spațiu îngust ca un sicriu, deja devotată întunericului, lipsită de mult de orice poftă, dorindu-și doar să uite, se chinuia să înțeleagă această amânare. „Pentru ce?” se întreba ea, iar vocea ei era doar una din vocile care umpleau pivnița, de la grindă la podea. De câteva ori pe săptămână, în timpul nopții sau când se îmbina ziua cu noaptea, ieșea la suprafață. Atunci stătea în grădină, se plimba, se uita la cer să vadă singura lumină pe care o putea suporta. Câte o femeie, de obicei Mavis,

insista să i se alăture. Și vorbea și vorbea și iar vorbea. Sau li se alăturau și altele. Doar sorbind din sticle cu sticle prăfuite cu nume atrăgătoare – Jarnac, Médoc, Haut-Brion și Saint-Émilion – le putea asculta și, uneori, chiar răspunde. În afară de Mavis, care era cea mai veche acolo, abia dacă le mai putea distinge una de alta. Aproape că uitase ce știuse despre ele și i se părea din ce în ce mai lipsit de importanță să-și amintească amănunte, pentru că fiecare timbru al vocii spunea aceeași poveste: dezordine, decepție și derivă, lucruri de care sora Roberta le prevenise pe fetele indiene. Cei trei *d* care pavau calea spre pierzanie, cea mai gravă dintre toate fiind deriva.

În ultimii opt ani, veniseră una câte una. Prima dintre ele, Mavis, venise în timpul bolii îndelungate a Maicii, iar a doua imediat după moartea ei. Apoi încă două. Fiecare ceruse permisiunea de a rămâne câteva zile, dar nu mai plecase niciodată cu adevărat. Din când în când, își făceau un bagaj mic și vai de el, își luau la revedere și păreau că dispar pentru o vreme – dar doar pentru o vreme. Se întorceau întotdeauna, trăind ca șoarecii într-o casă pe care nimeni, nici măcar collectorul de taxe, n-o voia, împreună cu o femeie îndrăgostită de cimitir. Consolata se uita la ele prin ochelarii de soare – maro, gri, albaștri – și vedea niște fete distruse, niște fete înspăimântate, slabe și mincinoase. Când sorbea din Saint-Émilion sau din Jarnacul fumuriu, le putea

tolera, dar cel mai adesea avea chef să le frângă gâtul. Orice, numai să se oprească mâncărurile proaste și nedigerabile, bățile averse ale muzicii, certurile, râsetele sparte și răgușite, pretențiile. Dar mai ales deriva. Sora Roberta le-ar fi umflat palmele. Nu numai că nu făceau decât ce era absolut necesar, dar nici nu aveau vreun plan să facă ceva. În loc de planuri, aveau dorințe, dorințe prostesti și copilărești. Mavis vorbea întruna despre afaceri riscante prin care să facă repede bani – stupi de albine, ceva numit *bed and breakfast*²⁵, o firmă de catering, un orfelinat. Una din ele crezuse că a găsit un cuțar cu bani sau bijuterii sau așa ceva și voia să o ajute să le tragă pe sfoară pe celelalte. Alta se tăia pe ascuns pe coapse și pe brațe. Vrând să fie regina cicatricilor, își făcea tăieturi subțiri și roșii cu tot ce-i cădea în mâini: lame, ace de siguranță, cuțite. Alta tânjea după un stil de viață de cabaret, un loc aglomerat unde ar fi putut să cânte cântece pline de tristețe cu ochii închiși. Consolata asculta aceste vise copilărești cu o indulgență tăcută și îmbibată în vin, căci nu o înfuriau la fel de mult ca șoaptele despre dragoste care-i răsunau în cap mult după plecarea lor. Una câte una se furișau pe scări, cu o lampă cu kerosen sau cu o lumânare în mână, ca niște fecioare într-un templu sau într-o criptă, ca să stea pe podea

²⁵ Pensiune cu micul dejun inclus (n.r.).

și să vorbească de iubire ca și cum ar fi știut despre ce vorbeau. Povesteau despre bărbați veniți să le mângâie în somn, despre bărbați care le așteptau în deșert sau lângă o apă rece, despre bărbați care le doriseră odată, despre bărbați care ar fi trebuit să le dorească, poate că le doriseră sau urmau să o facă.

În zilele ei proaste, când hăul depresiei păta curățenia întunericului, voia să le omoare pe toate. Poate de asta îi era prelungită viața de vierme. Asta și seninătatea rece a mâniei lui Dumnezeu. Dacă murea fără ca El să-i ierte păcatele, sufletul i-ar fi fost condamnat. Dar dacă murea fără ca Mary Magna s-o ierte, asta i l-ar fi pângărit *omnia saecula saeculorum*. Ar fi iertat-o de bunăvoie, dacă i-ar fi spus la timp, dacă ar fi mărturisit înainte ca mintea bătrânei să pălească și să fie redusă la un lălăit continuu. În ziua în care a murit, Consolata s-a băgat în pat în spatele ei și, aruncând pernele pe podea, a ținut-o în brațe și între picioare. Căpșorul albit s-a odihnit între sânii Consolatei, așa că bătrâna a intrat pe tărâmul morții ca într-o naștere, legănată, cu femeia pe care o răpise când era mică rugându-se pentru ea. De fapt, răpise trei copii, un lucru cum nu se poate mai ușor pe vremea aceea, în 1925. Mary Magna – pe atunci nu era încă maică stareță – a refuzat categoric să lase doi copii în gunoiul de pe stradă, acolo unde i-a găsit. Pur și simplu i-a luat în brațe, i-a dus

la spitalul unde lucra și i-a spălat pe rând cu Ordono's Baking Soda, Glover Mange, săpun, alcool, Blue Ointment, iar săpun, iar alcool și apoi le-a pus cu grijă iod pe răni. I-a îmbrăcat și, cu complicitatea celorlalte călugărițe, i-a luat cu ele pe navă. Erau șase călugărițe americane în drum spre Statele Unite, după doisprezece ani în care fuseseră tratate cu răceală de ordinele portugheze mai vechi și mai severe. Nimeni nu le-a pus vreo întrebare măicuțelor devotate indienilor și oamenilor de culoare care plăteau bilete ieftine pentru trei copii neastâmpărați luați în grijă și care cu siguranță nu erau albi. Căci acum erau trei, Consolata fiind o decizie de ultim moment, pentru că avea deja nouă ani. Era limpede că răpirea era de fapt o salvare, căci spre orice viață le-ar fi târât călugărița exasperată și încăpățânată, nu putea să fie decât mai bună decât ce le aștepta pe străzile pline de rahat ale orașului. Când au ajuns în Puerto Limón, Mary Magna i-a dus pe doi dintre ei la un orfelinat, fiindcă între timp se îndrăgostise de Consolata. Să fi fost din cauza ochilor ei verzi? A părului de culoarea ceaiului? Poate datorită docilității sale? Sau poate a pielii fumurii, ca un apus de soare? A luat-o cu ea ca pupilă la postul la care fusese trimisă dificila călugăriță – un azil / internat pentru fetele indiene din părțile pustii ale vestului american.

Cu litere albe pe fond de albastru, pe un semn lângă drumul de acces scria: „Școala de fete indiene

Regele Christos". Poate că așa a vrut toată lumea să se cheme, dar din câte își amintea Consolata, doar călugărițele foloseau acest nume – mai ales în rugăciunile lor. Fără nici un motiv, elevii, oficialitățile și oamenii din oraș îi spuneau Mănăstirea.

Timp de treizeci de ani, Consolata a muncit din greu pentru a deveni și a rămâne motivul de mândrie a lui Mary Magna, singura ei realizare într-o viață dedicată învățământului, educației și îngrijirii celor din locuri de al căror nume nici măcar părinții călugăriței nu auziseră vreodată și pe care nu le puteau pronunța înainte ca fiica lor să le rostească. Consolata o adora. Când fusese răpită și dusă la spital, îi înfipseseră ace de seringă în brațe pentru a o apăra, spuneau ei, de boli. Boala grea care a urmat ea și-o amintea ca fiind plăcută, pentru că în timp ce stătea în salonul copiilor, o față frumoasă, încadrată de un văl, o veghea. Avea ochi albaștri ca apa lacului, calmi și limpezi, dar cu o urmă vagă de panică, o îngrijorare pe care Consolata nu o mai cunoscuse până atunci. Merita să te îmbolnăvești, să mori chiar, numai să vezi acea îngrijorare în ochii unui adult. Din când în când, femeia cu fața încadrată de văl se apleca și-i atingea fruntea cu vârful degetelor sau îi mângâia părul ud și încurcat. Mărgelele de sticlă care-i atârnavă de încheietura mâinii sau de-a lungul degetelor licăreau. Consolatei îi plăceau la nebunie acele mâini: unghiile late, pielea

palmelor tăbăcită. Și îi plăcea gura aceea care nu zâmbea, care nu avea nevoie să-și arate dinții pentru a radia fericire sau bunăvoință. Consolata vedea cum o lumină albastră, rece, strălucea ușor sub veșmântul ei. Venea, credea ea, de la inima ei.

Direct de la spital, Consolata, purtând o rochie maronie și curată care-i ajungea până la glezne, le-a însoțit pe călugărițe pe un vas numit Atenas. După o escală în Panama, au debarcat în New Orleans și de acolo au călătorit cu mașina, cu trenul, cu autobuzul și apoi au luat din nou mașina. Iar vraja care a început cu acele de seringă a continuat: closete cu apă atât de curată încât puteai s-o bei, pâine albă și pufoasă feliată deja în ambalaj, lapte în recipiente de sticlă și mereu acea limbă superbă, făcută special pentru a comunica cu împărăția cerurilor. *Ora pro nobis gratia plena sanctificetur nomen tuum fiat voluntas tua, sicut in caelo et in terra sed libera nos a malo a malo a malo.*²⁶ Doar când au ajuns la școală s-a mai pierdut din vrajă. Deși pământul nu ieșea în evidență cu nimic, casa era precum un castel, de o frumusețe care, a spus Mary Magna, trebuia să fie îndepărtată imediat. Prima sarcină a Consolatei

²⁶ „Roagă-te pentru noi”, „cea plină de grație” (fragmente din rugăciunea catolică *Ave Maria*); „sfîntească-se numele Tău, făcă-se voia Ta, precum în cer așa și pe pământ”, „ne izbăvește de cel rău de rău de rău” (fragmente din rugăciunea *Tatăl nostru*). În limba latină în original (n.tr.).

a fost să sfărâme figurinele de marmură neobrăzate și să aibă grijă de focurile în aer liber în care se aruncau cărți, făcându-și cruce atunci când amanți goi ieșeau din foc și trebuiau mânați înapoi în flăcări. Consolata dormea în cămară, freca gresia, dădea de mâncare la pui, se ruga, curăța legume, se ocupa de grădină, făcea conserve și spăla rufe. Ea, și nu altcineva, a descoperit tufișul sălbatic plin de ardei iuți și tot ea i-a cultivat. A învățat să gătească cât de cât de la măicuța Roberta și a devenit îndeajuns de pricepută încât să preia atât bucătăria, cât și grădina. Asista la ore împreună cu fetele indiene, dar nu s-a atașat de nici una din ele.

Timp de treizeci de ani și-a oferit trupul și sufletul Fiului Domnului și Maicii Sale, ca și cum ar fi fost ea însăși călugăriță. Și le-a oferit celei cu inima însângerată și plină de iubire nesfârșită. Celei *quae sine tactu pudoris*²⁷. Sfintei Maria, *beata viscera*²⁸. Celei a cărei cale este îngustă, dar înmiresmată cu dulceața cimbrului. Lui, celui a cărui iubire era atât de desăvârșită, încât îi înmărmurea și pe înțelepți, și pe cei osândiți la chinurile Infernului. Lui, cel care s-a făcut om, ca noi să-l putem atinge și să-i vedem purtarea modestă. Care s-a făcut om, ca suferința

²⁷ „Fără de păcat”; în limba latină în original (n.tr.).

²⁸ „Cea cu pântecul binecuvântat”; în limba latină în original (n.tr.).

Lui s-o oglindească pe-a noastră, ca îndoiala Sa, chinurile morții, disperarea Sa, eșecurile Sale să dea seama de slăbiciunile noastre și să le absoarbă pentru totdeauna. Și toți acești ani închinați Dumnezeului viu s-au spulberat ca un ou de găină când l-a întâlnit pe bărbatul cel viu.

Era în 1954. Oamenii construiau case, împrejmuiseră și aveau pământul șaptesprezece mile la sud de „Regele Christos”. Începuseră să construiască un magazin de furaje, o băcănie și, spre încântarea lui Mary Magna, o drogherie care să fie mai aproape de nouăzeci de mile. Acolo putea cumpăra vată antiseptică pentru nevoile lunare ale fetelor, ace fine, așa cu care țeseau și tot țeseau, suplimentele pentru femeile la menstruație, prafurile pentru durerile de cap și clorhidratul de aluminiu din care făcea deodorant.

Într-unul din aceste drumuri la drogherie, Consolata a mers cu Mary Magna în camioneta școlii și, încă înainte de a ajunge la drumul proaspăt croit, a fost limpede că se întâmpla ceva. Era mare agitație sub soarele care fierbea. Se auzeau aplauze zgometoase și în loc de treizeci și ceva de oameni energici care să-și vadă tăcuți de treabă, construind un oraș, se vedeau cai galopând prin curți, de-a lungul drumului, iar oamenii strigau și râdeau. Fetițe cu flori roșii și purpurii în păr săreau în sus și-n jos. Un băiat se agățase cu toate puterile de gâtul unui cal și acum

era purtat pe brațe și declarat învingător. Bărbați tineri și băieți își agitau pălăriile, alergau după cai și-și ștergeau ochii înlăcrimați. Privind acea bucurie nestăpânită, Consolata a auzit un „ș-a-ș-a-ș-a” vag, dar insistent. „Ș-a-ș-a-ș-a”. Apoi, amintirea unor piei exact la fel, a unor bărbați identici, dansând cu femei în stradă, pe ritmurile unei muzici care suna ca o inimă înfuriată, cu torsuri țepene, cu șolduri care se roteau în cercuri mici deasupra picioarelor ce se mișcau atât de iute încât degeaba încercai să-ți dai seama cum de era posibil. Acești oameni însă nu dansau; râdeau, alergau, se chemau unii pe alții și strigau la femeile în culmea veseliei. Și deși trăiau aici, într-un cătun, nu într-un oraș zgomotos plin de oameni negri sclipitori, Consolata a știut că-i sunt cunoscuți.

A durat ceva vreme până să reușească Mary Magna să-l facă pe proprietarul drogheriei să le bage în seamă. În cele din urmă, s-a îndepărtat de mulțime și le-a condus în casă, unde o parte închisă a verandei servea drept prăvălie. A deschis ușa din față și, înclinând politicos din cap, a condus-o pe Mary Magna înăuntru. Așteptând pe trepte, Consolata l-a văzut pentru prima oară. Ș-a-ș-a-ș-a. Ș-a-ș-a-ș-a. Un tânăr slab, călare, deschizând calea altuia. Cămașa lui kaki era learcă din cauza transpirației și la un moment dat și-a dat jos pălăria turtită și largă ca să-și șteargă sudoarea de pe frunte. Șoldurile i se

le, auau în șa, înainte și înapoi, înainte și înapoi. Șa-șă-șă. Șa-șă-șă. Consolata i-a văzut profilul și aripa unei creaturi cu pene, încă vii, i-a fâlfâit în pântec. I l-a trecut pe lângă ea și a dispărut în țarcul unde se îngărașau animalele. Mary Magna a ieșit cu cumpărăturile, vaitându-se puțin de una și de alta – prețul, calitatea –, și s-a îndreptat grăbită spre camionetă, urmată de Consolata, cu brațele pline de buluri albastre de vată medicinală. A trecut din nou pe lângă ea, chiar în momentul în care deschidea portiera. Pe jos, alergând ușor, nerăbdător să se întoarcă la mulțimea festivă din capătul drumului. Degajat, neatent, s-a uitat spre ea. Consolata i-a întors privirea și a crezut că-i vede ezitarea în ochi, dacă nu și în mers. A intrat repede în camioneta înfierbântată de soare, unde căldura putea fi un pretext pentru respirația ei întretăiată. Timp de două luni nu l-a mai văzut, timp agitat de creatura cu pene care se chinuia să-și răsfire aripile. Luni în care s-a rugat cu fervoare și s-a îngrijit și mai mult de treburile gospodărești. Luni tensionate, de asemenea, căci erau obligate să închidă școala. Deși donația acordată de o femeie bogată care înființase și finanțase ordinul supraviețuise anilor treizeci, în anii cincizeci se epuizase. Fetele indiene, dragele de ele, plecaseră de mult – luate de mamele, de frații lor sau îmbrățișând viața monahală. De trei ani tot solicitaseră statului să le trimită pupile: fetișcane nerușinate

pentru care călugărițele păreau uneori amuzante, dar de cele mai multe ori, sinistre. Două dintre ele deja fugiseră și rămăseseră doar patru. Dacă oficialitățile nu erau convinse de călugărițe să le mai trimită niște indience nărăvașe și neascultătoare (și să plătească pentru ele), ordinul trebuia să se pregătească să închidă școala și să fie strămutat. Statul dispunea de fete neascultătoare, bineînțeles, din moment ce neascultător putea să însemne orice, de la cele care făceau pipi în pat la chiulangioace și cele care vorbeau în timpul orelor, dar prefera să le trimită în școlile protestante, unde puteau să înțeleagă și ele, dacă nu comportamentul, măcar hainele profesoarelor. În Oklahoma, bisericile și școlile catolice erau ceva rar. Acesta era și motivul pentru care binefăcătoria lor cumpărase acest conac. Era o ocazie să trateze miezul problemei: să facă cunoscută limba și pe Dumnezeu băștinașilor despre care se credea că nu au nici una, nici alta; să le modifice felul de a mânca, de a se îmbrăca, de a gândi; să-i ajute să disprețuiască tot ce aveau cândva mai de preț, dându-le în schimb privilegiul de a-L cunoaște pe singurul Dumnezeu și, astfel, o șansă la mântuire. Mary Mag-na scrisese scrisori după scrisori, se dusese la Oklahoma City și mai departe, sperând să salveze școala. În acea atmosferă distrasă, stângăcia Consolatei, faptul că scăpa lucrurile din mână, că ardea altele, că dădea fuga la capelă, pe neașteptate, le dădea bățai

de cap călugărițelor, dar nu erau semne care le facă să se gândească la altceva decât la problemele cu care se confruntau și ele. Când o întrebau care era problema sau când o certau pentru greșeli de neiertat, inventa scuze sau se bosumfla. În confuzia ei, împrăștiându-i zilnic pietatea grăbită, se ascundea frica de a fi trimisă în afara Mănăstirii, să facă din nou cumpărături în oraș. Așa că muncea în curte de cum dădea soarele și își petrecea restul timpului înăuntru, făcându-și prost treaba. Nici una din aceste măsuri nu a dat roade, în cele din urmă. A venit el la ea.

Într-o zi senină de vară, în timp ce stătea în genunchi plivind grădina împreună cu două pupile ale statului, posace, a auzit în spatele ei o voce bărbătească:

— Scuzați-mă, domnișoară.

Nu voia decât niște ardei iuți.

El avea douăzeci și nouă de ani. Ea, treizeci și nouă. Și și-a pierdut mințile. Complet.

Consolata nu era virgină. Unul din motivele pentru care acceptase cu atâta recunoștință ajutorul lui Mary Magna, a cărei mână o atinsese ca aripa unui porumbel, erau împunsăturile murdare la care fusese supusă când avea nouă ani. Dar niciodată, după ce mâna cea albă i-a luat lăbuța murdară, nu a mai cunoscut vreun bărbat, nici nu și-a dorit și probabil

de aceea faptul că s-a îndrăgostit nebunește după treizeci de ani de celibat era așa un eveniment.

Ce i-a spus? Vino cu mine? Cum te cheamă? Cât costă o grămăjoară? Sau pur și simplu a apărut a doua zi să mai cumpere ardei iuți? S-a apropiat de el să-l privească mai bine? Sau el a fost cel care s-a apropiat? În orice caz, cu oareșice mirare, i-a spus: „Ai ochii ca niște frunze de mentă.” Iar ea i-a răspuns: „Iar ai tăi sunt ca începutul lumii” cu voce tare sau doar i-au răsunat cuvintele în minte? Chiar s-a lăsat în genunchi și i-a îmbrățișat piciorul sau doar a vrut s-o facă?

— O sa-ți aduc înapoi coșul. Dar s-ar putea să fie târziu. Pot să te deranjez la ora aia?

Nu-și amintea să fi răspuns ceva, dar chipul ei i-a spus ceea ce trebuia să știe, căci în noaptea aceea a fost acolo, și ea la fel, și el a luat-o de mână. Nici urmă de coș. Șa-șa-șa.

Odată aflați în camion, înaintând cu grijă pe aleea prunduită, pe drumul prăfuit și îngust și apoi în viteză pe cel mai larg, nu și-au spus nici o vorbă. Conducea, se pare, pentru plăcerea de a fi în mașină: uruitul adăpostit în oțel, felul alunecos în care des-părțea întunericul din apropiere și se avânta înspre cel îndepărtat, în necunoscut. Consolatei i s-a părut că au mers ore întregi, fără vreun cuvânt. Pericolul și apăsarea momentului îi făceau atenți, calmi. Nu știa și nici nu-i păsa unde mergeau sau ce s-ar putea

întâmpla odată ajunși acolo. Alergând cu viteză spre imprevizibil, stând alături de el, care era mai întunecat decât întunericul pe care-l despicaseră, Consolata a lăsat aripile să se desfășoare și să se desprindă de pe pereții reci ca gheața ai pântecului. Acolo, unde vântul nu era nici bun, nici rău pentru floarea-soarelui, unde luna nu era o măsură a timpului, a vremii, nu arăta că trebuia semănat sau cosit, ci era o trăsătură a lumii originare create pentru ei doi.

În cele din urmă, a încetinit și a cotit pe o cărare abia bătută, unde ierburile înalte zgâriau botul mașinii. În mijlocul lor, a oprit și ar fi făcut un gest s-o ia în brațe, dacă ea nu ar fi fost deja acolo.

La întoarcere, nu și-au spus nimic, din nou. Ceea ce fusese rostit în timp ce făceau dragoste se apropia de limbaj, semăna cu el, dar de fapt era ceva de ne-memorat-controlat-tradus. Înainte de răsărit, s-au despletit ca și cum fuseseră arestați și aveau de făcut pușcărie fără eliberare condiționată. Când i-a deschis portiera să coboare, el i-a spus: „Vineri. La prânz.” Consolata a rămas pe loc în timp ce camionul se îndepărta. Nu-l văzuse bine nici măcar o dată, toată noaptea. Dar vineri. La prânz. O s-o facă o s-o facă o s-o facă pe lumină. Și-a încolăcit brațele în jurul trupului, s-a lăsat în genunchi și s-a aplecat. Cu fruntea atingând pământul, s-a legănat într-o explozie de plăcere.

S-a furișat în bucătărie și i-a spus măicuței Roberta că fusese în cotețul găinilor.

— Ei, și? Unde sunt ouăle?

— O, am uitat coșul.

— Nu te tâmpi, te rog.

— Nu, n-o să mă tâmpesc.

— Totul e așa, o mare zăpăceală.

— Da, așa e.

— Pai, hai, mișcă-te!

— Da, măicuță. Iartă-mă, măicuță.

— Te amuză ceva?

— Nu, măicuță. Nimic. Dar...

— Dar...?

— Eu... Ce zi e azi?

— Sfânta Marta.

— Nu, voiam să zic ce zi din săptămână?

— Marți. De ce?

— Nimic, măicuță.

— Trebuie să-ți folosești capul. N-avem nevoie de confuzie.

— Da, măicuță.

Consolata a înhățat un coș și a zbughit-o pe ușă.

Vineri. Prânz. Soarele a obligat pe toată lumea să se adăpostească în spatele zidurilor de piatră. Pe toată lumea, mai puțin pe Consolata și spera ea, pe bărbatul cel viu. Nu are ce face, trebuie să îndure

căldura, protejată de soare doar de o pălărie de paie. Stă la cotitura aleii, dar vede bine casa. Pământul acesta este plat ca o copită, deschis ca o gură de copil. Nu poți să ascunzi nimic scandalos aici. Dacă măicuța Roberta sau Mary Magna o vor chema sau îi vor cere o explicație, va inventa ceva – sau nimic. Îi aude camionul înainte de a-l zări, iar când apare, trece pe lângă ea. Nu-și întoarce capul, dar îi face un semn. Își ridică un deget de pe volan și-i arată înainte. Consolata face la dreapta și urmează zgomotul cauciucurilor și apoi sunetul lor înăbușit atunci când ajung pe asfalt. O așteaptă la marginea drumului.

Înăuntru, se uită unul la altul vreme îndelungată, serioși, atenți și apoi zâmbesc.

Conduc până la o fermă părăsită, așezată pe o ridicătură de pământ lăsat în paragină. Trecând de pâlcurile de iarbă înaltă și de studeniță, parchează în spatele unui coș de fum dărâmat. Mână-n mână, se luptă cu lăstărișul și murii până ajung la o albie nu foarte adâncă. Consolata zărește pe dată ceea ce voia el să-i arate: doi smochini crescând unul într-altul. Când sunt în stare să vorbească în poziții întregi, el o privește, spunând:

— Nu-mi cere să explic. Nu pot.

— Nu e nimic de explicat.

— Încerc să mă descurc în viață. O grămadă de oameni depind de mine.

— Știu că ești însurat.

— Și așa am de gând să rămân.

— Știu.

— Ce altceva mai știi?

Îi strecoară degetul mare în buric.

— Că sunt mult mai bătrână decât tine.

El ridică privirea de la buric la ochi și zâmbește:

— Nimeni nu e mai bătrân ca mine.

Consolata râde.

— Cu siguranță, nu tu. Când a fost ultima oară?

— Înainte să te fi născut tu.

— Atunci ești a mea de tot.

— O, da.

O sărută încet, apoi se sprijină în cot.

— Am călătorit. Peste tot. N-am mai văzut pe cineva ca tine. Cum se poate să existe cineva ca tine? Știi cât de frumoasă ești? Te-ai uitat vreodată la tine?

— Mă uit acum.

Nu s-a făcut nici o smochină în copacii aceia cât s-au întâlnit acolo, dar le-a prins bine umbra frunzelor prăfuite și protecția ce le-o ofereau trunchiurile chinuite. Au stat cum au putut mai bine pe păturile aduse de el. Abia după aceea au văzut vântăile și zgârieturile cauzate de albia uscată.

Consolata a fost luată la întrebări. A refuzat să răspundă, a deviat întrebările, apucându-se de văitat:

— Ce-o să se întâmple cu mine când o să se-nchidă școala? Nimeni nu mi-a spus ce-o să se întâmple cu mine.

— Lasă prostiile! Știi că vom avea grijă de tine. Întotdeauna.

Consolata s-a bosumflat, s-a făcut că e măcinată de griji și, prin urmare, că nu te poți bizui pe ea. Cu cât încercau s-o liniștească, cu atât insista să se plimbe, „să fie singură”. O nevoie care o cuprindea mai ales vinerea. În jurul prânzului.

Când Mary Magna și măicuța Roberta au plecat cu treburi în septembrie, măicuța Mary Elizabeth și trei eleve de-acum inutile au continuat să împacheteze, să facă curat, să studieze și să se roage. Două dintre eleve, Clarissa și Penny, rânjeau când o vedeau pe Consolata. Aveau paisprezece ani, oase delicate, ochi frumoși și cercetători ce puteau să-și piardă dintr-odată orice expresie. Trăiau în așteptarea momentului când vor scăpa de acolo și erau binedispuse acum, că se apropia sfârșitul. În ultimul timp, începuseră s-o vadă pe Consolata ca pe una de-a lor, mai degrabă decât una dintre dușmancele care căutau să le distrugă viața. Șușotind între ele într-o limbă interzisă de măicuțe, o acopereau, culegând ouăle, plivind și spălând în locul ei. Uneori stăteau la ferestrele clasei, cu capetele lipite, cu ochii

aprinși, privind femeia pe care o considerau suficient de bătrână cât să le fie bunică așteptând, pe orice vreme, camioneta.

— A aflat cineva? întreabă Consolata, rotindu-și degetul în jurul sfârcului bărbatului.

— Nu m-ar mira.

— Soția ta?

— Nu.

— Ai spus cuiva?

— Nu.

— Ne-a văzut cineva?

— Nu cred.

— Atunci cum ar putea ști cineva?

— Am un frate geamăn.

Consolata se ridică în picioare.

— Sunteți doi?

— Nu.

Închide ochii. Când îi deschide, se uită în depărtare.

— Nu e decât unul ca mine.

Septembrie înainta mânjind totul în culori: acri de galben cardamom, portocaliu ars, mile întregi de siena, văi albastre – azuriu și întunecat – și un cer de un violet sfâșietor. Când a venit octombrie și tărtăcuța a înlocuit ridichile, Mary Magna și măicuța Roberta s-au întors, enervate de preoți, avocați,

funcționari și clerici. Știrile pe care le aduceau nu erau deloc surprinzătoare. Soarta tuturor era decisă la Saint Pere, mai puțin a ei. Această decizie avea să vină ulterior. Se lua în considerare vârsta lui Mary Magna – șaptezeci și doi de ani –, dar ea refuza să fie trimisă la un azil liniștit. Mai era și problema cheltuielilor de întreținere a proprietății. Titlul de proprietate era în mâna binefăcătoarei fundației – de care se ocupa acum directorul –, așa că pământul și casa nu erau tocmai proprietatea bisericii; se discuta deci dacă erau supuse taxelor curente și retroactive. Dar întrebarea cu adevărat importantă pentru evaluator era de ce, într-un stat protestant, un grup de femei catolice, fără nici un bărbat misionar care să le controleze, ar fi îndreptățit la un tratament special. Din fericire sau din nefericire, nu fusese descoperită pe acel pământ nici un fel de resursă naturală, ceea ce făcea imposibilă vânzarea lui. Nu puteau să plece pur și simplu, nu-i așa? Mary Magna le-a chemat pe toate să le explice. O altă fată fugise, dar ultimile două, Penny și Clarissa, ascultau foarte atente cum li se prezenta viitorul – cel puțin următorii patru ani –, care fusese hotărât de un bătrân în costum. Și-au plecat frunțile frumoase, consimțind solemn, sigure că ajutorul de care era nevoie pentru a scăpa din ghearele călugărițelor era pe drum.

Totuși, Consolata nu acorda mare atenție vorbelor lui Mary Magna. Ea nu avea de gând să plece nicăieri. Avea să locuiască pe câmp, dacă era nevoie sau, și mai bine, în casa devastată de foc care devenise căminul ei imaginar. Îl urmase de-acum de trei ori prin ea, ținându-și echilibrul pe scândurile îndoite și cu fumul vechi de doisprezece ani în nări. Fără vreun copac în zare, ca o casă construită pe dunele de nisip ale Saharei pustii, fără nici o opreliște, casa arsese în voia vântului și a propriilor podoabe. Să fi început în timpul nopții, când copiii dormeau? Sau era nelocuită deja când au început flăcările să se agite? Să fi fost stăpânul casei undeva la șaizeci de acri depărtare, făcând baloți, marcând animale, defrișând sau sădind? Oare femeia s-a aplecat peste o cadă în curte, cu fruntea iritată de șuvițele de păr? Poate că a aruncat o găleată sau două de apă, apoi, strigându-și copiii, s-a grăbit să salveze ce mai putea din casă. Adunând tot ce era la îndemână și aruncând în curte. Cu siguranță trebuie să fi avut un clopot, un triunghi ruginit – ceva, acolo, care să sune și să-i avertizeze pe ceilalți de pericolul care înainta. Poate că atunci când a ajuns bărbatul, fumul l-a făcut să lăcrimeze. Dar doar din cauza fumului, căci aceștia nu erau oameni care să plângă. Poate că s-a îngrijit prima dată de animale, mânându-le undeva la adăpost sau dându-le drumul să fugă, amintindu-și că nu are asigurare pe

proprietate. Totul, în afară de lucrurile din curte, era pierdut. Chiar și floarea-soarelui din colțul de nord-vest al casei, lângă bucătărie, de unde femeia o privea în timp ce mesteca în terci.

Consolata a cotrobăit prin sertarele în care șoa-recii de câmp roseseră facturile de gaz. A văzut cum vântul șlefuisse mobila carbonizată până o făcuse fină ca mătasea. Creaturi subpământene ocupaseră spațiul părăsit de oameni. Un fel de sculpturi ale unor oameni de cenușă. Un bărbat, înalt de doi metri, plana lângă șemineu. Picioarele lui, picioare puternice de cowboy, și forma fălcilor îndreptate spre ei risipea orice îndoială despre cine era stăpânul locului. Degetul din vârful brațului lung și negru arăta spre stânga, spre cer, unde un perete se prăbușise, cerând să ieși repede de pe proprietatea lui. Lângă bărbat, gravată fin pe peretele ocru, era o fată cu aripi de fluture, lungi de un metru. Peretele de vizavi era locuit de ceea ce Consolata credea că sunt niște pescari, dar bărbatul cel viu spunea că sunt mai degrabă eschimoși, după ochi.

— Eschimoși? A întrebat ea, strângându-și părul de pe gât. Ce e un eschimos?

El a râs, și supunându-se poruncii date de cowboy, a tras-o de acolo, peste molozul peretelui dărâmat, înapoi spre albie, unde s-au luat la întrecere cu smochinii în îmbrățișarea lor.

Pe la mijlocul lui octombrie, nu a venit la o întâlnire. Vineri, Consolata l-a așteptat timp de două ore jumătate acolo unde drumul prăfuit se intersecta cu asfaltul. Ar fi așteptat și mai mult, dacă nu veneau Penny și Clarissa s-o ia de-acolo.

Poate c-a murit, s-a gândit ea, și nu e nimeni să-i spună. Toată noaptea s-a agitat – pe patul improvizat din cămară sau chircită pe întuneric lângă masa din bucătărie. Dimineața a găsit-o privind cum lumea celor vii îi picura absența. Inima ei, înfundată de amărăciune, bătea încet. Venele păreau să i se fi transformat în tuburi de celofan încrețit. Greutatea de pe piept o apăsa din ce în ce mai tare și nu mai putea respira cum trebuie. În cele din urmă, s-a hotărât să afle ce s-a întâmplat sau să-l găsească.

În părțile acelea, sâmbăta era o zi plină. Autobuzul care venea o dată pe săptămână a claxonat-o să se îndepărteze, căci mergea chiar pe mijlocul drumului principal. Consolata a sărit într-o parte și și-a continuat drumul, cu părul desprins fluturându-i în briza țevei de eșapament. Câteva minute mai târziu, a trecut pe lângă ea un camion de benzină, iar șoferul a urlat ceva pe fereastră. Peste o jumătate de oră s-a zărit în depărtare o scânteiere. O mașină? Un camion? El? Inima i-a bolborosit și a început să-i pompeze din nou sângele prin venele de celofan. Nu a îndrăznit să-și lase zâmbetul de pe buze să se întindă pe toată fața. Și nici nu a îndrăznit

să se oprească din mers, în timp ce vehiculul se apropia de ea. Da, slavă Domnului, era un camion. Și la volan, o singură persoană, Isuse Christoase. Încetinea. Consolata s-a întors să-l privească cum frânează și să se bucure de chipul bărbatului cel viu.

S-a aplecat pe fereastră și a zâmbit.

— Urci?

Consolata a luat-o la fugă peste drum și s-a repezit la portieră. Până să ajungă ea, era deja deschisă. A urcat și, nu se știe din ce motiv – o dorință femină de a-l muștra sau de a face să dispară cele douăzeci și patru de ore de disperare, de a pretinde măcar că pentru suferința pe care i-o provocase trebuia să-i ofere o scuză, o explicație pentru a-i merita iertarea –, un instinct de felul acesta a împiedicat-o să-i pună mâna pe picior, așa cum își dorea.

Era tăcut, firește. Dar nu era aceeași tăcere din fiecare vineri. Atunci, tăcerea era plină de promisiuni. Ușoară. Sonoră. Însă acum, tăcerea era stearpă, o muțenie acidă. Apoi a băgat de seamă mirosul. Nu era neplăcut, nu, dar nu era mirosul lui. Consolata a înghețat; apoi, neavând curaj să-l privească în față, a aruncat o privire lateral, spre picioare. Nu purta cizmele lui negre și înalte, ci unele de cowboy, ceea ce a convins-o că la volan se află un străin, care îi ocupă trupul, dar care nu e el.

S-a gândit să țipe, să se arunce din mașină. Avea de gând să se lupte dacă o atingea. Nu avea timp să se gândească la alte soluții, căci se apropiau de drumul de pământ care ducea la Mănăstire. Era pe punctul de a deschide portiera, când străinul a frânat și a oprit mașina pe loc. S-a aplecat, atingându-i sânii cu brațul, și a ridicat mânerul portierei. Ea s-a grăbit să coboare și s-a întors să-l privească.

Bărbatul și-a atins borul pălăriei, zâmbind.

— Oricând, spuse. Oricând vrei tu.

S-a îndepărtat cu spatele, holbându-se la aceeași față ca a lui, dezgustată, dar fără să poată să-și dezlipească ochii de ochii lui, severi și măriți de ură.

Incidentul nu pune capăt întâlnirilor de la smochini. Vine săptămâna următoare, purtând cizmele și mirosul care trebuie, și se ceartă puțin.

— Ce-a făcut?

— Nimic. Nici măcar nu m-a întrebat unde mă duc. M-a condus doar înapoi.

— Bine a făcut.

— De ce?

— Ne-a făcut un bine la amândoi.

— Nu, nu e adevărat. Era...

— Cum?

— Nu știu.

— Ce ți-a spus?

— M-a întrebat dacă vreau să urc. Și apoi a spus: Oricând. Ca și cum avea de gând s-o facă din nou. Era clar că nu mă place.

— Probabil că nu te place. De ce-ar trebui? Ai vrea? Ai vrea să te placă?

— Nu. O, nu. Dar...

— Dar ce?

Consolata stă dreaptă în picioare și se uită spre spatele casei arse. Ceva maro și cu blană se agită în ce a mai rămas dintr-un butoi pentru apa de ploaie.

— I-ai vorbit de mine? întreabă ea.

— Nu i-am spus nimic de tine.

— Atunci cum de știa că veneam să te caut?

— Poate că nu știa. Poate că pur și simplu a considerat că nu trebuie să mergi așa, singură, spre oraș.

— Nu a întors camionul. Se ducea în nord. De aia am crezut că ești tu.

— Uite care-i treaba, spune el, ghemuindu-se și aruncând pietricele. Trebuie să avem un semnal. N-o să pot veni în fiecare vineri. Hai să ne gândim la ceva, ca să știi și tu.

Nu s-au putut gândi la nimic care să funcționeze. În cele din urmă, ea i-a spus că îl va aștepta vinearea, dar numai o oră. Iar el i-a spus că dacă nu vine la timp, înseamnă că nu vine deloc.

Regularitatea cu care se întâlneau, înainte să apară geamănul, îi potolise foamea cum se tocește

tăișul unei săbii. Acum, că nu se mai vedeau la fel de regulat, foamea i se ascuțise. Chiar și așa, a mai condus-o încă de două ori acolo unde smochinii se încăpățâneau să trăiască. Nu știa asta pe atunci, dar cea de-a doua oară a fost și ultima.

E sfârșitul lui octombrie. El acoperă o parte din peretele casei arse cu o pătură pentru cai și se așază amândoi pe un sac de dormit de armată. Cerul palid de deasupra anunță o întunericime pe care n-ar putea să o vadă, chiar dacă ar căuta-o. Așa că zăpada care i se prinde ei în păr și îi înfrigurează lui spattele ud îi ia prin surprindere. Apoi discută despre situația lor. Ținuți în loc de vreme și de împrejurări, vorbesc în principal despre următorul loc de întâlnire. El amintește de un oraș situat la nouăzeci de mile în nord, dar se corectează imediat, căci nici un motel sau hotel nu i-ar primi. Ea sugerează Mănăstirea, căci sunt peste tot cotloane unde s-ar putea ascunde. El pufăie nemulțumit.

— Ascultă, șoptește ea. În pivniță este o cămăruță. Nu, ascultă. O s-o aranjez, o s-o fac frumoasă. Cu lumânări. Vara, e răcoare și întuneric, iar iarna, cămăruța e caldă ca o cafea. O s-avem o lampă să ne vedem, dar nu ne poate vedea nimeni. Putem să țipăm cât de tare vrem și nu ne aude nimeni. Avem pere și rafturi întregi de vin. Sticlele sunt așezate culcat și fiecare are câte un nume, Veuve Clicquot sau Médoc și câte un număr, 1-9-1-5, 1-9-2-6, ca

pușcăriașii care așteaptă să fie eliberați. Hai, îl imploră ea. Te rog, hai! Vino la mine acasă!

În timp ce el se gândește la această opțiune, mințea ei o ia înainte cu planuri. Plănuiește să umple fețele de pernă cu rozmarin, să spele așternuturile cu apă în care a fiert scorțișoară. Îi spune că își vor potoli setea cu vinul captiv. El râde cu un râs jos și satisfăcut, iar ea îi mușcă buza, ceea ce, își va da seama mai târziu, a fost marea ei greșeală.

Consolata a făcut toate acestea și multe altele. Pivnița a strălucit în lumina unui candelabru cu opt brațe din Olanda și a mirosit a plante uscate. Pere gălbui au umplut un bol alb. De care nici nu s-a atins, căci n-a mai venit. Nu a simțit atingerea unei lenjerii vechi și nici nu i-a cules bucățele de scorțișoară din păr. Cele două pahare pe care le-a găsit într-o cutie plină cu paie și pe care le-a lustruit până au ajuns să lucească nefiresc s-au prăfuit, iar apoi, în noiembrie, chiar înainte de Ziua Recunoștinței, în ele s-a cuibărit un păianjen harnic.

Penny și Clarissa se spălaseră pe cap și stăteau lângă cuptor, uscându-l cu degetele. Din când în când, una din ele se apleca și își scutura câte o șuviță mai aproape de foc. Cântau încetisor cântece de leagăn interzise în limba algonkină și o priveau pe Consolata așa cum o făcuseră întotdeauna: zilele ei de exaltare, de o energie maniacală, schimbarea ei subită într-o ființă distrată, care-și mușca unghiile.

O plăceau căci fusese răpită, la fel ca ele, și o compătimeau. Îi socoteau comportamentul drept un învățământ serios în ce privește limitele și posibilitățile dragostei și prizonieratului, iar această lecție a ținut-o minte pentru tot restul vieții. În momentul acela însă, viitorul lor apropiat avea prioritate. Cu bagajele făcute, cu planurile gata, nu mai aveau nevoie decât de bani.

— Unde ții bani, Consolata? Te rog, Consolata. Miercuri ne duc la casa de corecție. Doar niște bănuți, Consolata. În cămară, da? Atunci, unde? Doar de luni a rămas un dolar și douăzeci de cenți. Consolata le ignora.

— Nu mă mai bateți la cap.

— Te-am ajutat, Consolata. Acum tre' să ne ajuți și tu. Nu e furt, am muncit din greu aici. Te rugăm. Gândește-te cât de mult am muncit.

Psalmodiind și mângâind cu vocile, își periau părul și se uitau la ea cu ochii înflăcărați ai unor domnișoare în pericol.

Bătaia în ușa de la bucătărie nu a fost zgomoasă, dar a fost făcută cu o încredere inconfundabilă. Trei bătai. Nici una în plus. Fetele au încetat să se mai joace cu părul. Consolata s-a ridicat de pe scaun ca și cum ar fi fost somată de un șerif sau de un înger. Într-un fel, era și una și alta, sub forma unei tinere, epuizate, gâfâind, dar dreaptă ca lumânarea.

— Ce mai distanță, a spus ea. Vă rog, lăsați-mă să intru.

Penny și Clarissa au dispărut ca fumul.

Fata s-a așezat pe scaunul eliberat de Penny.

— Pot să-ți aduc ceva? a întrebat Consolata.

— Apă, te rog,

— Nu vrei ceai? Pari înghețată.

— Ba da. Dar mai întâi, apă. Apoi ceai.

Consolata i-a turnat apă dintr-un ulcior și s-a aplecat să verifice focul din cuptor.

— A ce miroase aici? a întrebat musafira. Salvie?

Consolata a dat din cap. Femeia și-a acoperit buzele cu degetele.

— Te deranjează?

— O să-mi treacă. Mulțumesc. A băut apa încet, până când a golit paharul.

Deși știa sau credea că știe, Consolata a întrebat:

— Ce vrei?

— Să mă ajuți.

Vocea îi era catifelată, nu obliga la nimic. Nu judeca, nu implora.

— Nu te pot ajuta.

— Poți, dacă vrei.

— Ce fel de ajutor cauți?

— Nu pot să am copilul ăsta.

Din gâtul ceainicului a sărit apă în farfurioară. Consolata a lăsat jos ceainicul și a șters apa cu un prosop. Nu o mai văzuse niciodată pe femeia aceea – era

mai degrabă o fată, în jur de douăzeci de ani –, dar din momentul în care intrase nu avusese nici o dubiu cine era. Duhnea a mirosul lui sau el a al ei. Locuiseră îndeajuns de aproape pentru a respira împreună brumărele și săpun Camay și tutun și să-l expire când se trezeau. Și mai erau și alte indicii: mirosul de copil mic, aroma încântătoare de ulei dulce, pudră pentru copii și dietă fără carne. Avea în fața ei o mamă, rostind ceva brutal, deloc matern, care s-a repezit spre Consolata ca o limbă despăcată. S-a ferit de acea limbă, dar otrava din urma ei a șocat-o prin ceva ce știa, dar nu-și imaginase: îl împărțea cu nevasta lui. Acum avea imaginea a ceea ce reprezenta exact acel cuvânt – a împărți.

— Nu te pot ajuta cu asta! Ce-i cu tine?

— Am avut doi copii în doi ani. Dacă mai am unul...

— De ce-ai venit la mine? De ce mă rogi pe mine?

— Pe cine altcineva? a întrebat femeia, cu o voce limpede și practică.

Otrava s-a răspândit. Consolata îl pierduse. De tot. Pentru totdeauna. Poate că soția lui nu știa, dar Consolata și-a amintit chipul lui. Nu când îi mușcase buza, ci când făcuse „mmm...” sugându-i sângele. El trăsesese aer adânc în piept. Spusese: „Să nu mai faci asta niciodată.” Dar ochii lui, la început cuprinși de teamă, apoi revoltați, spusese restul,

ceea ce ea ar fi trebuit să realizeze imediat. Trifoi, scortişoară, lenjerie moale – cine s-ar aventura la pere și la rafturi de vin prizonier cu o femeie care l-ar putea mânca ca pe o gustare?

— Pleacă de-aici. N-ai venit aici de-asta. Ai venit să-mi spui, să-mi arăți cum ești. Și crezi că am să mă opresc când am să văd ce ești în stare să faci. Ei bine, n-am să mă opresc.

— Nu, dar el, da.

— N-ai fi venit aici dac-ai fi crezut asta. Vrei să vezi cum sunt, să vezi dacă sunt și eu însărcinată.

— Ascultă-mă! Nu poate să dea greș în ceea ce face. Nici unul din noi nu poate să dea greș. Noi construim ceva.

— Ce-mi pasă mie de orașelul vostru amărât? Ieși afară! Hai, pleacă! Am treabă.

A mers pe jos până acasă? Sau era și asta o minciună? Oare avea mașina parcată pe undeva prin apropiere? Și dacă a mers pe jos, n-a luat-o nimeni în mașină? De asta a pierdut copilul?

O chema Soane și când s-a împrietenit cu Consolata, i-a spus că nu din cauza asta pierduse copilul. Răutatea din sufletul ei era cauza. Aroganța plină de superioritate morală, i-a spus ea. Faptul că a pretins că face un sacrificiu pe care, de fapt, nu avea de gând să-l facă, a învățat-o să nu se pună cu căile Domnului. Viața pe care o oferea la schimb îi căzuse dintre picioare într-o băltoacă de lichid roșu și

cearșafuri bătute de vânt. Dar prietenia lor nu se înfiripase încă. Între timp, după ce a plecat femeia, Consolata a aruncat o punguță cu bani spre Penny și Clarissa, urlând:

— Dispăreți din fața mea!

În timp ce lumina și mesele începeau să se schimbe, următoarele zile au fost un lung asediu al durerii, în timpul căruia Consolata a cules firimiturile iubirii ei flămânde. Aventura romantică întinsă la maximum s-a rupt și a lăsat să se vadă un simplu transfer. De la Christos, căruia omul i se abandonează complet, înghițind ideea cărnii Sale, la bărbatul cel viu. Rușine. Rușine fără vină. Consolata s-a târât pur și simplu înapoi până la capelă (dorindu-și din toată inima ca El să fie acolo, strălucind roșiatic în lumina încetoșată). Nu s-a auzit nici o rugăciune de implorare. Nici un *Domine, non sum dignus*. Pur și simplu și-a îndoit genunchii pe care se bucurase atât de mult să-i deschidă și a spus: „Doamne, n-am vrut să-l mănânc. Am vrut doar să-l aduc acasă.”

Mary Magna a intrat în capelă și, îngenunchind alături de ea, i-a pus brațul pe umăr, spunând:

— În sfârșit.

— Nu știi.

— Nici nu trebuie, copilă.

— Dar el...

Șa-șa-șa, voia să zică, adică și el și eu suntem la fel.

— Şşş, şşş, şşş. Şşş, şşş, şşş, a spus Mary Magna. Să nu mai vorbeşti niciodată de el.

Poate că nu s-ar fi învoit așa repede, dar când Mary Magna a condus-o din capelă în clasă, o rază de soare i-a ars ochiul drept, prevestindu-i vederea ei de liliac, și a început să vadă cel mai bine în întuneric. Consolatei i se vorbise.

Mary Magna a cheltuit bani pe care nu și-i permitea ca să ducă pe toată lumea la Middleton, unde fiecare, dar mai ales Consolata, s-a spovedit și a asistat la slujbă. Clarissa și Penny, modele de penitență, s-au rugat fără succes de ea să viziteze Muzeul indian și al culturii vestice, căruia i se făcea reclamă pe drum. Măicuța Mary Elizabeth a spus că nu e o modalitate înțeleaptă de a petrece timpul de după spovedanie. Drumul spre casă a fost făcut în tăcere; nu s-au auzit decât foșnetul paginilor din cărțile de rugăciuni și, din când în când, oftaturile ultimelor clienți ale școlii.

În curând, n-au mai rămas decât Maica stareță și măicuța Roberta. Măicuța Mary Elizabeth a acceptat un post de profesoară în Indiana. Penny și Clarissa au fost duse undeva în est și, așa cum au aflat ulterior, într-o noapte au fugit din autobuz în Fayetteville, Arkansas. În afara unui cec pe numele Consolatei, semnat cu un nume fictiv, nu au mai auzit vreodată de ele.

Cele trei femei și-au petrecut iarna așteptând, apoi nemaiașteptând, vreo alternativă la pensionare sau la azilul de bătrâni. Independența inițială începuse să semene a abandon. Între timp, au luat măsuri pentru a îngriji proprietatea și a nu face datorii de care fundația nu putea să se ocupe. Sargeant Person a fost de-acord să ia în arendă niște pământ pentru a cultiva porumb și lucernă. Vindeau ouă, ardei, condimente și sos de grătar iute, făcându-le reclamă pe un carton pătrat care acoperea semnul albastru decolorat cu numele școlii. În 1955, mare parte din clienții lor erau șoferi de camion care călătoreau între Arkansas și Texas. Locuitorii din Ruby veneau rareori să cumpere altceva decât ardei iuți, căci erau și ei bucătari excelenți și pregăteau sau cultivau cele de care aveau nevoie. Doar în anii '60, când era belșug, s-au alăturat șoferilor și au cumpărat și ceea ce numeau pui creșcuți la Mănăstire, îndeajuns de buni, față de ai lor, încât să merite drumul până acolo. Apoi au încercat și ceva jeleu din ardei iute mexican și garnitură din porumb. Răsadurile de pecan, plantate în anii '40, se înălțaseră în anii '60. Femeile de la Mănăstire vindeau nuci, și când erau gata recoltele, plăcintele dispăreau imediat. Făceau niște plăcinte de rubarbă atât de delicioase încât clienților le lăsa gura apă, iar sosul pentru grătar avea o reputație excelentă datorită ardeilor iuți ca focul.

Era o viață bunicică pentru Consolata. Mai mult decât bunicică, căci Mary Magna o învățase importanța deosebită a răbdării. După ce îi aranjase confirmarea, o luase deoparte pe tânăra Consolata; priveau împreună cum se făcea cafeaua sau stăteau tăcute la marginea grădinii. Generozitatea divină se vede cel mai bine în darul răbdării. Lecția aceasta îi prinsese bine Consolatesi și abia dacă își dădea seama de ceea ce pierdea. Mai întâi a pierdut cunoștințele elementare de limbă maternă. Din când în când, se trezea că vorbește sau gândește într-un limbaj intermediar, ceva între regulile gramaticale ale limbii materne și vocabularul celei de-a doua limbi. Apoi i-a dispărut stinghereala. În cele din urmă, și-a pierdut capacitatea de a suporta lumina. Când a sosit Mavis, măicuța Roberta plecase la un azil și Consolata nu avea în cap decât îngrijirea lui Mary Magna.

Dar înainte de asta, înainte ca femeia aceea răvășită și în șlapi să strige la marginea grădinii, înainte de boala lui Mary Magna, când era încă într-o stare de abnegație și ușoară orbire, la zece ani de la vara când se ascunsese într-o albie din spatele unei case pline de creaturi neprimitoare, Consolata a fost păcălită să învie morții.

Au fost ani de supunere. Penitența era îndeplinită, dar nu îi ocupa tot timpul. Se mai putea gândi și la lucrurile de zi cu zi. Consolata a învățat să se

descurce cu orice lucru care nu implica hârtie: a îmbunătățit sosul pentru grătar care-i înnebunea pe vâcari, s-a certat cu puii, le-a construit găștelor nesuferite un adăpost spațios și a avut grijă de grădină. Ea și măicuța Roberta se învoiseră să încerce din nou cu o vacă, iar Consolata stătea în grădină gândindu-se unde să-i așeze țarcul, când picături de sudoare au început să i se prelingă ca o ploaie de pe gât, din păr. Erau atât de multe încât nu mai putea să vadă prin ochelarii de soare pe care-i purta acum. Și i-a scos ca să se șteargă la ochi. Prin apa aceea sărată a văzut cum o umbră se apropia de ea. Când a ajuns lângă ea, s-a transformat într-o femeie scundă. Consolata, amețită, a încercat să se sprijine de un vrej de fasole, nu a reușit și s-a prăbușit. Când s-a trezit, stătea într-un scaun roșu, iar femeia murmură în timp ce-i ștergea fruntea.

— Ca să vezi noroc, a spus ea și a zâmbit în timp ce mesteca niște gumă.

— Ce mi se întâmplă? Consolata se uită înspre casă.

— Schimbarea prin care trece orice femeie, probabil. Uite-ți ochelarii. S-au cam îndoit.

O chema Lone DuPres, spunea ea, și dacă n-ar fi venit pentru niște ardei, cine știe cât ar fi zăcut Consolata printre vrejurile de fasole.

Consolata era prea slăbită ca să stea în picioare, așa că și-a lăsat capul pe spatele scaunului și a cerut niște apă.

— Nu-nu, a spus Lone. Deja ai băut prea multă.

Câți ani ai?

— Patruzeci și nouă. În curând fac cincizeci.

— Ei bine, eu am peste șaptezeci și știu ce spun. Dacă faci cum îți spun eu, schimbarea va fi mai ușoară și va dura mai puțin.

— Dar tu nu știi ce e.

— Pui pariu? Și nu e vorba doar de transpirație.

Mai simți ceva, nu-i așa?

— Ce?

— Știi, când e cazul.

— Cum se simte?

— Tu să-mi spui. Unele femei nu pot suporta.

Altele spun că seamănă cu... știi tu.

— Am gâtul uscat.

Lone a cotrobăit în geantă.

— O sa-ți prepar ceva care ajută.

— Nu. Măicuțele. Adică, n-o să le placă. N-o să te lase să dai buzna și să folosești cuptorul.

— Ei, lasă, c-o să fie bine.

Și așa a și fost. Lone i-a dat o băutură fierbinte care avea gust de sare. Când i-a descris lui Mary Magna ce-a pățit și ce leac i-a dat Lone, aceasta a râs și i-a spus:

— Păi, profesoara din mine crede că ăstea sunt prostii, dar femeia crede că orice te-ajută e bun. Dar să fii atentă! Mary Magna și-a coborât vocea. Cred că practică vrăji.

Lone nu le-a vizitat prea des, dar când venea, îi dădea Consolatei informații care o stinghereau. Consolata s-a plâns că nu crede în magie, că Biserica și toate cele sfinte erau împotriva pretențiilor ei de cunoaștere și a practicii ei. Lone nu era pătimașă. Pur și simplu a spus: „Uneori, oamenii au nevoie de mai mult.”

— Niciodată, a spus Consolata. În credința mea, n-ai nevoie decât de credință.

— Ai nevoie de ce avem nevoie cu toții: pământ, aer, apă. Nu-L despărți pe Dumnezeu de elementele Sale. El le-a creat pe toate. Tot ce faci e să-L seperi pe El de opera Sa. Nu-I da creația peste cap!

Consolata asculta pe jumătate. Era mai mult sau mai puțin curioasă, iar practicile ei religioase erau adânc înrădăcinate. Siguranța ei nu venea de la o mătură sau de la excrementele unui coiot. Fericirea și nefericirea ei nu erau afectate de vederea unui animal diform. Nu îi făcea nici o plăcere să vorbească cu apa. Și nici nu credea că oamenii obișnuiți puteau sau aveau voie să intervină în consecințele naturale ale evenimentelor. Totuși, drumul dinspre Demby era drept ca un ferăstrău, iar un adolescent care-l parcurgea pentru prima oară credea nu numai că-l

poate face legat la ochi, ci că putea conduce și în somn, ceea ce făcea Scout Morgan, cu întreruperi, când trecea pe drumul din preajma Mănăstirii. Avea cincisprezece ani, conducea camionul tatălui celui mai bun prieten al său (care nici nu se compara cu Little Deere pe care unchiul său îl învățase să-l mânuiască), în timp ce fratele său, Easter, dormea pe platforma din spate, iar cel mai bun prieten, alături. Se furișaseră la Red Fork să vadă un Black Rodeo pe care părinții lor le interziseseră să-l vadă și se îmbătaseră cu bere Falstaff. În timp ce Scout a adormit fără să vrea la volan, camionul s-a abătut de la drum și probabil nu ar fi existat stricăciuni considerabile, dacă nu ar fi fost grămezile de stâlpi de pe marginea drumului, care așteptau să fie instalați. Camionul s-a izbit de stâlpi și s-a răsturnat. July Person și Easter au fost aruncați în aer. Scout a rămas blocat înăuntru; niște firișoare roșii îi scoteau în evidență pielea neagră de pe tâmpile.

Lone, care stătea la masa Consolatei, mai degrabă a simțit, decât a auzit accidentul: urletele lui Easter și ale lui July nu puteau ajunge atât de departe. S-a ridicat în picioare și a tras-o pe Consolata de mână.

— Haide!

— Unde?

— Prin apropiere, cred.

Când au ajuns, Easter și July îl scosese ră pe Scout afară din cabină și urlau deasupra trupului lui lipsit de viață. Lone s-a întors spre Consolata și i-a spus:

— Eu sunt prea bătrână. Nu mai pot s-o fac, dar tu poți.

— Să-l ridic?

— Nu. Să intri în el. Să-l trezești.

— Cum?

— Pătrunde în el! Pur și simplu, pătrunde în el! Ajută-l, fato!

Consolata a privit corpul și fără nici o ezitare, și-a scos ochelarii și s-a concentrat asupra dărelor roșii care-i decolarau părul. A pătruns în el. A văzut bucata de drum pe care o parcursese cu ochii închiși, a simțit răsturnarea camionului, durerea de cap, presiunea care-i apăsa pieptul, neputința de a respira. Ca de la distanță, i-a auzit pe Easter și pe July lovind camionul și gemând. În interiorul băiatului a văzut un punct de lumină care scădea în intensitate. Trăgând de o energie ce aducea a frică, a fixat-o cu privirea până s-a mărit. Apoi a continuat, din ce în ce mai mult, astfel încât să poată pătrunde aerul, la început abia strecurându-se, apoi din ce în ce mai furtunos. Deși durea ca naiba să se uite, s-a concentrat ca și cum plămânii care aveau nevoie de aer erau ai ei, nu ai lui.

Scout a deschis ochii, a mormăit și s-a ridicat. Femeile le-au spus băieților care nu erau răniți să-l transporte la Mănăstire. Au ezitat, uitându-se unul la altul. Lone a strigat:

— Ce naiba aveți cu toții?

Amândoi se simțeau profund ușurați de faptul că Scout își revenise, dar:

— Nu, doamnă. Doamnă DuPres, tre' să ajungem acasă.

— Să vedem dacă mai merge, a spus Easter.

Au îndreptat camionul și au constatat că e îndeajuns de solid ca să-l conducă. Lone s-a dus cu ei, lăsând-o pe Consolata pe jumătate încântată, pe jumătate rușinată de ceea ce făcuse. Vräji.

Au trecut săptămâni până s-a întors Lone să o liniștească în privința băiatului.

— Ai un dar. Am știut-o de la început.

Consolata s-a bosumflat și și-a făcut cruce, șoptind „Ave Maria, gratia plena”. Încântarea îi trecuse și întâmplarea i se părea suspectă. Ca o drăcovenie. Ca lucrarea Diavolului. Ceva ce nu îndrăznea nici în ruptul capului să mărturisească lui Mary Magna, lui Isus sau Fecioarei Maria. Nu știuse ce face: era sub o vrajă. Făcută de Lone. Ceea ce i-a și spus.

— Nu fi proastă! Dumnezeu nu face greșeli. Să-I disprețuiești darul, asta e o greșeală. Îl faci prost, ca pe tine?

— Nu înțeleg nimic din ce spui, i-a răspuns Consolata.

— Ba înțelegi. Deschide-ți mintea și folosește ce ți-a dat Dumnezeu.

— Cred că El vrea să nu te bag în seamă.

— Încăpățânat!

Și-a luat în grabă geanta și a mers pe alee să aștepte în soare mașina.

Apoi a venit Soane, spunând:

— Lone DuPres mi-a povestit ce-ai făcut. Am venit să-ți mulțumesc din tot sufletul.

Consolatei i se părea neschimbată, mai puțin părul, care în 1954 era înclieiat de supărare, iar acum era tuns. Avea în mână un coș pe care-l puse pe masă.

— Am să te pomenesc mereu în rugăciunile mele.

Consolata a ridicat șervetul care acoperea coșul. Prăjiturile rotunde cu zahăr erau așezate între foi cerate.

— Măicuța o să se bucure de ele la ceai, a zis ea.

Apoi, uitându-se la Soane:

— Merg și cu cafea.

— Aș vrea o ceașcă. Mai mult ca orice.

Consolata a pus prăjiturile pe un platou.

— Lone crede că...

— Nu-mi pasă de asta. Mi l-ai întors la viață.

Un gânsac a țipat în curte, împrăștiind găștele din calea lui.

— Nu știam că-i al tău.

— Știu.

— Și n-am putut să mă abțin. Adică nu depindea de mine, ca să zic așa.

— Știu și asta.

— El ce spune?

— Că s-a salvat singur.

— Poate că are dreptate.

— Poate.

— Tu ce crezi?

— Că e norocos să ne aibă pe amândouă.

Consolata a scuturat firimiturile din coș și a împăturit frumos șervetul înăuntru. Au schimbat între ele coșul acela ani de zile.

În afară de Mary Magna, nu avea de ce „să pătrundă” în nimeni. Nu era nevoie. Consolata, care nu suporta să-și apropie ochii de acea lumină, a îndurat-o când s-a îmbolnăvit maica stareță. La început a recurs la această soluție din slăbiciunea devotamentului transformat în panică – nimic nu părea s-o ajute pe femeia bolnavă –, apoi, enervată de neputința sa, a preluat controlul. A pătruns în ea ca să găsească punctul de lumină. Modificându-l, lărgindu-l, întărindu-l. Asta i-a dat o energie nouă, a pus-o chiar pe picioare, uneori. Aceste incursiuni erau atât de intense, încât Mary Magna a strălucit ca o lampă până la ultima suflare în brațele Consolatiei.

Așa că a practicat magia, și, deși era pentru binele femeii pe care o iubea, știa că asta înseamnă anatemă, că Mary Magna ar fi fost cuprinsă de dezgust și furie dacă ar fi știut că viața-i este prelungită cu ajutorul răului. Că extazul ultimei clipe era amânat cu bună știință de cineva care ar fi trebuit să fie conștient de ce face. Așadar, Consolata nu i-a spus niciodată nimic. Cu toate acestea, oricât ar fi fost de respingător, darul acela nu dispărea. Oricât ar fi fost de tulburător, împerechind păcatul mândriei cu vrăjitoria, a ajuns să-l accepte în așa fel încât se convingă pe sine că nu-L va supăra și nu-și va pune sufletul în pericol. Era o problemă de limbaj. Lone îi spunea „a pătrunde înăuntru”. Consolata, „a vedea înăuntru”. Așadar, darul consta în vedere. Ceva ce Dumnezeu dăruise oricui era dispus să-l dezvolte. Era un argument cam forțat, dar rezolva disputa dintre ea și Lone și îi dădea voie să accepte de la Lone leacuri pentru tot felul de boli și să încerce altele, în timp ce „vederea” strălucea în continuare. Cu cât era mai încețoșată lumea vizibilă, cu atât mai pătrunzătoare îi devenea „vederea”.

Când a murit Mary Magna, Consolata, în vârstă de cincizeci și patru de ani, a rămas orfană cum nu fusese nici pe vremea când trăia pe stradă sau când era servitoare. Nu degeaba o prevenise Biserica împotriva iubirii excesive de oameni; când Mary Magna a părăsit-o, Consolata a acceptat condoleanțele

celor două prietene, ajutorul și șoaptele de consolare din partea lui Mavis, eforturile de a o înveseli pe care le făcea Grace, dar legătura ei cu lumea i-a alunecat printre degete. Nu avea acte de identitate, asigurare, familie, slujbă. Față-n față cu nimicirea, așteptând să fie dată afară, ferindu-se de Dumnezeu, se simțea ca o spirală de hârtie – fără nimic scris pe ea – aruncată într-un colț de dulap. Îi promisese că vor avea mereu grijă de ea, dar nu i-au spus că mereu nu înseamnă pentru totdeauna. Vinul captiv a ajutat-o o vreme, dar nu la nesfârșit, și s-a surprins cuprinsă de răutatea bețivului, dorindu-și să aibă puterea de a le stinge în bătaie pe femeile care stăteau gratis în casă. „Dumnezeu nu face greșeli“, i-a strigat Lone. Poate că nu, dar uneori e mult prea generos. Ca atunci când i-a dat un dar diavolesc unei femei bețive, ignorante, săracă lipită pământului și care trăia în întuneric, neputându-se ridica din pat ca să facă ceva util sau să moară acolo și să scape lumea de duhoarea ei. Cu părul cărunț, cu ochii uscați, își putea imagina cum arată. Ochii ei lipsiți de culoare nu vedeau nimic în afară de ceea ce se petrecea în mintea celorlalți. Exact pe dos decât în anotimpul acela orb, când se tăvălise cu bărbatul cel viu în noroi și crezuse că vedea pentru prima oară, pentru că se uita cu atâta atenție. Dar i se vorbise, jumătate blestem, jumătate binecuvântare. Arsese verdele ochilor și-l înlocuise cu văzul

atotputernic care o ducea la pierzanie dacă îl folosea.

Pași, apoi o bătaie în ușă îi întrerupseră gândurile triste, de capăt de drum.

Fata deschise ușa.

— Connie?

— Cine altcineva?

— Sunt eu, Pallas. L-am sunat pe tata din nou.

Deci... știi și tu. Ne întâlnim în Tulsa. Am venit să-mi iau rămas-bun.

— Aha.

— A fost minunat. Trebuia. Nu-l văzusem de-o veșnicie.

— Așa mult?

— Poți să crezi?

— Nu prea. Te-ai îngrășat.

— Da, știu.

— Și ce-ai de gând să faci?

— Ca întotdeauna, am să țin cură de slăbire.

— Nu la asta mă refeream. Mă refer la copil.

Ești însărcinată.

— Nu, nu sunt.

— Nu?

— Nu!

— De ce nu?

— Am doar șaispe ani!

— Aha, răspunse Consolata, uitându-se la capul ca o lună care plutea deasupra unei coloane vertebrale, la cele patru apendice – labe sau mâini sau copite sau picioare. Era greu de spus în stadiul acesta. Pallas putea purta în pânțece la fel de bine un miel, un copil sau un jaguar. „Păcat!” spuse, în timp ce Pallas părăsi camera. Și din nou „păcat”, imaginându-și cam ce viață urma să aibă copilul cu mama lui tânără și prostuță. Își aduse aminte de o altă fată, cam de aceeași vârstă, care venise cu câțiva ani în urmă, într-o perioadă foarte proastă. Timp de șaptesprezece zile, Consolata pătrunsese în corpul lui Mary Magna, făcând-o să respire, păstrând licărire luminiței albastre vie până când Mary Magna își ceruse voie să plece fără ultima împărtășanie. Cea de-a doua fată, Grace, venise la timp ca să mai ia din singurătatea înfiorătoare care coborâse asupra casei odată ce fusese îndepărtat cadavrul, lăsând-o pe Consolata să doarmă. Mavis tocmai se întorsese cu apă de la Lourdes și calmante ilegale. Consolata s-a bucurat de tovărășia care o distra de la plânsul de milă legat de evacuare, foamete și moarte fără remușcări. Fără documente și fără protectoare, era la fel de vulnerabilă ca atunci când avea nouă ani și se agăța de mâna lui Mary Magna pe rampa vasului Atenas. Oricât ar fi ajutat-o Lone DuPres sau Soane, nu-i puteau oferi adăpost. Nu în orașul acela.

Apoi venise fata din Ruby. Avea lacrimi în ochi. Și încă ceva. Nu era îngrijorată, așa cum te-ai fi așteptat, ci revoltată de ce-i făcuse pântecul. O repulsie atât de mare încât îi despărțea mintea de trup și își vedea carnea zămislitoare de carne ca pe ceva străin, nesupus, nefiresc, infectat. Consolata nu putea înțelege de unde venea acea repulsie, dar era acolo. Și iat-o din nou exprimată în acel „nu” strigat către ceilalți: teroare pură. Cu prima, Consolata a făcut ceea ce știa că ar fi făcut și Mary Magna: a liniștit-o și a sfătuit-o să aștepte să-i vină sorocul. I-a spus că poate să nască acolo, dacă vrea. Mavis jubila, iar Grace se amuza. Au luat banii de pe arendă și s-au dus să cumpere cele necesare pentru nou-născut, întorcându-se cu botoșei și scutece și păpuși, multe cât pentru o grădiniță. Fata, de neclintit în hotărârea ei de a nu fi asistată de moașă, a așteptat tăcută și posacă timp de o săptămână sau așa ceva. Sau cel puțin așa credea Consolata. A aflat abia când a început travaliul că tânăra mamă își lovise burta neconținut. Dacă ar fi văzut mai bine și dacă pielea fetei nu ar fi fost neagră ca oceanul întunecat, Consolata ar fi putut observa imediat vânătăile. Dar situația fiind de așa natură, a văzut umflături și zone întregi unde pielea era purpurie pe dinăuntru în loc de gri. Dar cu adevărat gravă fusese coada de mop introdusă între picioare cu îndemânarea unui violator – fără milă, iar și iar. Cu ardoarea unui

mascul turbat, încercase să îndepărteze noua viață din viața ei. Și, într-un fel, reușise. Copilul de cinci sau șase luni se revoltase. Țâfnos, revoltat, țeapăn de frică, a încercat să scape de pe vasul asaltat și asaltator care-l purta. De loviturile în capul lui fragil și de zdrobitul spatelui. De convulsiile de pe șira spinării. Altfel, nu era nici o speranță. Dacă nu ar fi încercat să se salveze singur, s-ar fi zdrobit în bucăți sau s-ar fi înecat în mâncarea mamei sale. Așa că s-a născut, să spunem așa, prea devreme și obosit de călătorie. Dar respira. Cumva. Mavis a luat treaba în mâini. Grace s-a dus să se culce. Împreună, Consolata și Mavis i-au curățat ochii, i-au vârât degetele în gât ca să poată respira mai bine și au încercat să-l hrănească. A ținut-o așa câteva zile, apoi a abandonat și a dispărut în compania lui Merle și Pearl. Maică-sa plecase de mult, fără să-l atingă, să-l privească, să întrebe de el sau să-l boteze. Grace l-a numit Che, iar Consolata nu știa nici în ziua de azi unde era îngropat. Doar murmurase *Agnus Dei, qui tollis peccata mundi: miserere nobis* deasupra unui kilogram de viață bravă, dar înfrântă, înainte ca Mavis, zâmbind și gângurind, să-l scoată afară.

Mai bine așa, își spuse Consolata. Ar fi avut o viață de coșmar cu mama aia. Acum iata încă una care striga „nu!” ca și cum asta ar fi putut schimba ceva. Păcat.

Întinzându-se după sticlă, Consolata o găsi goală. Oftă și se lăsă pe spatele scaunului. Fără vin, știa, gândurile îi vor fi insuportabile: resemnare, plâns de milă, furie înăbușită, dezgust și rușine strălucind ca tăciunii unui foc aproape stins. Când se ridică să-și satisfacă viciul, o cuprinse o mare sfârșeală, forțând-o să se așeze din nou, cu bărbia în piept. Dormi până se trezi din beție. Cu dureri de cap, cu gura uscată, se trezi cu nevoia urgentă să se ducă la baie. La etajul al doilea, în spatele unei uși, auzi suspine, iar în spatele alteia, un cântec. Pe scări, se hotărî să ia niște aer și se târî până în bucătărie și de acolo afară. Soarele dispăruse, lăsând în urmă o lumină mai prietenoasă. Consolata examinează grădina distrusă de iarnă. Tulpinile de roșii zăceau blegi peste fructele căzute, înnegrite și putrezite pe pământ. Firele de muștar erau galben-pal din cauza putregaiului și neîngrijirii. O grămadă întreagă de pepeni se turtiseră lângă crizantemele de culoarea noroiului. Câteva pene de pui erau prinse în gardul care proteja grădina de ce putea și el. Fără mâna omului, era plin de găuri de popândău, castele de termite, de urme de incursiuni ale iepurilor și ale ciorilor hotărâte. Grămezile de porumb de pe câmpul recoltat din depărtare păreau părăsite. Iar tufișurile de ardei, susținute de degetele ridate ale roadelor lor, erau țepene din cauza frigului. În ciuda prafului care-i

biciuia picioarele, Consolata se așeză pe scaunul roșu decolorat.

— *Non sum dignus*, șopti ea. Dar spune-mi. Unde sunt restul zilelor, aleile de cimbru, mirosul de veronică promise? Laptele și mierea pe care spuneai că le-am meritat? Fericirea ce vine din treaba bine făcută, seninătatea pe care ne-o dă îndeplinirea datoriei, binecuvântarea de pe urma faptelor bune? A fost atât de cumplit ce-am făcut din dragoste pentru tine?

Mary Magna nu avea nimic de spus. Consolata ascultă tăcerea încăpățânată, mai mult mirată decât deranjată de cer, penat acum cu auriu și verde-albăstrui, înaintând ca iubirea împărtășită spre orizont. Îi era teamă să nu moară singură, neplânsă de nimeni pe acest pământ nesfințit, dar știa că asta o așteaptă. Cum își mai dorea moartea cea bună!

— Îmi vei lipsi, Îi spuse. Îmi vei lipsi cu adevărat. Văzduhul pâlpâi.

Se apropia un bărbat. De statură medie, cu pasul ușor, venea direct pe alee. Purta o pălărie de cowboy care-i ascundea chipul, dar Consolata nu l-ar fi putut vedea, oricum. Cum stătea pe treptele de la bucătărie, în cadrul ușii, un triunghi de umbră îi ascundea fața, dar nu și hainele: o vestă verde peste cămașa albă, bretele roșii atârându-i pe lângă

pantalonii arși de soare, pantofi de muncă, negri și lucioși.

— Cine-i acolo?

— Hai, fetițo, că mă cunoști.

Bărbatul se aplecă și ea văzu că poartă ochelari de soare, din aceia care strălucesc.

— Nu, n-aș putea spune că te cunosc.

— Ei, nu contează. Călătoresc pe-aici.

Erau la zece metri depărtare, dar cuvintele lui îi linseră obrazul.

— Ești din oraș?

— Nu, sunt de departe. Ai ceva de băut?

— Vezi prin casă.

Consolata începu să lunece spre felul lui de a vorbi ca mierea dintr-un fagure.

— Ei, asta e, ca și cum asta ar fi pus capăt discuției și ar fi preferat să-i fie sete în continuare.

— Strigă, spuse Consolata. Fetele pot să-ți aducă ceva.

Se simțea ușoară, fără greutate, ca și cum s-ar fi putut mișca, dacă voia, fără să se ridice în picioare.

— Ei, doar mă știi mai bine de-atât. Nu vreau să le văd pe fete. Vreau să te văd pe tine.

Consolata râse.

— Ești mai chior ca mine.

Dintr-odată fu lângă ea, fără să se fi mișcat, zâmbind ca și cum s-ar fi simțit nemaipomenit sau s-ar fi așteptat să se simtă așa. Consolata râse din

nou. I se părea amuzant, comic chiar, felul în care zburase spre ea de pe trepte și felul în care se uita la ea – flirtând, plin de o plăcere secretă. La câțiva centimetri de ea, își scoase pălăria înaltă. Părul proaspăt, de culoarea ceaiului, i se prelinse ca o cascadă pe umeri și pe spate. Își scoase ochelarii și îi făcu cu ochiul, o mișcare discretă și seducătoare. Ochii îi erau, văzu ea, rotunzi și verzi ca niște mere proaspete.

La lumina unei lumânări, într-o cumplită seară de ianuarie, Consolata curăță, spală și iar spală două găini proaspăt tăiate. Sunt tinere, cu pene greu de scos. Inimile, gâturile, măruntaiele și ficățelei fierb în oală. Ridică pielea, ca să pătrundă cât mai adânc în ele. Sub piept, caută un buzunăraș aproape de aripă. Apoi, în vreme ce ține pieptul cu mâna stângă, degetele de la mâna dreaptă își croiesc drum pe sub pielea de pe spate, împingând ușor coloana. În toate aceste locuri – unde a desfăcut pielea și a separat membrana de pe carnea pe care o proteja odată – strecoară unt. Gros. Alb. Alunecos.

Pallas își șterse ochii cu podul palmei și apoi și nasul. Și acum?

Ultimul telefon, de care îi spusese lui Connie, nu era foarte diferit de primul. Doar mai scurt. Dar

a generat aceeași frustrare ca acea așa-zisă conversație cu tatăl ei de vara trecută.

Isuse Christoase, unde naiba ești? Credeam c-ai murit. Slavă Domnului! Au găsit mașina, dar era lovită ca dracu' pe-o parte și cineva a jefuit-o. Ești bine? O, păpușă! *Tăticule*. Unde-i golanul ăla? Spune-mi ce s-a întâmplat. Scorpia de maică-ta n-are nici o noimă, ca de obicei. Ți-a făcut ceva? *Nu, tăticule*. Păi, și atunci? Era singur? Dăm în judecată școala, păpușă. I-am prins de coaie. *N-a fost el. M-au urmărit niște băieți. Ce? Într-un camion. Mi-au lovit mașina și m-au împins în afara drumului. Am fugit și apoi...* Te-au violat? *Tăticule!* Stai așa, dragă! Jo Anne, ia sună-l pe detectivul ăla. Spune-i că vorbesc cu Pallas. Nu, e OK, tu doar sună-l! Așa, continuă, dragă. Sunt... Unde ești? *Vii să mă iei, tăticule?* Bineînțeles că vin. Imediat. Ai nevoie de bani? Poți să ajungi la un aeroport, la o gară? Doar spune-mi unde vei fi. Stai. Poate c-ar trebui să suni la poliție. La poliția locală, vreau să spun. Te pot duce ei până la aeroport. Spună-le să mă sune! Nu. Poți să mă suni de la postul de poliție. Unde ești? Pallas? De unde suni? Pallas, ești acolo? *Minnesota*. Minnesota? Isuse! Credeam că ești în New Mexico. Ce naiba-i pe-acolo? Bloomington? Nu, Saint Paul. Ești pe lângă Saint Paul, dragă? *Nu e nimic cunoscut prin preajmă. E ca la țară*. Sună la poliție, Pallas! OK. Ai înțeles? Nu ești rănită sau așa ceva? *Nu, tăticule*. Bine. Bine așa.

Eu o să fiu aici. Sau Jo Anne, dacă ies eu. Of, prin ce-am mai trecut! Dar acum o să fie totul bine. O să vorbim despre nemernicul ăla când te întorci. Da? Sună-mă! Trebuie să vorbim. Te iubesc, puiule!

Să vorbească. Sigur. Pallas n-a sunat pe nimeni – nici poliția, nici pe Dee Dee, nici pe el – până în august. Era furios, dar i-a trimis totuși bani de călătorie.

Poate că râseseră pe la spatele ei înainte de Carlos, poate făcuseră glume pe seama ei, dar ea nu avușese decât o senzație vagă: un gest întrerupt când intra în clasă, o privire piezișă în timp ce se întorcea de la dulap, un zâmbet chinuit când se apropia de o masă, la prânz. Nu fusese niciodată cu adevărat populară, dar felul ei de a fi și banii tatălui ei ascunseseră acest fapt. Acum se râdea de ea pe față (Pallas Truelove a fugit cu îngrijitorul, minunat, nu?) și nimeni nu încerca să mai mascheze acest lucru. Se întorsese în locul acela unde se purtau războaie pe viață și pe moarte, în tranșeele liceului, unde te poate acoperi rușinea cât timp îți ia să cobori scările, unde dacă nu reușești să-ți deschizi dulapul e un eșec și disprețul vine dintr-un prezervativ care înfundă țâșnitoarea. Unde, în afară de schimbul de haine și de jucării, nu există intenții bune. Unde aroganța e la putere, judecățile sunt sumare, iar respingerile – permanente. Iar adulții n-au nici un habar. Numai la închisoare poate fi la fel de strigător la

cer și de înspăimântător, căci dedesubtul regulilor și ritualurilor, clocotea o viață de o violență nimicitoare. Cei care proveneau din familii liniștite și cumsecade erau copleșiți de cruzimea care se abătea asupra lor din momentul în care intrau pe poartă. Cruzime deghezată în veselie tinerească.

Pallas s-a străduit. Dar umilința a copleșit-o. Milton o pisa cu întrebări despre mama ei. Fusesse avertizat în legătură cu consecințele unei căsătorii cu cineva din afară și fiecare avertisment se dovedise adevărat: Dee Dee era iresponsabilă, amorală; o târfă, dacă e să spunem adevărul. Pallas dădea răspunsuri vagi, neutre. Încă mai era implicat într-un proces împotriva școlii pe motiv că este un mediu lax și periculos, ca să nu mai vorbim de angajații săi cu înclinații criminale. Dar „victima” „răpirii” plecase de bună voie, iar destinația, „dincolo de granițele statului”, era casa mamei sale. Cât de criminal putea fi? Se petrecea ceva acasă la ei de care școala ar trebui să știe? Ceva care o determinase pe fiica sa să evadeze și să plece la mama sa? Mai mult decât atât, nimic necorespunzător nu se întâmplase în perimetrul școlii – în afară de faptul că i se reparase mașina „victimei” și că fusese dusă în siguranță acasă. Și apoi „răpirea” avusese loc în timp în timpul vacanței, când școala era închisă. Mai mult decât atât, „victima” nu numai că plecase de bunăvoie, dar cooperase și mințise ca să plece cu un bărbat (un

artist, chiar) care nu avea cazier și a cărui muncă și comportament la școală erau exemplare. Fusesse agresată sexual de el? „Victima“ a spus că nu, nu, nu. O drogase, îi dăduse ceva ilegal de fumat? Pallas a dat din cap, amintindu-și chiar că maică-sa fusesse cea care făcuse așa ceva. Cine erau acești oameni care au lovit mașina? Nu știu. Nu le-am văzut fețele. Am fugit de-acolo. Unde? Am făcut autostopul și m-au luat niște oameni cu mașina. Cine? Niște oameni. Într-un loc care semăna cu o biserică. În Minnesota? Nu, în Oklahoma. Care-i adresa? Numărul de telefon? Tăticule, las-o baltă! Acum sunt acasă, nu? Da, dar nu vreau să-mi fac griji pentru tine. Păi nu-ți fă! Nu-ți fă!

Pallas nu se simțea bine. Orice mânca se depunea, deși voma cam tot. Și-a petrecut Ziua Recunoștinței de una singură, cu mâncare făcută de Provence. De Crăciun, s-a rugat pentru o pauză. Milton a refuzat. Stai aici. Doar la Chicago, să o vadă pe sora lui, a spus ea. S-a învoit în cele din urmă și secretara sa a făcut aranjamentele. Pallas a stat cu mătușa ei până pe 30 decembrie, apoi a luat-o din loc (lăsând în urmă un bilet care inducea în eroare). La aeroportul din Tulsa, i-au trebuit două ore și jumătate să închirieze o mașină și un șofer ca s-o ducă la Mănăstire. Doar o vizită, și-a spus ea. Doar să afle ce mai face lumea de-acolo. Pe cine, în afară de ea

însăși, putea păcăli? Pe nimeni, se pare. Connie își dăduse sema imediat. Acum ce era de făcut?

Consolata întoarce găinile și se uită în cavitățile lor argintii și rozalii. Presară sare și o amestecă, apoi freacă pielița cu un amestec de unt și scorțișoară. Adaugă ceapă la bucățile de gât, inimi și măruntaie din supă. Imediat ce găinile sunt fragede și maronii, le pune deoparte ca să-și lase zeama.

Călâie și puțină, apa din cadă îi ajungea doar până la talie. Lui Gigi îi plăcea apa adâncă, fierbinte, plină de spumă. Țevăraia clădirii se stricase: apa era murdară, mirosea și uneori nu avea presiune cât să ajungă până la etajul al doilea. Apa scoasă din puț trecea printr-un boiler încălzit cu lemne, de care nimeni, în afară de ea, nu avea interesul să se ocupe. Era o enervare constantă; încerca să acumuleze apa caldă printr-un sistem decrepit care funcționa ca naiba, mai ales iarna. Seneca, bineînțeles, a ajutat-o, aducând în baie mai multe găleți de apă fiartă pe cuptorul din bucătărie. Pentru spumă, a turnat granule de Ivory Snow și a agitat apa cât de mult a putut, deși rezultatul a fost o mizerie dezămăgitoare. I-a propus lui Seneca să i se alăture în cadă, dar a fost refuzată, ca de obicei, și, deși înțelegea de ce prietena ei prefera să nu fie

văzută dezbrăcată, Gigi nu se putea abține să n-o tachineze că nu se spală prea des. Văzuse hârtia igienică pătată de sânge, dar creștăturile de pe pielea lui Seneca le simțise doar sub cuverturi. Oricât de directă și de enervantă era în stare Gigi să fie, nu o putea întreba ceva de ele. Răspunsul ar fi putut avea de-a face mult prea mult cu scena sângeroasă cu băiatul de culoare.

Își întinse picioarele și le ridică pentru a le admira, așa cum făcuse de multe ori atunci când îi atingea coloana lui K.D. cu ele, în timp ce el stătea cu spatele gol la ea. Din când în când, îi era dor de el. Devotamentul lui haotic, schimbările de stare, jignirile, dorința și compromisurile. Îl cam hăituise. Îi plăcuse că era disponibil și că o adora pentru că nu prea mai avusese parte de așa ceva. Mikey. Nu se putea numi iubire. Dar versiunea lui K.D. nu a fost amuzantă pentru mult timp. Îl tachinase, insultase, refuzase de prea multe ori și o fugărise în jurul casei, o prinsese și o lovise. Mavis și Seneca îl luaseră de pe ea, îl loviseră cu uneltele din bucătărie și-l fugăriseră, răspunzându-i toate trei la înjurături cu altele și mai aprige.

Ei, asta e. E un nou an, își spusese ea. 1975. Planuri noi, din moment ce cele vechi se dovediseră a fi niște porcării. Când a scos în sfârșit cutia de sub gresia din baie, s-a bucurat să vadă că e plină de certificate. Funcționarul de la bancă a fost și el încântat

și i-a oferit douăzeci de dolari pentru plăcerea de a le înrăma sau a le expune pentru amuzamentul clienților săi. Nu vezi în fiecare zi documente dintr-una din cele mai mari escrocherii din Vest. A cerut patruzeci de dolari și a năvălit afară din bancă, poruncindu-i lui Mavis să conducă și să nu o întrebe nimic.

O va convinge pe Seneca să plece cu ea. Definitiv, de data asta. Să intre din nou în joc. Cumva. Undeva. Maică-sa era de negăsit. Taică-său era condamnat la moarte. Mai avea doar un bunic, într-o rulotă dărăpănată din Alcorn, Mississippi. Nu prea se gândise la asta, dar acum se întreba de ce plecase. Din joc, adică. Nu era de vină doar băiatul însângerat sau povestea lui Mikey despre cuplul care făcea dragoste în deșert și nici sfatul tipului scund despre apa curată sau copacii întrepătrunși. Înainte de Mikey, își uitase rostul și se complăcuse în distracție și aventură. Demonstrații provocatoare, pamflete, certuri, poliție, squatter²⁹, lideri și discuții, discuții, atât de multe discuții. Nici una din ele serioase. Cu mâinile pline de săpun, Gigi își prinse părul cu o clamă. Nici elevii de liceu, nici studenții, nimeni, nici măcar celelalte fete, nu-i luau în serios seriozitatea. Dacă nu ar fi știut să impri-me, nimeni nu ar fi știut că e acolo. Mai puțin Mikey. „Nenorociților”, spuse cu voce tare. Și apoi, neștiind

²⁹ Persoană care ocupă fără aprobare o locuință (n.r.).

care dintre nenorociți o înfuria mai tare, lovi cu mâinile apa îngrozitoare din cadă, şuierând: „Rahat!” la fiecare lovitură. Se calmă după o vreme, îndeajuns încât să se lase pe spate în cadă, să-și acopere fața și să șoptească în palmele ude: „Nu, vacă proastă ce ești. Pentru că n-ai fost destul de tare. Destul de deșteaptă. Ca de fiecare dată, n-ai avut putere suficientă. Te-ai gândit că o să fie amuzant și c-o să meargă așa. Un anotimp sau două. Credeai că suntem mari și tari și când ne-au făcut bucăți, ai fugit.”

Gigi nu era genul care să plângă. Chiar și acum, când își dădea seama că nu era mulțumită cu sine de foarte mult timp, ochii îi rămaseră uscați ca deșertul.

Consolata curăță cartofii maronii și micuți și-i face cubulețe. Îi fierbe puțin în apă asezonată cu sosul din carne, foi de dafin și salvie, înainte de a-i aranja într-o tavă în care se fac auriu-închis. Presară niște paprica și semințe de ardei din cei mai iuți. O, da, spuse. O, da.

Cea mai bună chestie pe patru roți care există, așa s-a exprimat, și Mavis a sperat că pasiunea lui pentru Cadillac însemna că-i va face o reducere. N-avea să afle dacă așa e, dar înainte de închiderea

atelierului, mecanicul și-a terminat treaba și i-a luat cincizeci de dolari pentru manoperă, treizeci și doi pentru piese, treisprezece pentru ulei și benzină, așa că a cheltuit aproape toți banii din arendă. Nu urma să primească nici un ban de la domnul Person timp de trei luni. Totuși, mai aveau destui bani pentru cumpărăturile obișnuite, plus vopsea pe care o voia Connie (bănuia că pentru scaunul roșu, dar voia și vopsea albă, probabil pentru coteț), cât și pentru înghețata pe băț. Gemenilor le plăcea foarte mult și au mâncat-o imediat. Dar jucăriile de Crăciun erau neatinse, așa că Mavis și-a petrecut cele cinci ore în care a fost reparată mașina schimbând camionul Fisher-Price cu o Tonka și păpușa Tiny Tina cu una vorbitoare. În curând, Pearl va fi îndeajuns de mare pentru o păpușă Barbie. Era incredibil cum se schimbau și creșteau. Nu puteau să-și țină capul siguri când au plecat, dar când i-a văzut pentru prima oară la conac, mergeau deja pe picioare și aveau doi ani. Putea să-și dea seama exact după râs. Și dat fiind cât de bine se înțelegeau cu ceilalți copii care fugeau prin camere, știa cât au crescut. Acum erau de vârsta școlarilor, șase ani și jumătate, iar Mavis trebuia să se gândească la cadouri potrivite pentru vârsta lor de ziua lor și de Crăciun.

Îi fusese atât de dor de ei în 1970, când se dusesese până în Maryland. Privindu-i în pauză la școala unde-i înscriesese, și-a dat seama cu uimire că Sal

era în clasa a noua, Billie James într-a treia și Frankie într-a cincea. Totuși, nici nu-i trecea prin minte că nu-i va recunoaște, deși nu era sigură că ei vor ști cine e ea. Poate fusese din cauză că avea degetele înfipite în gardul școlii sau o expresie ciudată pe față; orice ar fi fost, trebuie că i-a speriat pe elevi, pentru că a venit un bărbat și a luat-o la întrebări la care nu a putut să răspundă. A plecat în grabă, ascunzându-se și, în același timp, căutându-i cu privirea. Voia să ajungă acasă la Peg, dar nu voia să fie văzută de Frank sau de vecini. Când a găsit-o – fata cu bonetă încă mai îngrija rațele – a plâns. Trandafirul lui Sharon, atât de puternic, de sălbatic și de frumos, fusese tăiat din rădăcini. N-a luat-o la fugă pe stradă doar pentru că-i era frică să nu fie recunoscută. Cu o claritate subită și pătrunzătoare, a înțeles că nu era în siguranță acolo sau oriunde nu erau Merle și Pearl. Și asta înainte să-i telefoneze lui Birdie și să afle de mandatul de arestare.

Mavis și-a ascuns părul sub un batic verde-închis, și-a cumpărat o pereche de ochelari de soare ieftini și a luat un autobuz către Washington, D.C. și apoi spre Chicago. Acolo a făcut cumpărăturile pe care Connie le voia pentru Maică, a luat un alt autobuz, apoi altul și a ajuns la depoul din Middleton, unde lăsase Cadillacul. Grăbindu-se să-i ducă cumpărăturile lui Connie și să fie în compania gemenilor, a mers tot drumul cu viteză. Nervoasă, cu respirația

tăiată, Mavis a intrat în trombă pe alee și a frânat lângă Gigi, goală, care deja se instalase în adăpostul ei. De trei ani se ciondăneau, se certau și reușeau, de dragul lui Connie, să nu se omoare între ele. Mavis credea că Gigi era distrasă de bărbatul din Ruby, acesta fiind singurul motiv pentru care nu puneau ele mâna pe cuțit. Căci Mavis ar fi făcut-o, s-ar fi luptat până la ultima suflare cu orice, inclusiv cu cățeaua aia dură de pe străzi, dacă ar fi amenințat-o cu moartea și i-ar fi lăsat astfel copiii neprotejați. Așa că pe blânda Seneca a întâmpinat-o cu o bunăvoință sinceră, aproape exagerată. O atitudine pe care Gigi a împărtășit-o în totalitate, căci atunci când a sosit Seneca, s-a lepădat de acel K.D. ca de o coajă de sămânță. În această nouă configurație, locul lui Mavis era asigurat. Nici măcar fata aceea bogată și tristă, dar drăguță, nu o tulburase. Gemenii erau fericiți, iar Mavis era încă cea mai apropiată de Connie dintre toate. Și tocmai pentru că erau așa apropiate și se înțelegeau una pe alta atât de bine, Mavis începuse să se îngrijoreze. Nu în legătură cu obiceiurile nocturne ale lui Connie sau din cauza băuturii – sau pentru că încetase să mai bea, căci aburii familiari dispăruseră în ultimul timp. Era altceva la mijloc. Felul în care Connie dădea din cap ca și cum asculta pe cineva în apropiere, felul în care spunea „nu-nu” sau „Dacă spui tu”, răspunzând la întrebări pe care nu le pusese nimeni.

În plus, nu numai că nu mai folosea ochelari de soare, ci era gătită, oarecum, în fiecare zi, într-una din rochiile aduse de Soane Morgan. Iar în picioare avea pantofii lucioși de călugăriță care stătuseră odată la ea pe dulap. Dar dat fiind că îi răsunau râsete vesele în urechi, că i se topeau înghețatele pe băț în timpul iernii, nu era în poziția în care să-și permită să judece. Connie nu pusese la îndoială niciodată existența gemenilor, iar pentru Mavis, care nu avea de gând să explice sau să apere ceva ce știa că este adevărat, această acceptare era esențială. Vizitatorul nocturn își făcea apariția din ce în ce mai rar și, chiar dacă asta o preocupa, ce o interesa cu adevărat era cât de mult crescuseră Merle și Pearl. Și dacă putea să țină pasul cu ei.

Șase mere galbene, încrețite în cămara de iarnă, sunt golite de miez și plutesc în apă. Stafidele se încălzesc într-o tigaie cu vin. Consolata umple gaura fiecărui măr cu un amestec cremos de gălbenuș, miere, nuci pecan și unt, la care adaugă, una câte una, stafidele umflate de vin. Toarnă vinul condimentat într-o tigaie și aruncă merele înăuntru. Lichidul dulce și cald se mișcă.

Străduțele erau înguste și drepte, dar imediat ce le făcea, se inundau. Uneori le ștergea de sânge

cu hârtie igienică, dar îi plăcea și să le lase să curgă. Toată chestia era să știe cum să le cresteze la adâncimea potrivită. Nici prea superficiale, ca tăietura să fie o linie roșie abia vizibilă. Nici prea adânci, cât să se umfle și să țâșnească prea repede pentru a vedea strada. Deși schimbase locul hărții de pe mâini pe coapse, recunoștea cu plăcere urmele vechilor drumuri, bulevarde de care până și Norma fusese dezgustată. Câteodată era de ajuns una singură timp de mai multe luni. Apoi, existau momente în care își făcea două pe zi, abia lăsând timp unei străduțe să se închidă înainte de a face alta. Dar nu era nechibzuită. Instrumentele îi erau curate și avea iod din plin (mai bun ca Mercurocromul). Și adăugase și cremă de aloe la trusă.

Obiceiul, deprins într-una din casele adoptive, începuse ca un accident. Înainte ca fratele ei adoptiv – un alt puști în casa Mamei Greer – să-i dea chiloții jos pentru prima oară, un ac de siguranță care-i ținea talia blugilor în loc de nasture s-a deschis și i-a zgâriat burta în timp ce Harry trăgea de ei. Când blugii au fost aruncați deoparte și el a ajuns la chiloți, firișorul de sânge l-a excitat și mai mult. Nu a plâns. N-a durut-o. Când Mama Greer i-a făcut baie, a cloncănit: „Biata de tine. De ce nu mi-ai spus?” și a dat-o cu Mercurocrom pe tăietură. Nu-i era clar ce anume trebuia să-i fi spus: despre acul de siguranță sau despre comportamentul lui Harry. Așa

că s-a zgâriat singură cu acul de siguranță și i-a arătat Mamei Greer. Pentru că n-a mai primit aceeași compasiune, i-a povestit despre Harry: „Să nu mai spui asta niciodată. M-auzi? Sigur? Aici nu se întâmplă lucruri din-astea.” După ce a primit de mâncare bucatele ei preferate, a fost trimisă la o altă casă. Câțiva ani nu s-a mai întâmplat nimic. Până în clasa a noua, apoi în clasa a unsprezecea. Pe-atunci știa deja că există ceva în ea care-i făcea pe băieți s-o pipăie, iar pe bărbați să-i arate penisul. Dacă era la bufet bând suc cu alte cinci fete, pe ea o trăgeau de sfârcuri băieții provocați de prietenii lor, care râdeau pe înfundate. Puteau trece pe stradă patru fete sau doar una singură, dar când trecea ea, bărbatul care stătea pe bancă cu fetița lui își ridica penisul și scotea sunete lascive. Protecția oferită de iubiți nu era nici ea o soluție. Nu-i apreciau devotamentul, iar dacă li se plângea că fusese înghesuită de prieteni sau de străini, își îndreptau furia asupra ei, deci știa că problema e ceva din ea.

S-a lăsat cuprinsă de viciu ca un poet cenzurat al cărui vocabular era prea suplu, prea șocant pentru a fi publicat. O încânta. O calma. Accesul la această viață secretă îi ținea ochii uscați, dându-i o seninătate zdruncinată doar de femeile care plângeau, privește care-i trezea o durere sălbatică, triumfătoare, pe care ar fi dat orice s-o facă să dispară. Avea zece ani și nu croia străduțe când Kennedy a fost asasinat

și toată lumea plângea pe străzi. Dar avea cincisprezece ani când Martin Luther King a fost omorât într-o primăvară și un alt Kennedy în vară. De fiecare dată, a sunat la familia de ai cărei copii avea grijă să anunțe că e bolnavă ca să stea în casă și să-și creșteze străduțe, cărări și alei pe brațe. Opera ei sângeroasă era ușor de ascuns. Ca Eddie Turtle, majoritatea iubiților ei o făceau pe întuneric. Pentru cei care insistau, își inventase o boală. Primea compasiune imediat, căci tăieturile păreau chirurgicale.

Siguranța oferită de casa lui Connie se fisurase odată cu venirea lui Pallas. Petrecuse mult timp încercând s-o înveselească și s-o hrănească, căci atunci când nu mânca, Pallas plângea sau se chinuia să n-o facă. Ușurarea pe care o resimțise când fata plecase, în august, cu un an în urmă, s-a risipit atunci când s-a întors în decembrie – mai drăguță, mai grasă, pretinzând c-a venit doar în vizită. Într-o limuzină, nici mai mult, nici mai puțin. Cu trei valize. Acum era ianuarie și bocetele ei nocturne se auzeau în toată casa.

Seneca mai trasă o străduță. De fapt, o intersecție, căci se intersecta cu cea făcută cu câteva momente în urmă.

Masa e aranjată, mâncarea pregătită. Consolata își scoate șorțul. Cu privirea aristocratică a orbilor, se uită la fețele femeilor și spune:

— Îmi spun Consolata Sosa. Dacă vrei să stai aici, faceți cum vă spun eu. Mâncați cum vă spun eu. Dormiți când vă spun eu. Și am să vă învăț de ce anume vi-e vouă foame.

Femeile se uită una la alta și apoi la femeia pe care nu o recunosc. Are trăsăturile dragei de Connie, dar sunt cumva sculptate – pomeți mai înalți, bărbie mai puternică. Sprâncenele i-au fost dintotdeauna așa de groase, dinții atât de albi? Părul nu are nici un fir alb. Pielea e fină ca piersica. De ce vorbește așa? Și ce vrea să zică? se întreabă. Această bătrânică pașnică și de treabă, care părea să le iubească pe fiecare în parte cel mai mult, care nu le critica nicio dată, care împărțea totul și care avea nevoie de puțin, aproape nimic, care nu cerea nici o investiție emoțională, care asculta, care nu închidea nici o ușă și le accepta pe toate așa cum erau. Despre ce vorbește acest părinte, prieten, tovarăș ideal în compania căruia se simt în afara oricărui pericol? La ce se referă această proprietăreasă perfectă care nu le cerea chirie și primea pe oricine? Această bunicuță, în care se putea avea încredere sau care putea fi ignorată, mințită sau mituită? Acest substitut de mamă care putea fi îmbrățișată sau pe care o puteai lăsa să vorbească singură, în funcție de dispoziția copilului?

— Dacă aveți unde vă duce sau cineva care să vă iubească care să vă aștepte acolo, atunci plecați!

Dacă nu, rămâneți aici și urmați-mă! Cineva s-ar putea să vrea să vă întâlnească.

N-a plecat nimeni. Au fost câteva întrebări nervoase, un chicot speriat, oareșice îmbufnare și o revoltă simulată, dar și-au dat seama repede că nu pot părăsi singurul loc de unde erau libere să plece.

Treptat, au pierdut noțiunea timpului.

La început, cel mai important lucru a fost conștientizarea. Prima dată, au trebuit să curețe podeaua pivniței până când piatra s-a făcut curată ca stâncile de pe malul mării. Apoi, au împodobit spațiul cu lumânări. Consolata le-a spus să se dezbrace și să se așeze pe jos. Într-o lumină pâlpâitoare și sub privirea diluată a Consolatei, au făcut cum li s-a spus. Cum să se așeze? Cum le era mai bine. Au încercat cu brațele pe lângă corp, sub cap sau încrucișate pe piept sau pe burtă. Seneca s-a așezat pe burtă la început, apoi pe spate, prinzându-și umerii cu mâinile. Pallas s-a așezat pe-o parte, cu genunchii trași la piept. Gigi și-a desfăcut picioarele și brațele, iar Mavis a încercat o poziție de vagabond, cu brațele îndoite și genunchii întorși spre interior. Când fiecare și-a găsit poziția în care putea rezista pe pardoseala rece, Consolata s-a plimbat printre ele și le-a trasat pe jos siluetele. Odată ce au fost terminate

contururile, li s-a spus să rămână. Fără nici o vorbă. Goale la lumina lumânărilor.

S-au zvârcolit nemulțumite, dar nu le-a venit să se miște în afara conturului ales. De multe ori li s-a părut că nu mai pot îndura nici măcar o secundă, dar nici una nu dorea să fie prima care cedează în fața ochilor aceia atenți și pali. Consolata a vorbit prima.

— Trupul meu de copil, rănit și murdărit, a intrat pe mâinile unei femei care m-a învățat că trupul nu e nimic și spiritul e totul. Am fost de acord, până am cunoscut un altul. Carnea îmi era atât de flă-mândă, încât am mâncat din el. Când el a plecat, femeia m-a salvat din nou de trupul meu. De două ori l-a salvat. Când trupul i s-a îmbolnăvit, am avut grijă de el în toate felurile în care poate carnea. L-am ținut în brațe și între picioare. L-am spălat, l-am legănat, l-am pătruns ca să poată respira. După ce-a murit, n-am putut trece peste asta. Oasele mele peste ale ei, singurul lucru bun. Nu spiritul. Oasele. Nici o diferență cu bărbatul. Oasele mele peste ale lui, singurul lucru adevărat. Așa că m-am întrebat: unde e spiritul în toate astea? E adevărat, ca oasele. E bun, ca oasele. Unul dulce, altul amar. Unde se ascunde? Ascultați-mă, auziți ce spun! Nu le despărțiți nicio-dată. Nu le puneți unul înaintea altuia. Eva este mama Mariei. Maria este fiica Evei.

Apoi, în vorbe mai limpezi decât discursul introductiv (pe care nimeni nu l-a înțeles), le-a povestit despre un loc unde trotuarele albe se îmbinau cu marea și pești de culoarea prunei înotau cu copiii. Le-a vorbit despre fructe care aveau gustul asemănător felului în care arătau safirele și despre băieți care foloseau rubinele pe post de zaruri. Despre catedrale înmiresmate făcute din aur, unde zeii și zeițele stăteau în strană alături de enoriași. Despre garoafe înalte ca niște copaci. Pitici cu diamante în loc de dinți. Șerpi stârniți de poezie și de clopote. Apoi le-a povestit despre o femeie numită Piedade, care cânta, dar nu scotea nici un cuvânt.

Așa a început visatul cu voce tare. Așa s-au născut poveștile în locul acela. Povești pe jumătate și vise nevisate le scăpau de pe buze și se ridicau deasupra lumânărilor scurse, ridicând praful de pe sticle și de pe coșuri. Și nu conta niciodată cine rostise visul sau dacă avea vreun înțeles. În ciuda faptului că le durea corpul sau poate tocmai de aceea, au intrat cu ușurință în povestea visătorului. Au pătruns în căldura Cadillacului, au simțit aerul rece din magazinul de peste drum. Știu că pantofii de tenis sunt dezlegați la șireturi și că breteaua de la sutien e enervantă când alunecă de pe umăr. Pachetul de cârnăciori e cleios. Inhalează parfumul copiilor adormiți și se simt bine ca părinți, deși observă că unul dintre copii are capul întors cam

ciudat. Aranjează capul copilului adormit, refuză, pur și simplu refuză să creadă ceea ce știu deja și conduc spre casă. Urcă scările verandei cu cârnăciorii, geanta și copiii în brațe. Spun „Parcă nu vor să se scoale, Sal. Sal? Uită-te aici! Nu vor să se trezească.” Dau din picioare pe sub apă, dar nu prea mult, de frică să nu trezească aripioare și solzi chiar și acolo jos. Voci masculine care vorbesc, vorbesc, vorbesc întruna până le împing propriile voci pe gât. Vorbesc, vorbesc până nu le mai rămâne aer să țipe sau să se opună. Fiecare din ele clipește și tușește de la gazul lacrimogen, își întinde mâinile încet spre fluierul piciorului zgâriat, spre ligamentul rupt. Fug de-a lungul holurilor în timpul zilei, dorm făcute ghem, cu luminile aprinse, noaptea. Împăturesc bancnota de cinci sute de dolari și-o bagă în șosetă. Scâncesc de durere din cauza penisului unui străin și din cauza rivalității unei mame – seducătoare și corozivă precum cocaina.

În visatul cu voce tare, monologul nu este diferit de țipăt, acuzațiile îndreptate spre cei morți și cei dispăruți de mult sunt anulate de murmure de iubire. Așa că, epuizate și furioase, se ridică și se duc la culcare, jurând să nu mai treacă niciodată prin asta, dar știind foarte bine că o vor mai face. Și o fac.

Viața, reală și intensă, a lunecat înspre acolo, între petele rare de lumină, în aerul înecăcios de la fumul lămpilor cu kerosen și al lumânărilor. Contururile

le atrăgeau ca niște magneti. Pallas a insistat să cumpere tuburi de vopsea, bucăți de cretă colorată. Diluant de vopsea și piele de căprioară. Au înțeles și au început să înceapă. Mai întâi, cu trăsături naturale: sâni și vulve, degete de la picioare, urechi și păr pe cap. Seneca a reprodus cu albastru una din cele mai elegante cicatrici ale ei, cu o picătură de roșu în vârf. Apoi, când a simțit nevoia să-și cresteze coapsa interioară, a ales să însemneze corpul de pe podea. Își povesteau una alteia visele și despre ce desenau. Ești sigură că era sora ta? Poate că era mama ta. De ce? Pentru că o mamă poate face așa ceva, dar o soră, nu. Seneca a pus capacul la tubul de vopsea. Gigi a desenat un medalion în formă de inimă în jurul gâtului și, când Mavis a întrebat-o ce-i cu el, i-a spus că e un cadou de la tatăl său, pe care-l aruncase în Golful Mexic. Aveai vreo poză înăuntru? a întrebat Pallas. Îhî. Două. Ale cui? Gigi nu a răspuns, mulțumindu-se să întărească pur și simplu punctele care formau lanțul medalionului. Pallas a pus un copil în burta conturului său. Când a fost întrebată cine era tatăl, nu a spus nimic, dar a desenat lângă copil o față de femeie cu gene lungi și o gură mare și vicleană. Au insistat, dar cu blândețe, fără să glumească sau să-și bată joc. Carlos? Băieții care au împins-o în apă? Pallas a adăugat la gura vicleană doi colți lungi.

Ianuarie a trecut. La fel și februarie. Prin martie, zilele treceau nedespărțite de nopți, ocupate de gravarea atentă a membrelor și a suvenirurilor. Clame galbene, bujori roșii, o cruce verde pe un câmp alb. Un penis maiestuos străpuns de o săgeată a lui Cupidon. Petale de trandafirul lui Sharon, prăjiturile Lorna Doones. Un cuplu portocaliu aprins făcând dragoste sub un soare copilăros.

Sub conducerea Consolatei, ca o nouă și revizuită Maică Stareță, hrănindu-le cu hrană fără sânge și doar apă să le potolească setea, femeile se schimbau. Trebuia să li se amintească de corpurile lor reale, atât de atrăgătoare erau cele vii, de jos.

Un client care s-ar fi oprit acolo n-ar fi observat cine știe ce schimbare. Poate s-ar fi întrebat de ce grădina era neîngrijită sau cine a scrijelit cuvântul „tristețe” pe Cadillac. Poate chiar s-ar fi întrebat de ce bătrâna care răspundea la ușă nu-și acoperea ochii îngrozitori cu ochelari de soare sau ce, Doamne, iartă-mă, își făcuseră cele tinere la păr. Un vecin ar fi observat mai mult – o anumită senzație de prisosință, aerul schimbat din casă, un sentiment straniu și ceva schimbat în ochii chiriașelor – erau sociabile și comunicative când li se vorbea, dar altfel, stăteau nemișcate și cântăreau din ochi. Dar dacă venea în vizită vreo prietenă, mai întâi s-ar fi speriat la vederea tinerelor, apoi s-ar fi liniștit observând cât de matur se comportau, cât de calme păreau. Și Connie

– cât de dreaptă stătea și cât de frumoasă era. Cât de bine îi venea rochia aceea. Ar fi stat la volan, având pe locul din dreapta al mașinii un coș cu un pachet deasupra și la început poate că s-ar fi enervat că nu-și dădea seama ce lipsește. Apropiindu-se de casă și mergând pe Bulevardul Central, privirea putea să-i cadă pe casa lui Sweetie Fleetwood, pe cea a lui Pat Best, sau poate că l-ar fi observat pe unul dintre băieții lui Poole sau pe Menus pe drum spre Ace. Apoi poate și-ar fi dat seama ce lipsea: spre deosebire de unii oameni din Ruby, femeile de la Mănăstire nu mai erau bântuite. Sau vâdate, ar fi putut adăuga. Dar aici s-ar fi înșelat.

Drumul era îngust, curba strânsă, dar reuși să scoată Oldsmobile-ul de pe arătură și să-l aducă pe asfalt fără să dărâme complet semnul. Mai devreme, când sosise, fiind întuneric și având un singur far la mașină, Lone nu putuse să nu zgârie bara de protecție, și acum, plecând de la Mănăstire, stâlpul era înclinat, iar semnul – PEPENII TIMPURI – stătea să cadă. „Nu puteți să scrieți corect nici dacă vă pică cu ceară”, murmură ea. Cel mai probabil, era scris de femeia înfășurată în cearșaf. Nu prea aveau școală. Dar „timpurii” era corect, și nu doar din punct de vedere ortografic. Nici nu se terminase luna iulie, și în grădina Mănăstirii erau pepeni buni de cules. Precum capetele lor. Netezi pe dinafară, dulci înăuntru, dar, Doamne, ce tari de cap mai erau. Nici una nu voise să asculte. Connie era ocupată, cică, nu voiau s-o cheme și nu credeau nici un cuvânt din ce le spunea Lone. După ce condusesese în miezul nopții ca să le spună, să le avertizeze, privise furioasă și neajutorată cum căscau

și zâmbeau. Acum trebuia să se gândească la ce altceva mai putea face, altfel pepenii despicăți vor fi capetele lor.

Aerul nopții era fierbinte, iar ploaia pe care o mirosea era departe, dar se apropia, ceea ce simțise cu două ore în urmă, când, sperând să culeagă niște mătrăgună cât mai era uscată, mersese tiptil pe lângă albia din apropierea Cuptorului. Dacă n-ar fi făcut asta, n-ar fi auzit bărbații și nici n-ar fi descoperit drăcovenia pe care o puneau la cale.

Norii ascundeau cele mai grozave bijuterii ale cerului, dar cunoștea drumul spre Ruby ca pe propriul buzunar. Se uita totuși printre gene, în caz că-i sărea cineva sau ceva în față, prin fața unicului far al Oldsmobile-ului. Putea să fie un oposum, un raton, vreo căprioară sau chiar vreo femeie furioasă, căci numai femeile băteau acest drum. Mereu femeile. Niciodată bărbații. Timp de peste douăzeci de ani, Lone le-a observat. Înainte și înapoi, înainte și înapoi: femei plângând, femei cu ochii mari, femei încruntate, femei mușcându-și buzele sau, pur și simplu, femei pierdute. Aici, pe pământul ăsta roșu și auriu, presărat cu pietre negricioase sau vreun pătrățel verde; aici, sub un cer atât de plin de stele, aici, unde vântul te învârtea ca un bărbat, aici femeile își trăgeau tristețea după ele pe drumul dintre Ruby și Mănăstire. Erau singurii trecători. Sweetie Fleetwood trecuse pe-acolo, la fel și Billie

Delia. Și fata pe care-o chema Seneca. Și alta, Mavis. Și Arnette, de mai mult ori chiar. Și nu doar în ultimul timp. Au bătut acest drum încă de la început. De exemplu, Soane Morgan și odată, când era tânără, chiar și Connie. Lone le văzuse pe multe, de unele doar auzise. Dar bărbații n-o luau pe-acolo; ei veneau cu mașina, deși, uneori, aveau aceeași destinație ca a femeilor: Sargeant, K.D., Roger, Menu. Chiar și bunul Deacon, cu zeci de ani în urmă. Ei bine, dacă nu convingea pe cineva să-i repare cureaua de transmisie și rezervorul de ulei, va trebui să meargă și ea pe jos, asta dacă va mai exista un loc unde să meargă.

Era momentul potrivit să meargă cu viteză – dacă ar exista vreodată un asemenea moment –, dar mașina nu era în stare de-așa ceva. În 1965, ștergătoarele, aerul condiționat și radioul încă mai funcționau. Acum doar încălzirea groaznică mai amintea de vechea putere a mașinii. În 1968, după ce mașina avusese doi proprietari, Deek și apoi Soane Morgan, Soane a întrebat-o dacă știe s-o conducă. Lone a chiuuit de bucurie. În sfârșit, la șaptezeci și nouă de ani, fără carnet, dar încă verde, urma să învețe să conducă și să aibă propria mașină. Gata cu camioanele, cu frânele din curte la te miri ce ore, când o chemau la urgențe false sau la cazuri simple care se transformau în crize. Putea face ce voia, să viziteze mamele când voia ea, să ajungă la casele

lor cu propria mașină și, cel mai important, să plece când avea ea chef. Dar cadoul venea prea târziu. Când a devenit și ea cu adevărat auto-mobilă, nu mai avea nimeni nevoie de meseria ei. După ce săptămâni întregi a stârnit animalele cu copite și le-a înspăimântat pe cele cu gheare, involburând coloane de praf roșu de-a lungul urmelor de tractor, nu mai avea unde să se ducă. Pacientele ei o lăsau să arunce o privire sau să le atingă, dar pentru nașterea propriu-zisă călătoreau ore în șir (dacă mai apucau) la spitalul din Demby, pentru a se bucura de mâinile sigure ale doctorilor albi. Acum, în vârstă de optzeci și șase de ani, în ciuda reputației ei impecabile (asta însemna că nu-i murise nici o mamă, așa cum se întâmplase odată cu Fairy), nu-i mai încredințau burțile umflate, țișetele și mâinile agățătoare. Râdeau de centurile ei curate, de picăturile din urina mamei. Îi aruncau ceaiul de ardei iute la closet. Nu conta că se ghemuise pe canapea pentru a legăna bebelușii agitați, că împletise părul fiicelor lor, le plantase ierburi în grădină și le dăduse sfaturi bune timp de douăzeci și cinci de ani și înainte, în Haven, încă cincizeci. Nu mai conta că le învățase cum să-și maseze sânii ca să aibă mai mult lapte, ce să facă după naștere și în ce direcție trebuie îndreptat cuțitul de sub saltea. Nu mai conta cât căutase prin tot ținutul un anumit tip de praf pe care voiau să-l mănânce. Nu mai conta că se urcase în pat cu ele, apăsându-și tălpile de ale lor, ajutându-le să

împingă, să împingă! Sau că le masase stomacurile cu ulei dulce ore în șir. Nu mai conta deloc. A fost bună să-i aducă pe ei pe lumea asta, iar când ea și Fairy au fost chemate să-și continue munca în locul cel nou, Ruby, mamele s-au lăsat pe spate, și-au desfăcut genunchii și au răsuflat ușurate. Acum, că Fairy murise, lăsând în urmă o singură moașă pentru o populație care avea nevoie și se mândrea cu familiile numeroase cât un cartier întreg, mamele își duceau pânțelele departe de ea. Dar Lone credea că la mijloc e ceva mai mult decât moda spitalelor. Ajutase la nașterea copiilor Fleetwood și fiecare din acești copii stricați îi pătase reputația ca și cum ea făcuse copiii, nu doar îi scosese afară. Suspiciunea că aduce ghinion și confortul spitalului din Demby au lăsat-o fără munca pentru care era pregătită. Una dintre mame îi spusese că nu putea să nu-i placă la nebunie săptămâna de odihnă, masa la pat, termometrul, luatul tensiunii; era înnebunită după somnul de după-amiază și după calmante; dar mai ales îi plăcea că oamenii o tot întrebau cum se simte. Dacă năștea acasă, nu ar fi avut parte de nimic din toate astea. Acolo ar fi pregătit deja masa familiei a doua sau a treia zi și și-ar fi făcut griji pentru calitatea laptelui de vacă, dar și pentru calitatea laptelui propriu. Celelalte probabil că simțeau același lucru – luxul de a dormi și de a fi departe de casă, nou-născuții fiind luați de altcineva în timpul nopții. Iar tații – ei bine, Lone bănuia că și ei erau mai

fericiți să aibă parte de uși închise, să aștepte pe hol, să fie într-un loc unde treaba era făcută de alți bărbați, și nu de o femeie știrbă care mesteca gumă ca să-și țină gingiile sănătoase. „Nu te lăsa înșelată de mulțumirile taților, o avertizase Fairy. Bărbații se tem de noi, întotdeauna va fi așa. Pentru ei, suntem slujnicele morții, deoarece stăm între ei și copiii pe care-i poartă nevestele lor.” În acel interval, spunea Fairy, moașa este un element care intervine, dă ordine, ei depind atât de mult de îndemânarea sa, iar dependența îi irită. Mai ales aici, în acest loc unde au venit să se înmulțească în pace. Fairy avea dreptate, ca de obicei, dar Lone mai avea o problemă. Se spunea că poate citi gândurile, un dar venit de nu se știe unde, însă în nici un caz de la Dumnezeu, și pe care-l folosisese de la vârsta de doi ani, când se așezase în așa fel încât să fie găsită în curte când îi murise mama în pat. Lone nega acest lucru; credea că toți pot ști ce gândesc ceilalți. Doar că se feresc de ceea ce este limpede. Totuși, știa ceva mai adânc decât memoria lui Morgan sau decât cartea de istorie a lui Pat. Știa ceea ce nici memoria, nici istoria nu pot exprima sau înregistra: „șmecheria” vieții și rostul ei.

În orice caz, lipsită de un mijloc de a-și câștiga existența (fusesse chemată de două ori în ultimii opt ani), Lone depindea de dărnicia congregațiilor de enoriași și de vecini. Își petrecea timpul culegând

ierburi medicinale, alerga de la o biserică la alta pentru a primi vreo pomană și străbătea câmpurile, care-i făceau cu ochiul nu pentru că erau deschise, ci pentru că erau pline de secrete. Ca, de exemplu, grămada de schelete pe care le găsise cu câteva luni în urmă. Dacă s-ar fi luat după capul ei și nu după bârfe, ar fi cercetat uliii din postul mare imediat după ce au apărut – cu doi ani în urmă, la începutul primăverii, în martie 1974. Dar, pentru că fuseseră văzuți imediat după ce familiile Morgan și Fleetwood anunțaseră nunta, oamenii n-au știut dacă nunta atrăgea uliii sau dacă îi proteja de aceștia. Acum se știa că fuseseră atrași de hrana pe care o formau membrii unei familii prinse de un viscol. Plăcuțe de înmatriculare din statul Arkansas. Pe o sticlută de sirop de tuse era o etichetă scrisă de Harper Jury. În această familie toți se iubeau. Chiar și după ce se înfruptaseră din ei păsările de pradă, puteai să-ți dai seama că se îmbrățișaseră în timp ce se afundau din ce în ce mai mult în somnul provocat de gerul sălbatic.

La început, și-a spus că Sargeant trebuie să fi știut ce s-a întâmplat. Creștea porumb pe câmpurile acelea. Dar mirarea de pe fața lui și a celorlalți la auzul veștii nu lăsa nici cea mai mică umbră de îndoială. Problema era dacă să anunțe sau nu autoritățile. Au decis să n-o facă. Chiar și să-i înmormânteze ar fi însemnat să admită ceva cu care nu aveau nimic

de-a face. Când unii dintre bărbați s-au dus să se uite, atenția lor nu era îndreptată spre scena cu pricina, ci spre vest, acolo unde Mănăstirea se contura la orizont. Ar fi trebuit să-și dea seama încă de pe atunci. Dacă ar fi fost atentă, mai întâi la ulii, apoi la mințile bărbaților, nu și-ar consumat toată benzina într-o misiune care spera să fie ultima. Avea vederea prea slăbită, încheieturile prea țepene: asta nu era muncă pentru o moașă bună, așa cum era ea. Dar Dumnezeu îi dăduse misiunea aceasta, binecuvântată fie Inima Lui, și, cu treizeci de mile la oră într-o noapte de iulie, știa că merge în timpul Lui, nu în afara sa. El îi călăuzise pașii într-acolo, încurajând-o să caute planta care trebuia culeasă când era uscată, și asta în timpul nopții.

Albia era uscată; ploaia care se apropia avea să schimbe asta, chiar în momentul în care urma să înmoaie rădăcina de mătrăgună cu două picioare. Auzise un râset îndepărtat și o muzică de la radio. Erau cupluri care își făceau curte. Cel puțin, o făceau la vedere, își spusese ea, nu înghesuindu-se prin căpițe de fân sau sub o pătură, în spatele unui camion. Apoi muzica și râsul s-au oprit. Voci groase de bărbați care dădeau ordine, lanterne care brăzdau trupuri, fețe, mâini și ce era în ele. Fără nici un murmur, cuplurile au plecat, dar bărbații au rămas. Sprijiniți de pereții Cuptorului sau stând pe vine, s-au strâns ciorchine pe întuneric. Lone și-a băgat lanterna sub șorț și s-ar fi mișcat pe nevăzute spre Sfânta

Mântuire, unde își parcase mașina, dacă nu și-ar fi amintit și alte evenimente pe care nu le băgase în seamă sau le înțelesese prost: uliii, noua armă a lui Apollo. A stins de tot lanterna și s-a așezat pe iarba uscată. Nu trebuia să mai aibă resentimente față de oamenii din oraș pentru că-i refuzau serviciile, trebuia să înceteze cu răzbunările mărunte care erau o dovadă că ignora ce se întâmpla și lăsa răul să-și facă de cap. Să te prefaci că nu vezi înseamnă să nesocotești limba în care vorbește Dumnezeu. El nu tuna cu instrucțiuni și nici nu șoptea mesaje în urechile oamenilor. O, nu. Era un Dumnezeu eliberator. Un învățător care te învăța cum să înveți, să vezi cu ochii tăi. Semnele lui era clare, chiar foarte clare, dacă nu musteai în sosul acru al vanității și erai atent la lumea Sa. El voia ca ea să audă bărbații adunați la Cuptor pentru a vedea cum pot alunga femeile de la Mănăstire; și, dacă El voia ca ea să audă una ca asta, probabil că vrea să și facă ceva în acest sens. La început, nu și-a dat seama ce se întâmplă sau ce să facă. Dar, așa cum se întâmplase și în trecut, când fusese confuză, a închis ochii și a șoptit: „Facă-se voia Ta, facă-se voia Ta.” Atunci, vocile s-au ridicat și s-a auzit clar, ca și cum ar fi stat printre ei, ce-și spuneau și ce voiau să spună cu adevărat. Ce spuneau cu voce tare și ce nu.

Erau nouă. Unii fumau, alții oftau, timp în care vorbeau pe rând. Lone auzise deja mare parte din ceea ce spuneau, deși cuvintele nu aveau solzii

aceștia duri șerpuind prin aerul nopții. Subiectul nu era unul nou, dar nu avea farmecul care-l învăluia atunci când era abordat de la amvon. Reverendul Cary rezumase subiectul într-o predică atât de bine primită, că rostea câte o versiune a ei în fiecare duminică.

— La ce-ați renunțat ca să trăiți aici? a întrebat, accentuând ca o soprană cuvântul „aici”. Ce sacrificiu faceți în *fiecare* zi pentru a trăi în pace, în belșug și într-o frumusețe divină?

— Spune-ne, părinte, spune-ne!

— O să vă spun eu la ce am renunțat.

Reverendul Cary a chicotit.

— Da, domnule.

— Hai, spune-ne, hai, acum!

Reverendul Cary a ridicat mâna dreaptă în aer și și-a strâns pumnul. Apoi, cu câte un deget, pe rând, a început să enumere acele lucruri la, care renunțaseră enoriașii săi.

— La televizor.

Enoriașii s-au prăpădit de râs.

— La discotecă.

Au râs și mai abitir, mai zgomotoși, dând din cap.

— La polițiști.

Sala s-a cutremurat de râs.

— La filme, la muzică deocheată.

A continuat să țină socoteala pe degetele de la mâna stângă.

— Ticăloșii pe străzi, furtul în timpul nopții și crimele de dimineață. Alcoolul la prânz și drogurile la cină. La asta ați renunțat.

Fiecare element atrăgea un oftat de durere. Plini de recunoștință că au refuzat și au scăpat de murdărie, de cruzime, de cele lipsite de Dumnezeu, de toate răutățile la modă deghizate în plăceri, fiecare membru al congregației a simțit cum i se rupe inima pentru cei care se luptau cu aceste „sacrificii”.

Dar nu găseai nici un pic de milă în acest loc. Aici, când vorbeau despre pierzania care plana asupra lor – cum se schimba Ruby într-un mod inacceptabil –, oamenii nu se gândeau să schimbe acest lucru întinzând mâna din camaderie sau iubire. Ei pregăteau apărarea și șlefuiau dovezile până când fiecare element se potrivea într-un făgaș deja pregătit. Câțiva au vorbit mai mult, unii au spus doar câteva vorbe, iar doi dintre ei n-au spus nimic, dar, deși erau tăcuți, Lone știa: conducerea aparține gemenilor.

Vă aduceți aminte ce scandal au făcut la nuntă? Ce spui? Da, și a fost în aceeași zi în care le-am prins sărutându-se în vechitura aia de Cadillac. Fix în aceeași zi, ca și cum n-ar fi fost de ajuns să-i facă pe plac dracului, încă două se băteau din cauza lor în noroi. Doamne, ce mai urăsc femeile obraznice! Sweetie mi-a spus că s-au străduit s-o otrăvească.

Și eu am auzit asta. A fost prinsă de viscol pe-acolo și s-a adăpostit la ele. Ar fi trebuit să se gândească mai bine. Ei, știi cum e Sweetie. Oricum, a zis că a auzit zgomote de pe undeva din casă. Ca niște bebeluși care plâneau. Doamne, iartă-mă, ce să caute niște bebeluși acolo? Păi, pe mine mă întrebi? Orice-ar fi, nu e normal. Păi, nu locuiau acolo niște fete la un moment dat? Sargeant, n-ai găsit tu marijuana plantată în mijlocul lucernei? Ba da. Am găsit. Nici nu mă miră. Tot ce știu e c-au bătut-o bine pe Arnette când s-a dus acolo să le ia la întrebări despre minciunile pe care i le-au spus. Ea zice că au păstrat copilul și ei i-au spus că s-a născut mort. Nevastă-mea spune că i-au făcut avort. Îți vine să crezi? Nu știu, dar astea ar fi în stare de așa ceva. Mamă, ce față avea! Nu putem permite una ca asta. Roger mi-a spus că Maica – știi, aia bătrână și albă care își făcea uneori cumpărăturile aici –, ei bine, mi-a spus că, atunci când a murit, avea mai puțin de treizeci de kilograme și că strălucea ca pucioasa. Isuse! A spus că fata pe care a lăsat-o acolo cu mașina se dădea la el. Aia care e pe jumătate goală tot timpul? Am știut eu că-i ceva în neregulă cu ea din momentul în care s-a dat jos din autobuz. Da' oare de unde a găsit un autobuz să vină aici? Ia ghici! Crezi că au puteri? Știu sigur că au puteri. Întrebarea e care dintre ele are putere mai mare. De ce nu se cară, de ce nu pleacă de-aici? Hă! Tu ai pleca dacă

ai avea o casă mare în care să trăiești fără să muncești? Se-ntâmplă ceva acolo și nu-mi place deloc. Fără bărbați. Se sărută una pe alta. Copii ascunși. Isuse! Cine știe ce altceva? Uitați-vă la ce i s-a întâmplat lui Billie Delia după ce a început să stea pe-acolo. A împins-o pe maică-sa pe scări și a zbughit-o acolo ca purcelul după țată. Am auzit că bea de sting. Bătrâna era tot timpul beată când mă întâlneam cu ea. Și mai țineți minte primele cuvinte atunci când au ajuns la nuntă? Voiau ceva de băut și, când au primit o limonadă, s-au purtat de parcă le scuipase cineva în pahar și au și ieșit pe ușă. Mi-aduc aminte. Niște cățele. Mai bine zis, vrăjitoare. Dar, frate, asta cu oasele e prea de tot. Mie nu-mi vine să cred că o familie întreagă a murit acolo fără să știe cineva. Nu erau așa departe, pricepi? Să nu-mi spună mie c-au ieșit de pe drum și s-au rătăcit când era o ditamai casa la două mile depărtare. Ar fi văzut-o. Trebuiau s-o vadă. Bărbatul ar fi ieșit și s-ar fi dus pân-acolo, pricepi? Doar putea să se gândească, nu, și, dacă nu putea să se gândească, putea să vadă. Cum să nu vezi o casă așa mare pe un teren drept ca-n palmă? Vrei să spui că ele au avut ceva de-a face cu toată întâmplarea asta? Uite care-i treaba, nu s-au mai întâmplat din astea până acum. Înainte să vină vițicile astea în oraș, asta era o împărăție liniștită. Țăla dinaintea lor măcar aveau o religie. Curvele astea, care stau acolo singure, nici nu calcă în biserică

și pun pariu că nici nu se gândesc la vreuna. N-au nevoie de bărbați și n-au nevoie de Dumnezeu. Nu pot să spună că n-au fost avertizate. Mai întâi li s-a cerut, apoi au fost prevenite. Dacă ar sta la locul lor, tot ar mai fi ceva. Dar se bagă peste tot. Trag oamenii acolo ca muștele la rahat și oricine se apropie de ele este schilodit cumva, iar murdăria se întoarce în casele *noastre*, în familiile *noastre*. Fraților, nu putem accepta așa ceva. Nu putem accepta deloc.

Deci, și-a spus Lone, colții și coada erau în altă parte. Alunecând undeva într-o casă plină de femei. Nu niște femei închise în siguranță, departe de bărbați, ci, mai rău, femei care aleg să stea printre femei, adică nu o mănăstire, ci un cuib de vrăjitoare³⁰. Lone a clătinat din cap și și-a așezat guma de mestecat pe altă parte a gingiilor. Asculta doar pe jumătate ce se spunea, încercând să ghicească gândurile din spatele cuvintelor. Pe unele le-a priceput imediat. Știa că Sargeant va aproba orice fărâmbă de bârfă, rumegând partea putredă a adevărului și întrebându-se cu voce tare de ce acest oraș frumos, condus de bărbați responsabili, nu poate rămâne așa: stabil, prosper, fără tineri recalcitranți. De ce ar vrea să plece și să-și întemeieze familii (și afaceri) în altă parte? Dar, de gândit, se gândea la cât de mult i-ar

³⁰ Joc de cuvinte bazat pe asemănarea dintre cuvintele: *convent* („mănăstire”) și *coven* („cuib de vrăjitoare”) (n.tr.).

scădea cheltuielile dacă ar pune mâna pe pământul de la Mănăstire, iar, dacă femeile ar dispărea de-a-colo, ar fi mai multe șanse să-l capete. Toată lumea știa că fusese deja la Mănăstire să le „avertizeze”, ceea ce însemna că se oferise să le cumpere pământul, iar când i se răspunsese cu o privire confuză, îi spusese bătrânei „să se gândească bine”, că „s-ar putea întâmpla alte lucruri care să scadă prețul”. Wisdom Poole căuta un motiv prin care să explice de ce nu mai avea nici un control asupra fraților și surorilor lui. Să explice cum de aceia care-l veneraseră, care-l ascultaseră, erau acum niște animale răătăcite care nu mai voiau stăpân. Când s-au împușcat Brood și Apollo a fost din cauza lui Billie Delia, și acesta ar fi un motiv suficient să se repeadă acolo doar din plăcerea de-a da de pământ cu niște femei. Billie Delia era prietenă cu femeile acelea, l-a făcut pe unul dintre frații săi să o conducă cu mașina până acolo, și, din momentul acela, vrajba dintre Apollo și Brood a căpătat o turnură periculoasă. Nici unul dintre ei nu l-a ascultat când le-a poruncit să nu mai vorbească sau să se uite la fata aceea vreodată. Rezultatul a fost de natură biblică: un bărbat care așteaptă să-și omoare fratele. Cât despre cei din familia Fleetwood, Arnold și Jeff, ei bine, ei voiau de mult să aibă pe cine da vina pentru copiii lui Sweetie. Poate că a fost vina moașei, poate că a fost vina statului, dar moașa nu putea fi decât concediată, iar statul nu

era răspunzător, și, deși Lone asistase la nașterea unora dintre copiii bolnavi ai lui Jeff cu mult înainte să vină prima femeie, un amănunt ca acesta nu-i putea împiedica să găsească vina oriunde altundeva, numai în propriul lor sânge nu. Sau în al lui Sweetie. Cât despre Menus, ei bine, el era pregătit să atace pe oricine. Te-ai fi gândit că e recunoscător pentru săptămânile petrecute acolo ca să-și revină din beție. Probabil că femeile acelea au fost martore la niște lucruri, au văzut niște lucruri pe care el nu le voia în amintirea nimănui, ca să nu fie dat de gol. Sau poate că voia doar să șteargă rușinea pe care o resimțise atunci când s-a lăsat convins de Harper și de ceilalți să renunțe la femeia aceea pe care o adusese acasă. Fata aceea drăguță și roșcată despre care îi spusese nu era îndeajuns de bună pentru el, că arăta mai mult a târfă decât a mireasă. Se îmbăta așa tare pentru că trecuse prin ce trecuse în Vietnam, dar Lone era de părere că roșcata era motivul adevărat. N-a avut curajul să plece și să locuiască cu ea în altă parte. A ales, în schimb, să se supună voinței tatălui său și să-l facă să plătească un preț pe măsură: acceptarea fără drept de apel a problemei lui. Dacă scăpa de niște femei nemăritate care spălaseră pe jos după el, îi spălaseră chiloții, îi curățaseră voma, îi ascultaseră înjurăturile și plânsetele, s-ar fi putut convinge pentru o vreme că e un bărbat nepătat de slăbiciunea mamei lui, demn de

răbdarea tatălui său și că a făcut bine lăsând-o pe roșcată să plece. Lone nici nu mai știa de câte ori stătuse în biserică și îl ascultase pe taică-său, Harper, cum începea să mărturisească, să-și examineze propriile păcate și termina vorbind despre femeile ușoare care te pot împiedica să știi care, cum și unde îți sunt copiii. Se măritase cu o femeie din familia Blackhorse, Catherine, pe care o îmbolnăvisese de stomac tot întrebând-o ce face și cu cine se vede, așa și pe dincolo, și dacă are grijă cum trebuie de fiica lor, Kate. Kate s-a măritat cât de repede a putut doar ca să scape de el. Probabil că i-a făcut probleme prima lui soție, mama lui Menus, Martha. Probleme așa de mari încât nu l-a lăsat pe fiul său să uite niciodată. Apoi mai era și K.D., bărbat cu familie. Care vorbea despre cât de ciudată era una dintre fetele de la Mănăstire și cum a știut el asta de cum s-a dat jos din autobuz. Ha-ha-ha. Acum e tatăl unui băiat de patru luni cu toate degetele de la mâini și de la picioare și poate, cine știe, cu creierul intact, grație doctorului din Demby care era dispus să trateze oamenii de culoare. Așa că și el, și Arnette, au strâmbat din nas când a venit vorba de Lone și, oricât de fericită ar fi Arnette acum și oricât de dispusă să dea vina pentru greșeala ei anterioară de la Mănăstire pe femeile care-au păcălit-o, K.D. avea o altă răcă. Se ținuse ani în șir după fata al cărei nume acum îl scandaliza, până ea îl

dăduse afară din casă. Îi trebuiau o grămadă de copii sănătoși ca să-l facă să uite de acel episod. La urma urmelor, e un Morgan, iar ei n-au uitat nimic din anul 1755.

Lone a înțeles aceste gânduri ascunse și ceva din motivațiile lui Steward și Deacon: nici unul dintre ei nu putea suporta ceea ce nu putea controla. Dar nu-și putea imagina ranchiuna resimțită de Steward la gândul că strănepotul lui poate fusese rănit sau nimicit în acel loc. Era ca un cheag în sânge, care nici nu se micșora, nici nu ajungea la capăt. Și nici nu-și putea imagina cât de adânc îi era înfipt în memorie faptul că fratele său a fost atât de aproape să-și distrugă căsnicia cu Soane. Cât de mult a luat-o razna Deek când s-a uitat în ochii aceia otrăviți și otrăvitori. S-au întâlnit în secret timp de câteva luni, timp în care Deek a fost zăpăcit, a făcut tot felul de greșeli; și ce s-ar fi întâmplat dacă obrăznicătura rămânea însărcinată? Și avea un copil mulatru? Steward se cutremura gândindu-se că fuseseră cât pe ce să trădeze tot ceea ce datorau și promiseseră Bătrânilor Părinți. Dar trădarea legii bătrânilor, o lege a continuității și a înmulțirii, era copleșită de amenințarea constantă care plutea asupra viziunii atât de prețuite pe care o avea despre sine și despre fratele său. Femeile de la Mănăstire erau pentru el o parodie neobrăzată a celor nouăsprezece doamne de culoare păstrate în memoria

tinerească și în înțelegerea perfectă a lui și a fratelui său. Erau o degradare a acelui moment în care se bucuraseră împreună de culoarea pielii în lumina soarelui și de mirosul de lămâiță. Ele, cu chicotelile lor prostești, jigneau tonul melodios, sunetul zglobiu al râsetelor fericite și primitoare ale celor nouăsprezece doamne care, menite să trăiască pentru totdeauna în vise pastelate, erau blestemate să dispară din cauza acestei noi și obscene specii de femelă. Nu putea suporta să-i murdărească istoria personală cu hainele lor vulgare și cu poftele lor de curve; disprețuind și pângărind viziunea care i-a făcut pe el și pe fratele său să reziste în timpul războiului, care le-a impregnat căsniciile și le-a întărit eforturile de a construi un oraș unde această viziune putea să înflorească. Nu le putea ierta una ca asta și nu avea să tolereze această pierdere a omeniei.

Iar Lone nu cunoștea nici ghețarul care era mândria lui Deacon Morgan. Partea invizibilă, straturile depuse și lipsa ei de mobilitate. Știa despre relația lui de demult cu Consolata. Dar n-ar fi putut înțelege rușinea lui sau cât de important era să dispară atât rușinea, cât și femeia care o provocase. O femeie imposibil de controlat, mistuitoare, care îi mușcase buza ca să-i șteargă apoi sângele cu limba; o femeie frumoasă, cu pielea aurie, o femeie străină cu ochii verzi ca mușchiul de copac care a încercat să captureze un bărbat, să-l închidă într-o cramă ca să-l

slăbească și să-l supună pe întuneric la lucruri car-nale, nefirești. O Salomee de care a scăpat la timp, altfel l-ar fi mâncat pe pâine. O femeie lacomă, care făcea sex pe pământ și care nu l-a lăsat în pace, ci și-a găsit drumul spre inima lui Soane și, suspecta el, a ademenit-o cu poțiuni magice ca s-o facă mai puțin iubitoare decât obișnuia să fie, și nu durerea continuă pentru fiii lor pierduți o făcea să înghețe, ci prostia aia pe care o tot înghițea, dată de femeia al cărei nume ea însăși l-a transformat într-o glumă și o caricatură a ceea ce ar trebui să fie o femeie.

Lone nu știa toate acestea și nici nu avea cum să știe, dar știa destul, iar în lumina lanternei văzuse echipamentul: cătușe, frânghie, și nu avea nevoie să ghicească ce altceva mai aveau la îndemână. Pășind cu grijă, și-a croit drum pe marginea albiei până la mașină. „Facă-se voia Ta, facă-se voia Ta!”, a șoptit ea, convinsă că ceea ce auzise și bănuise nu era pierdere de vreme. Bărbații nu veniseră acolo ca să facă repetiții. Ca niște recruți, ca niște invada-tori ce se pregătesc pentru măcel, se adunaseră acolo pentru a denunța, pentru a face sângele să fiarbă și apoi să-l facă să înghețe, ca să execute mai bine misiunea. Un singur lucru a înțeles foarte bine: sin-gura voce care nu se auzea era a celui care dirija.

— Unde e Richard Misner?

Lone nu se deranjă să salute. Ciocănisese la ușa lui Misner, apoi intrase în casă, dar o găsisese întunecată și goală. Acum o trezea din somn pe cea mai apropiată vecină, Frances Poole DuPres. Frances mormăi.

— Ce naiba se întâmplă cu tine, Lone?

— Spune-mi unde-i Misner!

— Au plecat la Muskogee. De ce?

— Care ei?

— Misner și Anna. La o conferință. De ce ai nevoie de el la ora asta?

— Lasă-mă să intru, spuse Lone și trecu pe lângă Frances în sufragerie.

— Hai în bucătărie!

— Nu mai e timp. Ascultă.

Lone îi descrie întâlnirea și adăugă:

— O grămadă de bărbați plănuiesc ceva împotriva celor de la Mănăstire. Ția din familia Morgan, Fleetwood și Wisdom. Se duc după femeile de-acolo.

— Doamne, ce prostie mai e și asta? Au de gând să le sperie în toiul nopții?

— Ascultă-mă, femeie! Bărbații ăia sunt înarmați.

— Asta nu-nseamnă nimic. Eu nu l-am văzut niciodată pe frate-miu să meargă undeva fără pușcă, mai puțin la biserică, și chiar și atunci pușca e-n mașină.

— Au și frânghie, Frannie.

— Frânghie?

- De-aia groasă.
- Ce crezi că se-ntâmplă?
- Pierdem timpul. Unde-i Sut?
- Doarme.
- Trezește-l!
- N-am de gând să-l trezesc pe bărbatu-meu pentru o neb...
- Trezește-l, Frannie. Știi că nu sunt nebună.

Primele picături erau calde și mari, mirosind a magnolie albă și a cactus din regiunile nordice și vestice. Se izbeau de plantele de gențiană, de iasomie de deșert și alunecau pe frunzele de cicoare. Durdulii și alunecoase, se rostogoleau ca picăturile de argint viu peste crăpăturile pământului dintre rândurile grădinii. Cum stăteau în lumina de la bucătărie, Lone, Frances și Sut DuPres puteau vedea, puteau chiar mirosi ploaia, dar n-o puteau auzi, atât de catifelate și de pufoase erau picăturile.

Sut nu era convins că era necesar să dea curs cererii lui Lone de a se grăbi și de a-i opri pe bărbați, dar a fost de acord să vorbească cu preoții Pulliam și Cary a doua zi de dimineață. Lone spuse că dimineață s-ar putea să fie prea târziu și o luă din loc ca să găsească pe cineva care să nu-i vorbească ei ca unui copil care nu se putea trezi dintr-un coșmar. Anna Flood nu era acasă, la Soane nu se putea duce din cauza lui Deek și, pentru că Arnette și K.D.

preluaseră casa în care stătuse Menus, n-o putea găsi pe Dovey Morgan în oraș. Se gândi la Kate, dar știa că nu se va opune tatălui ei. O puse la socoteală și pe Penelope, dar abandonă gândul, căci nu numai că era măritată cu Wisdom, dar era și fiica lui Sargeant. Lone își dădu seama că trebuie să se ducă la fermele și la gospodăriile din împrejurimi, la oamenii în care avea încredere că nu vor lăsa relațiile de familie să le întunece mintea. Nu se putea bucura de avantajul ștergătoarelor de parbriz, așa că Lone, mestecând gumă, se concentra la drum. Treacănd cu mașina pe lângă Cuptorul pustiu, bucuroasă că mătrăguna fusese culeasă la timp, observă că acasă la Anna nu erau luminile aprinse și nici mai încolo, la Deek Morgan. Lone se încruntă ca să poată străbate cele câteva mile de drum de pământ dintre Ruby și drumul regional. Va fi un drum dificil, căci pământul absorbea ploaia, umflând rădăcinile plantelor pârjolate și formând pârâiașe peste tot pe unde putea. Conducea încet, gândindu-se că, dacă misiunea aceasta era într-adevăr trimisă de Dumnezeu, nimic nu-i putea sta în cale. La jumătatea drumului spre casa lui Aaron Poole, Oldsmobile-ul se opri într-un șanț.

În timp ce Lone DuPres încerca să evite semnul cu PEPENII TIMPURII, bărbații finalizau detaliile la o cafea sau la ceva mai tare pentru cei care

doreau. Nici unul nu era băutor, în afară de Menus, dar nu au protestat când el s-au pus câțiva stropi de alcool în cafea în seara asta. În spatele clădirii lui Sargeant, asemănătoare cu un hambar, acolo unde își făcea el negoțul, în spatele locului unde ținea odată caii, era o baracă. Acolo repara harnașamentele cailor – acum era doar un hobby, nu un serviciu plătit –, medita și evita femeile din familia sa. Un adăpost bărbătesc, echipat cu un mic cuptor, un frigider, o masă de lucru și scaune, toate pe o podea rezistentă. Când a început ploaia, bărbații abia apuaseră să sufle în cafea. După câteva înghițituri, s-au alăturat lui Sargeant în curte pentru a muta saci și a acoperi echipamentul cu o prelată. Când s-au întors înăuntru, uzi leoarcă, erau voioși și li s-a făcut foame. Sargeant i-a întrebat dacă vor niște friptură și s-a dus în casă să ia cele trebuincioase pentru a le da de mâncare. Priscilla, nevastă-sa, l-a auzit și s-a oferit să-l ajute, dar el a trimis-o, ferm, înapoi la culcare. Ploaia parfumată bătea darabana. Atmosfera din baracă era strânsă, tovarășească, în timp ce bărbații mâncau fleici preparate ca pe vremuri, fripte în tigiaia încinsă.

În partea de nord a orașului, parfumul ploii era mai puternic, mai ales în preajma Mănăstirii, unde trifoiul alb și grozama împânziseră fiecare colțișor,

mai puțin grădina. Mavis și Pallas, trezite din somn din cauza mirosului, s-au grăbit să le spună Consolatei, lui Seneca și lui Grace că mult așteptata ploaie a sosit, în sfârșit. Adunate în ușa de la bucătărie, la început doar au privit, apoi au întins mâinile ca să o simtă. Era ca o mângâiere pe degete, așa că au ieșit afară și au lăsat-o să se prelingă ca un balsam pe capetele lor rase și pe fețele întoarse spre cer. Consolata a fost prima, iar celelalte au urmat-o imediat. Sunt fluvii imense pe lumea asta, iar pe malurile lor și pe plajele oceanelor copiii se bucură de apă. În locurile unde plouă rar, bucuria are o tentă aproape erotică. Dar senzațiile acelea nu sunt nimic pe lângă extazul femeilor sfinte dansând în ploaia caldă și înmiresmată. Ar fi râs dacă vraja nu ar fi fost atât de puternică. Dacă mai existau vagi amintiri despre o avertizare sau niște aluzii la o eventuală primejdie, ploaia irezistibilă le-a îndepărtat. Seneca s-a împăcat cu o dimineată întunecată dintr-un bloc de locuințe sociale, apoi a lăsat-o în urmă. Grace a asistat la curățarea unei cămăși albe care n-ar fi trebuit să fie niciodată pătată. Mavis s-a cutremurat odată cu petalele de trandafirul lui Sharon care-i gădilau pielea. Pallas, care născuse un băiețel delicat, îl ținea strâns la piept, în timp ce ploaia ștergea amintirea unei femei înspăimântătoare pe o scară rulantă și orice frică de apă neagră. Consolata, complet adăpostită de divinitatea care o căutase în

grădină, dansa cu cea mai mare furie, iar Mavis, cu cea mai mare eleganță. Seneca și Grace au dansat împreună, apoi s-au despărțit, ca să țină prin noroiul proaspăt. Pallas, îndepărtând picăturile de ploaie de pe fruntea copilului, se unduia ca o frunză de palmier.

Ieșind în cele din urmă din șanț, Lone a căutat, bineînțeles, un DuPres. Fusesse crescută în acea familie, salvată, apoi instruită de una dintre fiice. Mai mult decât atât, știa din ce aluat sunt făcuți. Pious DuPres, fiul lui Booker Du Pres și nepotul de frate al faimosului Juvenal DuPres, era prima alegere. Ca și cei din familia Morgan și Blackhorse, erau mândri să fie urmașii unor bărbați care au avut funcții guvernamentale, dar, spre deosebire de ei, erau și mai mândri de generațiile dinainte: meșteșugari, armurieri, cusătorese, pasmantieri, cizmari, fierari, zidari, a căror muncă cinstită fusese furată de imigranții albi. Aveau cel mai profund respect față de generațiile care își văzuseră prăvăliile arse și mărfurile aruncate peste bord. Pentru că imigranții albi nu aveau încredere sau nu puteau supraviețui concurenței loiale, înaintașii lor fuseseră arestați, amenințați, epurați și eliminați din rândurile meseriașilor și meșteșugarilor. Dar familiile lor se agățaseră de ce putuseră și de ce câștigaseră începând cu 1755,

când primul DuPres purtase un șervet alb peste braț și o carte de rugăciuni în buzunar. Credința care îi întărise nu era una aspră. Virtutea, bunătatea neașteptată îi făceau să zâmbească. Dreptatea deliberată le făcea inima să tresalte ca nimic altceva pe lumea aceasta. Nu știau întotdeauna ce e dreptatea, dar petreceau mult timp încercând să afle. Cu mult înainte ca Juvenal să fie ales în administrația locală, discuțiile de la masă se concentrau asupra problemelor pe care le avea fiecare, asupra modului în care putea fiecare să contribuie sau să ajute. Și întotdeauna se aplecau asupra moralității unei fapte, asupra clarității motivelor, asupra întrebării dacă un anume comportament era întru slava Domnului și le aducea încrederea Lui. Nici unul dintre membrii familiei DuPres nu le plăcea și nici nu era de acord cu femeile de la Mănăstire, dar asta nu conta foarte mult. Acțiunile lui Brood și Apollo îi jigniseră. Wisdom Poole era fratele nurorii lor, iar implicarea lui într-un grup care intenționa să rănească niște femei – indiferent din ce motiv – nu putea să însemne pentru ei decât lucrarea diavolului. Și așa a și fost. Când Lone le-a povestit ceea ce auzise și ceea ce știa, Pious n-a pierdut timpul. I-a spus soției lui, Melinda, să se ducă acasă la familia Beauchamp și să le spună lui Ren și Luther să se întâlnească cu el. El și Lone aveau să se ducă la Deed Sands și la Aaron Poole. Melinda a zis că trebuia s-o anunțe pe Dovey,

dar nu s-au înțeles cum anume să facă asta fără să afle Steward. Lone nu știa dacă porniseră deja spre Mănăstire sau dacă așteptau răsăritul, dar era de părere că trebuie să riște cineva s-o anunțe pe Dovey, care putea, dacă voia, s-o anunțe pe Soane în legătură cu ce se întâmpla.

Obosite din cauza dansului nocturn, dar fericite, femeile se întorc în casă. În timp ce se usucă, o roagă pe Consolata să le povestească din nou despre Piedade, iar ele își ung capul cu perișor.

— Stăteam pe chei. Ea mă scălda în apa de culoarea smaraldului. Vocea ei făcea femeile mândre să plângă pe străzi. Din mâinile artiștilor și ale polițiștilor cădeau monede, iar cei mai vestiți bucătari ai țării ne implorau să le mâncăm mâncarea. Piedade avea cântece care puteau încremeni valurile, făcându-le să se oprească în mijlocul unduirii ca să asculte un limbaj nemaiauzit de când se ivise marea. Păsori cu păsări colorate pe umeri coborau de la munte ca să-și reamintească viețile în cântecele ei. Călătorii refuzau să urce pe vasele către casă cât cânta ea. Noaptea își scotea stelele din păr și mă acoperea cu el. Gura îi mirosea a ananas și a nuci caju...

Femeile dorm, se trezesc și se culcă la loc cu imagini de papagali, scoici de cristal și o femeie care

cântă, dar nu vorbește niciodată. La patru dimineța, se trezesc să se pregătească pentru ziua care urmează. Una amestecă aluatul, în timp ce cealaltă aprinde cuptorul. Celelalte adună legumele pentru masa de prânz, apoi aranjează micul dejun. Pâinea, frământată în grămăjoare, este pusă în tăvi de copt la crescut.

Lumina soarelui tânjește după strălucire când vin bărbații. Albastrul spălăcit al cerului este greu de pătruns, dar, cât au parcat bărbații în spatele stejarului și au luat-o spre Mănăstire, soarele l-a și străpuns. Un albastru minunat. Apa nopții se ridică sub formă de ceață din bălți și din crăpăturile drumului. Când ajung la Mănăstire, evită prundișul care face zgomot și o iau prin iarba înaltă și prin curcubeiele din ea, îndreptându-se spre ușa din față. Probabil că ghearele l-au înspăimântat groaznic pe Steward. Pătate și lucioase din cauza ploii, flancau treptele. Urcând printre ele, își ridică în aer bărbia, apoi și arma și trage într-o ușă care n-a fost niciodată încuiată. Stă pieziș, atârând de balamale. Soarele îl urmează înăuntru, scaldând pereții holului, unde niște copii cărora li se vede sexul se joacă printre cojile de vopsea. Dintr-odată, apare o femeie cu aceeași piele albă, și lui Steward nu-i trebuie decât să vadă ochii senzuali și iscoditori pentru a trage

din nou. Ceilalți bărbați tresar, dar asta nu-i împiedică să pășească peste ea. Mângâindu-și armele, simțindu-se dintr-odată atât de tineri și de buni, își aduc aminte că armele sunt ceva mai mult decât simple podoabe, elemente de intimidare și de sprijin. Au un scop.

Deek dă ordine.

Bărbații se împart în grupuri.

Trei femei care pregătesc mâncare în bucătărie aud o împușcătură. Pauză. O altă împușcătură. Se uită prudent prin ușa batantă. Proiectându-se pe lumina care intră prin ușa înclinată, umbrele unor bărbați înarmați se deslușesc în hol. Femeile fug spre camera cu jocuri și închid ușa, cu câteva secunde înainte ca bărbații să ajungă în hol. Aud pași trecând pe lângă ele și intrând în bucătăria din care tocmai au plecat. Nu există ferestre în camera cu jocuri, femeile sunt prinse în capcană și știu asta. Trec câteva minute. Arnold și Jeff Fleetwood ies din bucătărie și simt în aer o urmă de perișor. Deschid ușa camerei cu jocuri. O scrumieră de alabastru îl lovește pe Arnold în tâmplă, iar asta o încurajează pe femeia care a aruncat-o. Continuă să lovească până când bărbatul ajunge în patru labe, în timp ce Jeff, luat prin surprindere, ochește un pic prea târziu. Arma îi zboară din mână când un tac de

biliard îl lovește peste încheietura mâinii și apoi în falcă. Ridică brațul, mai întâi ca să se apere, apoi ca să smulgă tacul, când rama Caterinei de Siena i se sparge în cap.

Femeile fug pe hol, dar încremenesc când văd două siluete ieșind din capelă. În timp ce fug înapoi spre bucătărie, Harper și Menus sunt pe urmele lor. Harper o înșfacă de braț și de talie pe una dintre ele. Îi e greu s-o țină, așa că nu observă când îi aterizează o tigiaie în cap. Cade, scăpând arma din mână. Menus, chinuindu-se să-i pună celeilalte cătușe, se întoarce tocmai când cade taică-său. Zeama care-i opărește fața e atât de fierbinte încât nu poate țipa. Alunecă pe un genunchi, și mâna unei femei se întinde după arma care se învâрте pe podea. Lovit, pe jumătate orbit, o trage de glezna stângă. Ea se prăbușește, lovindu-i capul cu piciorul drept. În spatele lui, o femeie aruncă un cuțit de bucătărie și i-l înfige atât de adânc în osul umărului încât nu-l mai poate scoate ca să lovească din nou. Îl lasă acolo și fuge în curte cu celelalte două, speriiind găinile.

Venind de la etajul al doilea, Wisdom Poole și Sergeant Person nu văd pe nimeni. Intră în fosta clasă, unde lumina năvălește prin ferestre. Caută pe sub băncile împinse la perete, deși e limpede că nimeni, nici măcar un copil, n-ar putea încăpea acolo.

La subsol, sub razele aruncate de lanternă, Steward, Deek și K.D. dau peste semne de profanare,

de violență și de perversiune dincolo de orice imaginație. Podeaua de piatră este acoperită cu tot felul de desene obscene, făcute cu mare grijă. K.D. mângâie crucea din frunze de palmier. Deek își atinge buzunarul de la cămașă unde îi sunt ochelarii de soare. Crezuse că-i va folosi în alte scopuri, dar acum se întreabă dacă nu cumva ar trebui să-i pună la ochi ca să-și acopere vederea de această mare de depravare de pe jos. Nici unul dintre ei nu îndrăznește să calce pe ea. Cu bănuielile mai mult decât justificate, se întorc și urcă scările. Ușa de la clasă este larg deschisă; Sargeant și Wisdom le fac semne să intre. Buluc la fereastră, toți cinci înțeleg că femeile nu se ascund nicăieri. Au scăpat.

La puțin timp după ce bărbații au plecat din casa lui Sargeant, locuitorii din orașul Ruby s-au adunat la Cuptor. Ploaia s-a rărit. În butoiul de gunoi plutesc tot felul de resturi. Pârâul a crescut, dar n-a ieșit din albie. Însă se infiltrează în pământ. Apa care se scurge de pe acoperișul Cuptorului ajunge în noroiul plin de mortar spălat de pe cărămizi. Cuptorul este ușor înclinat într-o parte. Pământul de dedesubt se surpă. Locuitorii se duc să se întâlnească cu bărbații, în mașini și în camioane.

Nici una dintre surori nu trebuie convinsă, căci amândouă știu că e pe cale să se întâmple ceva

îngrozitor. Dovey îi spune lui Soane să conducă. Amândouă tac, dar gândurile lor sunt zgomotoase și tumultuoase. Dovey și-a urmărit timp de treizeci de ani soțul cum distruge ceva înlăuntrul lui. Cu cât câștiga mai mult, cu atât se împuțina. Acum poate că distruge totul. Oare treizeci și cinci de ani de succes răsunător să-l fi zăpăcit? Oare credea că, dacă locuiesc departe de legea albilor, erau mai presus de ea? Bineînțeles, avea un soț extrem de iubitor, și, atât timp cât ignora părțile de necunoscut, căsnicia lor părea perfectă. Cu toate acestea, îi era dor de mica lor casă unde o vizita prietenul ei. De când a preluat-o K.D., a venit o singură dată la ea și atunci a fost într-un vis în care se îndepărta de ea. L-a strigat și el s-a întors. Apoi, dintr-odată, îi spăla părul. S-a trezit uimită, dar bucuroasă să vadă că mâinile îi erau ude de clăbuci de săpun.

Soane se blestemă pentru că n-a putut să vorbească, pur și simplu să vorbească cu Deek. Să-i spună că știe de Connie. Că pierderea celui de-al treilea copil era o pedeapsă pentru ea, nu pentru el. După ce Connie i-a salvat viața lui Scout, i-au trecut resentimentele față de ea, și, pentru că s-au împrietenit imediat, credea că și ea l-a iertat pe Deek. Acum se întreabă dacă nu cumva frica ei de a se sufoca într-un aer prea rarefiat, doliul nesfârșit purtat în urma celor doi fii, faptul că a ținut durerea vie nevrând să citească ultimele lor scrisori nu erau și ele

moduri de a-l respinge, deși nu păreau. În orice caz, era convinsă că atacul femeilor de la Mănăstire avea ceva de-a face cu căsnicia lor. Harper, Sargeant și, cu siguranță, Arnold n-ar fi ridicat mâna împotriva acelor femei dacă Deek și Steward n-ar fi autorizat incursiunea și nu i-ar fi manipulat. Ce bine ar fi fost dacă ar fi vorbit acum douăzeci și doi de ani. Pur și simplu să fi vorbit.

— Ce crezi? rupse Dovey tăcerea.

— Nu pot.

— Nu le-ar face rău, nu-i așa?

Soane întrerupse ștergătoarele. Nu mai era nevoie de ele acum.

— Nu, răspunse ea. Doar le sperie. Ca să plece, cred...

— Totuși, oamenii vorbesc mereu despre ele. Ca și cum ar fi... niște gunoaie.

— Sunt diferite, asta-i tot.

— Știu, dar asta a fost îndeajuns înainte.

— Astea sunt niște femei, Dovey. Doar niște femei.

— Curve, totuși, și ciudate.

— Dovey!

— Așa spune Steward și dacă el crede...

— Nu-mi pasă nici dacă sunt... Soane nu-și putu imagina ceva mai rău de atât.

Tăcură amândouă.

— Lone spune că e și K.D. acolo.

— S-ar putea.

— Crezi că Mable știe? Sau Priscilla? întrebă Dovey.

— Mă-ndoiesc. Dacă n-ar fi fost Lone, noi am fi știut?

— Cred că o să fie bine. Aaron și cu Pious o să-i oprească. Și Beauchamp. Nici măcar Steward nu se pune cu Luther.

Apoi surorile râseră, niște râsete mici și pline de speranță, alinându-se în timp ce agoneau prin aerul minunat al dimineții.

Consolata se trezește. Cu câteva secunde în urmă a crezut că aude pași care coboară. S-a gândit că era Pallas, care vine să alăpteze copilul întins lângă ea. Atinge scutecul să vadă dacă trebuie schimbat. Ceva se întâmplă. Ceva se întâmplă. Pe Consolata o trec fiorii. Deschizând ușa, aude pași prea greoi, prea mulți, ca să fie ai unei femei. Se gândește dacă să deranjeze sau nu copilul din somn. Apoi, trăgând repede o rochie pe ea, albastră, cu guler alb, decide să lase copilul în pătuț. Urcă scările și vede imediat o siluetă pe jos, în hol. Fuge spre ea și ia femeia în brațe, mângîindu-și obrazul și partea stângă a rochiei cu sânge. Simte încă pulsul la gât, dar slab; respirația abia se mai aude. Consolata freacă puful de pe fruntea femeii și pătrunde înăuntru, adânc, tot mai

adânc, ca să găsească punctul de lumină. Se aud împușcături din camera de alături.

Bărbații trag prin fereastră în trei femei care aleargă prin trifoii și grozavă. Consolata intră în cameră, urlând: „Nu!”

Bărbații se întorc.

Consolata își apropie genele din cauza soarelui, apoi își ridică privirea ca și cum i-ar atrage atenția ceva deasupra capetelor bărbaților.

— Te-ai întors, spune ea și zâmbește.

Deacon Morgan are nevoie de ochelarii de soare, dar sunt în buzunarul de la piept. Se uită la Consolata și vede în ochii ei ce au pierdut și ce a pierdut și el. Are sânge lângă buze. I se taie respirația. Ridică brațul ca să-l oprească pe fratele lui și descoperă care dintre ei doi este mai puternic. Glonțul îi străpunge fruntea.

Dovey urlă. Soane se holbează.

— Moartea asta s-ar putea să dureze ceva.

Lone e disperată după o gumă de mestecat în timp ce oblojește rana femeii albe. Ea și Ren au cărat-o pe canapeaua din camera cu jocuri. Lone nu-i poate auzi bătăile inimii și, deși pulsul de la gât încă se mai simte, prea mult sânge a curs din această femeie cu încheieturi mici ca de copil.

— L-a chemat cineva pe Roger? strigă ea.

— Da, îi răspunde cineva.

Zgomotul din afara camerei îi dă dureri de cap, dar și o dorință aprigă de a mesteca. Lone o lasă pe femeie, ca să vadă ce se face pentru a salva o viață sau două din nenorocirea asta.

Dovey plânge pe scări.

— Dovey, trebuie să încetezi. Am nevoie de o femeie care gândește. Vino aici și ia niște apă. Încearcă s-o faci pe fata aia s-o bea.

O târăște spre bucătăria în care se află Soane.

Mai devreme, Deacon Morgan o adusese pe Consolata în bucătărie, ținând-o în brațe cât timp femeile au eliberat masa. A lăsat-o jos cu atenție, ca și cum orice gest brusc ar fi putut s-o rănească. Abia după ce au așezat-o bine pe Consolata, cu pardeziul lui Soane împăturit sub cap, au început să-i tremure mâinile. Apoi a plecat să-i ajute pe bărbații răniți. Menus, neputând să-și smulgă cuțitul din umăr, urla de durere. Lui Harper i se umfla capul, în timp ce Arnold Fleetwood părea să aibă o contuzie. Trebuiau examinate și falca spartă, și încheietura fisurată a lui Jeff. Au sosit și alți localnici din Ruby, stârniți de prima caravană, sporind dezordinea și larma. Preotul Pulliam a scos cuțitul din umărul lui Menus și i-a convins cu greu pe Jury și pe Fleetwood să se ducă la spitalul din Demby. A sosit un mesaj din partea fiului lui Deed Sands conform căruia Roger urma să se întoarcă de la Middleton

în dimineața aceea, și, imediat ce avea să sosească, fiica sa îl va trimite acolo. Pulliam îi convinse pe răniți și-i duse cu mașina la spital.

Voci de bărbați continuau să bubuie. Printre acuzații zgomotoase, apărări morocănoase, dar nu foarte energice, și un potop de întrebări și de profeții catastrofale, le luă cam o jumătate de oră înainte să întrebe cineva ce s-a întâmplat cu celelalte femei. Când Pious puse întrebarea, Sargeant îi făcu semn din cap.

— Au fugit? La șerif?

— Mă-ndoiesc.

— Atunci ce, omule?

— Sunt la pământ. În iarbă.

— Ați măcelărit femeile? Pentru ce?

— Acum o s-avem de-a face cu poliția albilor, ca să nu mai vorbim de focurile iadului!

— N-am venit aici să omorâm pe nimeni. Ați văzut ce le-au făcut lui Menus și Fleet. A fost legitimă apărare!

Aaron Poole se uită la K.D., care venise cu această explicație.

— Intri în casa lor și te-aștepți să nu se lupte?

Disprețul din ochii lui era limpede, dar nu la fel de înfiorător ca acela din ochii lui Luther.

— Cine a avut arme? Întrebă Luther.

— Am avut cu toții, dar unchiul Steward a...

Steward îl plesni peste gură și, dacă n-ar fi fost Simon Cary, ar fi avut loc un alt măcel

— Ține-l strâns pe-ăla! strigă preotul Cary și, arătând spre K.D., spuse: Fiule, ai dat de bucluc!

Pious lovi cu pumnul în perete.

— Ne-ai făcut deja de rușine. Acum o să ne și distrugi? Ce pui de drac e în tine?

Se uitase la Steward, dar acum privirea îi cuprindea și pe Wisdom, Sargeant și pe ceilalți doi.

— Dracul e-n casa asta, spuse Steward. Du-te jos în pivniță și vezi cu ochii tăi!

— Frate-miu minte. Asta e opera noastră. Doar a noastră. Și purtăm responsabilitatea pentru tot.

Pentru prima oară în douăzeci și unu de ani, gemenii se uitară fix unul în ochii celuilalt.

Între timp, Soane și Lone DuPres închiseră cei doi ochi pali, dar nu putură să facă nimic în legătură cu cel de-al treilea, umed și fără pleoape, din mijloc.

— A spus „Divine”, șoptește Soane.

— Ce?

Lone încercă să acopere cadavrul cu un cearșaf.

— Când m-am apropiat de ea. Imediat după ce Steward... I-am ținut capul în mâini și ea spus „Divine”. Apoi ceva de genul: „e divin, doarme divin”. Aiura probabil.

— Păi, doar a fost împușcată în cap, Soane.

— Ce crezi că a văzut?

— Nu știu, dar probabil ceva plăcut, deși a fost ultimul ei gând.

Dovey intră, spunând:

— S-a dus.

— Ești sigură? întreabă Lone.

— Du-te și vezi singură.

— Am să mă duc.

Surorile o acoperă pe Consolata cu un cearșaf.

— N-am cunoscut-o atât de bine ca tine, spune Dovey.

— Am iubit-o. Dumnezeu știe, dar nimeni n-a cunoscut-o cu adevărat.

— De ce au făcut-o?

— Ei? Vrei să spui „el”, nu? Steward a omorât-o. Nu Deek.

— Vorbești ca și cum ar fi numai vina lui.

— N-am vrut să spun asta.

— Atunci ce? Ce-ai vrut să spui?

Soane nu știe ce vrea să spună, în afară de faptul că vrea să găsească o bucată de săpun să șteargă orice pată, cât de mică. Doar că e un schimb de cuvinte care le va schimba irevocabil relația.

Oamenii tulburați, furioși, triști, înspăimântați se urcă în mașini, întorcându-se la copii, vite, câmpuri, treburi gospodărești și la incertitudinile lor.

Cât de mult au muncit pentru locul acesta, cât de departe au fost la un moment dat de grozăvia la care tocmai au fost martori. Cum poate o misiune așa pură și binecuvântată să se devoreze pe sine și să devină lumea din care scăpaseră?

Lone spune că va rămâne cu cadavrele până când ajunge Roger. Melinda o întreabă:

— Cum te duci înapoi? Mașina ta a rămas la noi acasă.

Lone oftează.

— Ei, morții nu se mișcă. Iar Roger are o grămadă de treabă de făcut.

În timp ce mașina pornește, Lone se uită înapoi spre casă.

— O grămadă de treabă...

Nu avu nimic de făcut. Când Roger Best se întoarce în Ruby, nu-și schimbă nici măcar hainele. Tură motorul de la ambulanța-dric și se grăbi spre Mănăstire. Trei femei zăceau în iarbă, i se spusese. Și una în bucătărie. Alta, în hol. Căută peste tot. Fiecare centimetru de iarbă, fiecare smoc de trifoi. În cotețul găinilor. În grădină. În fiecare rând de porumb de pe câmpul din spate. Apoi în fiecare cameră: în capelă, în clasă. Camera cu jocuri era pustie, la fel și bucătăria – un cearșaf și un pardesiu împăturit pe masă erau singurele semne că acolo fusese un cadavru. La etaj, căută în ambele băi, în toate cele opt dormitoare. Apoi din nou în bucătărie,

în cămară. Apoi coborî în pivniță, păși peste desenele de pe podea. Deschise o ușă unde era un coș de cărbune. În spatele altei uși, un pat mic și o pereche de pantofi lucioși pe dulap. Nici un cadavru. Nimic. Până și Cadillacul dispăruse.

SAVE-MARIE

— De aceea ne-am adunat aici: în acest moment de tristețe chinuitoare – contemplând viața scurtă și moartea de neînțeles a unui copil –, ne confirmăm, ne suspendăm sau ne pierdem credința. Exact în acest moment, în acest loc, toate întrebările noastre, toate fricile, toată revolta, confuzia, pustiirea par să se unească, zguduind pământul, iar noi simțim că ne prăbușim. Putem spune că a venit momentul să ne oprim, să zăbovim și să respingem platitudinile de genul vrăbiilor care cad sub ochii Săi³¹, să vorbim despre cum îi cheamă Domnul pe cei buni la sânul Lui (copilul nu are posibilitatea de a alege să fie bun) sau despre cum suntem toți datori cu o moarte. Acum este momentul să punem întrebarea care-i frământă pe toți. Cine a putut face asta unui copil? Cine a îngăduit să i se întâmple asta unui copil? Și de ce?

³¹ Trimitere la Evanghelia după Matei (10:29): „Au nu se vând două vrăbii pe un ban? Și nici una din ele nu va cădea pe pământ fără știrea Tatălui vostru” (n.r.).

Sweetie Fleetwood nici nu voia să discute. Copilul ei n-avea să fie înmormântat pe pământul lui Steward Morgan. Era o problemă nou-apărută: problema locurilor de veci nu se pusese în Ruby timp de douăzeci de ani, iar când a devenit ceva necesar, lumea a privit asta cu uimire și tristețe. Când a murit Save-Marie, cea mai mică dintre copiii lui Sweetie și ai lui Jeff, oamenii au presupus că ceilalți, Noah, Esther și Ming, o vor urma în curând. Primului i s-a dat un nume puternic, pe măsura unui fiu puternic, fiind în plus numele străbunicului său. Cel de-al doilea copil a primit numele Esther, după numele străbunicii care a avut grijă de primul. Cel de-al treilea avea un nume la care ținuse Jeff, era ceva legat de război. Numele ultimului copil era o cerere (sau o lamentație): Save-Marie³²; și cine știa dacă nu cumva cererea nu fusese îndeplinită. Astfel, discuția tensionată despre un cimitir oficial nu avea legătură doar cu dorințele lui Sweetie și cu așteptarea altor înmormântări, ci venea și din senzația că, din motive complicate, morții nu-i mai era interzisă intrarea în Ruby. Prin urmare, Richard Misner sfîștea pământul și instaura o nouă instituție. Posibilitatea de a folosi cimitirul improvizat de la ferma lui Steward – acolo unde era îngropată Ruby Smith – nici

³² „Save-Marie” se poate traduce prin „Salveaz-o pe Marie” (n.r.).

nu-i trecea prin cap lui Sweetie. Influențată de frațele ei, Luther, și învinovățindu-l pe Steward pentru buclucul în care intraseră soțul și cumnatul ei, spunea că mai bine face ce făcuse Roger Best – să sape o groapă pe proprietatea sa – și puțin îi păsa că trecuseră douăzeci și trei de ani de când avusese loc înmormântarea aceea făcută în grabă, fără multă lume.

Majoritatea oamenilor înțelegeau de ce face așa mare caz (durerea în combinație cu vinovăția dădeau un amestec năucitor), dar Pat Best credea că încăpățânarea lui Sweetie avea la bază un calcul. Dacă îi respingea oferta lui Morgan, dacă arunca o umbră de îndoială asupra virtuții lui Morgan, îl putea obliga să-i facă niște favoruri. Și dacă teoria lui Pat în legătură cu negrul de tip „roca opt” era corectă, răzbunarea lui Sweetie îi pune pe cei din această categorie în poziția ciudată de a avea un cimitir adevărat, oficial, într-un oraș plin de nemuritori. În iulie avusese loc un seism. Și iată-i, într-o zi caldă de noiembrie, adunați la o milă și ceva depărtare de ultima casă din Ruby, undeva pe pământul familiei Morgan, bineînțeles, dar nimeni nu avea curajul să-i spună lui Sweetie acest lucru. Stând în mulțimea care se grupase în jurul văduvitei familiei Fleetwood, Pat își regăsise oarecum stabilitatea. Mai devreme, la slujbă, absența unui discurs funerar o făcuse să plângă. Acum era, ca de obicei, amuzată

și imperturbabilă. Cel puțin, așa spera, că este imperturbabilă și că ceea ce resimte este amuzament. Știa că mai erau și alte păreri în legătură cu atitudinea ei, unele dintre ele exprimate de Richard Misner („Tristă. Tristă și rece”), dar era un om de știință, nu o romantică, și se întări în fața cuvintelor exprimate de Misner la mormânt pentru a-i putea observa mai bine pe cei prezenți.

El și Anna Flood se întorseseră la două zile după atacul de la Mănăstire, și abia după patru zile aflate și el ce se întâmplase. Pat i-a oferit cele două versiuni ale poveștii oficiale: în prima, nouă bărbați se duseseră să convingă femeile de la Mănăstire să plece sau să-și îndrepte comportamentul; avusese loc o luptă, femeile se transformaseră în alte creaturi și dispăruseră. În cea de-a doua versiune (varianta Fleetwood-Jury), cinci bărbați se duseseră să dea afară femeile, ceilalți patru (povestitorii) se duseseră să-i domolească sau să-i oprească, aceștia patru fuseseră atacați de femei, dar reușiseră să le scoată afară, iar acestea plecaseră cu Cadillacul; dar, din nefericire, unii dintre cei cinci își pierduseră mințile și o omorâseră pe bătrână. Pat l-a lăsat pe Richard să-și aleagă interpretarea preferată. Ce nu i-a spus a fost propria ei versiune: nouă negri de tip „roca opt” au ucis cinci femei nevinovate pentru că: a) femeile erau impure (nu erau de tip „roca opt”); b) pentru că femeile erau niște stricate (târfe în cel mai bun

caz, femei care practicau avorturi, în cel mai rău caz); și c) pentru că, pur și simplu, *au putut* – asta însemna pentru ei să fii negru de tipul „roca opt” și asta cerea „pactul”.

Richard nu a crezut nici una dintre poveștile care se evanghelizau rapid și a vorbit cu Simon Cary și Senior Pulliam, care i-au clarificat alte părți ale poveștii. Dar, pentru că nici unul dintre ei nu se hotărâse asupra finalului și, prin urmare, nu fusese în stare să-l povestească într-un mod credibil și demn de predică, nu au putut să-i domolească insatisfacția. Lone i-a oferit detaliile sinistre pe care mai mulți s-au grăbit să le infirme, pentru că Lone, spuneau ei, nu era credibilă. În afară de ea, nimeni nu auzise bărbații discutând la Cuptor și cine poate ști ce au spus cu adevărat? Ca și restul martorilor, ea a sosit după ce s-a tras; în plus, ea și Dovey se puteau înșela cu privire la cele două femei din casă, dacă acestea erau moarte sau doar rănite, și, în sfârșit, n-a văzut pe nimeni în afara casei, viu sau mort.

În ce o privește pe Lone, pe ea o înnebunea felul în care era repovestit totul, cum schimbau oamenii faptele ca să iasă ei bine. În afară de Deacon Morgan, care nu avea nimic de spus, fiecare dintre atacatori bărbați avea o altă versiune, iar rudele și prietenii lor (care nici nu se apropiaseră de Mănăstire) îi sprijineau, susținând, transmițând mai departe și inventând informațiile denaturate. Deși familiile DuPres,

Beauchamp, Sands și Poole îi confirmară versiunea, nici măcar reputația lor de a fi preciși și onești nu putu să împiedice adevărul deformat să se răspândească. Cum nu existau victime, povestea crimei era la dispoziția imaginației fiecăruia. Așa că Lone a tăcut și a ținut pentru ea ceea ce știa sigur: Dumnezeu acordase orașului Ruby o a doua șansă. Se dovedise o prezență atât de vizibilă și de netăgăduit, încât până și cei revoltător de mândri (ca Steward) sau cei incorigibil de proști (ca mincinosul de nepotu-său) ar fi trebuit să vadă acest lucru. Pur și simplu făcuse curățenie și-și întâmpinase slujitorii în lumina zilei, chiar în fața ochilor lor, pentru numele lui Dumnezeu! Dacă tot o acuzau că minte, se hotărî să tacă și să privească cum mâna divină îi pedepsește pe necredincioși și pe cei ce depun mărturie falsă. Oare ar ști că li s-a vorbit? Sau s-ar îndepărta și mai mult de căile Sale? Un lucru era sigur: puteau vedea Cuptorul, nu puteau să interpreteze greșit sau să mintă în legătură cu acest lucru, așa că ar face bine să se grăbească să-l repare înainte de a fi prea târziu – poate chiar era, căci tinerii schimbaseră din nou cuvintele de pe el. Nu mai spuneau: „Să fim furia Sa!”, ci: „Suntem furia Sa.”

Oricât de mari ar fi discrepanțele în privința celor întâmplate cu adevărat, Pat știa că un lucru e important, asupra căruia toți căzuseră de acord: toți cei care fuseseră acolo plecaseră acasă siguri

că oamenii legii ar fi fost bucuroși să împânzească orașul (omorâseră o femeie albă, la urma urmelor), arestându-i practic pe toți oamenii de afaceri ai orașului. Când au aflat că nu erau morți care să fie declarați, transportați sau îngropați, ușurarea a fost atât de mare, încât au început să uite ceea ce făcuseră sau văzuseră. Dacă n-ar fi fost Luther Beauchamp – care povestea versiunea cea mai aspră cu făptașii – și Pious, Deed Sands și Aaron – care coroborau mare parte din povestea lui Lone –, întreaga poveste s-ar fi evaporat. Dar nici măcar ei nu se simțeau în stare să declare niște morți nefirești într-o casă fără cadavre, care puteau duce la descoperirea unor morți naturale într-un automobil plin de cadavre. Deși nu prea i se destăinuiau ei oamenii, Pat a înțeles din discuțiile cu tatăl său, cu Kate, și din trasul cu urechea că, la patru luni după întâmplare, încă mai rumegau problema, cerându-i îndrumare lui Dumnezeu dacă se înșelau: dacă legea albilor, contrar a tot ceea ce știau și credeau, trebuia lăsată să se ocupe de niște probleme până în acel moment rezolvate între ei. Dificultățile îi tulburau și-i încurcau pe toți: împărțirea vinei, rugăciuni într-o înțelegere și iertare, apărare arogantă, minciuni sfruntate și o mulțime de întrebări fără răspuns pe care Richard Misner le tot puneă. Așa că înmormântarea a venit ca o pauză, nu ca o încheiere.

Poate că aveau dreptate până la urmă în legătură cu locul acesta, își spuse Pat observând localnicii. Poate că Ruby este un loc norocos. Nu, se corectă singură. Deși dovezile atacului erau invizibile, consecințele nu erau. Iată-l pe Jeff ținând-o de după talie pe soția sa, amândoi arătând triști, așa cum se cuvenea, dar și ușor maiestuoși, căci Jeff era acum unicul proprietar al magazinului de mobilă al tatălui său. Arnold, care se bucura de propriul dormitor acum, că Arnette se mutase, îmbătrânise dintr-odată și avea o durere de cap ce nu-i dădea pace, iar acum stătea cu capul plecat și ochii rătăcitori se îndreptau oriunde altundeva, numai spre sicriu nu. Sargeant Person arăta la fel de îngâmfat ca de obicei: nu mai avea un proprietar căruia să-i plătească arendă, și, până când nu se interesa auditorul regional de un cătun de negri liniștiți și cu frica lui Dumnezeu, avariția lui avea să fie netulburată. Harper Jury, lipsit de remușcări, purta un costum albastru-închis și o rană la cap, care, ca o medalie, îl făcea să ia poziția războinicului rănit, dar neînvins în lupta împotriva răului. Menus era cel mai ghinionist. Nu mai avea clienți în magazinul Annei, pentru că umărul rănit îl împiedica să mai mânuiască ustensilele de bărbier, dar și pentru că zilele în care era beat se înmulțiseră. Nu mai avea mult și se dizolva de tot. Wisdom Poole avea cele mai mari greutăți. Șaptezeci de rude îl trăgeau larăspundere (așa cum se întâmplase și cu

frații săi, Brood și Apollo) pentru că pătase reputația strămoșilor lor, fără să-i acorde o clipă de răgaz, ocărându-l zilnic până când a căzut în genunchi și a izbucnit în lacrimi în fața întregii congregații de la Sfânta Mântuire. După ce a mărturisit, și-a reconfirmat credința, s-a reînnoit și, plin de remușcări, a încercat să vorbească cu Brood și cu Apollo. K.D. și Arnette își construiau o casă nouă pe proprietatea lui Steward. Era din nou însărcinată și amândoi sperau să le poată face viața grea familiilor Poole, DuPres, Sands și Beauchamp, mai ales lui Luther, care nu rata nici o ocazie să-l jignească pe K.D. Cea mai interesantă poveste li se întâmpla fraților Morgan. Diferențele dintre ei se estompau: alegerile în ce privește tutunul (au renunțat în același timp la trabuc și la tutunul de mestecat), pantofii, hainele, barba. Pat credea că probabil semănau mai mult acum decât la naștere. Dar diferența interioară era prea profundă ca să n-o observe toată lumea. Steward, insolent și neavând de gând să-și ceară iertare, l-a luat pe K.D. sub aripa sa, concentrându-se să-i îmbogățească pe nepotul său de frate și pe strănepotul de doar șaisprezece luni (asta era explicația pentru casa cea nouă), introducându-l pe K.D. în chestiunile bancare, așteptând să-și revină și Dovey, ceea ce părea să se și întâmple, căci relațiile se răciseră în mod evident între ea și Soane. Surorile aveau viziuni diferite asupra a ceea ce se întâmplase la

Mănăstire. Dovey o văzuse pe Consolata prăbușindu-se, dar susținea că nu văzuse cine trăsese. Soane știa și avea nevoie să știe un singur lucru: nu fusese soțul ei. Văzuse cum își dusesese mâna spre Steward ca să-l împiedice. Văzuse gestul și îl povestea, iar și iar, oricui era dispus s-o asculte.

Cel mai tare se schimbase Deacon Morgan. Era ca și cum s-ar fi uitat la chipul fratelui său și nu i-ar mai fi plăcut de el însuși. Spre surprinderea tuturor, s-a împrietenit (sau, în fine, a stabilit o legătură) cu altă persoană decât Steward, dar motivul și baza acestei relații au rămas un mister. Richard Misner nu vorbea despre asta, și tot ce știa lumea era plimbarea în picioarele goale făcută în public.

Era septembrie și încă era cald când Deacon Morgan s-a îndreptat spre Bulevardul Central. Crizanteme la dreapta și la stânga drumului pietruit care venea de la casa lui albă, impozantă. Avea pălăria pe cap, era îmbrăcat în costumul de serviciu, vestă și o cămașă albă. Fără pantofi. Fără șosete. A ajuns pe strada St. John, unde plantase copaci la douăzeci și cinci de metri distanță unul de altul, așa de optimist era cu douăzeci de ani în urmă. A făcut dreapta pe Bulevard. De vreo zece ani nu mai atinsese betonul străzilor nici măcar cu tălpile pantofilor, darămite cu picioarele goale. Imediat ce a trecut de casa lui Arnold Fleetwood, la intersecția cu St. Luke, un cuplu i-a spus: „'Neața, Deek!'” El a

ridicat mâna în semn de salut, privind fix înainte. Lily Cary l-a salutat de pe veranda casei sale de lângă biserica Cross Mark, dar el n-a întors capul. „Ți s-a stricat mașina?“, a întrebat ea, holbându-se la picioarele lui. La drogheria lui Harper Jury, la intersecția străzii St. Matthew cu Bulevardul Central, a simțit mai degrabă decât a văzut ochii care-l urmăreau și care mergeau alături de el. Apropiindu-se de strada St. Peter, nu s-a întors și nici n-a aruncat vreo privire spre banca de economii și credite Morgan. La biserica Cross Peter, a traversat, croindu-și drum spre casa lui Richard Misner. Ultima dată când fusese acolo, cu șase ani în urmă, era furios, suspicios, dar convins că el și fratele său vor câștiga. Ce simțea acum era o senzație necunoscută pentru un geamăn – sentimentul că îi lipsea ceva, o singurătate surdă care-i răpea pofta de mâncare, somnul și auzul. Din iulie, i se părea că oamenii îi vorbesc în șoaptă sau că urlă de la distanță. Soane îl observa, dar, din fericire, nu începea nici un dialog periculos. Parcă ar fi înțeles că, dacă ar face așa ceva, răspunsul lui le-ar fi lăsat viața fără viață. I-ar fi putut spune că s-a uscat verdele primăverii; dar că, în afară de asta, era formidabilă, mai frumoasă decât își închipuia el că poate fi o femeie; că părul ei neîmblânzit încadra o față cu contururi atât de netede încât simțea nevoia să le atingă; după ce vorbea, zâmbetul care urma făcea soarele de rușine. I-ar fi putut spune

soției sale că la început a crezut că vorbea cu el – „Te-ai întors!” –, dar acum știa că nu era așa. Și că imediat și-a dorit din tot sufletul să știe ce voia Consolata să spună, dar Steward, care n-a văzut nimic sau care a văzut totul, le-a pus moartea în față ca nu cumva să cunoască un alt tărâm.

La începutul acelei dimineți de septembrie, se spălase și se îmbrăcase cu grijă, dar nu reușise să-și pună ceva în picioare. A tot învărtit șosetele negre, pantofii negri și lucioși, dar până la urmă le-a pus deoparte.

A bătut la ușă și, când bărbatul mai tânăr a răspuns, și-a scos pălăria.

— Trebuie să vorbesc cu tine, părinte.

— Intră!

Deacon Morgan nu se mai sfătuisese și nici nu se destăinuisese vreodată cuiva. Toate conversațiile sale intime fuseseră mute, cu fratele său, sau războinice, în prezența tovarășilor săi. Cu soția sa vorbea în maniera opacă pe care o considera necesară. Nimeni nu-i ceruse să traducă în cuvinte materia primă pe care o dezvăluia în fața reverendului Misner. Cuvintele îi ieșeau ca niște lingouri scoase din foc de un ucenic fierar – fierbinți, diforme, semănând unul cu altul doar prin strălucirea lor. Vorbea despre un zid din Ravenna, Italia, alb în lumina după-amiezii, cu umbre de culoarea vinului pe margini. Despre doi copii pe plajă care i-au oferit o scoică în formă

de S – cât de deschise erau chipurile lor, cât de zgomoase erau clopotele. Despre apa sărată care-i ardea fața pe un vas militar. Despre fete de culoare în pantaloni marinărești care-i făceau semne cu mâna din poarta unei fabrici de conserve. Apoi i-a povestit despre bunicul lui, care a preferat să meargă cu picioarele goale două sute de mile în loc să danseze.

Richard l-a ascultat atent, întrerupându-l doar ca să-i ofere apă rece. Deși nu înțelegea despre ce anume vorbea Deacon, vedea că omul nu mai putea să-și ducă propria viață. Deacon începuse să vorbească despre o femeie pe care o folosisese; cum ajunsese să o trateze de sus pentru că felul ei de a fi degajat îi dăduse senzația că are dreptul s-o părăsească și s-o disprețuiască. Cum, deși fusese o vreme (o foarte scurtă vreme) victima adulterului, avusese remușcări din cauza faptului că ajunsese ceea ce Bătrânii Părinți blestemaseră: genul de om care judeca, îi pune pe fugă și chiar îi distrugea pe cei nevoiași, pe cei lipsiți de apărare, pe cei diferiți.

— Cine este această femeie? l-a întrebat Richard.

Deacon n-a răspuns. Și-a trecut degetul pe interiorul gulerului de la cămașă, apoi a început altă poveste. Se părea că bunicul său, Zechariah, fusese ținta batjocurii, ca și a unor articole de ziar care descriau fărâdelegile făcute în serviciul administrației. Era o rușine pentru negri, în timp ce pentru

albi era deopotrivă o amenințare și o glumă. Nimeni, alb sau negru, nu putea și nici nu voia să-l ajute să capete o nouă slujbă. I-a fost refuzat chiar și un post de învățător la o școală săracă din regiune. Erau puțini negri care l-ar fi putut ajuta (criza din '73 era gravă), dar au interpretat felul de a fi demn al lui Zechariah drept răceală și felul studiat de a vorbi drept aroganță, batjocură sau ambele. Familia pierduse casa frumoasă în care trăiau și locuiau (toți nouă) la familia surorii sale. Mindy, nevasta lui, își găsisse de lucru acasă, era cusătoreasă, iar copiii aveau tot felul de slujbe. Puțini știau și încă și mai puțini își aminteau că Zechariah avea un frate geamăn și că, înainte să-și schimbe numele, erau cunoscuți drept Coffee și Tea. Când Coffee a căpătat slujba în administrație, Tea a fost încântat, ca toți ceilalți. Și, când fratele său a fost dat afară, a fost la fel de jignit și umilit. Într-o zi, câțiva ani mai târziu, când el și fratele său treceau pe lângă o cârciumă, niște albi, amuzați de fețele lor identice, i-au încurajat pe frați să danseze. Cum încurajarea a luat forma unui pistol, Tea, destul de rezonabil, le-a făcut albilor pe plac, deși era om în toată firea, mai în vârstă decât ei. În schimb, Coffee a primit un glonț în picior. Din acel moment, n-au mai fost frați. Coffee a început să-și facă planuri pentru o viață în altă parte. A luat legătura cu alți bărbați, alți foști legiuitori care avuseseră același ghinion ca și el – Juvenal

DuPres și Drum Blackhorse. Ei trei au format nucleul Bătrânilor Părinți. Inutil de adăugat, Coffee nu i-a cerut lui Tea să li se alăture în drumul spre Oklahoma.

— Întotdeauna am crezut că Coffee – Big Papa – a greșit, a spus Deacon Morgan. Că a greșit în fața fratelui său. Tea era fratele lui geamăn, la urma urmelor. Acum nu mai sunt așa sigur. Coffee a avut dreptate, cred, pentru că a văzut ceva în Tea, ceva mai mult decât faptul că le-a făcut pe plac unor bețiivi albi. A văzut ceva de care i s-a făcut rușine. Felul în care se raporta fratele lui la lucruri, alegerile pe care le făcea. Coffee nu putea suporta așa ceva. Nu pentru că îi era rușine de fratele lui, ci pentru că rușinea era în el. Îl speria. Așa că a plecat și n-a mai vorbit niciodată cu fratele lui. Nici un cuvânt. Pricepi?

— Probabil că i-a fost greu, a spus Richard.

— Zic că nu i-a mai spus un cuvânt și nici nu permitea nimănui să-i pomenească numele.

— Lipsa cuvintelor, a spus Richard. Lipsa iertării. Lipsa iubirii. Să-ți pierzi fratele e un lucru greu. Să alegi să-ți pierzi fratele, ei bine, asta e ceva mai grav decât rușinea inițială, nu crezi?

Deacon s-a uitat în jos multă vreme. Richard a stat lângă el în tăcere. În cele din urmă, și-a ridicat capul și a spus:

— Am cale lungă în fața mea, părinte.

— O să reușești, spuse Richard Misner. N-am nici o îndoială în privința asta.

Richard și Anna au avut îndoieli în ce privește avantajoasa dispariție în masă a victimelor și, de cum s-au întors, s-au dus să vadă cu ochii lor. În afara unui leagăn de un alb imaculat care se afla în dormitor, ce avea pe ușă lipit numele „Divine”, și ceva alimente, nimic nu amintea că acea casă fusese locuită de curând. Puii din curte se sălbăticiseră sau erau pe jumătate mâncați de un prădător cu patru labe. Tufele de ardei erau în floare, dar restul grădinii era distrus. Lanul de porumb al lui Sargeant era singurul semn al prezenței umane în acele locuri. Richard abia dacă a aruncat o privire spre podeaua din pivniță. În schimb, Anna, cercetând-o la lumina lămpii, a văzut grozăvia de care povestea K.D., dar n-a văzut nimic pornografic, nici însemnările Satanei. A văzut, în schimb, impetuozitatea unor femei care încercau să țină în frâu, fără să fie călcate în picioare, monștrii care le supuneau.

Au ieșit din casă și au stat în curte.

— Ascultă, a spus Anna. Una dintre ele sau poate mai multe n-au murit. Nimeni n-a verificat, doar a presupus. Apoi, în timpul care s-a scurs între venirea oamenilor și sosirea lui Roger, au plecat naibii de-aici. Și le-au luat și pe cele ucise cu ele. Simplu, nu?

— Da, a spus Richard, dar nu părea convins.

— Au trecut săptămâni de-atunci și n-a venit nimeni să cerceteze. Poate că n-au raportat nimic, și atunci de ce-am face-o noi?

— Al cui era copilul? Leagănul era nou.

— Nu știu, dar cu siguranță nu era al lui Arnette.

Richard a spus din nou, cu aceeași îndoială în glas:

— Da. Nu-mi plac misterele.

— Ești preot. Toată credința ta se bazează pe un mister.

— Credința este misterioasă, religia este misterioasă. Dar Dumnezeu nu este misterios. Noi suntem.

— O, Richard, a spus ea, ca și cum toată situația era prea mult pentru ea.

O ceruse de nevastă:

— Te măriți cu mine, Anna?

— O, nu știu.

— De ce nu?

— Nu prea ai pasiune în tine.

— Nu și în momentele importante.

Nu se așteptase să fie așa de fericită, și, revenind în Ruby, în loc să facă marele anunț, analizau ceea ce părea a fi prăbușirea orașului.

— Să luăm puii ăia? Oricum o să fie mâncați.

— Dacă vrei...

— Nu vreau. Mă duc doar să văd dacă sunt ouă.

Anna a intrat în coteț strâmbând din nas și călcând într-un morman de găinaț. S-a luptat cu câteva găini ca să ia cele cinci ouă pe care le credea proaspete. Când a ieșit afară, cu ambele mâini pline, a strigat:

— Richard? Ai ceva în care să pun astea?

La marginea grădinii, un scaun roșu decolorat era răsturnat pe-o parte. Dincolo, nu erau decât flori și moarte. Roșii stafidite de-a lungul frunzelor verzi care se reînsămânțau singure cu flori galbene; nalbe roz atât de înalte încât le atârnavă capetele peste o cărare de flori de bostănel; capete dantelate de morcovi îngălbeniți și uscați chiar lângă cozile verzi de ceapă. Pepenii își expuneau gingiile de un roșu zemos. Anna a oftat la vederea amestecului de neglijență și creștere de nestăvilit. Cele cinci ouă din mâinile ei erau roșiatice.

Richard s-a apropiat de ea.

— Asta e bună?

Și-a desfăcut batista.

— Poate. Ia, ține-le până mă duc să văd dacă s-au făcut ardeii.

— Nu, a răspuns el. Mă duc eu.

A lăsat batista să cadă peste ouă.

Când s-a întors, în vreme ce stăteau amândoi lângă scaun, ea cu mâinile pline de ouă roșiatice ținute în pânza albă, el cu degetele parcă dublate de ardei, au văzut-o. Sau, mai bine zis, au simțit-o, căci nu

era nimic de văzut. O ușă, spunea ea mai târziu. Nu, o fereastră, spunea el, râzând. Asta-i diferența dintre noi doi. Tu vezi o ușă, eu văd o fereastră.

Anna a râs și ea. Dezvoltau subiectul: ce înseamnă o ușă? Dar o fereastră? Concentrându-se pe semn, nu pe eveniment, incitați de invitație mai degrabă decât de petrecerea propriu-zisă. Știau că e acolo. Știau atât de bine încât au rămas încremeniți o bună bucată de vreme înainte să dea înapoi și să fugă la mașină. Ouăle și ardeii zăceau pe bancheta din spate, gulerul ei flutura în curentul de la aerul condiționat. Și au râs din nou pe drumul înapoi, schimbând insulte plăcute în legătură cu cine e pesimist și cine e optimist. Cine a văzut o ușă închisă, cine a văzut o fereastră deschisă. Orice, numai să nu mai retrăiască fiorul sau să rostească cu voce tare întrebarea la care se gândeau. Ce se întâmplă dacă intri fie pe o ușă care trebuie deschisă, fie printr-o fereastră deja deschisă care îți face cu ochiul? Ce puteau găsi pe partea cealaltă? Ce naiba puteau găsi? Ce naiba?

Richard Misner captase atenția tuturor și avea doar câteva cuvinte de spus. Privirea îi era ațintită asupra bărbaților vinovați, dintre care șapte, dintr-un instinct primitiv de apărare, se adunaseră la un loc, departe de ceilalți. Sargeant, Harper, Menus, Arnold, Jeff, K.D., Steward. Wisdom stătea mai

aproape de familia lui, iar Deacon nu era de față. Richard nu avea să le spună lucruri plăcute. Indiferent dacă erau primii sau ultimii, dacă reprezentau cele mai vechi sau cele mai noi familii de negri, ce era mai bun sau mai jalnic în ideea de tradiție, au sfârșit prin a o trăda complet. Ei cred că au fost mai șmecheri decât albi, când de fapt i-au imitat. Cred că își protejează nevestele și copiii, când de fapt îi schilodesc. Și, când copiii schilodiți au cerut ajutor, au căutat cauza în altă parte. Născut dintr-o ură veche, una care a început atunci când un negru de un fel l-a disprețuit pe un negru de alt fel, iar acesta din urmă a dus ura la nivelul următor, egoismul lor a pătat două sute de ani de suferință și a triumfat într-un moment de o asemenea infatuare încât cruzimea greșelii făcute îți îngheța mintea. Neîmblânzit de cuvintele Bibliei, asurzit de freamătul propriei istorii, Ruby, i se părea lui, era un eșec inutil. Cât de umană era dorința de fericire permanentă și cât de lipsiți de imaginație erau oamenii atunci când încercau s-o dobândească! În curând, Ruby va fi exact ca oricare alt oraș din țară: tinerii gândindu-se să plece în altă parte, iar bătrânii, plini de regret. Predicile vor fi elocvente, dar din ce în ce mai puțini vor fi atenți la ele sau le vor lega de viața lor de zi cu zi. Cum pot să păstreze, se întreba el, acest rai greu câștigat, definit doar de absența celor

nemântuiți, a celor nedemni și a celor necunoscuți? Cine îi va proteja de conducătorii lor?

Dintr-odată, Richard Misner știe că va rămâne acolo. Nu doar pentru că Anna își dorea acest lucru sau pentru că Deacon Morgan îl căutase să i se destăinuie, ci și pentru că nu exista o luptă mai potrivită, nici un alt loc mai bun decât printre acești oameni revoltător de frumoși, plini de cusururi și mândri. În plus, poate că nu erau obișnuiți cu moartea, dar cu nașterea, da. Viitorul bătea la ușă. Roger Best își va deschide benzinăria și vor apărea și drumurile de legătură. Străinii vor veni și vor pleca și unii vor vrea un sendviș și o cutie de bere. Deci, cine știe, poate va apărea și un restaurant. K.D. și Steward sigur vor vrea să aducă și cablu TV. Nu era nimerit să zâmbească la o înmormântare, așa că Richard își imaginează mâinile distruse ale fetei pe care i se dăduse voie la un moment dat să le țină în mâini. Îl ajută să-și reia firul gândurilor. Întrebările pe care le pusese în folosul celor prezenți la înmormântare aveau nevoie de răspuns.

— Dați-mi voie să vă spun că acestea nu sunt niște întrebări importante. Sau, mai degrabă, sunt întrebări venite din angoasă, nu din inteligență. Iar Dumnezeu, fiind inteligența însăși, generozitatea însăși, ne-a dat Mintea care să-i cunoască subtilitatea. Eleganța. Puritatea. Să știm că „ceea ce a fost sădit nu trăiește până nu moare”.

Vântul se înteeți puțin, dar nu suficient cât să deranjeze pe cineva. Misner îi pierdea. Stăteau în fața mormântului deschis și nu-i interesau decât propriile meditații. Gândurile legate de înmormântare se amestecau cu cele despre Ziua Recunoștinței, cântărirea vecinilor, vorbăria de zi cu zi. Misner își înăbușă un oftat înainte de a termina cu o rugăciune. Dar, când își lăsă capul în jos și se uită la capacul sicriului, văzu fereastra din grădină, îi simți chemarea spre un alt loc – nici viață, nici moarte –, acolo, pur și simplu în altă parte, modelându-i gândurile pe care nu știa că le are.

— Așteptați, așteptați, strigă el. Credeți că a fost o viață scurtă și jalnică, lipsită de valoare doar pentru că nu a avut nici o legătură cu a voastră? Să vă spun ceva. Dragostea pe care a primit-o ea a fost mare și profundă, iar grija de care s-a bucurat a fost blândă și neîntreruptă, și această dragoste, și această grijă au cuprins-o pe de-a-ntregul, încât visele, viziunile pe care le-a avut, călătoriile pe care le-a făcut i-au făcut viața la fel de captivantă, de bogată și de valoroasă ca a oricăruia dintre noi, și, probabil, și mai binecuvântată. Este nenorocirea noastră că nu știm în lunga noastră viață ce a știut în fiecare zi dintr-a ei: că, deși viața pe acest pământ este limitată și viața de după moarte este veșnică, El este întotdeauna cu noi, în timpul vieții, după și între

cele două, când așteaptă ca noi să-i cunoaștem splendoarea.

Se opri, tulburat de ceea ce spusese și de felul în care o făcuse. Apoi, ca și cum voia să-i ceară iertare fetiței, vorbi șoptit, direct spre ea.

— O, Save-Marie, întotdeauna numele tău suna așa: „Salvează-mă! Salvează-mă!” Oare se mai ascunde și un alt mesaj în numele tău? Știu eu unul care strălucește la vedere: n-a existat o clipă în care tu să nu fii salvată. Amin.

Cuvintele îl stânjeniră un pic, dar până în momentul acela, nimic nu fusese atât de limpede.

Billie Delia se îndepărtă ușor de ceilalți. Stătuse alături de mama și de bunicul ei și-i zâmbise încurajator lui Arnette, dar acum voia să fie singură. Aceasta era prima ei înmormântare și se gândea la cât de sociabil îl făcea pe bunicul său faptul că era nevoie de serviciile lui. Se gândea mai mult la absența femeilor pe care le îndrăgise. Se purtaseră cu ea atât de frumos, n-o făcuseră să se simtă prost, îi oferiseră doar bunătate. Văzându-i fața zgâriată și ochii umflați, îi tăiaseră castraveți pentru pleoape, după ce o puseseră să bea un pahar de vin. Nimeni nu insista să afle ce căuta acolo, dar știa că ar asculta-o dacă le-ar povesti. Cea mai cumsecade era Mavis și cea mai amuzantă Gigi. Bilia Delia era probabil

singura din oraș care nu se întreba unde sunt femeile și cum anume au dispărut. Ea avea o altă întrebare: când se vor întoarce? Când vor reapărea, cu ochii aprinși, cu fețele vopsite ca înainte de un război și cu mâini enorme care să dărâme această pușcărie căreia i se spune oraș? Un oraș care încercase să-l falimenteze pe bunicul ei, care a reușit s-o înghită pe maică-sa și aproape a distrus-o și pe ea. Un oraș înapoiat, în mijlocul pustietății, condus de niște bărbați a căror dorință de a controla le scăpase de sub control și care aveau nesimțirea de a hotărî cine poate trăi acolo și cine nu; care au văzut în niște femei vii, libere și neînarmate revolta iepelor și au scăpat de ele. Spera din tot sufletul că femeile sunt undeva acolo, învăluite în negru, așteptându-și ceasul, ascuțindu-și unghiile, dar în viață. Cu alte cuvinte, spera la un miracol. Nu era o dorință atât de irațională din moment ce un mic miracol deja se produsese: Brood și Apollo se împăcaseră, înțelegându-se să aștepte până ce ea se va hotărî. Ea știa, ca și ei, că nu va putea să aleagă și că acest *ménage à trois* nu se va sfârși decât odată cu ei. Femeile de la Mănăstire ar hohoti auzind una ca asta. Le și vedea dinții ascuțiți.

Grațierea a durat ani buni, dar a venit, în cele din urmă. Manley Gibson prefera să moară în închisoare,

împreună cu ceilalți ca el, decât să fie legat de un scaun, fără o familie care să-l privească. Era un lucru bun. Un lucru minunat. Avea voie să iasă afară și acum făcea parte din echipa de muncitori de la drumul către lac. Lacul era atât de albastru. Prânzul la Kentucky Fried Chicken era bun. Poate evada. Ce glumă. Un prizonier de 52 de ani, condamnat pe viață, fugar. Unde să fugă? La cine? Era închis din 1961, când lăsase în urmă o fiică de unsprezece ani care nu-i mai scria, și singura fotografie cu ea pe care o mai avea era de când avea treisprezece ani.

Prânzul era un moment special. Stăteau lângă lac, sub ochii paznicilor, dar, oricum, lângă apă. Manley își ștergea mâinile pe șervețelele de hârtie. La stânga, lângă niște copaci, o femeie tânără așternea două pături pe iarbă, iar la mijloc, un radio. Manley se întoarse să vadă ce credea echipa despre acest lucru: un civil (și femeie pe deasupra) chiar în mijlocul lor. Paznicii înarmați patrulau pe drumul de deasupra lor. Nici unul nu dădu vreun semn că ar fi văzut-o.

Fata deschise radioul și se ridică în picioare, dând la iveală un chip pe care l-ar fi recunoscut oriunde. Nu se putu abține nici în ruptul capului:

— Gigi! șopti el.

Fata își îndreptă privirea spre el. Manley, stăpânindu-se, o luă printre copaci, sperând că paznicii vor crede că se duce să urineze.

— Zic bine? Tu ești?

— Tati?

Cel puțin părea încântată să-l vadă.

— Tu ești! Măi, să fie, știam eu! Ce faci aici? Știi că am fost grațiat?

— Nu, nu știam nimic.

— Ascultă, nu ies din pușcărie sau ceva, dar nu mai sunt condamnat la moarte.

Manley se întoarse să vadă dacă ceilalți l-au observat.

— Vorbește în șoaptă! șopti el. Deci ce faci aici? În sfârșit, îi observă hainele.

— Ești în armată?

Gigi zâmbi.

— Cumva.

— Cumva? Vrei să spui c-ai fost?

— O, tati, oricine poate să-și cumpere așa ceva.

Gigi râse.

— Dă-mi adresa ta, iubito. Vreau să-ți scriu și să-ți povestesc totul. Știi ceva de mama ta? Mai trăiește bătrânul ei?

Se grăbea, fluierul care anunța sfârșitul prânzului avea să se audă în curând.

— N-am încă o adresă.

Gigi își scoase șapca și și-o puse la loc.

— Nu? Ei, să-mi scrii tu, da? Pe adresa pușcăriei. O să te pun mâine pe listă. Pot să primesc două pe lună...

Se auzi fluierul.

— Două, repetă Manley. Auzi, mai ai medalionul ăla de la mine?

— Îl mai am.

— O, drăguța de ea, drăguța, fetița mea.

Se aplecă s-o atingă, dar se opri, spunând:

— Trebuie să plec. O să-mi ia privilegiile. Pe adresa pușcăriei, auzi? Două pe lună.

Se îndepărtă cu spatele, uitându-se încă la ea.

— O să-mi scrii?

Gigi își îndreptă șapca.

— O să-ți scriu, tati. O să-ți scriu.

Mai târziu, în autobuz, Manley trecu în revistă fiecare detaliu văzut la fiica sa. Șapcă militară și pantaloni de camuflaj. Bocanci greoi de armată și un tricou negru. Și acum, că se gândea la asta, putea să jure că avea o armă. Se uită spre lac, care se întuneca sub un soare mai jos, dar mai frumos.

Gigi se dezbracă de haine. Noaptea răceau apa lacului, iar soarele îl încălzea a doua zi din ce în ce mai greu. Pe partea aceasta a lacului era OK să înoți goală. Aceasta era regiunea lacurilor: apă de un albastru-verzui, copaci dreپți și – în locurile unde

nu ajungeau bărcile sau pescarii – o intimitate pe care și regii ar invidia-o. Luă un prosop și-și uscă părul. Îi crescuse cu mai puțin de doi centimetri, dar îi plăcea cum îl vălureau vântul, apa și degetele. Deschise o sticlă de aloe și începu să-și ungă pielea. Apoi, netezind prosopul de lângă ea, se uită spre lac, unde prietena ei tocmai se apropia de mal.

Ca și primul, cel de-al cincisprezecelea tablou, avea nevoie de retușuri. Încercările de a-și aminti bărbia o frustraseră pe Dee Dee la prima încercare, dar, când hotărî să treacă peste linia maxilarului și să umbrească partea de jos din chipul fiicei sale, își dădu seama că desenase greșit ochii. În tabloul numărul cincisprezece făcuse o treabă mai bună, dar tot lipsea ceva. Capul era în regulă, dar trupul, șters și neinteresant, părea să aibă nevoie de un alt contur la șolduri sau la cot. Neresimțind decât dorințe senzuale, era uimită de energia pe care putea să o scoată la suprafață când voia să înfloriască sau înceapă din nou chipul. Ochii îi tot ieșeau acuzaatori, culoarea pielii îi scăpa, iar părul era invariabil o pălărie.

Dee Dee se așeză pe podea, rotind pensula între degete în timp ce-și examina opera. Cu un pufăit ușor, se ridică și se duse în camera de zi. Abia când luă prima înghițitură de margarita o văzu cum

străbate curtea, cu un fel de rucsac legat de gât. Dar nu avea păr. Nici un pic de păr, iar capul unui copil îi ajungea la bărbie. Apropiindu-se, Dee Dee putu să vadă două picioare groase, rotunde ca niște gogoși, ieșind din rucsacul de la piept. Lăsă jos paharul de margarita și-și lipi fața de fereastră. Nu se înșela. Era Pallas. Cu o mână susținea fundul rucsacului, cu cealaltă ținea o sabie. O sabie? Zâmbetul de pe fața lui Pallas era extatic. Iar rochia – roz-pal și ocru – i se vâlurea în jurul gleznelor la fiecare pas. Dee Dee îi făcu din mână și o strigă pe nume. Sau cel puțin încercă. În timp ce se formă gândul „Pallas” în mintea ei, din gură îi ieși altceva: „ărg, neh, neh”. Ceva nu era în regulă cu limba ei. Pallas se mișca repede, dar nu venea spre ușa din față. Mergea pe lângă casă, pe lateral. Dee Dee, panicată, fugi în studio, înșfăcă tabloul numărul cincisprezece și se grăbi spre pajiște, ridicându-l în aer și strigând: „Ărg. Ărg. Neh!” Pallas se întoarse, își micșoră ochii și se opri, încercând parcă să-și dea seama de unde venea sunetul, iar apoi, nereușind, își continuă drumul. Dee Dee se opri, gândindu-se că poate e altceva. Dar cu sau fără păr, era fața ei, nu-i așa? Cine putea să știe mai bine ca ea chipul fiicei sale, nu? La fel de bine cum și-l știa pe-al ei.

Dee Dee o văzu pe Pallas a doua oară. În dormitorul musafirilor (unde Carlos, nenorocitul, obișnuia să doarmă), Pallas căuta ceva sub pat. În timp

ce Dee Dee o privea, neîndrăznind să vorbească, temându-se să nu bolborosească din nou, Pallas se ridică în picioare. Cu un mormăit satisfăcut, ridică în aer o pereche de pantofi pe care o lăsase acolo la prima și ultima ei vizită. Sandale împletite, dar unele scumpe, din piele, nu din plastic sau din paie. Pallas nu se întoarse, ieși prin ușa glisantă. Dee Dee o urmă și văzu cum se urcă într-o mașină veche care o aștepta la marginea drumului. Mai erau și alți oameni în mașină, dar soarele apunea, așa că Dee Dee nu-și putu da seama dacă erau bărbați sau femei. Se pierdură într-un orizont violet atât de intens încât îi frângea inima.

Plimbându-se în susul străzii Calumet, Sally Albright se opri dintr-odată în fața vitrinei de la Jennie's Country Inn. Era sigură, aproape sigură, că femeia care stătea singură la masa de patru persoane era mama ei. Sally se apropie ca să arunce o privire sub pălăria de paie a femeii. Nu putea zări fața, dar unghiile, mâinile care țineau meniul erau inconfundabile. Intră în restaurant. O femeie de la teighea spuse:

— Pot să vă ajut cu ceva?

Oriunde se ducea, Sally îi descumpănea pe oameni. Era din cauza culorii părului.

— Nu, răspunse. O caut pe... A, uite-o! și, prefăcându-se sigură pe ea, se strecură până la masa de patru persoane. Dacă se va înșela, va spune: „Scuzați-mă, v-am confundat.”

Se așeză pe un scaun și se uită de-aproape la fața femeii.

— Mămico?

Mavis își ridică privirea.

— O, Doamne. Ia uită-te la tine!

— Nu eram sigură, cu pălăria asta, dar, Dumnezeu, tu ești!

Mavis râse.

— O, Doamne. Știam eu. Mămico, au trecut... atâția ani!

— Știu. Ai mâncat?

— Îhî. Tocmai am terminat. Sunt în pauza de masă. Lucrez la...

Chelnerița își luă carnețelul de comenzi.

— V-ați hotărât?

— Da, spuse Mavis. Suc de portocale, o porție dublă de griș și două ouă tari.

— Șuncă? întrebă chelnerița.

— Nu, mulțumesc.

— Avem niște cârnați buni – subțiri sau în formă de chiftea.

— Nu, mulțumesc. Aveți și sos la griș?

— Sigur. Amestecat sau separat?

— Separat, vă rog.

— Sigur. Și dumneavoastră? se întoarse spre Sally.

— Doar o cafea.

— Ei, haide! Ia și tu ceva. Fac eu cinste.

— Nu vreau nimic.

— Ești sigură?

— Da, sunt sigură.

Chelnerița plecă. Mavis aranjă suportul de vase și tacâmurile.

— Asta-mi place la locul ăsta. Te lasă să alegi. Sosul separat, vezi?

— Mamă! Nu vreau să vorbesc despre mâncare.

Lui Sally i se părea că maică-sa îi alunecă printre degete, ca și cum faptul că se întâlniseră nu era important.

— Ei, tu niciodată n-ai avut poftă de mâncare.

— Unde-ai fost?

— Ei, doar nu mă puteam duce înapoi, nu?

— Te referi la mandatul ăla de arestare?

— Mă refer la tot. Dar tu? Ești bine?

— În parte. Frankie e bine. Ia numai 10 la școală.

Dar Billy James n-o duce grozav.

— O, de ce?

— Umblă cu niște dubioși.

— O, nu.

— Ar trebui să te duci să-l vezi, mămico. Să vorbești cu el.

— Am să mă duc.

— Da?

— Pot să iau prânzul mai întâi?

Mavis râse și-si scoase pălăria.

— Mămico, ți-ai tăiat părul.

Iat-o din nou, senzația aceea de alunecare.

— Îți stă bine totuși. Cum ți se pare al meu?

— Simpatice.

— Nu, nu e. Deși îmi plăceau șuvițele blonde, acum m-am săturat de ele. Poate că o să mă tund și eu.

Sosi chelnerița și aranjă frumos farfuriile. Mavis își puse sare în griș și amestecă untul de deasupra. Sorbi din sucul de portocale și zise:

— A, ce răcoritor e!

Rosti totul dintr-o suflare, căci simțea că trebuie să se grăbească.

— Mi-era frică tot timpul, mămico. Tot timpul. Chiar și înainte de gemeni. Dar când ai plecat, a fost și mai rău. Nici nu știi. Vreau să zic că mi-era frică să adorm.

— Gustă din asta, iubito.

Mavis îi oferi sucul de portocale. Sally luă o înghițitură mică.

— Tata era... rahat, nu știu cum ai suportat. Se îmbăta și încerca să se dea la mine, mămico.

— O, draga mea.

— Dar m-am luptat cu el. I-am spus că data viitoare când se îmbată, o să-i tai beregata. Și aș fi făcut-o.

— Îmi pare rău, spuse Mavis. Nu știam ce altceva să fac. Întotdeauna ai fost mai puternică decât mine.

— Te-ai gândit vreodată la noi?

— Mereu. Și m-am furișat ca să mă uit la voi.

— Ei, rahat! Unde?

— La școală, în general. Mi-era prea frică să mă apropiu de casă.

— Nici n-ai recunoaște-o acum. Tata s-a însurat cu o femeie care-i tăbăcește fundul dacă nu se poartă cum trebuie și nu ține curtea curată, chestii de-astea. Are și armă.

Mavis râse.

— Foarte bine face.

— Dar eu m-am mutat. Am închiriat ceva cu Charmaine pe lângă Auburn. Ea e...

— Ești sigură că nu vrei nimic?

Sally luă o furculiță și culese o grămăjoară de griș din farfuria mamei sale. Când băgă furculița în gură, ochii li se întâlniră. Sally simți atunci o senzație foarte plăcută. Ceva mare și profund și lin și strălucitor.

— O să pleci din nou, mămico?

— Trebuie, Sal.

— Te întorci?

— Sigur.

— Dar o să-ncerci să vorbești cu Billy James, nu-i așa? Și lui Frankie i-ar plăcea. Vrei adresa mea?

— Am să vorbesc cu Billy; lui Frankie să-i spui că-l iubesc.

— Îmi pare rău de tot, mămico. Mi-era frică tot timpul.

— Și mie.

Stăteau afară. Se aglomerase, veneau clienți cu copii.

— Îmbrățișează-mă, iubito!

Sally cuprinse cu mâinile talia mamei sale și începu să plângă.

— Nu, nu. Hai, nu plânge!

Sally o strânse tare în brațe.

— Au, spuse Mavis, râzând.

— Ce?

— Nimic. Mă doare în partea aia, atâta tot.

— Ești bine?

— Sunt foarte bine, Sal.

— Nu știi ce crezi despre mine, dar eu te-am iubit întotdeauna, întotdeauna, chiar și atunci când...

— Știu, Sal. Cel puțin, acum știu.

Mavis îi dădu fiicei sale o șuviță vopsită blond cu neagru după ureche și o sărută pe obraz.

— Ne mai vedem, da?

— Pa, Sal. Pa.

Sally își privi mama dispărând în mulțime. Își trecu degetul pe sub nas, apoi își atinse obrazul pe care fusese sărutată. Îi dăduse adresa? Unde se ducea? Plătiseră? Când plătiseră? Sally își atinse

pleoapele. Adineauri, mâncau griș, iar după un minut se sărutau în stradă.

Cu câțiva ani în urmă, se dusesese să vadă familia la care trăia fata și o văzuse pe mamă – o femeie veselă, cu picioarele pe pământ, pe care copiii păreau să o placă. Deci, bine. Asta era. Putea să-și vadă de viața ei. Și așa a și făcut. Până în 1966, când niște fete cu ochii mari și ciocolatii i-au atras privirea. Seneca trebuia să fie mai mare acum, vreo treisprezece ani, dar a întrebat-o pe doamna Greer să vadă dacă au păstrat legătura.

— Tu cine ziceai că ești?

— Verișoara ei, Jean.

— Păi, ea n-a stat aici decât puțin, câteva luni doar.

— Știți unde...?

— Nu, dragă. Habar n-am.

Apoi i se părea că o vede, așa, pe neașteptate, în malluri, la cozile de bilete, în autobuze. În 1968, a fost sigură că o zărește la concertul lui Little Richard, dar mulțimea a împiedicat-o să se apropie. Jean era discretă în această căutare. Jack nu știa că avusese un copil înainte (la paisprezece ani) și abia după căsătorie, când a născut copilul lui, a început să caute acei ochi. I s-a părut că o vede în cele mai ciudate momente și în cele mai bizare locuri – odată i se păru că fata care se dădea jos din remorca unui

camion era fiica ei –, încât, când dădu peste ea, în 1976, vru să cheme ambulanța. Jean și Jack traversau parcarele stadionului sub lumina neodelurilor. O fată stătea în fața unei mașini; avea sânge pe mâini. Jean observă mai întâi sângele și-apoi ochii ciocolatii.

— Seneca! strigă și fugi spre ea.

În timp ce se apropia, fu oprită de o altă fată, care, având în mână o sticlă de bere și o cârpă, începu să-i ștergă sângele.

— Seneca? strigă Jean peste capul celei de-a doua fete.

— Da?

— Ce s-a întâmplat? Eu sunt.

— Niște cioburi, spuse a doua fată. A căzut peste niște cioburi. Mă ocup eu de ea.

— Jean! Haide!

Jack era la distanță de câteva mașini.

— Unde naiba ești?

— Vin. Un minut, OK?

Fata care-i ștergea mâinile lui Seneca ridica din când în când privirea încruntată spre Jean.

— Ți-a intrat vre-un ciob înăuntru? o întrebă pe Seneca.

Seneca își pipăi palmele, mai întâi una, apoi pe cealaltă.

— Nu, nu cred.

— Jean! O să fie un trafic îngrozitor, iubito!

— Nu-ți aduci aminte de mine?

Seneca se uită în sus; lumina puternică îi făcea ochii negri.

— Ar trebui? De unde?

— Din Woodlawn. Locuiam în apartamentele acelea din Woodlawn.

Seneca dădu din cap.

— Eu am locuit pe Beacon. Lângă locul de joacă.

— Dar te numești Seneca, așa-i?

— Da.

— Păi, eu sunt Jean.

— Doamnă, te cheamă bărbatu'.

Prietena stoarse cârpa și turnă restul berii peste mâinile lui Seneca.

— Au! spuse Seneca spre prietena ei. Arde.

Își flutură mâinile în aer.

— Cred că m-am înșelat, spuse Jean. Credeam că te știu din Woodlawn.

Seneca zâmbi.

— E OK. Toată lumea face greșeli.

Prietena spuse:

— E OK acum. Uită-te!

Seneca și Jean se uitară amândouă. Mâinile îi erau curate, fără sânge. Doar câteva linii care puteau sau nu să lase semne.

— Perfect!

— Hai să mergem!

— Păi... pa!

— Jean!

— Pa!

Cu piciorul pe accelerație, uitându-se în oglinda retrovizoare, Jack spuse:

— Cine era aia?

— O fată pe care credeam c-o știu. De când locuiam în apartamentele alea din Woodlawn. Locuințele sociale.

— Care locuințe?

— Din Woodlawn.

— N-a fost nici o locuință socială în Woodlawn, zise Jack. A fost pe Beacon. Acum sunt dărâmate, dar n-au fost pe Woodlawn. Pe Beacon au fost. Chiar lângă locul de joacă.

— Ești sigur?

— Bineînțeles că sunt sigur. Îți pierzi capul, femeie.

În liniștea oceanului, o femeie neagră precum cărbunele cântă. Lângă ea stă o femeie mai tânără care-și odihnește capul în poala ei. Degetele distruse îi trec prin părul de culoarea ceaiului. Toate culorile scoicilor – grâu copt, trandafiri, gri – se amestecă pe fața tinerei. Ochii ei de smarald privesc cu adorație fața neagră încadrată de albastrul ceresc. În jurul lor, pe plajă, gunoaiele mării strălucesc. Capace de sticlă scânteiază lângă o sanda scâlciată. Un radio mic și mort plutește pe valuri.

Nimic nu e mai presus de această mângâiere despre care vorbește cântecul lui Piedade, deși cuvintele evocă amintiri pe care nici una dintre ele nu le-a avut: despre bătrânețea petrecută împreună, despre vorbele împărtășite și pâinea împărțită deasupra focului, despre fericirea pură de a te duce acasă doar pentru a fi acasă – tihna reîntoarcerii la iubire.

Când oceanul șuieră trimițând ritmuri de apă la mal, Piedade se uită să vadă ce a sosit. Probabil un alt vas, dar diferit, care se îndreaptă spre port, cu echipajul și pasagerii pierduți și salvați, tremurând, căci au fost lipsiți de mângâiere mult timp. Acum se vor odihni înainte să înceapă munca nesfârșită pe care au fost creați să o facă aici, jos, în Paradis.

Cuprins

Ruby	9
Mavis	41
Grace	93
Seneca	137
Divine	241
Patricia	315
Consolata	377
Lone	457
Save-Marie	501